

ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ ΑΡΧΗΓΩΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πνευματιστικές επικοινωνίες
Γεωργίου Χ. Πιζάνη

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
"ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ"

Β' ΕΚΔΟΣΗ

5

**ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ
ΑΡΧΗΓΩΝ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

Copyright:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
«ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΩΣ»

Νιόβης 12 • 112 52 ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ. – Φαξ: 210.2236469

Ίστοσελίδα: www.divinelight.org.gr

E-mail: info@divinelight.org.gr

ISBN: 978-960-7874-20-7

**ΜΕΤΑΘΑΝΑΤΙΑ ΕΡΓΑ
ΑΡΧΗΓΩΝ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ**

Πνευματιστικές Έπικοινωνίες
ληφθεῖσες ὑπό τοῦ Ἐπικοινωνοῦ
Γεωργίου Χ. Πιζάνη

ΑΘΗΝΑΙ 2011

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Πνευματιστικός Ὁμιλος Ἀθηνῶν «Τό Θεῖον Φῶς» προβαίνει στήν δεύτερη ἔκδοση τοῦ βιβλίου: «Μεταθανάτια Ἔργα Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου», μέ κείμενα μεταδοθέντα ἀπό τόν Οὐρανό μέσω πνευματιστικῶν ἐπικοινωνιῶν.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἀκραϊφνής Πνευματισμός ἐδραιώνει τήν πίστη καί τήν πεποίθηση ὅτι ἡ ζωή συνεχίζεται καί μετά τόν θάνατο τοῦ ὑλικοῦ σώματος σέ ἕνα ἄλλο ἀνώτερο πνευματικό ἐπίπεδο, μέσα σέ ἕνα πλήρως ὀργανωμένο Ἐπουράνιο Βασίλειο, μέ ἀρχηγό τόν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Διοικητικές θέσεις ὑψηλοτάτου ἐπιπέδου κατέχουν ὄντότητες, οἱ ὁποῖες ὡς γήινοι ἄνθρωποι, μέ τήν ψυχική καί πνευματική τους ἐξέλιξη κατέστησαν πνευματικοί ἡγέτες τῶν Λαῶν τους.

Τά κείμενα τοῦ βιβλίου τούτου ὑπογράφουν ὀρισμένοι ἀπό τίς ὑψηλές αὐτές ὄντότητες, ἀπό τίς θέσεις πού κατέχουν ὡς Ἀρχηγοί καί Διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ Βασιλείου, ὡς οἱ: Σωκράτης, Πλάτων, Κομφούκιος, Μωσῆς, Ἰωάννης Χρυσόστομος, Βίκτωρ Οὐγκώ, Εὐκλείδης κ.λπ.

Λήπτης τῶν ἐπικοινωνιῶν ἦτο ὁ Ἐπικοινωνός-Διάμεσο Γεώργιος Χ. Πιζάνης. Ἐπί μία σχεδόν εἰκοσαετία ἐργάστηκε ἄοκνα καί ἔφερε εἰς πέρας μέ-

γα καὶ πολυσχιδές Ἔργο, Κειμένων Θείων Διδασκαλιῶν, πού ἀπευθύνονται πρὸς ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπὸ τὸ Ἔργο αὐτὸ ἔχουν μέχρι σήμερα ἐκδοθῆ 25 τόμοι.

Καὶ στὴν ἐπανεκδοση αὐτῆ, ὅπως καὶ σέ ὅλα τὰ ἄλλα βιβλία μας, διατηρήθηκε ἡ γλωσσικὴ μορφὴ τῶν κειμένων, ὅπως αὐτὰ μεταδόθηκαν. Ἡ μορφὴ αὐτῆ εἶναι ἡ ἀπλῆ καθαρεύουσα, ὡς ἡ πλέον διαυγῆς καὶ ἀκριβόλογη γλῶσσα, ἡ ὁποία καὶ κατανοητὴ εἶναι στό ἑλληνικὸ κοινὸ καὶ ἡ πλέον κατάλληλη στὴν ἀπόδοση τῶν νοημάτων, ὥστε νά διευκολύνεται καὶ ἡ μετάφραση τῶν κειμένων σέ ἄλλες γλῶσσες.

Ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ Θεῖος Λόγος εἶναι ἀπλὸς καὶ κατανοητὸς ἀπὸ ὁποιονδήποτε ἀναγνώστη. Ὅμως ὡς πολυεπίπεδος ἐμπεριέχει βαθύτερα καὶ βαθύτερα νοήματα, πού μέ προσεκτικὴ καὶ ἐπαναληπτικὴ μελέτη σταδιακὰ ἀποκαλύπτονται.

Π. Ο. Α.

ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ:

ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 1^{ον}

Τί εἶναι ἡ ζωή; (ἐννοῶ, ἀγαπητοί μου, τὴν ἐπίγειον).

Εἶναι τὸ ἐργαστήριον, πού κατεργάζεται τοὺς ἀκατεργάστους ἀδάμαντας τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μίαν ἡμέραν λάβουν τὴν τελείαν λαμπρότητα των καὶ στολίσουν τὸ Οὐράνιον Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Ἡ κατεργασία αὕτη ἔχει πολλοὺς κόπους, μόχθους καὶ βάσανα, διότι οἱ ἀδάμαντες οὗτοι δέν ἔχουν ἀποκτήσει ψυχικόν σθένος, διὰ νὰ ἀνθέξουν εἰς τὴν κατεργασίαν των.

Ζωή, λοιπόν, σημαίνει ζῶ, ὑπάρχω, ὑφίσταμαι ἐν τῇ Γῆ. Ἐπίσης ζωή σημαίνει ζῶ, ὑπάρχω, ὑφίσταμαι ἐν τῇ Οὐρανίᾳ Οἰκογενείᾳ τοῦ Κυρίου.

Πρὸς διαχωρισμὸν τῶν ἐννοιῶν τούτων, λέγομεν γήινη ζωὴ καὶ Οὐράνιος τοιαύτη. Ἐφ' ὅσον τὴν γήινην ἀντιλαμβάνεσθε, ἐπόμενον εἶναι τὴν Οὐράνιον νὰ μὴ ἀντιλαμβάνεσθε, διότι εἶναι ἀόρατος καὶ μόνον μετὰ τὸν θάνατον ἀναγεννᾶσθε, διὰ νὰ ἀποκτήσετε σθένος καὶ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν Γῆν, ἥτοι ἀπὸ τὸ φῶς εἰς τὸ σκότος, διὰ νὰ ἐπανεύρετε μόνοι σας, ἐντὸς τοῦ σκότους, τὸ φῶς! Ἴδού διατί κοπιάζετε, μοχθεῖτε, ὑποφέρετε κ.λπ.

Ἴσως τις ἐξ ὑμῶν ἐρωτήσει:

— Διδάσκαλε, ἀντλαμβάνομαι τὴν ὁμιλίαν Σου, ἀλλὰ δέν δύναμαι νά ἐννοήσω, διατί ἐν τῇ Γῇ πρέπει νά γίνεται ἡ ἐπεξεργασία τῆς ὀντότητός μου καί ὄχι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς;

Εἰς τόν ἐρωτήσαντα ἀπαντῶ:

— Ἀδελφέ, ἡ κατεργασία σου εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ὅπου δέν ὑφίσταται χρόνος, εἶναι βραδεῖα. Ἐνῶ εἰς τὴν Γῆν εἶναι ταχύτερα. Ἄρκει μόνον νά γνωρίζῃς τόν σκοπόν, διά τόν ὅποιον εἰσήχθῃς εἰς τὴν γήινον ζωὴν. Ὁ Δημιουργός εἶναι ἐκλεκτικός, ἀλλ' ἐπειδή, ὡς Πατήρ, ἀγαπᾷ ὅλα Του τά τέκνα, δέν θέλει νά ἀδικήσῃ οὐδέν ἐξ αὐτῶν. Διά τοῦτο γίνεται ἡ διαδικασία αὕτη, ὥστε μίαν ἡμέραν ὅλα ὁμοῦ τά τέκνα τοῦ Κυρίου, νά εἶναι ἀδάμαντες τοῦ Βασιλείου Του.

Εἰς ἐκ τῶν μαθητῶν μου ἐρωτᾷ:

— Καί ὅταν, Διδάσκαλε, ὅλα τά τέκνα τοῦ Κυρίου γίνουν ἀδάμαντες καθαροί, τί πρόκειται νά γίνῃ;

— Τοῦτο, ἀγαπητέ, ἀπαντῶ εἰς τόν μαθητήν, εἶναι ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ. Ἐκεῖνος μόνον γνωρίζει, ἀπό τοὺς ἀδάμαντας αὐτούς, τί πρόκειται νά δημιουργήσῃ. Ἴσως Ἥλιον ἀδαμάντινον, ἐάν ὄχι ἀκτίνας δημιουργικὰς δι' ἓνα νέον Κόσμον ἄγνωστον, αἰώνιον καί ὠραιότατον. Δέν εἶμαι ἐγώ, ὅστις πρόκειται νά τόν δημιουργήσῃ. Ἀπλῶς εἶπον κάτι, χωρὶς νά γνωρίζω ἐπακριβῶς, ποῖον θά εἶναι τότε τό μελλοντικόν ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνο, ὅμως, τό ὅποιον ἐνδιαφέρει τοὺς θνητούς, εἶναι νά ἀντληθοῦν, διά τοῦ Φωτός τοῦ Οὐρανοῦ, τόσον τά χρέη των ἔναντι τοῦ Πατρός, ὅσον καί ἔναντι τῶν ἀδελφῶν των, ἵνα εὐρύνουν τὴν καρδίαν των καί ἀπαλλαχθοῦν ἀπό τά πνευματικά σκότη τῆς ἀμαθείας των, διότι ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ προσφέρει εἰς αὐτούς φωτισμόν ἀπατηλόν, ἵνα ἐξάψῃ τόν ἐγωισμόν των καί τοὺς μετατρέψῃ εἰς ὄργανά του.

Ίδου διατί ἐφωτίσαμεν, φωτίζομεν καί θά φωτίσωμεν τοὺς ἀδελφούς ὅλου τοῦ Κόσμου ἐπὶ πολλῶν σημείων, τὰ ὅποια μέχρι στιγμῆς παραμένουν ἄγνωστα καί ὀφείλουν νά τά γνωρίσουν, ἵνα μή περιπέσουν, ἐν μέσῃ μεσημβρία, ἐντός τοῦ σκότους τοῦ μεσονυκτίου.

Τρόποι ζωῆς, ὑπάρχουν πολλοί. Ἄλλοι μὲν εἶναι ὀρθοί, ἄλλοι δέ ἐσφαλμένοι. Πάντα ταῦτα, ὅμως, θά διδάξω εἰς ὑμᾶς, ἵνα προστατεύσω τὰ βήματά σας, διά νά μή εὐρεθῆτε ὀλισθαίνοντες εἰς ὁδόν παράλληλον, ἀλλά ἀπατηλὴν, διά νά ὀδηγηθῆτε ἐκεῖ, ὅπου ἐδρεύει ὁ Ἄρχων τοῦ Σκότους!

Ἔχομεν ἀκόμη νά εἴπωμεν πολλά, διά νά εἰσέλθωμεν εἰς τὰς Γνώσεις τοῦ Οὐρανοῦ καί ἐφαρμόσωμεν αὐτάς, ὡς θά διδάξω, εἰς τὴν γήϊνην ζωὴν σας.

Ἀγαπητοί μου μαθηταί ! Εἶμαι εὐτυχής, διότι διδάσκω ἐντός φωτεινοῦ Ναοῦ καί εὐχομαι ὁ Ναός οὗτος νά γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν ἀδελφῶν σας, ἵνα μή ὑπάρξῃ οὐδεμία ἐξαιρέσις, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, ἢ φθόνου, ἀπεριοκειρίας καί ἀγνωσίας. Χαίρω, διότι ἠκούσατε τὰ ὀλίγα ταῦτα περί ζωῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2^{ον}

Ὡς οἷς ἔλεγον προηγουμένως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δύο ὁδοὶ ὑπάρχουν εἰς τὴν πορείαν τῆς ζωῆς σας. Κατ' ἀρχάς αἱ ὁδοὶ αὐταὶ εἶναι παράλληλοι. Ὑστερον ἢ μία κλίνει πρὸς τὰ δεξιὰ καί ἡ ἑτέρα πρὸς τὰ ἀριστερά. Καί οὕτω, ἡ μία ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἄλλην. Τὰς ὁδοὺς αὐτάς θά ὀνομάσω: «Δένδρα τῆς Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ». Ὁ κορμός εἶναι εἷς. Διακλαδοῦται ὅμως εἰς δύο κορμούς: ὁ κορμός Α καί ὁ κορμός Β. Ἀρετὴ καί Βλάβη.

Ὁ κορμός Α ἔχει κλάδους καί ὁ κάθε κλάδος διαφέρει ἀπὸ τόν ἄλλον. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τόν κορμόν Β. Αἱ ἀνθρώπιναι ὀντότητες διαλέγουν ποῖον κορμόν θά ἐκλέξουν καί ὕστερον ἀναζητοῦν τόν κλάδον, εἰς τόν ὅποιον ἐγκαθίστανται.

— Τί ἐρωτᾶς, ἀδελφέ; (Ἀπετάθην εἰς ἓνα ἐκ τῶν μαθητῶν, ὁ ὁποῖος ἴστατο ὄρθιος, μέ ζωγραφισμένην εἰς τό πρόσωπόν του τήν ἀπορίαν).

ΜΑΘΗΤΗΣ: Διδάσκαλε, ἐάν ὑποθέσωμεν, ὅτι εἷς κορμός ἔχει 50 κλάδους καί αἱ ὀντότητες, ποῦ ἀνέρχονται τόν κορμόν τοῦτον, ποῦ θά τοποθετηθοῦν, ὅταν ὁ ἀριθμός των ὑπερβαίνει τάς 200 ὀντότητας;

— Τέκνον μου, ὁ κάθε κλάδος, κατά προτεραιότητα, ἔχει εἰδικήν θέσιν διὰ τήν κάθε ὀντότητα. Ὡστε, δέν θά μείνη ἡ ὀντότης ἔξω τοῦ κλάδου. Ἐάν ὀντότητες τινές ἔχουν τήν θέσιν των εἰς τόν κορμόν Α, βεβαίως ἡ μία διαφέρει ἀπό τήν ἄλλην, κατά ἓνα μικρόν ποσοστόν. Ἀλλά ὄλαι ὁμοῦ εὐρίσκονται εἰς τόν κορμόν Α καί τοῦτο ἀρκεῖ διὰ νά ἀκολουθήσουν τήν ὀρθήν ὁδόν, τήν ἀγουσαν πρὸς τά θεῖα ἐπιτεύγματα τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς των. Ἀντιθέτως, εἰς τόν κορμόν Β, ἀνέρχονται μέν ὑλικῶς, κατέρχονται δέ ψυχικῶς. Καί, ὡς αὐτεξούσαι, καθορίζουν τήν ὁδόν τῆς πορείας των. Ἄλλαι μέν εἶναι ἀδιόρθωται, ἄλλαι δέ ὑπόκεινται εἰς τόν αὐτοέλεγχόν των καί ὅταν ἀντιληφθοῦν ἐγκαίρως, ὅτι δύνανται νά ἀποχωρήσουν, σπεύδουν παντί τρόπῳ νά ζητήσουν θέσιν ὑπό τόν ἥλιον τοῦ κορμοῦ Α.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν τοὺς ἐξαναγκάζει, ἀγαπητέ μου, νά ἀκολουθήσουν τόν Α ἢ Β. Εἶναι ἀπολύτως ἐλεύθεροι. Διὰ τοῦτο τοὺς φωτίζει! Καί ἂν ἔχουν δόσιν ἰλαροῦ φωτός, ἀντιλαμβάνονται τήν θέσιν των, τό σφάλμα των ἢ τήν ὀλίσθησίν των, καί ἄμεσα στρέφουν τό πηδάλιον καί ἀποχωροῦν ἀπό ἐκεῖ, ὅπου θά ἠδύναντο μελλοντικῶς νά πέσουν εἰς τόν ὄλεθρον. Ὁ Κορμός τῆς Ζωῆς εἶναι εἷς. Διὰ τοῦτο καί ὄλαι αἱ ὀντότητες, τήν αὐτήν Πνοήν λαμβάνουν ἀπό τόν ΑΝΑΡΧΟΝ.

Ἐάν εἰς τάς κατευθύνσεις τῶν κορμῶν λάβουν ἐσφαλμένην φώτισιν, δέν πταίει ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἀλλά αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, οἱ ὁποῖοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι εἰς τήν ἐκλογήν των, διὰ νά κατεργασθοῦν ἀναλόγως εἰς τόν μέγαν τροχόν,

πού ονομάζεται «Κοινωνία». Καλοί ἢ κακοί, ἀγαθοί ἢ πονηροί, ἐργατικοί ἢ ὀκνηροί, ἐγγράμματοι ἢ ἀγράμματοι, ἔχουν ἓνα καί μόνον σκοπόν εἰς τήν πορείαν τῆς ζωῆς των. Ἐάν τόν γνωρίζουν, καλῶς. Ἐάν δέν τόν γνωρίζουν, νά τόν μάθουν! Διότι ἀργότερον θά εἶναι πολύ ὀδυνηρόν δι' αὐτούς, νά ἀπομάθουν ὅ,τι ἔχουν μάθει, δηλαδή νά ἀπορρίψουν τό ἔνδυμα τῆς ψευδομορφώσεως καί νά καλλιεργήσουν τήν ἐνδόμυχον αὐτῶν ψυχικήν μόρφωσιν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3^{ον}

Ὅπως εἶπον, τό Δένδρον τοῦ Καλοῦ καί Κακοῦ ἔχει δύο κορμούς: τόν Α καί τόν Β. Ἐάν ὁ διαχωρισμός τοῦ ἑνός κορμοῦ ἀπό τοῦ ἄλλου, εἰς ἀντιθέσεις, εἶναι τεράστιος, μή λησμονεῖτε, ὅτι καί οἱ δύο κορμοί ἀπό τās ἰδίας ρίζας ἀντλοῦν ζωήν. Οὕτω καί ὁ ἄνθρωπος, παρουσιάζεται ὡς Δένδρον τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ καί ἔχει τās ἰδίας ρίζας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπομυζᾷ ζωήν.

Αἱ ρίζαι ὅμως αὐταί ἔχουν δύο δυνάμεις: τῆς συντηρήσεως καί τῆς ἐμπνεύσεως. Τῆς συντηρήσεως εἶναι ἡ Θεία Πνοή. Τῆς ἐμπνεύσεως, εἶναι αἱ ἕξεις πού ἀποκτᾷ ὁ ἄνθρωπος ἐκ συνηθείας. Διά τοῦτο ὀφείλει νά καυτηριάξη τās κακάς του ἕξεις, διά νά ἀπολυτρωθῆ ἀπό αὐτάς, ἀγωνιζόμενος, μέχρις ἀκόμη καί τοῦ τέλους τῆς ζωῆς του. Διότι, ἐάν παραλείψῃ τήν καυτηρίασιν τῶν κακῶν ἕξεων, αἱ ρίζαι δυνατόν νά δώσουν καί νέους κλάδους τοῦ Κακοῦ εἰς τόν ἄνθρωπον.

Διά τοῦτο ὁ Κύριος ἔδωσεν εἰς τό Δημιούργημα Του πνεῦμα ἐλεύθερον νά παρατηρῆ, νά συσχετίζη, νά διακρίνη, νά ἀποφασίζη καί, ἂν ἔχη ὀλίγον ἰλαρόν φῶς, νά καυτηριάξη τὰ κακῶς κείμενα. Οὐδεὶς ἐξαναγκασμός ὑφίσταται ἐκ μέρους τοῦ Θείου.

— Διατί, Διδάσκαλε, ἐρωτᾷ εἰς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ

Κύριος, ὅστις θέλει τό καλόν τῆς ὄντότητος, δέν φωτίζει τό πλάσμα Αὐτοῦ;

— Ἀδελφέ, ἀπαντῶ εἰς τόν ἐρωτήσαντα, ἐάν ἐγένετο τοιοῦτον τι, πῶς θά διέκρινεν ὁ Οὐρανός ἐάν ἡ ὄντοτης αὕτη πράγματι ἐσυνετίσθη εἰς τούς Οὐρανοῦς; Διά τοῦτο ἀφήνει τήν ὄντοτητα ἐλευθέραν εἰς τήν σκέψιν, ὅπως συναισθανθῇ τήν θέσιν της καί διαχωρίσῃ, χωρίς τήν ἐπέμβασιν οὐδενός, τό Καλόν ἀπό τό Κακόν. Εἶναι ζήτημα ἐμβριθείας εἰς τήν ὄντοτητα, ἡ ὁποία ἔχει καλήν ἀντίληψιν, ἐπί πολλῶν σημείων τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Ἄλλως τε, ἡ ἐν λόγῳ ὄντοτης ἔχει καί ἰδικόν της περιβάλλον. Καί ἂν οἱ μεγαλύτεροι εἰς πείραν καί γνώσεις δέν φωτίσουν καταλλήλως τούς μικροτέρους, ὑποπίπτουν καί αὐτοί εἰς τό αὐτό σφάλμα τοῦ ἀνίδεου. Καί ἡ μέν τιμωρία τοῦ πρώτου εἶναι μικρότερα, ἐνῶ τοῦ δευτέρου εἶναι μεγαλυτέρα. Ἦτοι, ἐπί περισσότερον χρόνον θά μείνῃ εἰς τό βάθος τοῦ σκότους, διά νά ἀποκτήσῃ σύνεσιν καί ἀντιληφθῇ τί θά εἰπῇ «αὐτοσυγκέντρωσις».

Συνιστῶ, λοιπόν, εἰς σᾶς, ἀγαπητοί μου μαθηταί, νά ἀφιερῶσετε ἡμίσειαν, τουλάχιστον, ὥραν τήν ἡμέραν εἰς τήν αὐτοσυγκέντρωσιν.

Αὐτοσυγκέντρωσις, δέν εἶναι νά εὐρίσκεσθε εἰς χῶρον ἤρεμον, ἀπόλυτα σιωπηλόν, νά κλείετε τούς ὀφθαλμούς καί νά ἀδρανῆτε! Τοῦτο εἶναι ἐν εἶδος παιγνίου, ἐμπαίζοντες τόν ἑαυτόν σας.

Αὐτοσυγκέντρωσις, εἶναι νά ἐμβαθύνετε, ἀνυψούμενοι εἰς σφαίρας ἀνωτέρας, ἐπικαλούμενοι νοερῶς τήν Θεϊάν Φώτισιν, ὅπως σᾶς καθοδηγήσῃ εἰς τά μυστήρια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὅσον διά τά Μυστήρια του Οὐρανοῦ, ἔχετε καιρόν διά νά τά μελετήσετε ἐκ τοῦ πλησίον, ὅταν εὐρεθῆτε εἰς τά δυσθεώρητα ὕψη τοῦ Οὐρανοῦ.

Σεῖς δέν γνωρίζετε τόν ἑαυτόν σας καί ἔχετε πεποίθησιν, ὅτι γνωρίζετε τόν πλησίον σας! Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Γνωρίσατε πρῶτα τόν ἑαυτόν σας, καί τότε θά ἀντιληφθῆτε ποῖος εἶναι ὁ πλησίον σας. Τά δέ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον

σας νά παραδεχθῆτε πὼς εἶναι ἰδικά σας, ὥστε νά μὴ ψέγετε ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν σας, τὸν ὁποῖον θεωρεῖτε ἀνώτερον ἐκείνου.

Ἰδού, κατὰ ποῖον τρόπον οἱ πραγματικοὶ φωτισμένοι τῆς Γῆς ἄνθρωποι, δύνανται νά προσδεύσουν, ὡς φωτεινοὶ ἀστέρες τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Εἶναι δύσκολον, δυσκολώτατον, εἰς τὸν ἀγράμματον ἄνθρωπον, ἐννοῶ καὶ τοὺς καθηγητὰς τῶν Πανεπιστημίων, νά ἀποφαίνωνται ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ των, χωρὶς νά γνωρίζουν ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἄγνωστος ἀδελφός, ὅστις, ὡς ἐννοία, ζῆ ἐντός αὐτοῦ τοῦ ἰδίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 4^{ον}

Ὅπως, ἀδελφοί μου, ἐλέγομεν χθές περὶ τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, οὕτω καὶ σήμερον θά ὁμιλήσω περὶ μιᾶς ἄλλης ἀνάγκης, ἡ ὁποία προηγεῖται ἀπὸ τὴν αὐτοσυγκέντρωσιν. Διὰ νά αὐτοσυγκεντρωσθε, ἐννοεῖται ὅτι ἔχετε ἀσκηθῆ εἰς τοῦτο καὶ γνωρίζετε τὸν τρόπον καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐπίσης τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως. Ἄλλ' αὐτοσυγκέντρωσις δέν ἐννοεῖται, ὅταν δέν προηγηθῆ ὁ αὐτοέλεγχος.

Τί ὅμως σημαίνει αὐτοέλεγχος;

Νά ἡρεμήσετε σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, νά ἀναλογισθῆτε ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας τί ἐπράξατε, τί εἶπατε καὶ τί ἀναμένετε. Δυνατὸν νά ἔχετε φιλονικῆσῃ ἢ νά ἔχετε διαπληκτισθῆ μετὰ φίλου. Θά εἴπητε: «Διατί τό ἐπράξα τοῦτο; Μήπως ἐκεῖνος εἶχε δίκαιον καὶ ἐγὼ ἄδικον;». Ποτέ μὴ δίδετε δικαιοσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν σας! Ἐξετάσατε τὰ αἶτια. Ἄν ὁ φίλος εἶχεν ἄδικον, σεῖς ἐάν θεωρεῖτε τὸν ἑαυτὸν σας ἀνώτερον ἐκείνου, ἔπρεπε νά συμπεριφερθῆτε ὡς φίλος καὶ οὐχί ὡς ἐχθρός. Νά τοῦ εἶχατε δώσει νά ἐννοήσῃ ὅτι σφάλλει, χωρὶς νά τὸν θίξετε. Μὴν ἐπιμείνετε, ὅτι ὁ φίλος ἦτο ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ. Ἐάν πράγ-

ματι ἦτο, ἀφοῦ τό λέτε, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέν εἶσθε ψυχικῶς ἀνώτερος αὐτοῦ.

Πόσας φορές ὁ Κύριος ἐταπεινώθη ἀπό ἀνθρώπους ἀξέστους, μέ οὐδεμίαν ἀξίαν! Καί ὁμως, ἐσιώπα! Ἦνείχετο τά πάντα, ἀκριβῶς διά νά ἀποδείξη τήν ἀνωτερότητά Του, τήν Θεϊαν Του καταγωγήν. Ἡ κατανόησις τῶν ὄσων λέγω, θά σᾶς χρησιμεύσῃ πολύ εἰς τήν πορείαν τῆς ζωῆς σας. Ἀρκεῖ νά ἐμβαθύνετε εἰς τά ὀλίγα αὐτά δείγματα τοῦ Οὐρανοῦ, διά νά ἀνυψώσετε τόν ψυχικόν σας κόσμον καί ἀντιληφθῆ τό πνεῦμα σας ὅποια εἶναι ἡ χάρις τῆς καρδίας.

Εἶναι μέγα προσόν εἰς τόν ἄνθρωπον, ὅταν ἔχη ἀντίληψιν κατανοήσεως τοῦ καλοῦ καί ὀρθοῦ. Τότε ἐφαρμόζει αὐτό ἐν τῇ πράξει, ἵνα, διά μέσου τῆς ἐνεργείας του ταύτης, ἀποκτήσῃ νέους ὀρίζοντας, πρὸς ἀνύψωσιν οὐχί μόνον τῆς ψυχῆς, ἀλλά καί τοῦ πνεύματός του. Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐξουσιάζεται ἀπό τό πνεῦμα, ἀπό τό ἐλεύθερον πνεῦμα. Καί ὅταν τοῦτο συνεργάζεται μετά τῆς ψυχῆς, ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶναι μεγάλη. Καί ὅταν λέγω μεγάλη, ἐννοῶ, ὅτι οὗτος εἶναι φιλόανθρωπος, καλόβολος, εὐεργετικός, δηλαδή ἄξιος τῆς ὀνομασίας «ἄνθρωπος».

Μή λησιμονῆτε, λοιπόν, ὅτι πρῶτον ὀφείλετε νά αὐτοελέγχεσθε, νά συνηθίσετε εἰς τόν ἔλεγχον τοῦτον, διά νά δυνηθῆτε, διά τῆς αὐτοσυγκεντρώσεως, νά ἀποσπᾶτε ἐκ τοῦ ἐσωτέρου σας κόσμου θείας ὀδηγίας καί φώτισιν Οὐράνιον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5^{ον}

Παρακαλῶ, ἀγαπητοί μου, νά προσηλωθῆτε εἰς τήν Διδασκαλίαν πού σᾶς δίδω καί νά μήν ἀφαιρῆσθε, κυττάζοντας ὁ εἰς δεξιά, ὁ ἕτερος ἀριστερά καί οἱ λοιποί νά ἔχουν τήν σκέψιν των πρὸς θέματα ἄσχετα μέ αὐτά, τά ὅποια διδάσκονται εἰς τήν αἴθουσαν ταύτην.

Εἴσθε τόσοι, ὅσοι θά ἠδύναντο, διά τῆς μεταφορᾶς τοῦ λόγου των, νά ἐλκύσουν καί νά φωτίσουν τοὺς ἀδελφούς των, ἵνα δυνηθοῦν καί οὗτοι νά εὔρουν τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τῆς Γνώσεως καί τῆς Ἀγάπης, ἣν ὁ Κύριος ἐδίδαξε καί ἐξακολουθεῖ νά διδάσκη ἐξ Οὐρανοῦ.

— Διδάσκαλε, ἐρωτᾷ εἷς ἐκ τῶν παρευρισκομένων, νομίζω ὅτι ἡ προσοχή ὄλων μας εἶναι ἐστραμμένη πρὸς Σέ καί ἀπὸ Ἐσέ ἀναμένομεν τόν Θεῖον Λόγον τοῦ Ἡλίου νά θερμάνῃ τὰς παγεράς καρδίας μας. Διότι εἰς τόν κόσμον τοῦτον, μόνον παγετῶνας συναντῶμεν.

— Ἀδελφέ, ἀπαντῶ εἰς τόν νέον, σύ πράγματι ἐστρεφεῖς ὄλην τὴν προσοχήν σου πρὸς τόν Λόγον μου. Καί ἔχεις τὴν πεποίθησιν ὅτι καί οἱ ἄλλοι, οἱ συνάνθρωποί σου, ἔχουν ἐστραμμένην τὴν προσοχήν των πρὸς Ἐμέ; Εἰς τοῦτο, ὅμως, διαφωνῶ μετὰ σοῦ. Διότι βλέπω ἐντός τοῦ κόσμου σας, ἐννοῶ τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου, ὅτι εἰς Ἐμέ προσηλοῦσθε, ἀλλὰ τό πνεῦμα σας ἀλλοῦ εὐρίσκεται. Εὐρίσκεται εἰς ὅ,τι δέν ἀφορᾷ τὴν ψυχὴν σας, ἀλλὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Ὡς ἐτόνισα προηγουμένως, ἐλέγξατε τόν ἑαυτὸν σας καί θά τόν ἀνακαλύψετε νά σφάλῃ. Ὁμολογήσατέ το. Καί ἀφοῦ τό παραδεχθῆτε, αὐτοσυγκεντρωθῆτε καί παρακαλέσατε τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν, ὅπως σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν κακὴν μᾶλλον ἐπιθυμίαν νά ἱκανοποιῆτε μόνον τόν ἑαυτὸν σας καί νά ἀδιαφορῆτε δι' ὄλους τοὺς ἄλλους.

Διατί, ἀγαπητοί μου, ἦλθατε εἰς τόν Κόσμον τοῦτον; Νά διδάξετε ἢ νά διδαχθῆτε;

Μερικοὶ ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἔκραξαν: Νά διδαχθῶμεν!

— Τότε μόνον, ἀγαπητοί μου, διδάσκεσθε, ὅταν ἐφαρμόζετε τὰ διδαχθέντα, οὐχί διά τοῦ λόγου, ἀλλὰ διά τῶν πράξεων. Ὅταν λέγετε: «Ἀγαπῶ τόν πλησίον μου», τοῦτο δέν σημαίνει τίποτε. Ἐάν πράγματι ἀγαπᾷ τις τόν πλησίον του, φθάνει καί μέχρι τῆς αὐτοθυσίας. Μήπως τις ἐξ ὑμῶν ἐστερήθη τι, διά νά εὐεργετήσῃ τόν φίλον ἢ ἀδελφόν του;

Καί ποτε συνέβη τοῦτο; Σὺ, νεαρέ μου, ναί, εἰς ἐσέ ἀποτείνομαι, τί ἐστερήθης διὰ νά εὐχαριστήσης τόν πεινῶντα ἢ διπῶντα;

— Διδάσκαλε, ἀπήντησεν ὁ νεαρός, ἐάν ἐστερήθην τι διὰ τόν συνάνθρωπόν μου, ἔχω τό γνῶθι σαυτόν νά μή διαλαλῶ τό καλόν. Μήπως τοῦτο δέν εἶναι ὀρθόν;

— Ὅρθότατον, τοῦ ἀπήντησα. Εὖγε! Αἱ ἀφανεῖς καλαί σου πράξεις, ἅς γίνουν παράδειγμα εἰς ὄσους δέν ἐννοοῦν νά ἀντιληφθοῦν, ὅτι ἡ κρυφή εὐεργεσία πρὸς τόν ἄνθρωπον εἶναι διπλῆ ἀμοιβή τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν. Χωρίς νά τό ἐννοήσης, ἀποικτᾶς καταθέσεις εἰς τήν Τράπεζαν τοῦ Κυρίου. Καί ὅταν ἔλθης εἰς τοὺς Οὐρανοὺς πάμπτωχος, γυμνός καί ἀπό τό σῶμα ἀκόμη, ἡ ψυχὴ σου δέν θά μείνῃ γυμνὴ καί τό πνευματικόν σου σῶμα δέν θά πεινάσῃ. Θά λάβῃς θείαν τροφήν καί ἔνδυμα πλουσιοπάροχον ἀπὸ τόν Κύριον, ὥστε ἱκανοποιημένος νά ὑψώσης τὰς χεῖρας σου πρὸς Αὐτόν καί νά εἴπῃς: «Δόξα τῷ Θεῷ! Κατώρθωσα κάτι, τό ὅποῖον δέν ἤλπιζον. Ἦμουν πτωχός εἰς τήν Γῆν καί ἐγεννήθην πλούσιος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 6^{ον}

Παρατηρῶ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι σήμερον ἡ αἴθουσα αὕτη εἶναι πλήρης, ἥτοι διπλάσιοι τῶν ὄσων συνήθως προσέρχονται. Καί ἐρωτῶ: Διατί; Μήπως ὁ Λόγος μου εἴλκυσε τοὺς νεαροὺς ἀδελφούς μου, ἵνα παρακολουθήσουν τήν Διδασκαλίαν μου; Καί ἂν ἀκόμη μερικοὶ ἤλθον ἐκ περιεργείας, ὁ Λόγος μου δέν θά τοὺς βλάψῃ. Ἀπεναντίας, θά τοὺς ὠφελήσῃ. Οἱ Λόγοι μου πρέπει νά διδάσκωνται εἰς τήν νεολαίαν, ἵνα ἐμποτισθῇ αὕτη μέ τό Θεῖον Φῶς, διὰ νά δυνηθῇ νά συλλαμβάνῃ τά ἱερά μηνύματα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διὰ τῆς καρδίας καί τοῦ πνεύματος.

Διατί μερικοί ἐκ τῶν ἀκροατῶν ἴστανται ὄρθιοι; Ὑπάρχουν θέσεις. Καθήσατε, παρακαλῶ, διότι οἱ καθήμενοι προσηλώνονται μέ περισσοτέραν ἀκρίβειαν εἰς τὰ νοήματα τοῦ Θείου Λόγου. Καί ἡ καρδία των γίνεται σπόγγος, ἀπορροφῶντας τό ὕδωρ τῆς Θείας μας Πηγῆς.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, σήμερον θά σᾶς διδάξω, ὅτι παρ' ὄλην τήν σοφίαν σας καί τήν πρόοδόν σας εἰς τόν κόσμον τοῦτον τῆς ὕλης, οὐδέν τό ὑψηλόν ἔχετε ἀποκτήσει. Βλέπω μερικούς νά δυσανασχετοῦν, ὡσάν νά διαμαρτύρωνται. Προλαμβάνω, ὁμως, διότι ἠννόησα τούς λόγους των:

- Εἶναι, ἀγαπητοί μου, ἡ δέν εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὁ Κόσμος σας εἶναι ἔτοιμος νά ἐκραγῇ εἰς πόλεμον;

- Εἰπέτε μου, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων δυστυχοῦν, ἐνῶ τά ἀγαθὰ τοῦ Κόσμου σας, ἐάν διενέμοντο μέ δικαιοσύνην, θά ἐπερίσσειον;

- Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι οἱ ὀλίγοι, ὡς ἄρπαγες καί ἄπληστοι, ἐπωφελοῦνται ἀκόμη καί τοῦ ὀβολοῦ τοῦ πτωχοῦ συνανθρώπων των;

- Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐξοδεύονται τεράστια ποσά διά τήν διάσωσιν τοῦ πλουσίου ἀσθενοῦς, καί ὑπάρχει ἀδιαφορία διά τήν διάσώσιν χιλιάδων ἀνθρώπων;

- Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἀνία καταστρέφει τό πνεῦμα τῶν μεγάλων ἀρχόντων καί ἡ πενία τήν ὑγείαν τῶν ἐργαζομένων συνανθρώπων σας;

- Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι εἰς τās διαφόρους χώρας γίνονται ἐξεγέρσεις, ἀντιστάσεις, ἐπαναστάσεις καί τέλος πόλεμος;

Καί διατί πάντα ταῦτα; Διότι ἐμωράνθησαν τελείως αἱ Ἀρχαί τόσον τῆς Διοικήσεως μᾶς χώρας, ὅσον καί τῆς Θρησκευτικῆς Ἀρχῆς. Ὁ εἰς ὑποστηρίζει τόν ἄλλον, πρὸς βλάβην πάντοτε τοῦ ὑποτεταγμένου λαοῦ. Καί οἱ λαοί, ὑπακούοντες εἰς τās Ἀρχάς καί τās θρησκευτικὰς των πεποιθήσεις, ἀκολουθοῦν τήν ὁδόν τῶν προβάτων πρὸς σφαγήν.

Καί ἐρωτῶ: Ποῦ εἶναι ἡ πρόοδος τήν ὁποίαν διατυμπανίζετε ἀνά ὀλόκληρον τόν Κόσμον;

Ποῖαι εἶναι αἱ καλαί σας πράξεις, αἱ ὁποῖαι ἔχουν μόνον διαφημιστικόν χαρακτήρα;

Σεῖς, οἱ τῆς αὔριον γονεῖς, πῶς θά ἀναθρέψετε τά τέκνα σας, ὅταν οὐδεμίαν ἀγωγήν καί πνευματικήν ἐκπαίδευσιν ἐλάβετε ποτέ, ἀπό διδασκάλους μέ ὑψηλά ἰδανικά;

Σᾶς μανθάνουν εἰς τά Πανεπιστήμια, νά εἰσθε τίμιοι, πειθαρχικοί εἰς τούς νόμους τῆς Πολιτείας, νά ἀγαπᾶτε τούς συναδέλφους σας καί πολλά ἄλλα· καί μόλις ἐξέλθετε ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, οὐδεῖς πλέον ἐνδιαφέρεται δι' ἐσᾶς, ἐάν δέν μεταχειρισθῆτε τόν δόλον, τήν πονηρίαν, τό ψεῦδος καί τήν ἀπάτην.

Καί ποῖος διοικεῖ τήν Πολιτείαν, ὅταν αὕτη δέν ἐνδιαφέρεται διά τά ἴδια τῆς τέκνα;

Οἱ πόλεμοι, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι δημιούργημα τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος, τό ὁποῖον ἀφαιρεῖ ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς Ἀρχῆς τήν κατανόησιν καί ἐνσπείρει εἰς τάς καρδίας των τό μῖσος, τήν μισαλλοδοξίαν καί τήν ἐχθρότητα τοῦ ἐνός ἀδελφοῦ πρὸς τόν ἄλλον. Ποῖοι εἶναι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι τροφοδοτοῦν τόν πόλεμον, ὡς νά ἦτο ὀξυγόνον ὑπέρ τῶν θνησκόντων ἀδελφῶν των; Ἔχουν παραφρονῆσει οἱ ἰθύνοντες τῶν κρατῶν. Πλήν ἐλαχίστων, ὅλοι οἱ ἄλλοι θά τιμωρηθῶν ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον. Αὐτήν τήν ἐντολήν ἔχομεν ἀπό τόν Ἄναρχον.

Σήμερον δέν εἶναι ἐποχή ὀπισθοδρομῆσεως. Καί ὅμως, προσδεύετε ἐπί κακῶ. Προτιμῶ μικροτέραν πρόοδον εἰς τά μηχανικά ἐπιτεύγματα καί περισσοτέραν πρόοδον εἰς τόν ἐσωτερικόν σας κόσμον. Διότι ἐξ αὐτοῦ θά ἀντλήσετε τό Ἀληθινόν Φῶς. Ἐξ αὐτοῦ θά λάβετε τά ὄπλα ἐναντίον τοῦ Δαίμονος τοῦ Κακοῦ. Καί αὐτός μόνον, ὁ ἐσωτερικός σας κόσμος, θά σᾶς ὀδηγήσῃ πρὸς τάς ἐπάλξεις τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ, διά νά ἴδη μίαν ἡμέραν ὁ Κόσμος σας τήν ἀνατολήν τοῦ Ὠραίου, Δικαίου καί Ἀγαθοῦ.

Ἀποτείνομαι πρὸς σᾶς, τήν νεολαίαν, διότι ἀρκετοί ἐκ

τῶν γονέων παρεφρόνησαν καί ἐπιθυμοῦν νά ἦσαν νεώτεροι, διά νά ἀπολαύσουν τήν σημερινήν ἀνομίαν καί ἀνηθικότητα τῶν νέων. Ὡς γνωρίζετε, ἄλλαι μὲν εἶναι αἱ βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων καί ἄλλα ὁ Θεός ὀρίζει.

Διά νά μὴν εὐρεθῆτε, ἀγαπητοὶ μου, εἰς τό σύννεφον τοῦτο τῆς διαμάχης, ἀποστέλλομαι Ἐγώ, ἵνα σᾶς δώσω τό πρῶτον σωτήριον φῶς περί τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7^{ον}

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὡς γνωρίζετε, κατέρχομαι μέχρις ὑμῶν διά νά διδάξω. Παρακαλῶ μόνον νά εἴσθε προσεκτικοὶ καί νά ἀντιλαμβάνεσθε καλῶς τά ὅσα ὁ Διδάσκαλος σᾶς ἐξηγεῖ.

Ὅλοι σεῖς, οἱ μαθηταὶ τῆς αἰθούσης ταύτης, εἴσθε γήϊναι ὄντότητες μέ μόρφωσιν γήϊνην. Ἄγνοεῖτε τήν πέραν τῆς Γῆς σας Οὐρανίαν τοιαύτην. Ἄγνοεῖτε πολλά, τά ὅποια θά ἠθέλατε ἴσως νά μάθετε. Ἄς ὑποθέσωμεν, ὅτι Ἐγώ, ὡς Πνεῦμα Οὐράνιον, ἐνεσαρκώθην καί ἦλθον μέχρι τῶν ποδῶν σας, διά νά φωτίσω τό πνεῦμα σας, τό δύστροπον πνεῦμα σας. Οὐχί τήν ψυχὴν σας. Διότι συμμορφούμενον τό πνεῦμα μέ τὰς ὁδηγίας τοῦ Οὐρανοῦ, ἄμεσα καλλιεργεῖται ἀπό τήν ψυχὴν καί αὐτό εἶναι ἐκεῖνο, τό ὅποῖον ἐπιδιώκω.

Ἐπάρχουν εἰς τόν Κόσμον σας πολλά κακοποιὰ στοιχεῖα, τά ὅποια φονεύουν ἀδελφούς των, παραμένουν ἄγνωστα, καί ἐξακολουθοῦν τό αὐτό ἔργον των, χωρὶς νά συλλαμβάνωνται ἀπό τόν Νόμον. Διότι, εἶπον, βοηθοῦνται ἀπό τήν εὐφυΐαν τοῦ Πονηροῦ. Κατόπιν μακροῦ χρόνου, ὅμως, τά κακοποιὰ ταῦτα στοιχεῖα θά συλληφθοῦν καί, ἐάν εἶναι μικροὶ καί ἀσήμαντοι, θά τιμωρηθοῦν βάσει τῶν σαθρῶν καί ἐπιτολαίων Νόμων σας, οἱ ὅποιοι εἶναι πολὺ ἐλαστικοὶ καί δέν στηρίζονται ἐπὶ ἠθικῶν βάσεων.

Ἐάν ὁμως οὗτοι εἶναι μεγάλοι καί σημαίνοντες, διαπράττοντες τά χεῖριστα, ἐν συγκρίσει μέ τούς μικρούς καί ἀσημάντους, θά διαφύγουν τήν τιμωρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου Νόμου, διά νά ἐπαναλάβουν ἀνενόχλητοι τό ἔργον των, ἐκτός ἐάν ἡ Θεότης θελήσῃ νά τούς τιμωρήσῃ ἐν τῇ Γῆ. Δυστυχῶς, αὐτό συμβαίνει εἰς τήν ἀπωτέραν Δύσιν, ὅπου οἱ μεγάλοι ἐγκληματῖαι χαίρονται τήν ζωήν, ἀγνοοῦντες τί ἔχουν νά πληρώσουν εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Ἄνεφερα τήν εἰκόνα ταύτην, οὐχί διότι εἴσθε ἐγκληματῖαι, ἀλλά διότι ὡς ἄνθρωποι ὑποπίπτετε εἰς σφάλματα. Καί ἵνα μή πληρώσετε αὐτά εἰς τό διπλοῦν, εἶναι προτιμώτερον νά σᾶς φωτίσω, διά νά εὔρετε τήν ὁδόν ἐλευθέραν πρός τούς Οὐρανοῦς, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα ἐκείνη. Διατί τό Μητρῶον σας νά μήν εἶναι καθαρόν ἐκ τῶν προτέρων; Αὐτό, λοιπόν, τό Μητρῶον ἔρχομαι νά ἐξετάσω, διά νά σᾶς ὑποδείξω ποῖα εἶναι τά χρέη σας ἐν τῇ ζωῇ, καί ἔχομεν καιρόν νά ὁμιλήσωμεν καί διά τά χρέη τοῦ Οὐρανοῦ.

Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἔχουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι, ὅταν μία ἀνθρώπινος ὀντότης ἀποδημήσῃ, οἱ Οὐρανοί ἀνοίγουν τās ἀγκάλας των καί ὑποδέχονται τήν ὀντότητα ταύτην ὡς ἀδελφήν. Βεβαίως, τοῦτο γίνεται μέχρις ἐνός βαθμοῦ. Διότι ὅλαι αἱ ἐν τῷ Οὐρανῷ ψυχαί δέν εἶναι εὐχαριστημέναι. Διατί; Διότι δέν εἶχον τήν συνείδησιν καθαράν, ὅταν ἀποδημοῦσαν ἀπό τήν Γῆν. Δηλαδή, εἶναι τιμωρημέναι καί ἡ τιμωρία τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι ἀναγκαιοτάτη, διότι ὑποβοηθεῖ τήν Θεῖαν Οἰκονομίαν. Ὅσον περισσότερο φρικτή εἶναι ἡ τιμωρία, τόσοον γρηγορώτερον ἐξιλεώνεται ἡ ὀντότης ἡ πνευματική. Ἄλλά ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τήν Γῆν.

Ὅλοι γνωρίζετε τί εἶναι τό καλόν καί τί εἶναι τό κακόν. Εἰς τήν πρᾶξιν, ὁμως, συγγέετε τās δύο ἐννοίας, διότι παρεμβαίνει τό συμφέρον. Καί καλόν δι' ἐσᾶς εἶναι ὅ,τι σᾶς συμφέρει, κακόν δέ ὅ,τι δέν σᾶς συμφέρει. Καί αἱ δικαιολογίαι σας, ναί μέν εἶναι ὀρθαί, ἀλλά χωρίς ἠθικήν βάσιν.

Ἡ ἠθική ἔχει ἀνάγκην εὐρείας ἐξηγήσεως. Ἡθικήν δέν

ἐννοοῦμεν αὐτήν, τὴν ὁποίαν σεῖς ἀσπάζεσθε. Αὐτὴ εἶναι ἀνηθικότης. Ἡ Ἠθικὴ εἶναι κάτι, τὸ ὁποῖον ἀδυνατεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε, ἐν τῇ φυσικῇ ἐξελίξει τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τὸ σημεῖον τοῦτο, ἀγαπητοί μου, θὰ σᾶς τὸ ἀναπτύξῃ πλήρως καὶ μέ ὄλους τοὺς κλάδους τοῦ Νόμου ὁ νομοθέτης Σόλων καὶ ὄλον τὸ συγκρότημα τῶν εἰδικῶν Πνευμάτων ἐπὶ τοῦ Νόμου.

— Διατί, Διδάσκαλε, εἶπεν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν, δέν ἀναπτύσσεις, ἐν ὀλίγοις, τί εἶναι Ἠθικὴ;

— Ἐάν, ἀγαπητέ μου, ἀπαντῶ εἰς τὸν ἐρωτήσαντα, καθώριζον τὴν λέξιν «Ἠθικὴ» καὶ ἰσοστάθμιζον αὐτήν μέ τὴν φυσικὴν ἀναγκαιότητα, θὰ ἔπραττον μέγα σφάλμα, προτοῦ δώσω τὴν ἐξήγησιν τοῦ Νόμου καὶ τοῦ βάρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου στηρίζεται ὁ Νόμος. Σεῖς, οἱ νέοι ἄνθρωποι μιᾶς νέας κοινωνίας, θὰ εἴσθε αὔριον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ λάβουν εἰς χεῖρας τῶν τὴν Πολιτείαν. Διὰ τοῦτο, δέν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς Ἐμέ νὰ σᾶς μορφώσω κατὰ τρόπον φαινομενικόν. Τοῦτο, ποτέ δέν θὰ τὸ πράξω. Ὀφείλω νὰ σᾶς μορφώσω κατὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς. Πῶς πρέπει νὰ σκέπτεσθε καὶ πῶς νὰ ἐνεργῆτε, καὶ διὰ τὸ ἰδικόν σας καλόν καὶ τῶν ἀδελφῶν σας. Οὐχὶ νὰ θυσιάξεσθε κακῶς μέ ἀποτέλεσμα βλαβερόν, ἀλλά, ἀντὶ τῆς θυσίας, νὰ πείθετε καὶ νὰ σώζετε τὸν ἀδελφόν σας ἀπὸ τὴν ὁδόν τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ὀλέθρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 8^{ον}

Ἀγαπητοί μου μαθηταί, διατί μερικοὶ ἐξ ὑμῶν ἴστανται πρό τῆς θύρας τῆς αἰθούσης ταύτης; Ὑπάρχουν καθίσματα. Ἐλθετε ἵνα ἐν γαλήνῃ καὶ καθαρᾷ ψυχῇ παρακολουθήσετε τὸν λόγον μου.

— Σὺ, φίλε, εἶπέ μου, διατί εὐρίσκεσαι ἐν τῇ Γῆ; Ποῖος ὁ προορισμός σου;

— Διδάσκαλε, ὡς ἀντιλαμβάνομαι, ἦλθον διὰ νά μορφώσω τὰς ψυχικὰς μου ἀρετάς. Δέν γνωρίζω ποῖος εἶναι ὁ προορισμός μου. Ὑποθέτω ὁμως, ὅτι αὐτός εἶναι νά πράττω τό καλόν καί νά ὑποδεικνύω εἰς τούς ἀδελφούς μου τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου.

— Ὅρθότατα ἀπήντησες, νεαρέ μου. Καί τώρα νά μοῦ εἰπῆ ὁ ἕτερος, ὁ πλησίον ἐσοῦ, τί εἶναι καλωσύνη καί τί κακία.

— Διδάσκαλε, καλωσύνη πρέπει νά εἶναι, ὅταν βοηθοῦμεν τούς ἀδελφούς μας εἰς κρίσιμον στιγμήν καί κακία, ὅταν τούς φθονοῦμεν, διότι δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν. Ἀπό τά ὅσα ἐδιδάχθην νομίζω, ὅτι δέν ἔσφαλα.

— Ἀγαπητέ, τό νά νομίζης, δέν εἶναι ὀρθή ἀπάντησις. Τό νά εἶσαι πεπεισμένος περί τῶν ὄσων ἀνέφερες, παραδέχομαι τήν ὀρθότητα τοῦ λόγου. Ἐπομένως, μήν ἀμφιβάλλεις περί τῶν ὄσων ἀντελήφθης. Ἡ ἀμφιβολία δέν ὀδηγεῖ ἐκεῖ, ὅπου θά ἤθελες νά φθάσης, διότι, ἐν τῷ μεταξύ, παρεμβαίνει τό Πονηρόν Πνεῦμα καί ὑπό χιλίας μορφάς δυνατόν νά σέ ἔλξη πρὸς τήν ἀντίθετον κατεύθυνσιν τοῦ σκοποῦ σου.

— Εὐχαριστῶ, Διδάσκαλε, διὰ τήν συμβουλήν σου.

— Ὡς γνωρίζετε πάντες, ἀγαπητοί μου, ἦλθον νά διδάξω ποία εἶναι ἡ ζωὴ εἰς τόν κόσμον τόν φθαρτόν, πῶς πρέπει νά μορφώνεσθε καί νά ἀναπτύσσετε ὄχι μόνον τό πνεῦμα σας, ἀλλά καί τόν κόσμον τῆς ψυχῆς σας. Καί ἄν τις ἐξ ὑμῶν μοῦ εἴπη: «Πῶς εἶναι δυνατόν, Διδάσκαλε, νά ἀναπτύξω τόν κόσμον τῆς ψυχῆς μου, ὅταν δέν γνωρίζω τό μέσον πρὸς ἀνάπτυξιν αὐτοῦ;».

Τό μέσον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι νά καλλιεργήσετε τήν καρδίαν σας. Διά μέσου αὐτῆς δύνασθε νά ἰσοσταθμίσετε τό πνεῦμα καί τήν ψυχὴν. Ὅταν ἡ καρδία πάσχη διὰ τόν πόνον τοῦ ἀδελφοῦ σας, τό πνεῦμα προθύμως ἀποφασίζει καί, διὰ τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς ἐξυπηρετεῖ

τόν πάσχοντα. Τοῦτο, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ὠνόμασεν «Ἀγάπην».

Ἡ λέξις «ἀγάπη» δέν ἔχει νόημα, ὅταν συνεχῶς τήν ἐπαναλαμβάνομεν χωρίς ἀπόδοσιν. Εἰς ὅλοκληρον τόν Κόσμον σας, ὅλοι ἐκθειάζουν τήν ἀγάπην, τήν ὁποίαν παρεγνώρισαν. Καί μόνον ἡ σκιά αὐτῆς πλανᾶται εἰς τά πνεύματα τῶν ἀνθρώπων. Ἐάν δέν ἐπλανᾶτο, θά ἤδρευεν ἐντός τῆς καρδίας των καί τότε οἱ ἄνθρωποι θά ἦσαν πράγματι ἄνθρωποι. Ἔχουν τήν μορφήν ἀνθρώπου, ἀλλά τήν καρδίαν θηρίου. Τόσον ὁ ἄνθρωπος ἐπροόδευσεν εἰς τά τεχνάσματα τοῦ λόγου, ὥστε καί αὐτός ἀκόμη ὁ Πονηρός ἐθαύμασε τήν ὑπεροχήν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τās ἐμπνεύσεις καί πράξεις τοῦ Κακοῦ.

Σκοπός μου εἶναι ὁ Ἀληθής Φωτισμός. Αὐτός πού προέρχεται διά μέσου Ἐμοῦ, ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα καί σεῖς, ὡς τέκνα πεφωτισμένα τῶν Ἀρχῶν Μας, διδάξετε τά ὅσα μανθάνετε καί πρόκειται νά μάθετε. Ἡ ἀποστολή μου εἶναι μεγίστη καί ὀφείλω νά θίξω πολλά τρωτά σημεῖα τῆς ζωῆς σας, ἵνα σᾶς προφυλάξω ἐκ τοῦ κακοῦ καί σᾶς ὀδηγήσω εἰς τήν ὀρθότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 9^{ον}

Σήμερον, ἀγαπητοί μου μαθηταί, θά ὀμιλήσω πάλιν μέ θέμα τήν ἐπάρκειαν ἐκ τῶν ἀγαθῶν.

Μή γίνεσθε ἄπληστοι. Νά ἀρκῆσθε εἰς ἐκεῖνα, τά ὁποῖα ἔχετε ἀπόλυτον ἀνάγκην. Ὁ Κύριος σᾶς ἔδωσε πολλά ἀγαθά, ἀλλ' ἐσεῖς δέν γνωρίζετε πῶς νά ἀπολαύσετε αὐτά. Ἡ ἐπάρκεια ἐκ τῶν ἀγαθῶν εἶναι «μέτρον». Καί τό μέτρον εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖον διά τās ὀντότητάς σας. Μή ἀρκούμενοι εἰς τά ἀναγκαῖα, ἀπολαμβάνετε τά δίκαια τοῦ ἄλλου εἰς βάρος σας.

Ἔστε συνετοί, διότι ἄνθρωπος ἄνευ συνέσεως, θέλει

ἢ δέν θέλει, παρεκκλίνει ἀπό τήν ὀρθότητα τῆς ζωῆς καί ἀκολουθεῖ ὁδόν ἄνευ τέρματος, πλήρη ἀνίας καί ἀσθενικῆς κρίσεως. Ἴδου ποῦ βαδίζετε, ὅταν σᾶς ἐλλεῖπει ἡ ἀπαραίτητος σύνεσις. Εἴσθε ὅλοι μαθηταί μου καί δέν θέλω οἱ μαθηταί μου νά παρεκκλίνουν ἀπό τάς συμβουλᾶς πού τούς δίδω. Διότι μόνον κατ' αὐτόν τόν τρόπον θά ἀποκτήσετε θεῖον μέτρον εἰς τήν ζωήν σας καί οὐδέν ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Οὐρανοῦ θά ἀπολέσετε.

Ἴσως ἀπό ἄγνοιαν, νά ἔχετε περιπέσει ἐνίοτε εἰς τό ἀδιέξοδον. Ἐγώ, ὅμως, δέν θά σᾶς ἀφήσω νά παραπλανηθῆτε. Ὡς καλός Πατήρ, πού ἀγαπᾷ τά τέκνα του καί φροντίζει δι' αὐτά, θά σᾶς ὀδηγήσω εἰς τό Ἀνέσπερον Φῶς τοῦ Κυρίου, ἔστω καί ἂν εὐρίσκεσθε ἐν τῇ σκοτεινῇ Γῆ, ὅπου τό πνεῦμα βαρύνει περισσότερο ἀπό τήν ψυχήν. Δέν θέλω νά ἔλθετε εἰς τούς Οὐρανοῦς μέ βαρῦ φορτίον, ἀλλά ἐλαφρότατον, ἵνα κάποτε λάβετε θέσιν ἀξίαν τῆς ψυχικῆς σας καταστάσεως. Δέν θέλω νά σᾶς ἀφήσω εἰς τό σκότος τοῦ αἰῶνος σας. Ἀντιθέτως! Ἐντός τοῦ φωτός τῆς πνευματικῆς προόδου, θά σᾶς ὠθήσω πρὸς τό πραγματικόν φῶς τῆς ψυχικῆς σας ἐξελιξεως.

Τό «θέλω» δέν εἶναι ἐξαναγκασμός πρὸς τά τέκνα μου. Εἶναι ἀνύψωσις. Εἶναι σωτηρία. Εἶναι πρόοδος τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου. Ἴσως νά μὴν ἔχετε δώσει μεγάλην προσοχήν εἰς τά ὅσα διεκήρυξα εἰς τό τελευταῖον μου Ἔργον*. Ἀπό κακὴν ἀντίληψιν πρὸς τόν κλῆρον καί τά κατορθώματα αὐτοῦ, παραμελήσατε τήν μελέτην μου. Ἀλλ' ἐγώ δέν εἶμαι ὁ κλῆρος, ἀλλά Ἀρχή τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀδιάφορον ἐάν κατοικῶ εἰς τούς Οὐρανοῦς. Ἡ φωνή μου ἄς σᾶς ἐμψυχώσῃ, ἄς σᾶς δώσῃ τήν ἐλπίδα ὅτι ἔχετε Ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος δέν σᾶς παραμελεῖ, ὡς ὁ κλῆρος σας, καί δέν ἔχει οὐδέν συμφέρον ὁ Ἀρχηγός οὗτος ἀπό τούς ὀπαδοῦς του, ἀλλ' οἱ ὀπαδοί του ἔχουν συμφέρον

---

* Αναφέρεται εἰς τό ἔργον του «Ἐπουράνιες Ὁμιλίαι», τό ὁποῖο ἔχει ἐκδοθῆ σέ ἰδιαίτερο βιβλίον, μαζί μέ τό ἔργο «Ἐπουράνιες Ἐπιστολές» τοῦ Γρηγορίου Ναζιανζινοῦ.

ἠθικόν καί εὐγενικόν νά εἰσακούσουν τόν Ὁδηγόν των.

Εἶναι πολλά τά καθήκοντά σας, ἀγαπητοί μου, ἐν τῇ Γῆ. Ἀλλά σεῖς δέν γνωρίζετε ποῖα εἶναι αὐτά. Τά συγγέετε μέ ἐκεῖνα, τά ὁποῖα ὀφείλετε νά διαγράψετε. Διά τοῦτο ἀκριβῶς ἔρχομαι, ὡς Φάρος νά φωτίσω μέ λευκόν καί ἰσχυρόν φῶς τόν ὠκεανόν, ὅπου εὐρίσκεσθε ὡς πλοῖα ἄνευ πηδάλιου. Καί ἐάν εἷς ἐξ ὑμῶν ἐρωτήσῃ: «Διδάσκαλε, πόθεν νά προμηθευθῶμεν τό πηδάλιον μας;», τοῦ ἀπαντῶ: Εἰς τήν πίστιν πρός τόν Κύριον καί τήν βοήθειάν μου. Ἐγώ θά γίνω τό πηδάλιον σας, ἵνα μή, ἐν μέσῳ τοῦ σκοτός, εὕρητε ἐμπόδια καί δέν δυνηθῆτε νά πλεύσετε πρός τόν λιμένα, πού ἐγώ σᾶς προορίζω. Ὁ λιμήν οὗτος θά εἶναι ὄλο ἀγαλλίασις διά τήν ψυχὴν σας καί ἐνθάρρυνσις διά τό πνεῦμα σας.

Ὅταν, ἀγαπητοί μου, ἔχετε ἀπορίας, εἶμαι πρόθυμος νά σᾶς διευκολύνω εἰς τήν σκέψιν καί τήν κατανόησιν. Ἐάν δέν ἔχετε τήν καλήν πρόθεσιν νά κατανοήτε τήν σκέψιν τοῦ ἀδελφοῦ σας, μή ἀδίκως συζητῆτε μετ' αὐτοῦ, ἐάν πρῶτον δέν τόν φωτίσετε καταλλήλως, ἵνα μή ἀγνοήσῃ τά ὅσα σεῖς γνωρίζετε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10^{ον}

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί καί μαθηταί, ἐν μέγα προσόν τοῦ Οὐρανοῦ εἶναι, διά τὰς ψυχὰς τὰς ἐπανερχομένας ἐκ τῆς Γῆς, ἡ ἐχεμύθεια.

Θά ἐρωτήσετε: «Διατί;».

Διότι δέν ἐπιτρέπεται τό τί γίνεται ἐν τῷ Οὐρανῷ, νά μεταδίδεται εἰς τήν Γῆν.

Τό ἄγνωστον σᾶς φοβίζει. Ὁ φόβος οὗτος γίνεται φρένον εἰς τὰς πράξεις σας καί, ἂν ἔχετε φρόνησιν, κρατεῖτε τό μέτρον. Φροντίσατε, λοιπόν, νά ἀσκηθῆτε εἰς τήν ἐχεμύθειαν. Τοῦτο θά σᾶς διευκολύνη πολύ εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Εἰς τά Ἐλευσίνια Μυστήρια, ὅπου τά μέλη ἦσαν μόνον

άνδρες, ή έχεμύθεια ήτο άπόλυτος. Ούδείς σήμεραν ήδυνήθη νά γνωρίση, τό τί έλάμβανε χώραν έντός τούτων τών Μυστηρίων! Από τήν στιγμήν πού διωργανώθησαν εις τήν Γήν σας μυστικάί Όργανώσεις καί εις αυτάς λαμβάνουν μέρος καί αι γυναίκες, τά άπόκρυφα μυστήρια έγιναν φανερά! Διατί; Διότι δέν ήδύναντο νά άποκρύψουν κάτι, τό όποϊον έβασάνιζε τήν σκέψιν των! "Επρεπε νά τό έκμυστηρευθοϋν, μέ τήν ύπόσχεσιν ότι θά τό έκράτουν μυστικόν.

Έάν από τώρα δέν άσκηθήτε εις τήν έχεμύθειαν, δέν θά άποκτήσετε τό έλεύθερον εις τούς Ούρανούς· θά άκολουθήσθε μέ τόν Άγγελόν σας Φύλακα.

Έπίσης, νά μήν όμιλήτε συχνά περί τής αγάπης, αλλά νά εφαρμόζετε αυτήν, χωρίς νά τήν έμπαίζετε. Υπάρχουν, δυστυχώς, εις τόν Κόσμον σας, άνθρωποι οί όποιοί δέν πράττουν άλλο τι, από τό νά έκθειάζουν άκαταπαύστως τάς λέξεις «Άγάπη», «Δικαιοσύνη», «Εϋσπλαγχνία» κ.λπ., χωρίς νά άντπλαμβάνωνται, οί άνόητοι, ότι απαγγέλλουν λέξεις κενάς, μέ οϋδέν οϋσιαστικόν άποτέλεσμα. Οί συνάνθρωποί σας οϋτοι, είναι οί μέγιστοι τών ύποκριτών. Υπόσχονται πολλά καί οϋδέν πράττουν! Όταν πρόκειται νά ώφεληθοϋν, σās έπαινοϋν, σās άνυψώνουν τό γόητρον, μέχρις ότου λάβουν τό έπιδιωκόμενον καί ύστερον λησμονοϋν εκ ποίου έλαβον ό,τι έπεθύμουν!

Δυστυχώς, τοιοϋτοι εισεχώρησαν μέχρι τών Θείων καί άτιμάζουν, μέ τά άνοσιουργήματά των, καί αυτήν τήν Θεϊαν Αρχήν! Παρουσιάζονται ως υπερασπισταί του ίεροϋ καί όσιου καί είναι οί ύπουλότεροι έχθροί αυτών!

Τά χρέη σας, αγαπητά μου τέκνα, είναι μεγάλα καί μικρά. Άλλα μέν πολλά, καί άλλα όλίγα. Σεϊς, όμως, όταν έχετε κατανόησιν καί άφομοιώνετε τά Κείμενά μας, θά εισθε εις θέσιν νά γνωρίζετε εύκόλως, ποια είναι τά χρέη σας προς τόν Θεόν καί προς τόν άνθρωπον. Έπειδή σās θεωρώ προηγμένους εις τό ζήτημα τούτο, δέν θά όνομάσω ποια χρέη νά άσκήτε καί ποια, πού σεϊς νομίζετε χρέη, νά μή τά άσκήτε.

— Διδάσκαλε, ἐρωτᾷ εἷς ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου, διά πρώτην φοράν ἤκουσα τήν Ὅμιλίαν σου καί τοῦτο ἀρκεῖ διά νά ἐννοήσω πολλά. Ἐκεῖνο, ὅμως, τό ὁποῖον δέν δύναμαι νά ἀντιληφθῶ, εἶναι ποῖα εἶναι τά χρέη μου ἐν τῇ Γῆ.

— Ἀδελφέ, ἀπαντῶ εἰς τόν νεαρόν, ἐφ' ὅσον ἤντησες ἐξ Ἐμοῦ τήν διάκρισιν μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, ἀγαθοῦ καί βλαβεροῦ, τότε δύνασαι καί ἄλλος νά γνωρίσης, ποῖα εἶναι τά ἐν τῇ Γῆ χρέη σου. Προτοῦ, λοιπόν, φθάσω εἰς τόν θάνατον, ὅστις εἶναι ζωή, θέλω νά ἐξαντλήσω τά τῆς ζωῆς, ἡ ὁποῖα εἶναι θάνατος.

Μήπως καθημερινῶς δέν πεθαίνετε; Κάθε στιγμή εἶναι καί μία βαθμῖς πρός τόν θάνατον, διά τήν νέαν ζωήν, ἐνῶ ἡ ζωή, τήν ὁποίαν θεωρεῖτε αἰωνίαν, εἶναι ὠρισμένη, διά νά σᾶς μεταφέρῃ πρός τόν θάνατον.

Θάνατος, εἶναι ἐν ἐκ τῶν μεγαλυτέρων εὐεργετημάτων τοῦ Κυρίου πρός τά πλάσματά Του, διότι ἀναγεννᾷ αὐτά. Ἦτοι, ἐκ τοῦ Σκότους εἰσέρχεσθε εἰς τό Φῶς. Καί αὐτό τό Φῶς ἔρχομαι καί διδάσκω, ἵνα μή μείνετε ἐντός τοῦ Σκότους, διά νά ἔχετε ὁδηγόν σας, ὅταν θά εὐρεθῆτε κάποτε εἰς τόν θάνατον, τό Φῶς μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11^{ον}

Ἀγαπητοί μου, δέν θά μορφωθῆτε ψυχικῶς μόνον ἀπό Ἐμέ, ἀλλά ἀπό ὀλόκληρον τό Ἐπιτελεῖον τοῦ Κυρίου, τό ὁποῖον σᾶς ἔχει δώσει τόσας καί τόσας διδασκαλίας, ὁδηγίας καί συμβουλᾶς. Ἐμέ, θεωρήσατέ με ὡς μικρόν τροχόν τῆς ὅλης ἀμαξοστοιχίας. Νομίζω, ὅτι ὁ Πνευματικός Κόσμος ἐν συντομίᾳ, μέ σαφήνειαν καί ἀπεριόριστον ἀγάπην, σᾶς μεταδίδει τάς σκέψεις του διά τήν γήινον ζωήν, διά νά κερδίσετε καί αὐτήν τήν ἀθάνατον τοιαύτην.

Εἰς τόν κύκλον τῶν μαθητῶν μου εἰσέρχονται καί ἐξέρχονται μερικοί, τῶν ὁποίων ἡ φύσις εἶναι ἀνυπότακτος

καί, ὡς ἐκ τούτου, ἐμπαίζουσι τὰς Δυνάμεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἐπιμένοντες ἐπὶ ἀνοήτων ἀντιλήψεων καὶ ἐννοοῦντες νὰ κατέλθωμεν ἐν τῇ Γῆ, ἵνα ἐναντι αὐτῶν διευκρινίσωμεν ζητήματα, τὰ ὅποια τοὺς ἀφοροῦν. Τόσον ἔχει πωρωθῆ ὁ νοῦς τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὥστε νὰ ἐμπαίζουσι τὸ Θεῖον Φῶς. Παρακαλῶ πολὺ, ὅσοι δὲν ἔχουσι τὴν ἀπαιτουμένην πίστιν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς καλλιερευσεως τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν τῶν, νὰ ἀπομακρυνθοῦν. Ἡ αἴθουσα αὕτη δὲν εἶναι αἴθουσα παιγνίων καὶ ἀνοήτων συζητήσεων, βάσει τοῦ νοσηροῦ πνεύματος τῶν ἀνθρώπων τούτων.

Βλέπω ἕνα ἐκ τῶν μαθητῶν μου νὰ ἐγείρεται καὶ νὰ ζητῇ τὸν λόγον. Ὁμίλει, ἀδελφέ· εἶσαι ἐλεύθερος νὰ εἴπῃς τὴν γνώμην σου.

— Διδάσκαλε, ἐάν τις ἐξ ἡμῶν εἶναι ἔνοχος, ὀφείλεις νὰ τὸ ἀποδείξῃς καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς ποῖος ἢ ποῖοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ἐμπαίζουσι τὰς θείας Ὁμιλίας σου. Ἐγώ, ἂν καὶ νέος, δὲν ἀνέχομαι τοὺς ἀσεβεῖς καὶ θέλω νὰ γνωρίζω αὐτοὺς καὶ τὴν προέλευσίν των.

— Ἀγαπητέ φίλε, εἶπον εἰς τὸν νεαρόν, δὲν ἀπετάθην εἰς σέ, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλ' εἰς ἄτομα τὰ ὅποια σήμερον ἀπουσιάζουσι. Δὲν εἶναι ὅμως πρέπον νὰ ὑποδείξω εἰς τοὺς λοιποὺς ποῖα εἶναι αὐτά, ἐφ' ὅσον ὁμιλῶ καὶ διδάσκω τὴν Ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Θέλω ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐξετάσετε, νὰ εὑρετε μόνοι σας τὰ ἄτομα αὐτά καί, διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου καὶ ἀφύγου συμπεριφορᾶς, νὰ τοὺς ὑποδείξετε ποῖα εἶναι ἡ ὁδός, πού ὀφείλουσι νὰ ἀκολουθήσουν. Διότι συντόμως θὰ εὑρεθοῦν πρὸ τῶν σκοπέλων, καὶ ἰσχυρὸς ἄνεμὸς θὰ παρασύρῃ αὐτὰ ἐντὸς τῶν ἀγρίων καὶ μελανῶν ἐκ τοῦ σκότους κυμάτων. Θὰ ζητήσουν τὴν βοήθειάν σας. Δώσατε τότε τὴν χεῖρα σας πρὸς αὐτά, διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν οὐσίαν τῆς Ἀγάπης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12^{ον}

Ὅχι μόνον ἐγώ, ἀγαπητοί μου μαθηταί, ἀλλά καί ὅλοι οἱ Ἀρχηγοί τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου, σᾶς ὠμίλησαν καί ἐξακολουθοῦν νά σᾶς ὀμιλοῦν, περί τῆς γήινης ζωῆς, τῶν καθηκόντων σας καί πολλῶν ἄλλων χρησίμων γνώσεων, διά τήν προετοιμασίαν σας πρὸς τήν ἄλλην ἀθάνατον ζωήν.

Πολλοί ἀπό ὑμᾶς ἀκούουν μετ' εὐχαριστήσεως τά ὅσα λέγω, ὡς νά ἔβλεπον ὄραμα εὐχάριστον, ἀλλά τῆς στιγμῆς, διά νά λησμονήσουν αὐτό ἐντός τῆς τρεχούσης ζωῆς των. Ἐγώ, δέν σᾶς παρουσιάζω εἰκόνας πρὸς διασκεδάσιν, ἀλλά καθήκοντα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἑαυτοῦ σας καί ἀνύψωσιν τῆς ψυχῆς σας. Σᾶς βοηθῶ. Δέν σᾶς ἐξαναγκάζω, διότι τοῦτο δέν εἶναι ἔργον θεϊκόν, ἀλλά μόνον ἀνθρώπινον. Ὁ ἐξαναγκασμός, δέν καλλιερεῖ τήν ὄντοτητα. Ἀντιθέτως, ἡ ὄντοτης ἀκολουθεῖ τό πρόσταγμα, ἀναμένουσα τήν κατάλληλον εὐκαιρίαν, διά νά ἐκδηλώσῃ ἀντίθεσιν πρὸς ὅσα τήν ἐξηνάγκασαν.

Ἀπλῶς, σᾶς παραθέτω δύο εἰκόνας. Ἡ μία βαίνει πρὸς τά ἀριστερά καί ἡ ἄλλη πρὸς τά δεξιά. Ἐκλέξατε, ἔχοντας πάντοτε εἰς τό πνεῦμα σας τήν διαφοράν τοῦ καλοῦ ἀπό τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ ἀπό τοῦ βλαβεροῦ. Καί ἂν μέν ἀκολουθήσετε τήν εἰκόνα πού ἔπρεπε νά ἀποφύγετε, τό σφάλμα θά εἶναι ἰδικόν σας.

Σεῖς διαιωνίζετε τήν κακὴν φάσιν τῆς ζωῆς σας. Ἐάν ἀκολουθήσετε τήν πρέπουσαν ὁδόν, θά ἔχετε καί τήν βοήθειάν μας, ὥστε τό γρηγορότερον νά ὀλοκληρώσετε τόν προορισμόν σας, χάριν τόσον τῆς ὄντοτητός σας, ὅσον καί πολλῶν ἄλλων ἀδελφῶν. Διότι ἡ μονάς, δέν εἶναι μεμονωμένον στοιχεῖον, ὅταν εἶναι ἀνθρώπος καί ζῆ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Αἱ κοινωνικαί σχέσεις ἐπιδρῶν ἐπὶ τῶν ἄλλων μονάδων καί τότε γίνεσθε παράδειγμα χρηστοῦ πολίτου καί καλοῦ καί ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

Ἄς ὑποθέσωμεν, πῶς ὁ Ὅμιλος οὗτος ἀποτελεῖται ἀπό

ἐπιπλοποιούς. Ἐχετε εἰς τὴν διάθεσίν σας ἄμορφον ξυλείαν. Ἐκ πρώτης ὄψεως, δέν σᾶς ἔλκει. Ἐξ ἀνάγκης, ὁμως, προσπαθεῖτε τὴν ἄμορφον ταύτην ξυλείαν νά μετατρέψετε εἰς ἔπιπλα κομψά, τὰ ὅποια νά ἱκανοποιοῦν τὰς ἀνάγκας σας. Σεῖς, ὡς ὄντότητες, εἴσθε ἡ ξυλεία αὐτή. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἔχετε νοῦν καὶ δέν θά μεταχειρισθῆτε τὰς χεῖρας σας, ἀλλὰ διὰ τῆς θελήσεώς σας καὶ μόνον θά καλλιεργήσετε, ἢ καλλίτερον εἰπεῖν, θά κατεργασθῆτε τὰ ἔπιπλα τοῦ ἐσωτερικοῦ σας οἴκου, ἥτοι τῆς ὄντιότητός σας. Οὕτω, θά ἀποκτήσετε καρδίαν καὶ πνεῦμα ἀντάξιον τῆς ψυχῆς σας.

Διότι ἡ ψυχὴ μὴ τό λησμονῆτε δέν εἶναι ἐξ ὕλης, ὡς νομίζουν ἀγράμματοι τινές, ἢ ὡς ὁ Ἐωσφόρος ἐψηθύρισεν εἰς τό οὖς τινῶν. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἡ πνοή τοῦ Θεοῦ. Δέν ἀναλύεται. Διότι, ὡς ἀκτίς τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ, δέν σχολιάζεται ὑπὸ οὐδενός. Διότι εἶναι νῆμα πού κρατεῖ εἰς τὰς Χεῖρας Του ὁ Ἄναρχος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13^{ον}

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἀγαπητοί μου, ὀλίγον κάτ' ὀλίγον ἀνερχόμεθα τὴν κλίμακα τῆς ζωῆς. Ἐννοῶ τῆς γήινης ζωῆς, διὰ νά φθάσωμεν εἰς τὴν ἐκμηδένισίν της, ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτὴν κλίμακα πρὸς μίαν νέαν ζωὴν, ἄγνωστον εἰς ὄλους. Διότι, παρ' ὅσα διδάσκει ὁ Πνευματικὸς Κόσμος δι' εἰκόνων, εἶναι δυσκολώτατον εἰς ὑμᾶς νά ἀντιληφθῆτε μίαν ζωὴν, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν γνώμην σας, οὐδέποτε ἔχετε ζήσει.

Λέγονται πολλά διὰ τὴν ἐν τῷ Οὐρανῷ ζωὴν, τόσα, ὅσα δέν δύνανται νά φαντασθοῦν, ὅσοι ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν φαντασίαν. Ἐλάχιστα γνωρίζετε, διὰ μέσου τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, καὶ ταῦτα εἶναι τὰ προκαταρκτικά. Τὴν ἀληθῆ ζωὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οὐδέν πνεῦμα εἰ-

ναι δυνατόν νά μεταδώση ὡς ἔχει, διότι τοῦτο εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπό τήν Ἀνωτάτην Ἀρχήν. Τά μυθεύματα πολλῶν, ἐγγελοιοποίησαν τήν ἔννοιαν τῆς ἀθανάτου ζωῆς. Διά τοῦτο ἔρχεται ὁ Πνευματικός Κόσμος, διά τοῦ καταλλήλου Ἀρχηγοῦ Του, νά σᾶς μεταδώσῃ τό Φῶς τῆς Ἀληθείας, μέ δόσεις. Ὁλοκληρωμένην τήν Ἀλήθειαν θά τήν ἴδητε μόνον ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ Διοικοῦσα τό Σύμπαν Ἀρχή.

Διά τοῦτο, ἀγαπητοί μου, γνωρίζοντας τόν τραχύν δρόμον τῆς ἐν τῇ Γῆ ζωῆς σας, προσπαθῶ νά σᾶς φωτίσω εἰς τά ἔργα καί τās πράξεις σας, διά νά ἀποκτήσετε ἀρκετόν φῶς, ὥστε ὅταν διέλθετε τήν σκοτεινήν στοάν, ἀπό τήν Γῆν εἰς τόν Οὐρανόν, νά μή ἔχετε ἀνάγκην ἑτεροφώτου δυνάμεως, ἀλλά μέ σθένος καί ἀποφασιστικότητα νά διέλθετε τό μικρόν διάστημα, ἀπό τήν μίαν ὄχθην εἰς τήν ἄλλην, διά νά εὐρεθῆτε εἰς τόν ἡλιόλουστον χῶρον πού Ἡμεῖς ὀνομάζομεν «ἄχωρον» καί θαυμάσετε, οὐχί τήν Φύσιν, ἀλλά τήν Δημιουργίαν τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος, Ὅστις ἐδημιούργησε Κόσμους καί Δυνάμεις μέ δύο Παρατάξεις, διά νά ὑπάρξῃ κίνησις καί πρόοδος ψυχοπνευματική.

— Διδάσκαλε, ἐρωτᾷ εἷς ἐκ τῶν ἀκροατῶν, ὅταν ἀποχωρήσω ἀπό τόν γήινον Κόσμον, βεβαίως, θά εἰσέλθω εἰς τόν ἄγνωστον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέν μοῦ εἶναι δυνατόν νά ἀντληθῶ πού πηγαίνω καί τί πρόκειται νά συναντήσω ἐκεῖ, ὡς καί ποία θά εἶναι ἡ θέσις μου.

— Ἀγαπητέ, τοῦ ἀπαντῶ, ἐάν ἐγνώριζες τās Διδασκαλίας μας, δέν θά ὑπέβαλες τοιαύτην ἐρώτησιν. Ἄλλωστε, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζε τί δῶρον τοῦ προετοιμάζει ὁ Οὐρανός, θά ἔπαυε νά ἐνδιαφέρεται περί τοῦ δώρου αὐτοῦ. Ὅταν ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου ἐκτελεσθῇ, παύει αὕτη νά ὑπάρχῃ. Καλλίτερον, λοιπόν, νά ἐπιθυμῆς κάτι τό καλόν, διά νά σοῦ προσφέρῃ ἡ Θεότης κάτι τό ἀνώτερον.

Δέν γνωρίζεις τό Ἄγνωστον. Ἐάν, ἀγαπητέ μου, τό ἐγνώριζες, δέν θά ὑφίστασο εἰς τήν Γῆν. Ἄρα, διά νά εὐρίσκεσαι μεταξύ τῶν θνητῶν, ὑπάρχει λόγος. Ἦλθες διά νά

αναπτύξης τήν ψυχὴν σου εἰς σθένος.

Φοβεῖσαι τὸ Ἄγνωστον; Τότε διατί προσεύχεσαι πρὸς τὸν Θεόν, ἀφοῦ Αὐτός παραμένει ἀκόμη καί εἰς τὸν ἐσωτερὸν σου ὀφθαλμὸν Ἄγνωστος, Ἀναλλοίωτος καὶ Παντοδύναμος; Ἀγάπα καὶ σέβου τὸν Θεόν σου, ἵνα τὸν ἀντιληφθῆς κατοικοῦντα ἐντός σου. Καί ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μὴ ἀνησυχῆς διὰ τὸ Ἄγνωστον, ἀφοῦ τοῦτο εὐρίσκεται ἐντός σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14^{ον}

Ἦμιλήσαμεν, ἀγαπητοί μου, ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς. Διὰ νὰ μὴ ἐπαναλαμβάνωμεν τὰ αὐτά, νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι ταπεινόφρων, νὰ σέβεται τὰ Θεῖα, νὰ ἀγαπᾷ τοὺς συναθρώπους του μέ κατανόησιν, διότι ἐάν δέν ἔξη κατανόησιν, ἀδίκως σπουδάζει διὰ νὰ ἀποκτήσῃ γνώσεις, ἔστω καὶ γηίνας.

Οὐδέποτε ὁ Οὐρανός ἔχει εἰπεῖ «πιστεύετε καὶ μὴ ἐρευνάτε». Ἀντιθέτως, «ἐρευνάτε διὰ νὰ πιστεύσετε».

Ἡ ἐρευνα εἶναι ἀπαραίτητος. Δυνατὸν ὁ Πονηρός νὰ σᾶς ἔλξη, διὰ μέσου τῆς σοφίας του. Καὶ ἐπειδὴ σεῖς ἐθαυμάσατε τὸν λόγον του, τὸν ἀκολουθεῖτε, χωρὶς νὰ ἐρευνήσετε τί ἐσήμαινον οἱ λόγοι του καὶ διὰ ποῖον σκοπὸν σᾶς ἔλκει, πρὸς μίαν κατεύθυνσιν ἄγνωστον δι' ἐσᾶς, γνωστήν δι' ἐκεῖνον.

Ὅταν, ὅμως, εἴσθε εἰς ὑψηλότερον σημεῖον τῆς Γνώσεως καὶ γνωρίζετε πῶς νὰ ἀποφεύγετε τὴν πλάνην ἢ τὰς παγίδας τοῦ Πονηροῦ, τότε πιστεύσατε εἰς τὸ Θεῖον Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ, ἄνευ ἐρεύνης. Διότι τὸν Θεόν δέν τὸν βλέπετε. Δέν ἐρευνᾶται. Ἀλλὰ ὀφείλετε νὰ πιστεύσετε εἰς Αὐτόν, ὡς τὰ πλοῖα τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐν τῷ ὠκεανῷ καὶ ἐλπίζουν, ἐν μέσῳ τῶν κυμάτων, ὅτι θὰ φθάσουν εἰς τὸν προορισμὸν των, διότι ἔλκονται ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ μακρυνοῦ φάρου. Πι-

στεύσατε, καί ἡ ἐλπίς θά σᾶς ὀδηγήσῃ εἰς τό τέρμα τῆς ἀποστολῆς σας, ἦτοι τοῦ Πνευματικοῦ λιμένος.

Καί τώρα, τί εἶναι ὁ θάνατος, τόν ὁποῖον συζητεῖτε ἀδικόπως, ὅταν εὐρίσκεσθε ἐντός τοῦ πόνου καί τοῦ ἀδιεξόδου, καί ὄχι ὅταν εὐρίσκεσθε ἐν διασκεδάσει καί ἀγαλλιάσει!

Οὐδεῖς εἰς τόν Κόσμον σας ἠδυνήθη ποτέ νά ἐρευνήσῃ τό θέμα τοῦτο. Καί παρ' ὅσας ἐνδείξεις ἔχετε περί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, σᾶς εἶναι ἀδύνατον τήν ἐνδειξιν νά μετατρέψετε εἰς ἀπόδειξιν. Διατί τοῦτο;

Διότι ὁ Θεῖος Νόμος ὀρίζει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν πρέπει νά ἀντιληφθῇ τήν πραγματικὴν ἐννοιαν τοῦ θανάτου. Αὐτό, βεβαίως, ἦτο διά τούς πολλούς. Σήμερον, ὅμως, ἀλλάζουν τά πάντα! Καί πρέπει μία μερίς τῶν ἀνθρώπων νά γνωρίζῃ, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι μετάστασις τῆς ψυχοπνευματικῆς ὀντότητος, ἀπό τόν Κόσμον τῆς ὕλης εἰς τόν ἀόρατον Κόσμον, τόν Πνευματικόν.

Πῶς ὅμως θά ἀποδειχθῇ τοῦτο εἰς τούς ἀνοητεύοντας; Εἰς τούς μή παραδεχομένους τήν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς; Εἶναι θέμα, τό ὁποῖον θά θίξω ἀργότερον.

Ὅλοι τρέφεσθε μέ ἐλπίδας καί ὄνειρα. Καί μάλιστα, ὅταν εὐρίσκεσθε εἰς νεαράν ἡλικίαν. Δέν θέλω νά εἶπω, ὅτι δέν ὑπάρχουν καί γηραλέοι, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται ὡς οἱ νέοι, λησμονοῦντες ὅτι ὁ θάνατος εἶναι πλησίον σας, εἴτε εἶσθε νέος εἴτε γέρον. Εἰς κάθε στιγμὴν, εἰς κάθε ὥραν, ἡμέραν, χρόνον, ὁ θάνατος σᾶς συνδέει μέ τήν ζωὴν. Ποίαν, ὅμως, ζωὴν; Τήν ἀθάνατον. Τόν θάνατον δέν τόν ἀντιλαμβάνεσθε ὡς ὑπαρκτὴν ὀντότητα. Καί ὅμως, τόν φοβεῖσθε! Κακῶς! Διατί τήν ἀθανασίαν δέν τήν πιστεύετε ὡς ὑπαρκτὴν, διά νά ἀπολαύσετε τήν χαράν;

Μήπως τις, ἐκ τῶν ἀκροατῶν μου, ἔχει νά προσθέσῃ τι ἐπὶ τῶν ὄσων ἀναφέρω;

Εἷς νεαρός ἐρωτᾷ:

— Διδάσκαλε, πῶς εἶναι δυνατόν νά γνωρίζω τά ὅσα ἀναφέρεις, ὅταν, ὡς θνητός, δέν γνωρίζω τόν θάνατον;

— Νεαρέ, ἀπαντῶ εἰς τόν ἐρωτήσαντα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐμβαθύνῃ εἰς τό νόημα τοῦ θανάτου, διότι ἐζησεν αὐτό πλησίον τοῦ πόνου τῶν ἀγαπητῶν του φίλων καί ἀδελφῶν, ἔχει τήν δύναμιν νά ἐρωτήσῃ τόν ἐσῶτερόν του κόσμον τί εἶναι ἡ ζωή καί τί εἶναι ὁ θάνατος. Καί ὅταν ἐκ τῆς ζωῆς ἀφαιρέσῃ τόν θάνατον, θά εὐρεθῇ εἰς τήν ἀθανασίαν. Ἄρα, ἡ ἐμβάθυνσις εἰς τό νόημα τοῦ θανάτου, δίδει σαφεστάτην ἀπάντησιν εἰς τόν ἐρευνῶντα νά μάθῃ πῶς ἐκ τοῦ φωτός ἀφαιρεῖται τό σκότος, διά νά ἀποκτήσῃ τις τό Ἀληθινόν Φῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15^{ον}

Προτοῦ, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καθήσω εἰς τήν ἔδραν μου, παρατηρῶ πῶς ἕνας ἐκ τῶν μαθητῶν μου ὑψώνει τήν χεῖρα του, ὡς νά ἤθελε νά ἐρωτήσῃ κάτι.

— Διδάσκαλε, μέ συγχωρεῖτε, ἐάν ζητῶ τόν λόγον, διά νά διευκρινίσω μίαν ἀπορίαν μου. Ἐπιτρέπεται;

— Βεβαιότατα καί σοῦ τό ἐπιτρέπω. Ἐάν δέν δώσω τό προβάδισμα εἰς τοὺς νέους, πῶς τότε θά μάθωμεν τὰς ἀπορίας των, διά νά εὐρωμεν ὁμοῦ τὰς λύσεις, ἐπ' ὠφελεία τοῦ συνόλου καί τῆς ἐπιθυμίας μου, ὅπως ρίψω φῶς εἰς τὰ σκοτεινά σημεῖα τοῦ πνεύματός των; Ἀναμένω.

— Σεβαστέ μας Διδάσκαλε, διατί ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι μέ φανατισμόν ἀπορρίπτουν κάθε τι τό ὀρθόν καί ἀληθές; Ποῦ προσκρούουν οὗτοι, διά νά μή θέλουν νά ἀναγνωρίσουν τήν ὑπαρξιν τῆς Θείας Ἀρχῆς;

— Τέκνον μου, ὅταν ὁ Πονηρός καταφεύγῃ εἰς τό πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τούτων, ἐπόμενον εἶναι νά συσκοτίξῃ τό

πνεῦμα των, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτοῦ ἐλλείπει ἡ προβλεπτικότης καί ὁ προσανατολισμός, καί οὕτω παραπαίουν ἐντός τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ἀγνωσίας.

Ὡς γνωρίζετε ὅλοι, τό Φῶς τό Ἀληθινόν εἶναι ἐκτυφλωτικόν. Ὅταν οἱ ὀφθαλμοί τῶν ἐν λόγῳ ἀνθρώπων πάσχουν καί τό πνεῦμα των καταλήγει νά γίνῃ νοσηρόν καί διαστρεβλωμένον, οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουν ἀνάγκη θεραπείας. Οὐχί ἀποτόμου, ἀλλά σταδιακῆς, ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαισθανθοῦν τήν πλάνην των καί συμμορφωθοῦν μέ τάς ὁδηγίας μας, διά νά θεραπευθοῦν ἀπό τόν φανατισμόν καί τήν ἐπιμονήν νά κρατοῦν τόν διαστρεβλωμένον λόγον τοῦ Πνεύματος τοῦ Σκότους.

— Καί ἐάν, Διδάσκαλε, ἀποτύχουν αἱ προσπάθειαι μας, πληροῦντες ὕδωρ ἐντός πίθου Δαναΐδων;

— Χρέος κάθε πεφωτισμένου ἀνθρώπου, εἶναι νά ἀγωνίζεται ὑπέρ τῆς σωτηρίας τῶν συνανθρώπων του. Ἐάν ὅμως οὗτοι, παρά τάς πολλαπλὰς σας ἐνεργείας νά τοὺς καθοδηγήσετε εἰς τήν ὀρθήν ὁδόν, δέν πείθονται, τότε εἶναι καταδικασμένοι νά ὑποστοῦν πολλά εἰς βάρος των. Διά τοῦτο, ὅσον δυσκολώτερον εἶναι τό ἔργον σας, τόσον μεγαλυτέρα θά εἶναι ἡ ἀμοιβή σας.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος, ἀδελφοί μου, δέν γνωρίζῃ τόν σκοπόν τῆς ζωῆς του, εἶναι δυνατόν νά ἀντληθῆ τόν δυσκολώτερον σκοπόν τῆς Δημιουργίας, τόν θάνατον;

Τόσον ἡ ζωὴ ὅσον καί ὁ θάνατος, ἔχουν τοὺς τρόπους των. Διά τήν γηίνην ζωὴν ὠμίλησεν ὁ Πνευματικός Κόσμος πολλάκις, ὡς καί Ἐγὼ ἔχω συμπληρώσει πτυχάς τινας αὐτῆς. Ὅσον διά τόν θάνατον, οὗτος εἶναι ἀπονέκρωσις τοῦ σώματος καί ἀνάστασις τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητος ἀπό τὰ δεσμά τῆς ὕλης. Ὁ τρόπος, ὅμως, τοῦ θανάτου τῆς κάθε ὄντοτητος ποικίλλει, ὡς καί ὁ τρόπος τῆς γηίνης ζωῆς της. Τόν τρόπον αὐτόν τοῦ θανάτου θά ἐξετάσωμεν, ἐν ὀλίγοις, διά νά ἀποκτήσετε ἀμυδράν ἰδέαν περί αὐτοῦ καί τῆς πέραν τῆς γηίνης ζωῆς, νέας ζωῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16^{ον}

Παρακαλῶ τοὺς ἀγαπητοὺς μου μαθητὰς νὰ καθήσουν, διότι ἔχω νὰ κάνω μίαν ἐρώτησιν, ἡ ὁποία σὰς ἀφορᾷ. Ἐυρισκόμεθα εἰς τὸ 16ον Κεφάλαιον καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν εἶχε τὴν παρατηρητικότητα νὰ ἐρωτήσῃ:

— Διδάσκαλε, ὁ τίτλος τοῦ πονήματος εἶναι «Τρόπος Ζωῆς καὶ τρόπος Θανάτου». Καλῶς. Τὸν τρόπον ζωῆς ἐγνωρίσαμεν ἀπὸ τὰς Διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἀλλά, ὑπάρχει καὶ τρόπος θανάτου; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐκλέγωμεν τὸν τρόπον τοῦτον; Ἐνῶ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς δυνάμεθα νὰ ἐκλέξωμεν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας.

— Ἀγαπητέ μου, ὁ τρόπος ζωῆς ἔγκειται εἰς σὰς, τοὺς θνητοὺς. Ὁ τρόπος θανάτου ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο θά ἀναφέρω τέσσαρας κατηγορίας θανάτου:

Α) ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑΣ: Ὁ ἄνθρωπος ἀποθνήσκει χωρὶς νὰ ἀναμένη τὴν στιγμὴν τοῦ χρόνου, καὶ ἐν ἡρεμίᾳ καὶ ἀγαλλιάσει. Δέν ἀναφέρω περισσότερα, διότι ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ἐξήγησε τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

Β) ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕΤΑ ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ: Διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε βεβαρυμένην τὴν συνείδησίν του, ἢ καὶ μεγάλα βάρη ἐκ τῆς προϋπάρξεώς του. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ἐξιλεώνει μέρος τοῦ μεγάλου φορτίου.

Γ) ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕ ΒΡΑΔΥΝ ΡΥΘΜΟΝ, ΑΛΛΟΤΕ ΜΕ ΠΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΤΕ ΜΕ ΗΡΕΜΙΑΝ: Ὁ ρυθμὸς οὗτος ἐξαντλεῖ τὴν ὄντοτητα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ αὕτη ἀναγκάζεται νὰ μεταφέρεται εἰς τὸ παρελθόν. Νὰ ἀναλογίζεται τὰς πράξεις της καὶ νὰ διαχωρίζῃ τὰς καλὰς ἀπὸ τὰς κακὰς, χωρὶς νὰ δηλώσῃ εἰς οὐδένα τί σκέπτεται. Εἶναι εἶδος μετάνοίας καὶ ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τὴν πίεσιν τοῦ φορτίου.

Δ) ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΕ ΚΑΚΟΔΙΑΘΕΣΙΑΝ, ΑΠΟΤΟΜΟΥΣ

ΤΡΟΠΟΥΣ, ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑΚΙΣ ΜΕ ΥΒΡΕΙΣ:
Διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀπώλεσε τό θεῖον φῶς, τό ὁποῖον ἐπίστευεν ἐκ συμφέροντος, ἐνῶ κατ' οὐσίαν οὐδεμίαν πίστιν εἶχε.

Ἄνεφερα 4 εἰκόνας τοῦ θανάτου. Ἡ κάθε μία ἀπό αὐτάς ἔχει 8 ὑποδιαιρέσεις. Ἀντιλαμβάνεσθε, λοιπόν, πόσοι τρόποι θανάτου ὑφίστανται.

Υπάρχει καί εἰς ἄλλος τρόπος, τόν ὁποῖον οὐδεὶς ἠκολούθησεν, οὔτε ποτέ θά ἀκολουθήσῃ*. Τό ὄλον, οἱ τρόποι οὗτοι ἀνέρχονται εἰς 33.

Θά ἐπιμείνω ἀκόμη πολύ ἐπί τοῦ θανάτου, διότι ἀρχίσαμεν καί πρέπει νά τελειώσωμεν, διὰ νά ἔχετε καί σεῖς μίαν ἀμυδράν ἰδέαν περί αὐτοῦ. Τάς ὑποδιαιρέσεις τοῦ τρόπου τοῦ θανάτου δέν εἶναι δυνατόν νά σᾶς μεταδώσω, διότι εἶναι ἀπόρρητοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17^{ον}

Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ἀγαπητοί μου, ὅτι μερικοί ἐξ ὑμῶν δέν ἀκούουν μέ εὐχαρίστησιν, ὅταν διαπραγματεύωμαι τόν θάνατον, ὡς οὗτοι νά εἶναι ἀθάνατοι. Καί δέν ἀντιλαμβάνονται, ὅτι τά ἐνδύματά των φθειρόνται, ὡς καί τό σῶμα, τό ὁποῖον περικλείει τήν ψυχοπνευματικὴν ὄντοτήτά των.

Ἐάν, ἀγαπητοί μου, προσέχετε καλῶς τό ἐνδυμά σας, δέν θά φθαρῇ τόσο εὐκόλως, ὅσον νομίζετε. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τό σῶμα σας. Ὅταν διατηρῆτε αὐτό, ὡς ὀφείλετε, διὰ νά εἶναι οὐχί μόνον καθαρὸν ἔξωθεν, ἀλλά καί ἔσωθεν, τότε εὐρίσκεσθε ἐν πλήρει φωτισμῷ.

Ὅλοι γνωρίζετε, ὅτι δέν εἴσθε ἀθάνατοι, παρ' ὅτι ἡ ψυχὴ σας σᾶς δίδει τήν ψευδαίσθησιν, ὅτι εἴσθε ἀθάνατοι ἐν τῇ Γῆ. Δέν εἶναι ἡ ψυχὴ σας, ἥτις σᾶς δίδει αὐτήν τήν ἐντύ-

---

* Ἀναφέρεται εἰς τόν Σταυρικόν Θάνατον τοῦ Κυρίου.

πωσιν, αλλά τό πνεῦμα σας. Ἡ ψυχὴ καλῶς ψιθυρίζει, ὅτι εἴσθε ἀθάνατοι, ἀλλά ποῦ; Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς; καὶ ἂν θὰ παραμείνετε ἐκεῖ ἐπὶ χρόνον Χ, διότι ἡ ἐπαναφορὰ σας εἰς τόν γήινον κόσμον γίνεται διὰ νά σᾶς ἀπολυτρώσῃ ἀπό τά βάρη τῆς συνειδήσεώς σας.

Ὁ Κύριος, ὅστις κατῆλθεν εἰς τήν Γῆν διὰ νά σᾶς σώσῃ, δέν κατῆλθεν ὡς Θεός, ἀλλά ὡς ἄνθρωπος. Καί τοῦτο, διὰ νά μή ὑπάρξῃ διαχωρισμός μεταξύ Αὐτοῦ καί τῶν ἀδελφῶν Του. Ἀπόδειξις τούτου εἶναι, ὅτι ἐλάχιστοι ἐγνώρισαν τήν Γέννησίν Του καί μόνον εἰς τό 33ον ἔτος ἐγινε γνωστός εἰς τοὺς περισσοτέρους τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ὁ Κύριος, ὡς Υἱός τοῦ Θεοῦ, εἶναι Θεός, ἀλλ' εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Διότι, ἐάν ἐνεφανίζετο ὡς Θεός ἐπὶ τῆς Γῆς, ἔπρεπε νά καταστραφῇ ὀλόκληρος ἡ Ἀνθρωπότης καί οὐδεμία θὰ ὑπῆρχεν ἐξέλιξις τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ Μέγας, λοιπόν, οὗτος Ἀρχηγός τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὁ Κύριος, ἔφθασεν ὡς ἀθῶος εἰς τόν Σταυρικόν θάνατον καί παρέδωσε τό Πνεῦμα εἰς τόν Πατέρα Αὐτοῦ. Ἐγνώριζε τό τέλος του, διότι πᾶσα ζωὴ ἐν τῇ Γῇ εἶναι παροδική. Σεῖς, ὁμως, παρ' ὅτι τό γνωρίζετε τοῦτο, ἐνεργεῖτε εἰς τήν καθημερινήν σας ζωὴν ὡς νά εἴσθε ἀθάνατοι, μή λογιζόμενοι, ὅτι τά ἀγαθὰ σας ἐδῶ θὰ παραμείνουν καί μόνον τό δέμα τῆς ἀρετῆς ἢ τῆς κακίας θὰ λάβετε ὡς ἀποσκευάς σας, ὅποτε εἰς τό Τελωνεῖον τοῦ Οὐρανοῦ θὰ σᾶς ἐλέγξουν καί, ἀναλόγως τοῦ τί φέρετε μαζί σας, θὰ λάβετε θέσιν ἀνάλογον, ἀφοῦ πρῶτον ἀπολογηθῆτε. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο θὰ ἐπανέλθω.

Διατί, λοιπόν, ἐρωτῶ, φοβεῖσθε τόν θάνατον; Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέν εἴσθε ἐν τάξει μέ τήν συνειδήσιν σας. Κάτι σᾶς φοβίζει. Τί εἶναι ὁμως ἐκεῖνο, τό ὅποῖον σᾶς προκαλεῖ τόν φόβον; Εἶναι ἡ κακή σας φώτισις. Ἡ διαστρέβλωσις τοῦ πνευματικοῦ σας πλούτου. Τό ἀκατέργαστον ἐμπόρευμα τῶν γνώσεών σας. Καί οὕτω δικαίως φοβεῖσθε αὐτό, πού ἔπρεπε νά θεωρῆτε ὡς μέγα εὐεργέτημα τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον.

Δέν δύνασθε νά φαντασθήτε, ὅτι ὁ θάνατος δέν εἶναι σκότος, ἀλλά φῶς, πού δημιουργεῖται ἀπό τό σκότος, διά νά εἰσέλθῃ εἰς τήν ἀθανασίαν. Ἄρα, θάνατος ἴσον νέα ζωή πρὸς νέαν μάθησιν καί ἀνύψωσιν τοῦ πνεύματος εἰς ἀνώτερα ἰδανικά, διά τήν ἐξέλιξιν τῆς ψυχοπνευματικῆς ὀντότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18^{ον}

Πῶς εἶπατε, ἀγαπητοί μου; Διατί ἐπιμένω νά ὀμιλῶ ἐπί τοῦ θανάτου; Θά σᾶς ἀπαντήσω. Διότι τήν ζωήν ἐν τῇ Γῇ τήν γνωρίζετε, χωρίς νά ἔχετε ἰδέαν περί αὐτῆς. Τόν θάνατον, ὅμως, οὐδεὶς σας γνωρίζει, ἐνῶ θά ἠδύνασθο νά ἔχετε ἰδέαν περί αὐτοῦ. Διά τοῦτο καί ἐπιμένω εἰς τό νά διδάξω, «τί εἶναι θάνατος».

Θάνατος, σημαίνει ζωήν πέραν τῶν ὁρίων τῆς Γῆς σας. Καί ἐπειδή ἡ διδασκαλία αὕτη, περί θανάτου, εἶναι ἀφηρημένη ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς, δυσκόλως ἀντιλαμβάνεσθε τήν ὀρθότητα καί λογικότητα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐπί τῶν εἰκόνων, τοῦ τί εἶναι θάνατος. Εἶπον καί ἄλλοτε, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀνθρώπινον. Ἀλλά μήπως δέν ὑπάρχουν ἀνθρωποὶ μέ κατανόησιν, ἐμβάθυνσιν καί στοχασμόν, διά νά ἀντιληφθοῦν τήν ἐννοίαν τοῦ θανάτου;

Ὁ θάνατος εἶναι ἐννοία, ἐφ' ὅσον μεταβάλλει τὰς ὀντότητας ἀπό ὑλικὰς εἰς ἀφηρημένας. Διότι, κάθε τι, τό ὅποῖον δέν ὑποπίπτει εἰς τήν ὄρασίν σας, εἶναι ἀφηρημένον. Διά τοῦτο καί δέν τό συγκρατεῖτε εἰς τόν νοῦν. Διατί; Διότι δέν ἀρέσκεσθε εἰς τό νά μελετᾶτε τόν ἀποχαιρετισμόν σας ἐκ τῆς Γῆς. Καί θέλετε νά μάθετε τήν προέλευσίν σας, δηλαδή πῶς ὁ ἀνθρωπος κατῆλθεν εἰς τήν Γῆν καί ἐκαρποφόρησε, διά τοῦ πολλαπλασιασμοῦ του! Τοῦτο εἶναι ἄλλο Κεφάλαιον, τό ὅποῖον σᾶς ἐξήγησεν ὁ Πνευματικός Κόσμος. Ἐγώ θά ἀρκεσθῶ εἰς τό νά σᾶς ἐξηγήσω πῶς μία ὀντότης,

ή όποία αναχωρεϊ εκ τής Γής, εισέρχεται εις τό Ουράνιον Βασίλειον.

Λαμβάνω ύπ' όψιν μου μίαν όντότητα μέ ελαφρυντικά, ή όποία εξήλθεν εκ τής ατμοσφαιρας σας, μέ κατευθυσιν τόν Ουρανόν. Η ψυχοπνευματική αύτη όντότης, ανερχομένη, περιστοιχιζεται από διάφορα πνεύματα, αγαθά καί βλαβερά. Καί τά μέν καί τά δέ, προσπαθοϋν νά τήν έλξουν πρός τήν παράταξιν των. Η όντότης, όμως, αύτη εύρίσκεται εις θεοιν τοιαύτην, ώστε νά μή δύναται νά κρίνη καί συνεχώς παρακολουθεϊ τόν ψίθυρον του Άγγέλου - Φύλακος της: Προχώρει! Προχώρει! Προχώρει!

Ός ειπον, ή όντότης αύτη δέν έχει άκόμη άνοιξει τόν τρίτον όφθαλμόν της. Δέν γνωρίζει ποϋ εύρίσκεται, ποϋ κατευθύνεται καί ποιοι είναι οί περιστοιχιζοντες αύτήν. Γνωστή της είναι μόνον ή φωνή του Όδηγοϋ. Μόλις όμως διέλθη τό Φράγμα τής Αήθης ή τής Άναγεννήσεως τής Ύπερμνήμης, κάτι λειτουργει εις τό πνεϋμα. Όδηγεϊται εκει, όπου παρευρίσκονται όλαι αί ψυχαί, αί εισερχόμεναι εις τό Ουράνιον Βασίλειον. Ταυτότητα δέν δευκνύει. Άλλά έλεγχος θά γίνη. Από εκει θά μεταφερθῆ, διά του Άγγέλου - Φύλακος της, εις τό Κέντρον Λογοδοσίας. Ό Όδηγός απομακρύνεται καί τότε ή ψυχή, ήτις είναι ό κριτής τής όντότητος, ζητεϊ ταυτότητα του πνεύματος. Καί ή ψυχή έρωτᾶ τό πνεϋμα: «Τί έπραξες καί τί δέν έπραξες, ένω ήδύνασο νά πράξης;».

Ός, αγαπητοί μου, άντλαμβάνεσθε, ή ψυχή δέν έρωτᾶ περί του καλοϋ ή του κακοϋ. Από τας πράξεις θά κρίνη, εάν ή μία ήτο καλή πράξις ή ή άλλη κακή. Καί αναλόγως τής κρίσεως καί τής άπαντήσεως του πνεύματος, θά λάβη πιστοποιητικόν καί θεοιν άνάλογον τής ποιότητός της.

Πάντα ταϋτα δέν γίνονται έν μιᾷ στιγμῆ. Διότι σκοπός τής Θείας Προνοίας είναι, νά μή άποτόμως ή ψυχή, ήτοι ή όντότης, εύρεθῆ από τήν μίαν ατμόσφαιραν εις τήν άλλην. Όταν ή ψυχή, ήτοι ή όντότης, συνέλθη καί αρχίση νά άντλαμβάνεται τόν περίξ κόσμον του ψυχικοϋ περιβάλλοντός

της, υποβάλλει ἐρωτήσεις, ζητεῖ καθοδηγήσεις καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, συμμορφοῦται. Δέν δύναται ἀπ' εὐθείας νά δώσῃ ἐξηγήσεις εἰς τούς συγγενεῖς ἢ φίλους της ἐν τῇ Γῆ, ἐάν οὗτοι ἐπικαλεσθοῦν, διά τῶν μεσαζόντων, τήν ὄντοτητα ταύτην. Ἐκ μέρους της ὁμιλεῖ ὁ Ἄγγελός της Φύλαξ. Τοῦτο ἐλάχιστοι τό γνωρίζουν. Οἱ περισσότεροι ἔχουν τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁμιλοῦν ἀπ' εὐθείας μετά της ψυχῆς, μέ τήν ὁποῖαν ἠθέλησαν νά ἔλθουν εἰς ἐπικοινωνίαν.

Ἐάν μία ὄντοτης δέν συμμορφωθῇ μέ τās Οὐρανίας ἐντολάς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δέν δύναται νά εἶναι ἐλευθέρα καί νά λέγῃ ὅ,τι γνωρίζει ἢ εἰκάζεται ἐν τῷ Οὐρανῷ. Τοῦτο εἶναι ἀπηγορευμένον. Δυνατόν ὅμως, ἀντί της ὄντοτητος ταύτης, νά λάβῃ τήν θέσιν της Πονηρόν πνεῦμα, τό ὁποῖον γνωρίζει τās ιδιότητας της ὄντοτητος, τās ἐπιθυμίας καί τόν τρόπον της ὁμιλίας της καί νά δίδῃ ὁδηγίας, συμβουλάς καί ἄλλα πολλά, εἰς βάρος ὁμως τῶν γηίνων, οἱ ὁποῖοι, μή γνωρίζοντες τί συμβαίνει καί ἀναγνωρίζοντες ἐκ της φωνῆς καί ὁμιλίας της ἀπελθούσης ὄντοτητος μυστικά τινά, τά ὁποῖα οὐδείς ἄλλος ἐγνώριζε παρά μόνον ἡ ὄντοτης, ἥτις ἀπῆλθεν, ὡς καί εἷς ἡ δύο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς οἰκογενείας της, πείθονται περί της πραγματικῆς ταυτότητος της καί ἐνεργοῦν λανθασμένως, κατόπιν τῶν ὁδηγιῶν πού ἔλαβον. Ἰδού, πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Πονηρός πάντα νά ἐξαπατᾷ τούς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδή ἔχουν πίστιν πρός τόν Πνευματικόν Κόσμον, δέν ἔχουν ὁμως ἱερόν φῶς, περιπίπτουν εἰς τήν παγίδα τοῦ Πονηροῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 19^{ον}

Ὅπως ἀνέφερον, ἀγαπητοί μου μαθηταί, μέ τό μικρόν παράδειγμα τῆς ἀνακλήσεως μιᾶς ψυχῆς μέ ἐλαφρυντικά, τοιουτοτρόπως θά ἀναφερθῶ καί εἰς μίαν ψυχήν, ἡ ὁποῖα ἐξετέλεσε τήν ποιήν της εἰς τούς Οὐρανοῦς καί διαν ἔφθα-

σεν ὁ χρόνος τῆς ἐπανενσαρκώσεώς της εἰς τὴν Γῆν, προ-
τοῦ ἀναχωρήσει, ἡ ἰδία ψυχὴ ἐξέλεξε τὴν χώραν καὶ τοὺς
νέους της γονεῖς, διὰ νὰ ἐπανεξετασθῆ, ὡς ἀνθρώπινος ὄν-
τότης, εἰς τὴν Γῆν.

Αἱ ὑποσχέσεις της εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον ἦσαν
πολλαί. Διεβεβαίωσεν εἰς τὸν Ἄγγελόν της Φύλακα, ὅτι δέν
θά παραβῆ τὰ ὅσα ὑπεσχέθη καὶ ὅτι εἶναι βεβαία, πῶς θά
ἐπιτύχη τοῦ σκοποῦ της, κατερχομένη ὡς νέα ὄντοτης, εἰς
τὸν κόσμον τὸν ὑλικόν.

Ὁ Ἄγγελός της Φύλαξ συμβουλεύει εἰς αὐτήν:

— Ἀδελφὴ ψυχὴ, ὀμιλεῖς εἰλικρινῶς, διότι οὐδέν ὑλικόν
στοιχεῖον σέ πιέζει, καὶ ἔχεις ἐν τῷ πνεύματί σου τὰς ὑπο-
σχέσεις σου. Ἄλλ' ὅταν διέλθῃς τὸ Φράγμα τῆς Λήθης, τὰ
πάντα θά λησμονήσῃς. Ἐάν ἔχῃς σθένος καὶ τοῦτο ὑπερ-
τερεῖ τοῦ πνεύματός σου, θά βαδίσῃς ἤσυχος καὶ θά ἀπο-
φεύγῃς τοὺς ψιθύρους τοῦ Πονηροῦ. Ἐάν, ὅμως, συμβῆ τὸ
ἀντίθετον, τί θά πράξῃς, ὅταν δέν θά ἐνθυμῆσαι τὸ πέρα-
σμα τοῦ Φράγματος τῆς Λήθης;

Καὶ ἡ ψυχὴ ἀπαντᾷ:

— Εἶμαι τόσον πεπεισμένη εἰς τὴν χάραξιν τῆς ὁδοῦ
μου, ὥστε μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ παλινδρομήσω.

— Τοῦτο, τῆς ἀπαντᾷ ὁ Ἄγγελος - Φύλαξ, θά τό ἴδωμεν
ἐν τῇ πράξει!

Ἡ ψυχὴ προχωρεῖ, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ Φράγμα τῆς Λή-
θης, λησμονεῖ τὴν ζωὴν της ἐν τῷ Οὐρανῷ, λησμονεῖ τὰς
ὑποσχέσεις της καὶ, ὡς ἄβουλος πλέον, ἀκολουθεῖ τὴν ὁδὸν
της πρὸς τὴν Γῆν. Ὁ Ἄγγελός της Φύλαξ συνοδεύει αὐτήν,
ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν ὁδὸν της.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δύναμαι νὰ εἶπω, ὅτι πολλαί ψυ-
χαὶ κινδυνεύουν ἀπὸ τὸν γλυκύν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ Πο-
νηροῦ. Πολλὰ πονηρά πνεύματα τὴν περιστοιχίζουσι καὶ
ὑπόσχονται εἰς αὐτὴν ἄνετον ζωὴν, πλοῦτη, εὐημέρειαν,
κατακτήσεις, γνώσεις καὶ πολλά ἄλλα.

Η ψυχή, δάλλον ναρκωμένη από την ατοξάνθεισσαν
 εἰς μάτην! Οὕτως, ἀναγκαστικῶς, ἀκούει τὰς δειλάσαστικὰς
 ἐπιτηδῆρας, προσπαθεῖ νὰ μᾶθη πῶθεν ἀνεχώρησεν. Ἀλλὰ
 ὑποσχέσεις τῶν διαφόρων πνευμάτων.
 Ἐπάρχουν καὶ ἀγαθὰ πνεύματα, τὰ ποῖα ψιθυρίζουν τὰ
 ἀντίθετα. Δηλαδή: « Ἡ ζωὴ ἐν τῇ ἱ ἢ ἔχει κόπους, μὴ ἔχου»,
 θάψεις καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἀποσέ ἐξάρπεται νὰ ἀντιμετωπιήσῃς
 τὰ προσκόμιματα ταῦτα, διὰ νὰ ἐβύρῃς τὸν ἀληθῆ προσοπισμὸν
 σου».

Η ψυχή, ὁμῶς, κατεψομένη, ἀρθεσκεται νὰ ἀκούῃ φη-
 λοφωνήσεις καὶ ὑποσχέσεις βουθίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἱκα-
 νοποιοῦν ὡς ἀντότητα, χῶρις νὰ ἀναλογισθῇ, ὅτι ἡ εὐκόλοσ
 ζωὴ ἱκανοποιεῖ τὸν γήινον ἀνθρώπον, ἀλλὰ καταστρέφει
 τὸν πνευματικὸν τοιοῦτον.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δίδεται ἡ μάχη, μέχρησ ὅτου φθά-
 σῃ ἡ ψυχή ἐκεῖ ὅπου προορίζεται, ἢ τὰς νῆας τῆς ὑπο-
 σχέσεις πρὸς τὰ ἀπατηλὰ πνεύματα ἢ ἢ τὰς ἀπορριπτὰς
 τοιαύτας. Καὶ οὕτω γεννᾶται τὸ νεγλόν, τὸ ὅποῖον εἶναι
 ἀνὸν καὶ προφυλάσσειται ἀπὸ τὰς θείας ἀνυμῆεις τοῦ Οὐ-
 ρανου, διὸτι ἀνίκηεἰς τὸ ἱερισμῆμα τοῦ Κυρίου.

Ἀνδρῶτα τὸ νεγλόν καὶ, σὺν τῷ χῶδῶ, ἀποκτὰ τὴν
 αἰσθησιν τοῦ γύρω του κόσμου. Δημιουργεῖ ἱδικὸν του πε-
 ριστάλλον καὶ ἀν οἱ λουεῖς του εἶναι ἀξιοὶ νὰ τὸ φωτισοῦν
 καταλλήλῶς, ἀποκτὰ ἡνώσεις πεφωτισμένας. Ἐάν ὁμῶς τὸ
 περσιβάλλον του, ἐξῶ τῆς οἰκονομικῆς ἔοτιας, εἶναι ἀν-
 τὶθετον πρὸς τὰς ἡνώσεις τὰς ὁποῖας ἀπεκκτισεν ἀπὸ τοῦσ
 λουεῖς του, καὶ αἱ νῆαι αὐταὶ ἡνώσεις τοῦ περσιβάλλοντος
 εἶναι ἀρροτόρπαι πρὸς αὐτό, τότε ἀκολῶνθεῖ ὁδὸν ἀντι-
 θετον πρὸς τὰς ὑποσχέσεις του καὶ δυνκτὸν νὰ καταταχθῇ
 μετὰ λουεῖσ εἰς τὴν παρδάταξιν τοῦ ἱονηροῦ ἱνευμῆματος,
 πάλιν ἐάν μὴ αὐτὰ φῶτοις ἐξυπνησῇ εἰς τὸ ὑποσνευδῆτον
 του καὶ ἀλλὰξῆ πᾶρπαιτα κατεθῶναι, ἢ νῆον φῶτισμὸν,
 ἅρῶν καὶ ἀκαμπτῶν, πρὸς τὸν προσοπισμὸν του.

Ἀγαπητοὶ μου, αἱ περσιτωεις αὐτα εἶναι ποδὰ καὶ καὶ
 ποικίλα. Ἡμεῖς λαμβάνομεν ὀλίγας τινὰς, διὰ νὰ σὰς δῶ-

σωμεν εἰκόνας πρὸς μελέτην, ἐμβάθυσιν, καὶ ἀνάπτυξίν τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 20^{όν}

Ἀγαπητοί μου, ὑπάρχουν τινές ἐξ ὑμῶν, οἱ ὅποιοι δέν ἀρέσκονται εἰς τὴν Διδασκαλίαν μου, περὶ τοῦ τρόπου θανάτου. Καὶ ἐρωτῶ: Διατί, ἐφ' ὅσον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων κατώρθωσε νά διαφύγῃ τόν θάνατον;

Ὅταν ἀκούουν νά γίνεται λόγος περὶ θανάτου, καταλαμβάνονται ἀπό ἓνα συναίσθημα κακοῦ οἴωνοῦ! Διατί; Ὁ θάνατος εἶναι εὐεργέτημα, ἀκριβῶς ὅπως καὶ ἡ ἐνσάρκωσις. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θά δυνηθῆ μία ψυχὴ νά ἀποτινάξῃ τὰ βάρη τοῦ πνεύματός της. Αἱ κακαὶ πράξεις τοῦ ἀνθρώπου, δημιουργοῦνται ἐκ τοῦ πνεύματός του καὶ οὐχὶ ἐκ τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ, ὡς ἐτόνισα καὶ ἄλλοτε, δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ τὰς ἀνθρωπίνους πράξεις. Καὶ ἐπειδή, ἀγαπητοί μου, ἀναφέρομαι εἰς τοὺς τρόπους τοῦ θανάτου, εἶναι ἀνάγκη νά σᾶς δώσω καὶ ἄλλα παραδείγματα, ἐκ τῶν ἀπειρῶν πού ὑφίστανται.

Θά λάβω ὑπ' ὄψιν μου μίαν ψυχὴν ἀγνήν, χωρὶς βάρη, πού ἀνέρχεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, μετὰ τὴν ἀνάκλησίν της. Θά ἴδητε τὴν ὄντοτητα αὐτὴν ἡρεμον νά ἀναμένῃ, ὡς λέγει, τό μοιραῖον. Καὶ ὁμως, δέν εἶναι μοιραῖον, ὡς ἄλλωστε γνωρίζετε ἀπό τὰς συνεχεῖς Διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Ἡ ἐν λόγῳ ψυχὴ ἀνέρχεται τὴν κλίμακα, ἐν συνοδείᾳ τοῦ Ἀγγέλου Φύλακός της. Δέν δίδει προσοχὴν εἰς οὐδένα φίθυρον, καλῆς ἢ κακῆς ὄντοτητος. Ἀκολουθεῖ τυφλά τόν Ὁδηγόν της, ὅστις συνδέεται μετ' αὐτῆς μέ ἓν σύνθημα θεῖον. Καὶ αὕτη ἀναγνωρίζει ἐκ τοῦ συνθήματος τούτου, ὅτι ὀδηγεῖται καλῶς. Διαπερᾶ τό Φράγμα (ἐννοεῖ τῆς Λήθης ἢ τῆς Ὑπερμνήμης), ἀλλ' ἄμεσα δέν δύναται νά ἐνθυμῆται

πολλά, διότι ἐφθάσεν εἰς τὸ Βασιλείον τοῦ Κυρίου σχεδόν
 ἡσυχώσθη.

Διὰ τὰ μὴ μετῆν θάμνην ἡ ψυχὴ, βιάσθη ὀφθαλμοὺν εἰς τὰ ὄψια
 τῆς ζωῆς, τὰ ὅποια ὀφθαλμοὺν εἰς τὰ ὄψια τῶν συγγενῶν καὶ αὐτοὶ ὡς
 ὄψια. Ἡ ψυχὴ αὐτῆ, βεβαίως, κατ' ἀρχὰς ἐπίσκοπεται
 εἰς τὸ κέντρον τῶν ἀερχομένων. Ἐκεῖ, ἐξετάσσεται ἀπὸ εἰ-
 δικῶν Πνεύμα. Ἦν θέσιν ταύτην, συνήθως, ἔχουν οἱ ἄγγε-
 λοι. Καὶ μὴδὲν πεισθῶν, ὅτι οὐδὲν βῆρος φέρει μεθ' ἑαυτῆς,
 μεταβαίνει εἰς τὸ κέντρον Λογοδοσίας. Ἐκεῖ ἡ δὲν ἔχει
 βάρη ἡ ψυχὴ, θὰ διελθῆ ἀπὸ τὸ κέντρον τοῦτο. Οὐδέμια
 ἐξάρσεις γίνετα. Καὶ ἐκεῖ ἡ ψυχὴ ἐπὶ εἰς τὸ πνεύμα.

— Ἐνθυμία, ἐὰν διεπραξῆς εἰς τὴν Ἦν κάρ, τὸ ὅποι-
 ον δὲν ἐπρεπεὶ τὰ πρῶξῆς;

Καὶ τὸ πνεύμα ἀπαντᾷ:

— Δὲν ἐνθυμία τὰ ἐπραξῆς κακῶν τι εἰς οὐδένα. Ἐάν,
 ὅμως, παρὰ τὴν θέλησιν μου, διεπραξῆς κάρ, ποῦ δὲν ἐπρε-
 πε τὰ πρῶξῆ, εἴμια πρὸς τοῦτον τὸν ὄψια Δικαιοσύνη εἶναι ὁποῦν τοῦ θε-
 οῦ πρὸς τὸν ἀνθρώπου.

Καὶ τότε ἡ ψυχὴ, ὡς κριτῆς, προσθέτει:

— Ἰθαμία, δὲν βιάσθη εἰς τὴν διαρκείαν τῆς ἐν τῇ Ἦ
 ζωῆς σου, τὰ ἀπὸ τῆς ποτὲ μισθῆ κατ' οὐδένος. Ἐπραξῆς
 τὸ καθῆκον σου, ἐκεῖ ὅπου ἐπρεπε. Ἐδῶδες χεῖρα βοηθῆ-
 ἄς εἰς τὴν ἀδελφότητος σου, ἔστω καὶ ἀνώστους πρὸς ἐσε.
 Ταῦτα γινώσκεις, ὡ πνεύμα, ὡς ὁνομάζομαι;

Καὶ τὸ πνεύμα ἀπαντᾷ:

— Δὲν ἔχω τὴν δυνατότητα τὰ ὀνομάσθαι τὴν ἀξίαν.

Ἡ ψυχὴ τότε προσθέτει:

— Ὀνομάζομαι «θεῖα προσόντα». Ἐπρεπε εἰς τὴν τὰδε
 θέσιν, ἡ τῆς δικαιοσύνης σου ἀνῆκε, καὶ ἐξ αὐτῆς θὰ ἀδελφῆς γέαν

Ἐπουράνιον φῶτισιν, πρὸς τὰ ὑψηλότερα ἰδανικά τῆς ψυχοπνευματικῆς σου ὄντοτητος.

Κατόπιν τῆς διαδικασίας αὐτῆς, ἡ ψυχὴ δαισθάνεται νὰ πετᾷ καὶ νὰ ἀποκτᾷ νέον σθένος καὶ πνευματικὴν δύναμιν, πού ἱκανοποιεῖ αὐτὴ, τόσον τὴν ψυχὴν ὅσον καὶ τὸ πνεῦμα.

Πάντα ταῦτα, βεβαίως, εἶναι εἰκόνες περιπτώσεων, τὰς ὁποίας σᾶς μεταδίδω, διὰ νὰ μὴ, ἀγαπητοί μου, ἔχετε τὸν φόβον πρὸς τὸν θάνατον, ἐφ' ὅσον ἐπανελημμένως ἐτονίσασαμεν καὶ τονίζομεν συνεχῶς, ὅτι δέν ὑφίσταται θάνατος. Περιττεύει νὰ ἐρωτᾶτε:

— Τότε, τί ὑφίσταται;

Ἐφίσταται ἀθανασία τοῦ πνεύματος καὶ ὀρίζων εὐρύς, πρὸς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς Θείας Γνώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 21^{ον}

Ὡς ἐξηγήσαμεν, ἀγαπητοί μου, αἱ περιπτώσεις τὰς ὁποίας ἀναφέρω εἶναι πολλαί, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν λαμβάνω τὰς κυριωτέρας, διὰ νὰ ἀποκτήσετε καὶ σεῖς ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς ἀνακλήσεως καὶ τῆς ἐπανενησαρκώσεως τῶν ὄντων.

Ποτέ μὴ κρίνετε μίαν ἐτοιμοθάνατον ὄντοτητα, ἐκ τοῦ ὕφους καὶ τῆς καταστάσεώς της. Διότι σεῖς δέν εἴσθε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι γνωρίζετε τὸ ποιόν ὁποιασδήποτε ὄντοτητος.

Δυνατὸν μία ὄντοτης νὰ ἀποθνήσκη ἤρεμα, ἢ ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ διακοπῇ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς της. Δέν ἔπεται με τοῦτο, ὅτι ἡ ὄντοτης αὐτὴ δέν φέρει μεθ' ἑαυτῆς καὶ βάρη τινά. Ἄλλη ὄντοτης, δυνατὸν νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ μῆνας, νὰ δοκιμάζεται σκληρῶς, νὰ ἀναζητῇ τὸν θάνατον καὶ οὗτος νὰ κωφεύῃ. Ἡ κατάστασις αὐτὴ, βεβαίως, δέν ἔχει διάρκειαν μεγάλην. Κάποτε ἡ ψυχὴ θά ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμα καὶ δυ-

νατόν ἡ ψυχὴ αὐτὴ νὰ ἔχη λαμπράν θέσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διότι ἐγνώρισεν νὰ συγκρατῆται καὶ νὰ μὴ παρεικτρέπεται, κακολογῶντας τὸν Θεόν, διότι τὴν βασανίζει, ἀλλ' ἀνεχομένη τὰ πάντα ζητεῖ ἐκ τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπολύτρωσίν της.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, αἱ καταστάσεις αὗται εἶναι διαφορῶν ἀποχρώσεων καὶ δέν μοῦ εἶναι δυνατόν, εἰς μίαν σύντομον ὁμιλίαν μου, νὰ δώσω πλήρη εἰκόνα τῶν ἀπειρῶν αὐτῶν καταστάσεων.

Ἐάν ἐνθυμῆσθε, ἀγαπητοί μου, εἰς τὴν τελευταίαν μου ὁμιλίαν, περὶ τίνος ὠμίλησα; Περί ψυχῆς κατερχομένης ἢ ἀνερχομένης;

— Ἀνερχομένης.

Ὡστε ὠμίλησα περὶ ἀνερχομένης ψυχῆς. Τώρα θὰ ὁμιλήσω περὶ μιᾶς κατερχομένης, ἢ ὁποῖα, ἀφοῦ ἐμάθητευσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, πλησίον τῶν διαφορῶν Οὐρανίων Διδασκάλων καὶ ἔφθασεν εἰς τό σημεῖον νὰ πεισθῆ, ὅτι σχετικῶς ἐξίλεώθη, ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἀποστέλλεται εἰς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων καὶ ἐκεῖ ἀναμένει τὴν ἄδειαν τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἐπανενσαρκωθῆ εἰς τὴν Γῆν σας. Δυνατόν νὰ παραμείνῃ μίαν ἡμέραν, ἕνα χρόνον ἢ καὶ περισσοτέρους. Τό διατί, εἶναι λόγοι πού ἀφοροῦν μόνον Ἡμᾶς καὶ οὐχί τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ ἐν λόγω ψυχὴ ἀπεφασίσθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γῆν, τῆς δίδουν ἕναν Ἄγγελον - Φύλακα. Ὅχι αὐτόν τόν ὁποῖον εἶχεν. Καὶ διὰ τοῦ νέου Ὁδηγοῦ, ἡ ψυχὴ ἀκολουθεῖ τόν Ἄγγελόν της, μέχρι τοῦ Φράγματος τῆς Λήθης. Ἐκεῖ παύει ἡ ψυχὴ νὰ βλέπῃ τόν Ὁδηγόν της, ἀλλὰ γνωρίζει τόν ψίθυρον αὐτοῦ. Διέρχεται τό Φράγμα καὶ ἐπειδὴ εἶναι γνωστή εἰς τόν Ὁδηγόν ἢ διαδρομὴ τῆς ψυχῆς, ὁ Ὁδηγός λέγει πρὸς αὐτήν:

— Μὴν ἀπομακρύνεσαι. Πρέπει νὰ συμβαδίζωμεν. Διότι ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι πλήρης ἀκανθῶν καὶ τριβόλων. Νὰ προσέχῃς τοὺς δελεαστικούς λόγους, τὰς ὑποσχέσεις καὶ

πάν ὅ,τι θά ἡδύνατο νά ἀναπτύξῃ εἰς σέ τόν γήινον ἐγωισμόν.

Καί ἡ ψυχὴ ἀπαντᾷ:

— Ἐλησμόνησα πόθεν ἔρχομαι καί δέν γνωρίζω ποῦ πηγαίνω. Ἀποκρούω πᾶσαν ἐλκυστικὴν ὁμιλίαν, κατὰ τὴν κάθοδόν μου. Ἀλλά σύ, Ὁδηγέ, μὴν ἀπομακρυνθῆς ἀπὸ ἐμέ, ἵνα μὴ γίνω θῦμα τινός πονηροῦ πνεύματος, τό ὅποῖον θά ἡδύνατο διὰ παντοίων λόγων νά μέ ἐμπαίξῃ.

Οὕτω, παρά τὰς δελεαστικὰς ὑποσχέσεις τῶν διαφόρων πνευμάτων, ποῦ περιστοιχίζουν τὴν ψυχὴν ταύτην, οὐδέν κατορθώνει νά τὴν ἔλξῃ. Πάντα ταῦτα γίνονται ἐντὸς στιγμῆς. Εἶναι ἔτοιμη τώρα ἡ ψυχὴ νά εἰσέλθῃ εἰς τό σῶμα τοῦ νεογεννήτου. Εἰσερχομένη, παύει πλέον νά ἐνθυμῆται ἢ νά γνωρίζῃ κάτι ἐκ τοῦ παρελθόντος. Εὐρίσκεται ἐν πνευματικῇ ναρκώσει.

Τό νεογνόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μεταβάλλεται εἰς ἄνδρα, ἄξιον καλλιεργητὴν τοῦ πνεύματός του. Δέν τόν δελεάζει ὁ πλοῦτος, αἱ ὑποσχέσεις τῶν ἰσχυρῶν καί τὰ τοιαῦτα. Ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὰ καθήκοντά του, ἐναντι αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καί τῆς κοινωρίας. Ἡ προσοχή του στρέφεται πρὸς τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἀγάπην καί τὴν φώτισιν πρὸς τοὺς καθυστερημένους ἀδελφούς του.

Ἀποκτᾷ, σὺν τῷ χρόνῳ, ψυχικόν σθένος πολὺ μεγαλύτερον, ἀπὸ τό ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν προηγουμένην αὐτοῦ ἐν τῇ Γῆ ζωὴν του. Οἱ φίλοι, τοὺς ὁποίους ἀποκτᾷ, δέν εἶναι ἰσχυρά πρόσωπα τῆς κοινωρίας, ἀλλὰ ἀπλᾶ, εὐσεβῆ καί ἀγαθὰ. Αὐτοὺς τοὺς ἐμψυχώνει καί δυνατόν οἱ λόγοι του νά ἔλξουν καί ὑψηλότερα πρόσωπα, τὰ ὅποια, ὅταν ἐμβαπτισθοῦν εἰς τό φῶς τοῦ θείου του λόγου, ἔλκονται καί γίνονται καί αὐτοὶ ὁπαδοί του. Καί οὕτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ἰσχὺς του ἀποκτᾷ κῦρος καί πέραν τῶν ὁρίων τῆς γενέτειράς του.

Οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες εἶναι ἐλάχιστοι εἰς τὴν κοινωρίαν καί μισοῦνται ἀπὸ τόν Πονηρόν, ὅστις φροντίζει, διὰ κάθε τρόπον, τὴν ἐξόντωσίν των. Ἄλλ' οἱ ὁπαδοί των εἶναι τό-

σοι, ὥστε θά εὐρεθοῦν ἀρκετοί ἐξ αὐτῶν νά ἀναλάβουν τό ἔργον τοῦ προκατόχου των, ἐάν τυχόν καί ἐξολοθρευθῆ ὁ γήινος οὗτος Ὁδηγός τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 22^{ον}

Συνεχίζομεν τήν ὁμιλίαν μας, ἐπί τῆς ἀνακλήσεως καί τῆς ἐπανενσαρκώσεως τῶν ψυχῶν.

ΝΕΑΡΟΣ: Μέ συγχωρεῖς, Διδάσκαλε, πού διακόπτω τήν ὁμιλίαν σου. Αἱ ψυχοπνευματικά ὄντοτήτες, πού ἀναφέρεις, πόσας φορές κατέρχονται καί ἀνέρχονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διά νά τελειοποιηθοῦν;

— Τοῦτο τό σημεῖον δέν σᾶς ἀφορᾶ, ἐφ' ὅσον ἐξ ὑμῶν ἐξαρτᾶται τό ταξειδίον τοῦτο. Ἐάν εἴσθε ἀπολύτως ἰσοσταθμισμένοι, τότε θά ἀκολουθήσετε τοὺς προδιαγεγραμμένους Σταθμούς τῆς ψυχοπνευματικῆς ἐξελίξεως. Ὁ χρόνος δι' Ἡμᾶς δέν ὑφίσταται δι' ἐσᾶς ὁμως εἶναι πολυτιμότερος, διότι ἐξοφλεῖτε ἐνωρίτερον τά χρέη σας καί συμβάλλετε εἰς τήν Θεῖαν Οἰκονομίαν, ἥτις διά τό καλόν ὑμῶν ὑφίσταται καί οὐχί τῶν Οὐρανίων ὄντοσῆτων. Ἐάν ἔχετε πνεῦμα κατάλληλον διά νά ἀντιληφθῆτε τὰς τόσας Διδασκαλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί ἀφομοιώσετε εἰς τόν ἑαυτόν σας τά κυριώτερα σημεῖα, θά ἐπισπεύσετε τήν ἀπολύτρωσίν σας ἐκ τῶν ὑλικῶν δεσμῶν, λαμβάνοντες θέσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀξίαν τῆς ποιότητός σας.

Ἡ ὀλοκληρωμένη Διδασκαλία τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἔγκειται, ἐν συντομίᾳ, εἰς τὰς ἐξῆς ἐννοίας:

- Ἐφαρμογή τῆς Ἀγάπης ἐν τῇ πράξει.
- Ὑποστήριξις τῆς Δικαιοσύνης ἐναντι καί αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀναγκαίων συμπερόντων σας.
- Ἀποστροφή τοῦ γλυκοῦ ψεύδους καί ἀναγνώρισις τῆς

ἀληθείας ἐν τῇ πικρότητί της.

• Πίστις καί εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεόν καί σεβασμός πρὸς τοὺς μεγαλυτέρους σας.

Ἐν ἀναλύσει, πάντα ταῦτα ἀποτελοῦν τόμους Διδασκαλιῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Καί τώρα, θά ἀναφερθῶ εἰς μίαν ψυχοπνευματικὴν ὄντοτητα ποιότητος Β*, τιμωρημένης ἀπὸ χρόνους Χ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἣτις ἐπανεναρκαωθεῖσα εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τεράστιον βάρος της, ὑπέπεσεν εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Πονηροῦ, παρ' ὅλους τοὺς ψιθύρους τοῦ Ἀγγέλου - Φύλακός της νὰ ἀπόσχῃ ἀπὸ τὰς δελεαστικὰς ὑποσχέσεις του. Τὸ πνεῦμα τῆς Β αὐτῆς ποιότητος, συνεταιρίσθη μέ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Πονηροῦ. Ἐθεώρησε τὸν θάνατον ὡς τέρμα τῆς ὑπάρξεώς της καί οὕτω ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῇ ἐν τῇ Γῇ, ἐξ ὅλων τῶν ἔλξεων τῆς ὕλης. Γνώμων της ἦτο ἡ ἀπόλαυσις μέχρις ἐσχάτων καί ἡ ἐκμετάλλευσις τοῦ πλούτου, πού ἐπεζῆται νὰ ἀποκτήσῃ.

Οὕτω, διὰ τοῦ σπανίου κάλλους της καί τῶν λεπτῶν της τρόπων, ἐκατόρθωσεν, ὡς ἄλλη Κίρκη, νὰ μεταβάλῃ ὑψηλά πρόσωπα τῆς κοινωνίας εἰς πραγματικούς χοίρους! Νά γίνῃ μέτοχος βιομηχανιῶν. Νά μὴ γνωρίζῃ τὸν πλοῦτον της. Νά διαφθεῖρῃ τὴν νεολαίαν τῆς ἀριστοκρατίας. Νά ψεύδεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὅσοι εἶχον ὑπονοίας περὶ τῆς κακῆς της διαγωγῆς, νὰ προσποιοῦνται ὅτι τὴν πιστεύουν, ἵνα μὴ ἀπωλέσουν τὰς ὑπόουλους θωπείας της.

Καί ἐν τῇ πλήρει ἱκανοποιήσῃ της, νὰ θεωρῆται δυστυχῆς, διότι δὲν ἐγνώρισεν τὸν προορισμὸν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς. Ἡ πλουσιωτάτη αὕτη καί πανέμορφος γυνή, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της, ὁ ἐγωισμὸς τὴν ἐτύφλωσεν. Αἱ χάριτες πού τῆς προσέφερον οἱ διάφοροι κενοὶ ἐγκέφαλοι, τὴν ἐθεοποίησαν. Οἱ λόγοι της ἐθεωροῦντο ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους ὡς μικραὶ δεσμίδες ἀνθέων, χωρὶς νὰ περικλείουν τίποτε τὸ οὐσιῶδες.

---

* Δηλαδή θηλείας ὄντοτητος.

Ὁ Πονηρός ἐν τῷ προσώπῳ της ἐθριάμβευσεν. Ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν κατεφέρθη ἐναντίον τοῦ προστάτου της, τὴν ἐξηνάγκασεν οὗτος νὰ ἀντιληφθῇ τὴν ἀνίαν τῆς ζωῆς της καὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ.

Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐστερήθη παντελῶς τὸ φῶς τοῦ τρίτου ὀφθαλμοῦ. Ποῖος γνωρίζει πότε θὰ ἀποφασισθῇ καὶ πάλιν ἡ ἐπάνοδος της εἰς τὴν Γῆν, πρὸς δοκιμασίαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23^{ον}

Προτοῦ ἀναφερθῶ εἰς τὰς ὀντότητας, αἵτινες ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται πρὸς ἐκλέπτυνσιν, ἔχω νὰ σᾶς ἐνημερώσω ἐπὶ τοῦ ἐξῆς: Ὅταν μία ὀντότης ἀνακαλῆται, μὴν ἔχετε τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι μετὰ τὴν τελευταίαν της πνοὴν ἀνήλθεν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Πρῶτον, ἔχει ἀνάγκην ναρκώσεως, ἵνα μὴ ἀντιληφθῇ ἄμεσα τὴν μετάστασίν της. Βλέπει, ἀκούει, ὁμιλεῖ, χωρὶς νὰ γίνεται ἀντιληπτὴ ἀπὸ τοὺς γήινους. Μετὰ πάροδον 3 ἡμερῶν εἰσέρχεται εἰς τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων. Παραμένει ἐκεῖ, μέχρις ὅτου ἐξετασθῇ εἰς τὸ Κέντρον Λογοδοσίας, ὅποτε παρέρχονται 40 ἡμέραι. Ὑστερον, ὀφείλει νὰ συνταυτισθῇ μὲ τὸ νέον περιβάλλον της, νὰ κατατοπισθῇ πλήρως. Καὶ ἐάν ἐντὸς 6 μηνῶν ἔχη συνηθίσῃ τὸν Οὐράνιον χῶρον, τότε εἶναι ἐλευθέρα ἐντὸς τοῦ Βασιλείου μας. Ἐάν, ὅμως, ἔλκεται ἀπὸ τὴν ὕλην, τότε ἔχει εἰς τὸ πλευρόν της τὸν Ἄγγελον – Φύλακα, ὅστις τὴν προστατεύει καὶ τὴν καθοδηγεῖ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ὑπακοὴ εἰς τὴν ἐν λόγῳ ὀντότητα.

Ἐχοντες πάντα ταῦτα ὑπ' ὄψιν σας, ἀναφέρω ὡς παράδειγμα μίαν ὀντότητα τῆς Γῆς σας, ποιότητος Β, ἣτις ὑπέφερε πολλὰς ἐκ τῶν δοκιμασιῶν ἐν τῇ ζωῇ της, ἀνεχομένη τὰ πάντα μὲ καρτερικότητα καὶ ἀνεκτικότητα, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι ὅλα εἶναι παροδικά, χωρὶς νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐλπίδα της

νά ἀπολαύση καί ἡμέρας χαρᾶς καί ἀγαλλιάσεως. Αἱ πράξεις τῆς ἐν λόγῳ ὄντοτης ἦσαν ἐνάρετοι. Διευκόλυνεν, εἰς πολλά σημεῖα, τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς τῆς. Ἐνήργει ἐπὶ καλῶ καὶ ἀγαθῶ. Μὲ κατανόησιν ἀντελαμβάνετο τὰς ἀπόψεις τῶν συνανθρώπων τῆς, ἐπὶ παντοίων ὑποθέσεών των, καὶ ἔδιδεν εἰς πάντας συμβουλήν καλῆς θελήσεως, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νά προκαλῆ τὸν θαυμασμόν των, ὡς καὶ τὴν ἐκτίμησίν των.

Μία τοιαύτη ὄντοτης εἶναι ἀξία τῆς προστασίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅμως πολλάκις συμβαίνει, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους σεῖς δὲν γνωρίζετε, ἡ ὄντοτης αὕτη νά ἀνέχεται τὰς ἀντιξοότητας τῆς γηίνης ζωῆς. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀποδημήσεώς τῆς, παραδίδει τὸ πνεῦμα τῆς εἰς τὴν Ἀρχὴν Μας, διέρχεται τὴν Οὐρανίαν διαδικασίαν, κατὰ τὸν ἀπαράβατον Νόμον τοῦ Ἀνάρχου καὶ τέλος ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου καὶ ἐρωτᾷ ἡ ψυχὴ τὸ πνεῦμα:

— Ποῖαι ἦσαν αἱ θλίψεις ἐν τῇ γηίνῃ ζωῇ σου;

— Τοῦτο δὲν μὲ ἐνδιαφέρει πλέον, ἀπαντᾷ τὸ πνεῦμα, ἐφ' ὅσον εὐρίσκομαι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

— Μήπως ἐπιθυμεῖς καὶ πάλιν νά ἐνσαρκωθῆς εἰς τὴν Γῆν ὑπὸ διαφορετικᾶς συνθήκας, ἱκανοποιητικᾶς εἰς τὴν ὄντοτητά σου;

— Τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὴν δικαιοδοσίαν μου· ὅ,τι ἀποφασίσει ἡ Ἀρχὴ ἅς πράξῃ.

— Σὺ, προτιμᾷς νά ἐπανακάμψῃς εἰς τὴν Γῆν ἢ ὄχι;

— Ἐάν ἔχω ὑπόλειμμα χρεωστικόν, τότε καλλίτερον εἶναι νά ἀπολυτρωθῶ ἐξ αὐτοῦ.

— Δὲν ἔχεις οὐδὲν χρέος καὶ δύνασαι νά εἰσέλθῃς εἰς τὸ τμήμα τῶν Ἐναρέτων.

Ἡ περίπτωσης αὕτη εἶναι σπανιωτάτη, διότι εἰς τὰς ὀν-
τότητας τῆς Β ποιότητος, λόγω τῆς ὑλοφροσύνης των, εἶ-
ναι δύσκολον νά καταλάβουν μόνιμον θέσιν εἰς τοὺς Οὐ-
ρανούς

Ἐάν ἐκ τῆς Γῆς ἀσκηθῆτε μέ τὰς ὑποδείξεις μας, δι-
ευκολύνεσθε τόσον, ὅσον δέν φαντάζεσθε. Ἴδού, διατί ὁ
Οὐρανός σας φωτίζει, ἀρκεῖ σεις νά ἔχετε κατανόησιν καί
σιδηράν θέλησιν, διά νά ἐπιτύχετε ὅ,τι δυσκόλως ἐπιτυγ-
χάνεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 24^{ον}

Ἀγαπητοί μου, διά νά ὀλοκληρώσωμεν κάπως τήν δι-
δασκαλίαν μας, εἶναι ἀνάγκη νά ἀναφέρω καί ἄλλο παρά-
δειγμα, ἀπό τὰ πάμπολλα πού ἠδυνάμην νά σας δώσω, ἀλ-
λά ἐπρωτίμῃ νά περιορισθῶ εἰς τὰ ὀλίγα μόνον.

Μία γήινη ὄντοτης, ἡ ὁποία δέν ἔπραττεν οὐδέν κακόν,
ἀλλά καί οὐδέν καλόν, παρ' ὅλα τὰ μικροελαττώματά της,
τά ὁποῖα βεβαίως ὁ Πνευματικός Κόσμος προτιμᾷ νά τά
ἀγνοήσῃ, παρέμεινεν εἰς ὄλην τήν διαδρομήν τῆς ζωῆς της
(ἡ ἐν λόγω ὄντοτης) στάσιμος. Ἡ στασιμότης οὐδέν καθο-
ρίζει, ἀλλά βαίνει ὀπισθοδρομικῶς. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι θά
ἐπανέλθῃ εἰς τόν Κόσμον σας, εἰς ποιότητα τοῦ σθένους μι-
κροτέραν ἐκείνης πού εἶχεν, διότι, ἐνῶ εἶχεν ὄλον τόν χρό-
νον τῆς προόδου, παρέμεινεν εἰς τό αὐτό σημεῖον, χωρίς
νά γνωρίζῃ ὅπόσον ἔβλαψε τόν ἑαυτόν της.

Τότε, παρουσιάζεται εἰς ἐκ τῶν Πνευματιστῶν καί κα-
τηχεῖ τήν ὄντοτητα ταύτην, ἡ ὁποία οὐδεμίαν ἰδέαν εἶχεν
περί τοῦ Ἀοράτου Κόσμου. Μετά παρέλευσιν χρόνου, ἡ ὄν-
τότης αὕτη ἀπέκτησε, διά τῆς λαθραναγνώσεως, γνώσεις
Θείας. Καί ἐρωτῶ: Εἰς τί τήν ὠφέλησαν, ὅταν κατέχεται
ἀπό δειλίαν, φιλαργυρίαν καί πλήρη στασιμότητα εἰς τήν
πνευματικήν της ἀνάπτυξιν; Ποῖος ἐκ τῶν ἀδελφῶν θά δυ-

νηθῆ νά ἴδῃ ἔστω καί μικρόν τι εὐεργέτημα ἐκ μέρους τῆς ὀντότητος ταύτης; Διατί τότε ἐνδιαφέρθη διά τάς Θείας Διδασκαλίας, ὅταν αὐτάς ἀφομοιώνῃ εἰς τήν μνήμην μόνον, ἀλλά λησμονεῖ νά τάς ἐφαρμόσῃ ἐν τῇ πράξει; Καί εἰς τί, ἐρωτῶ, χρησιμεύει τό πνεῦμα του, ὅταν φωτίζεται τόσον ἀπό Ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τό σκότος παραμένει; Ποῦ εὐρίσκεται ἡ κατανόησίς του, ὅταν τά σωθικά του τά κατατρῶγῃ ὁ ἐγωισμός καί συμπληρώνει τό κακόν ἢ φιλαργυρία αὐτοῦ; Ποῖον καλόν δύνανται νά ἴδουν ἔξ αὐτοῦ οἱ συνάνθρωποί του, ὅταν ἡ κακή χρῆσις τοῦ εἰσοδήματός του παραμένει νεκρά εἰς τό κιβώτιον τῆς ἀπληστίας του;

Εἶναι πολύ περίεργον νά ἐνδιαφέρεται διά τά Θεῖα Μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ, διά τάς Διδασκαλίας Αὐτοῦ, καί νά μή κατανοῇ διατί δέν δίδει σημασίαν εἰς τήν οὐσίαν τῶν ὄσων ἀναγιγνώσκει, ἀλλά μόνον εἰς τήν ἐπιφανειακὴν τοῦ λόγου ἐντύπωσιν. Τοιαῦται ὀντότητες εἶναι χειρότεροι καί τῶν ἀπίστων, διότι ὅταν ὁ ἄπιστος πεισθῆ, ἔχει βάσιν τοῦ τήν πίστιν, ἐνῶ ὁ ἄλλος, ὅταν παρεμποδίζεται ἀπό τά πάθη του, ἐκμηδενίζει τήν πίστιν του.

Μία, λοιπόν, τοιαύτη ὀντότης ἀνεκλήθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Καί μετὰ τήν πλήρη διαδικασίαν της, ἐπαρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ Κριτηρίου της. Ἐρωτᾷ τότε ἡ ψυχὴ τό πνεῦμα:

— Τί ἔχεις φέρει μετ' ἐσοῦ ἐκ τῆς Γῆς;

Καί τό πνεῦμα, τό ὁποῖον ἀπέκτησεν μικράν εὐστροφίαν εἰς τόν λόγον, ἀπαντᾷ:

— Μεταφέρω τήν ἰσοστάθμισιν!

Πικρόχολος ἡ ψυχὴ ἐπαναλαμβάνει τήν ἐρώτησιν:

— Γνωρίζεις ὅτι ἐδῶ δέν ψεύδονται; Ἡ φέρεις βάρη μετ' ἐσοῦ ἢ εἶσαι ἐλαφρά ὡς τό πούπουλον. Γνωρίζεις νά μου εἴπηρς, ὁποῖαν περιουσίαν ἀφήκες εἰς τόν ὑλικόν κό-

σμον; Δέν άπαντάς, διότι είχες τήν γνώμην, ότι ήδύνασο νά τήν μεταφέρης καί εις τούς Ούρανούς· καί σήμερον κατασπαταλάται αύτη άπό τούς κληρονόμους σου. Ουδέν καλόν έπραξες. Αυτό καί μόνον ένδιαφέρει τόν Πνευματικόν Κόσμον. Καί έπειδή απέφυγες τό κακόν, θά έπανακάμψης εις τήν Γήν, μόλις δώση τήν άδειαν ό Κύριος. Ύπαγε εις τό Κέντρον τών Διερχομένων. Έκει είναι ή θέσις σου· καί μή παραπονεθής εις τούς έν τή Γή οικείους σου, ότι πιέζεσαι. Ουδείς σέ πιέζει. Σύ έπίεσες τόν έαυτόν σου καί αναλόγως τής ποιότητός σου λαμβάνεις τήν Θεϊαν άμοιβήν. Πρόσεξε! Έάν δέν συμμορφωθής ώς άνθρωπος, θά ύποφέρης άργότερον ώς «χαμερπής όφης». Ύπαγε εκεί, όπου είπον. Σέ άναμένουν.

Καί αύτή ή περίπτωση, άγαπητοί μου, είναι μία άπό τάς πολλάς, πού άναφέρω. Διότι δέν συμβιβάζεται εις τόν άνθρωπον νά θέλη νά είναι Πνευματιστής καί συνάμα νά είναι φιλάργυρος, έπωφελούμενος πάντοτε άπό τά ψιχία τών άλλων, οι όποιοι του δίδουν άρτον άλλ' αυτός καμώνεται πώς δέν τόν έχει ανάγκην καί όλίγον κατ' όλίγον τρώγει εκείνο, τό όποϊον δέν ήθέλησε νά λάβη ώς θεϊον δώρον. Καί ούτως ή θεία εκείνη τροφή, γίνεται έντός του λίθος άκατέργαστος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 25^{ον}

Παρακαλώ, άγαπητοί μου, καθήσατε εις τάς θέσεις σας. Σήμερον σάς δίδω τήν τελευταίαν μου Διδασκαλίαν καί ευχαριστώ τόν Κύριον καί Δημιουργόν τών πάντων, Όστις έφρόντισεν όπως καί άπό αύτής τής πλευράς σās ένημερώσω εις τινα σημεϊα, άπαραίτητα διά τάς γνώσεις σας.

Λυπούμαι πολύ, πού σās έγκαταλείπω, σās αφήνω

ὁμως τὰς διδασκαλίας μου, ἵνα ἔχετε καί αὐτὰς ὡς ὀδηγήτριαν πυξίδα, μετὰ τῶν ἄλλων Ἔργων τῶν Ἐπουρανίων Ἀδελφῶν μου. Αὐτὰ θὰ σᾶς φωτίσουν. Αὐτὰ θὰ σᾶς λύσουν τὰ σκοτεινὰ προβλήματα τῆς ζωῆς σας. Αὐτὰ θὰ σᾶς κατατοπίσουν διὰ τὴν νέαν ζωὴν, διὰ μέσου τοῦ θανάτου. Τέλος, αὐτὰ ἄς γίνουν ὁ φάρος τῆς πορείας σας, ἐφ' ὅσον διασχίζετε τὸν ὠκεανὸν τῆς γηίνης σας ζωῆς.

Εὐχομαι ἐκ βάθους ψυχῆς, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος νὰ ἀνοίξῃ κάπως τὸν τρίτον ὀφθαλμὸν σας, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἀντιληφθῆτε τὸ μέγεθος τῆς Διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, οὐχὶ διὰ νὰ θαυμάσετε τὰς ὀδηγίας μας, ἀλλὰ νὰ ἐφαρμόσετε αὐτὰς μέ τὴν καλὴν θέλησιν τοῦ πνεύματός σας, ὅποτε θὰ ἔχετε καί τὴν βοήθειαν τοῦ ψυχικοῦ σας σθένους.

Μὴ περιφρονῆτε, οὔτε νὰ κατατάσσετε, τὴν δευτέραν ποιότητα τῶν ὄντοτήτων εἰς μοῖραν κατωτέραν, διότι τότε ἐπαυξάνετε τὸν βλαβερὸν ἐγωισμόν σας. Ἡ δευτέρα ποιότης τῶν ὄντοτήτων, ἔχει λόγον σπουδαιότατον εἰς τὴν ὑπαρξίν σας. Διδάξατέ τὴν νὰ σκέπτεται ὀρθά, διὰ νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἔναντι τῶν ἀδελφῶν τῆς, ὡς καί ποῖος εἶναι ὁ λόγος νὰ εἶναι καλὴ συνεργάτρια τοῦ ἀνδρός.

ΜΑΘΗΤΗΣ: Διδάσκαλε, μᾶς ἀποχαιρετᾶς καὶ τίς οἶδε ἐάν σέ ἐπανίδωμεν! Ἡ καρδιά μας δέν δύναται νὰ ἀνθέξῃ τὴν ἀποχώρησίν σου. Ποῖος ἄλλος θὰ εἶναι εἰς θέσιν ἐκ τοῦ πλησίον νὰ μᾶς δώσῃ εἰκόνας τοσοῦτον διαφωτιστικὰς, ὡς Σὺ, Διδάσκαλε τοῦ Θεοῦ Φωτός;

ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ: Μὴ συγχύζεσαι, φίλε, οὔτε καὶ σεῖς, ἀγαπητοί μου φίλοι, οἵτινες ἐσυνηθίσατε τὴν συντροφικὴν παρέαν μου. Μὲ καλεῖ τὸ χρέος μου νὰ φωτίσω ἐξ Οὐρανοῦ αὐτὴν τὴν φορὰν πολλὰ πνεύματα γήινα, τὰ ὅποια ἔχουν ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς μου. Βεβαίως, ταῦτα δέν θὰ γνωρίζουν πόθεν λαμβάνουν ἐμπνεύσεις καὶ ὀδηγίας. Πάντως εἶναι διατεθειμένα νὰ λάβουν ἐνεργόν

μέρος εις τὰς ἐνεργείας τοῦ Οὐρανοῦ. Μὴ λυπήσθε, διότι
σεῖς ἔχετε τὸ προνόμιον νὰ φωτίζεσθε συνεχῶς ἀπὸ τοὺς
Μεγάλους Διδασκάλους. Ἐάν ὁμως θέλετε νὰ ἔχετε καὶ τὴν
ἰδικὴν μου προσφορὰν, κρούσατε τὴν θύραν μου καὶ ἐγὼ
θά εὐρεθῶ εἰς τὸ πλευρόν σας, ὡς Πατὴρ καὶ Ὁδηγός.

Εἶναι λυπηρόν, πού δέν ἠδυνήθην νὰ σᾶς δώσω περισ-
σότερα παραδείγματα, ἵνα κατατοπισθῆτε εὐκολώτερον.
Εὐτυχῶς, οἱ μεγάλοι Διδάσκαλοι τοῦ Οὐρανοῦ θὰ συμ-
πληρώσουν καὶ ἄλλας ποικίλας πτυχὰς τῶν γνώσεών σας,
ὥστε, γνωρίζοντες τὰ μέσα τῆς ἐκλεπτύνσεως τοῦ ψυχικοῦ
σας κόσμου, μέ τὴν καλὴν καὶ πολύτιμον θέλησίν σας, θὰ
διανοίξετε εὐρεΐαν ὁδὸν εἰς τὴν ὄντοτήτά σας, διὰ νὰ ἴδη-
τε κάποτε καὶ θαυμάσετε τὸ ὑπέροχον Ἀληθινόν Φῶς τοῦ
Κυρίου Μας.

ΠΙΝΔΑΡΟΥ:

ΗΘΙΚΗ ΓΗΙΝΗ ΚΑΙ ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ

Ἡ λέξις, ὡς γνωρίζετε, «Ἠθική» ἔλκει τὴν ρίζαν αὐτῆς ἐκ τῆς λέξεως «ἦθος». Ἄρα, «ἠθική» σημαίνει εὐθύ ἦθος εἰς τὸ ἄτομον, πάντα βέβαια ἐν τῷ μέτρῳ τῆς διατηρήσεώς του.

Τὸ ἦθος, συγκαταλέγεται εἰς τὰς ψυχοπνευματικὰς ιδιότητας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ιδιότης αὕτη δὲν διακρίνεται εὐκόλως εἰς τὰ ὄμματα καὶ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦτο πολλάκις ὁ ἀνθρώπος περιπίπτει εἰς ἐσφαλμένον σχηματισμὸν εἰκόνας, περὶ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου συνανθρώπου του.

Ἡ Ἠθική εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ ἦθους, τῆς ὁποίας τὴν οὐσίαν ὁ ἀνθρώπος δὲν γνωρίζει. Ἡ ἐπίγειος, λοιπόν, Ἠθική διαιρεῖται εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας:

- 1^{ov}) Ἠθική ἐκ Συνειδήσεως.
- 2^{ov}) Ἠθική ἐξ Ἀνάγκης.
- 3^{ov}) Ἠθική ἐξ Ἐξαναγκασμοῦ.

Ἡ Οὐρανία Ἠθική ἔχει ἄλλας κατηγορίας:

- 1^{ov}) Ἠθική ἐκ πνευματικῆς ἔλξεως πρὸς τὰ γήινα.
- 2^{ov}) Ἠθική ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἀντιστρόφου λόγου.

Πάντα ταῦτα, κατὰ κεφάλαια, ἐξηγῶ κατωτέρω, οὕτως ὥστε νὰ ἐξηγητῆι τὸ κάθε οὐσιῶδες κεφάλαιον.

ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΗΘΙΚΗ

1^ο) Ἡθικὴ ἐκ Συνειδήσεως.

Ἐξήγησα προηγουμένως τί εἶναι Ἡθικὴ. Ἡ Ἡθικὴ ἐκ Συνειδήσεως διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα μέρη:

- A) Τὴν Ἐνσυνείδητον Ἡθικὴν.
- B) Τὴν Ἀσυνείδητον.

Τί εἶναι Ἐνσυνείδητος Ἡθικὴ;

Ὅταν ἡ ἀνθρώπινος ὄντοτης ἔχη μεγαλύτερον ψυχικόν σθένος, τότε κυριαρχεῖ ἡ ψυχὴ ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἠθικός.

Διατί;

Διότι τό σθένος τῆς ψυχῆς του τόν συγκρατεῖ εἰς τό ἦθος, καὶ τότε ὁ ἄνθρωπος ὁ ἐνσυνείδητος εἶναι ἠθικός ὡς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος ὀρίζει.

Καὶ ὁ ἠθικός οὗτος εἶναι παραγωγικός εἰς τὰς καλὰς καὶ ἠθικὰς πράξεις. Δηλαδή, οὐδεὶς δύναται διὰ τῆς πειστικότητος νὰ ἀλλάξῃ τὴν κεχαραγμένην ὁδόν, ἣν ἀκολουθεῖ. Δέν τόν δελεάζει ἡ ἔλξις τοῦ Πονηροῦ, οὔτε ὁ πλοῦτος, οὔτε ἡ φήμη. Εἶναι ἕνας εὐθύς ἄνθρωπος, μέ λογικὴν Ἐπουρανίαν καὶ οὐχὶ γήινην. Σκέπτεται καὶ πράττει καθ' ὑπόδειξιν τῆς Θείας Ἀρχῆς, ἀδιάφορον ἐάν τοῦτο δέν γνωρίζῃ ὁ ἴδιος. Καὶ ὁμως, ἐντός του κάτι τοῦ λέγει, ὅτι «πράττει καλῶς».

Τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἐλάχιστοι εἰς τόν γήινόν σας Κόσμον. Καὶ ἐάν ὀλίγοι τινές ρέπουν πρὸς τὴν ὁδόν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πλεῖστοι ἄλλοι ἄνθρωποι προσπαθοῦν, διὰ παντοίων μέσων, νὰ ἀπομακρύνουν αὐτούς ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς θέσεις, διότι ὁ λόγος των ὕστερα δέν θά ἔχη εἰς αὐτούς ἀνταπόκρισιν.

Καὶ τώρα ἔχομεν τὴν Ἀσυνείδητον Ἡθικὴν.

Τί σημαίνει Ἀσυνείδητος Ἡθικὴ; Σημαίνει ἄνθρωπον, ὅστις παρουσιάζεται ὡς ἠθικός, ὁμιλεῖ περὶ ἠθικῆς, ὑπο-

δεικνύει αὐτήν εἰς τοὺς συνανθρώπους του, ἀλλὰ ὁ ἴδιος εἶναι ἀνήθικος.

Διατί, τότε, ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα πράττει;

Διότι ἔχει τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ ἴδιος καλῶς πράττει καὶ δέν βλέπει εἰς τόν ἑαυτόν του τὰ σφάλματα, ἀλλὰ τὰ βλέπει μόνον εἰς τοὺς ἄλλους.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουν συνήθως πνευματικὴν κατω-
τερότητα, ἢ ὁποία, μετ' ἄλλων ἐλαττωμάτων, δεσπόζει ἐπὶ
τῆς ψυχῆς, ὥστε αὐτὴ νὰ μὴ δύναται διὰ τοῦ μικροῦ της
σθένους νὰ ἀπελευθερωθῆ ἀπὸ τόν ζυγόν. Καὶ οὕτω οἱ ἄν-
θρωποι αὐτοὶ γίνονται οἱ χειρότεροι τῶν δεσποτῶν. Οὗτοι
ἔχουν ἀνοικτούς λογαριασμούς εἰς τὸ Ἐπουράνιον Μητρῶ-
ον των. Ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἐξαλείψουν τὰ χρέη των καὶ
ὅτι ἀπέκτησαν σθένος, ὥστε νὰ δυνηθοῦν νὰ ἐπανέλθουν
εἰς τόν Κόσμον σας, ἀλλὰ τὸ Φράγμα τῆς λήθης ἀφήρε-
σεν ἐκ τῆς μνήμης των τὰς ὑποσχέσεις, ἅς ἔδωσαν εἰς τὴν
Θεότητα, διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς αὐτούς ἡ Θεότης, ὅτι καὶ ὡς
πνεύματα δέν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τὴν ποιότητά
των.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις: Ἦλθον μέ κάπως μειωμένα ἐλατ-
τώματα καὶ ὑπέπεσαν εἰς τὰ ἴδια σφάλματα!

Ὅταν λοιπὸν οἱ ἠθικῶς ἀσυνείδητοι ἐπανέλθουν εἰς τὸ
Βασίλειον τῶν Οὐρανῶν, τότε θὰ ἀντιληφθοῦν πόσον στε-
νὰ εἶχον συνδεθῆ μέ τὴν ὕλην καὶ πόσον ἡ ὕλη παρέσυρεν
αὐτούς πρὸς τόν ὄλεθρον! Ὅποτε θὰ παραμείνουν ἔξωθι
τοῦ Κέντρου τῶν Διερχομένων ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Καὶ ἐάν
δέν τοὺς παρασύρῃ ὁ Ἄρχων τοῦ Σκότους καὶ ὑπομείνουν
εἰς τὴν κατάστασιν των, δυνατόν ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἀπο-
στείλῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Γῆν.

Αἱ δύο αὗται κατηγορίαι εἶναι οὐσιώδεις διὰ τόν ἄν-
θρωπον, πού ἔχει σύνεσιν καὶ ζητεῖ τὴν ἀνύψωσιν του.

2^{ον}) Ἠθικὴ ἐξ Ἀνάγκης.

Αὕτη ὑποδιαιρεῖται εἰς τρία μέρη:

Α) Φυσικῆς Ἀνάγκης ἢ Ἐνστικτώδους.

Β) Πνευματικῆς Σκέψεως (ἔλκεται ἢ ἀνάγκη ἀπό τό πνεῦμα).

Γ) Ὑλικῆς, τουτέστιν ἡ ὄντοτης ἔλκει καί ἔλκεται.

Α) Φυσικῆς Ἀνάγκης: Πότε λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὐρέθη εἰς τήν φυσικὴν ἀνάγκην; Ὅταν τό ἔνστικτον ὠθῆ αὐτόν πρὸς κάτι, χωρὶς τό πνεῦμα νά τό σχολιάζη. Δηλαδή τό πνεῦμα δέν εἶναι ἀνεπτυγμένον καί τότε ὁ ἄνθρωπος, δι' ὃν γίνεται λόγος, εὐρίσκεται εἰς τήν θέσιν τοῦ ζώου: τόν καθοδηγεῖ τό ἔνστικτον. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι καί ἐάν ὑποπέσουν εἰς ἁμαρτίαν, ἢ ποινή των εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον εἶναι μικρότερα, διότι δέν ἀντιλαμβάνονται εἰς βάθος τόν διαχωρισμόν τοῦ καλοῦ ἀπό τοῦ κακοῦ.

Β) Πνευματικῆς Σκέψεως: Δηλαδή τό ὀρμέμφυτον καί τό πνεῦμα συμφωνοῦν ἐπὶ τῆς ἰδίας περιπτώσεως, ὡς καί πρότερον, ἀλλά ἐδῶ τήν κυριαρχίαν ἔχει τό πνεῦμα. Εἶναι ἀρκετά ἰσχυρόν, ὥστε νά γνωρίζῃ νά ἐπιβάλλεται εἰς τό ὀρμέμφυτόν του, ἀλλά καί τοῦτο ἀρέσκειται εἰς τήν κλίσιν ταύτην, ὥστε νά ἀποτελῇ συμπαγῆ δύναμιν ἔλξεως καί ἀντέλξεως. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τιμωροῦνται ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον, διότι δέν ἐκαλλιέργησαν τό σθένος των, ἐνῶ εἶχον τό προσόν νά καλλιεργήσουν αὐτό.

Γ) Ὑλικῆς: Εἰς αὐτήν τήν περίπτωσιν τό πνεῦμα δέν δύναται νά χωρισθῆ ἀπό τήν ὕλην. Ἡ ὕλη τό ἔλκει καί αὐτό ἔλκεται ἀπό τήν ὕλην. Τί σημαίνει τοῦτο; Σημαίνει ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κατηγορίας εἶναι ὑπέρ τό δέον ὕλικοί. Ὑπάγονται εἰς τήν τιμωρίαν τῶν δευτέρων καί, ἐπὶ πλέον, θά ἀργήσουν πολὺ νά ἐπανέλθουν ὡς ἐνσαρκωθέντα ὄντα εἰς τόν Κόσμον σας, διὰ νά ἀποπλύνουν τό ὄνειδος τῆς ὕλικῆς των θεότητος, ὥστε νά παραμείνουν ὡς πνεύματα ἄστατα καί νά διεισφύουν εἰς τὰς ἐπικοινωνίας τῶν διαφόρων ἐπικοινωνούντων, λέγοντα ὅ,τι σαθρόν ὑπάρχει ἀκόμα εἰς τό πνεῦμα των.

3^{ον}) Ἡθικὴ ἐξ Ἐξαναγκασμοῦ.

Αὕτη ἔχει δύο κατηγορίας:

A) Ἐξαναγκασμός, ὅστις δυσαρρεστῆ τὴν γήινην ὄντοτητα.

B) Ἐξαναγκασμός, ὅστις εὐχαριστεῖ τὴν γήινην ὄντοτητα.

Εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, τὸ ἄτομον ἀρνεῖται νὰ δεχθῆ κάτι, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλουν εἰς αὐτό, ὅποτε τὸ ἄτομον τοῦτο δέν ὑποπίπτει εἰς οὐδεμίαν ἁμαρτίαν. Ἀντιθέτως, ἀνυφούται κατὰ βαθμίδας, ἀναλόγως τῆς ἀντοχῆς αὐτοῦ. Περίπτωσις θυσιασθέντων ὑπὲρ μιᾶς ἱερᾶς ἰδέας, ἢ ὑπὲρ θρησκευτικῆς πίστεως πρὸς τὸν Ἕνα καὶ Ἀληθῆ Θεόν τῶν Πάντων.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὑποβάλλουν εἰς τὸ ἄτομον —τό μὴ ἀνεχόμενον— τὴν θέλησίν των διὰ τοῦ ἐξαναγκασμοῦ, διαπράττουν ἁμάρτημα ἴσον πρὸς τὰ Ἑπτὰ Θανάσιμα Ἅμαρτήματα. Ἐάν ἡ Θεότης δέν τιμωρήσῃ αὐτούς, διὰ λόγους πού μόνον Αὕτη γνωρίζει, εἰς τὴν ἐπίγειον ζωὴν, τότε ἡ τιμωρία των θά εἶναι διπλασία εἰς τὸν Πνευματικόν Κόσμον καὶ θά παραμείνουν ἔξω τοῦ Βασιλείου Μας.

Δευτέρα περίπτωσις: Ἡ ἐξ ἐξαναγκασμοῦ εὐαρέσκεια τῶν ἀτόμων ἢ ὄντοτήτων τοῦ γήινου Κόσμου.

Οὗτοι δέν θέλουν νὰ ὑποκύβουν, εἴτε ἀπὸ φόβον, εἴτε ἀναλογιζόμενοι τὰς συνεπειάς, ἅς δύναται νὰ ἔχη ὁ ἐξαναγκασμός. Καὶ ὁμως, κατὰ βάθος ἀναζητοῦν τὸν ἐξαναγκασμόν τοῦτον, διότι ἀρέσκονται εἰς αὐτόν.

Τὰ ἄτομα ταῦτα ὑποκρύπτουν τὴν ἀρέσκειάν των, διὰ νὰ καλύβουν τὸ ὄνειδος τῆς ὄντοότητός των· διαδίδουν παντοίας ἐφευρέσεις τοῦ λόγου, διὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν ἀξιοπρέπειάν των ἔναντι τῆς κοινωρίας.

Ποῖος θά δυνηθῆ νὰ ἐλέγξῃ, ἐάν πράγματι εὐηρεστήθησαν εἰς τὸν ἐξαναγκασμόν; Ἄρα, τὴν εὐχαρίστησιν, ἢν

ήσθάνθησαν ἐξ αὐτοῦ, μόνον οἱ ἴδιοι γνωρίζουν· καί λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχει καί Πνευματικός Κόσμος, ὅστις ἀγρυπνεῖ καί τά πάντα ἐλέγχει.

Ἡ τιμωρία των εἶναι νά ἀπομονωθοῦν ἐπί ἕν χρονικόν διάστημα Πνευματικοῦ Κόσμου ἀπό τό Βασιλείον Μας, μέχρις ἀναγνωρίσεως τῆς κακῆς διαγωγῆς, ἣν ἔδειξαν εἰς τόν ἑαυτόν των. Διότι τό σῶμα των δέν ἀνήκει εἰς αὐτούς· εἶναι ἕνα προσωρινόν ἔνδυμα, πού ἡ Θεότης ἔδωσεν εἰς αὐτούς, ὅπως παρουσιασθοῦν εἰς τό Μέγα Πανεπιστήμιον, πού ὀνομάζεται Κοινωνία.

ΕΠΟΥΡΑΝΙΑ ΗΘΙΚΗ

1^ο) Ἡθική ἐκ πνευματικῆς ἔλξεως πρὸς τά γήινα.

Τό θέμα τοῦτο εἶναι πνευματικόν. Ἀφορᾷ μόνον τās ψυχάς.

Ὅταν αἱ ψυχαί ἀποχωροῦν ἀπό τήν Γῆν σας, ἀναλόγως τῆς διαβαθμίσεως ἐκάστης, ἀφοῦ διέλθη ἀπό τό Κέντρον τῆς Λογοδοσίας, κατατάσσεται εἰς ἀνάλογον Κύκλον ἔξω ἢ ἐντός τοῦ Κέντρου τῶν Διερχομένων.

Ὅλοι αὐταί αἱ ψυχαί εἴλκοντο ἀπό τήν ὕλην. Ἄλλαι ἔχουν μεγαλύτεραν ἔντασιν ἔλξεως πρὸς αὐτήν καί ἄλλαι ὀλιγωτέραν.

Αἱ ὀλιγώτερον ἐλκόμεναι πρὸς τήν ὕλην εἶναι πλησιέστερον πρὸς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων. Αἱ ἄλλαι ἔξαρτῶνται, ὡς εἶπον, ἐκ τῆς ἐντάσεως τῆς ἔλξεως των.

Ἐάν αἱ ψυχαί δέν δελεασθοῦν ἀπό τήν πρόσκλησιν τοῦ Κακοῦ Πνεύματος καί ὑπομένουν τό βάρος τῆς συνειδήσεως των, κερδίζουν βαθμούς προκαταρκτικούς, διά τήν ὁδόν τῆς ἐξιλεώσεως των, καί ἀποκοτῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἠθικήν συνείδησιν.

Ἐάν ὁμως δέν δύνανται νά ὑποφέρουν τό βάρος, τότε κατατάσσονται εἰς ἄλλην κλίμακα: τῶν ἀστάτων ψυχῶν. Δηλαδή, ἔχουν τήν μεγάλην ἐπιθυμίαν νά ἐπανέλθουν εἰς τήν Γῆν, διότι αὕτη ἔλκει αὐτάς ὡς Πνεύματα ἄστατα, καί

τότε συμβαίνει τοῦτο: αἱ ψυχαί – αἱ ἄστατοι – νά πλανῶνται εἰς τήν Γῆν καί νά λαμβάνουν μέρος εἰς τυχούσας ἐπικοινωνίας, ὡς συμβαίνει εἰς διάφορα κέντρα τῶν γήινων τομέων σας.

Συνήθως, τοιαῦται ψυχαί εἶναι καί ἐκεῖναι, αἱ ὁποῖαι ἔπασχον ἀπό τό πάθος τῆς φιλαργυρίας. Αἱ ψυχαί αὗται εὐρίσκονται μεταξύ τοῦ Κακοῦ Πνεύματος καί τοῦ Καλοῦ, ὥστε νά γίνεται ἀγών, ποία ἐκ τῶν δύο παρατάξεων θά δυνηθῇ νά ὑπερνικήσῃ τήν ἄλλην, ἔλκοντας ἀστάτους ψυχάς.

Δυνατόν αἱ ἄστατοι ψυχαί νά ἀκολουθήσουν τό Πονηρόν Πνεῦμα, ὅποτε διαγράφονται ἀπό τόν Κατάλογον τῶν Διαθεσίμων*. Ὅσοι ὁμως ὑπομένουν εἰς τήν κατάστασίν των, ἀποκτοῦν σθένος καί ἐπανευρίσκουν τήν ἠθικήν συνείδησιν, πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ βάρους των, καί τότε εἰσέρχονται εἰς τό Κέντρον τῶν Διερχομένων καί ἀναμένουν, ὅπως ὁ Κύριος δώσῃ εἰς αὐτάς τήν ἐντολήν νά ἐνσάρκωθουν. Οὕτω, ἐπανερχονται εἰς τήν Γῆν σας μέ περισσότερο ψυχικόν σθένος, ἀλλά κατὰ κάτι ἀνώτερον, ὡς εἶναι ἡ πνευματική των δύναμις, διά νά ἀγωνισθοῦν καί πάλιν εἰς τόν στίβον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Ἄρα, ἡ Ἠθική τοῦ Οὐρανοῦ διαφέρει πολύ ἀπό αὐτήν τῆς Γῆς.

2^ο) Ἠθική ἐξ ἐπιδράσεως τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου.

Ἡ Ἠθική αὕτη τοῦ Πνεύματος, ἔχει μεγάλην ἀξίαν διά τήν ὄντοτητα, ὅταν πειθαρχῇ εἰς τὰς βουλήσεις Μας. Συνήθως, πνεύματα ἰσχυρά μέ μικράν ψυχὴν εὐρίσκονται ὑπὸ τήν ἐπήρρειαν τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου, διότι τό Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ εἰς τήν περίπτωσιν αὐτὴν κάνει χρῆσιν γλυκείας γλώσσης καί ἔλκει τόσον, ὥστε οὐδεὶς νά δύναται νά φαντασθῇ τήν δύναμίν του. Ἀλλά καί τό πνεῦμα, ὡς εἶπον, εἶναι ἰσχυρόν καί δέν θέλει νά δελεασθῇ ἀπό τήν γλώσσαν τοῦ Πονηροῦ.

---

* Τῶν προοριζομένων πρὸς ἐπανεσάρκωσιν.

Ὁ ἀγών οὗτος εἶναι μεγάλης διαρκείας. Καί ἐάν τό πνεῦμα κατορθώσῃ νά παραμείνῃ μακράν τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Πονηροῦ, τότε ἀποστέλλεται εἰς τήν Γῆν σας, ὅπως ἐξιλέωσῃ παλαιάς του ἁμαρτίας.

Ἐάν εἰς τόν κόσμον, ὄν ἀπεστάλῃ, ἡ λογική καί ἡ κρίσις ἀπομακρύνουν αὐτό ἀπό τās κακάς πράξεις, τότε ἡ ἀνοδός του εἶναι βεβαία, διά νά λάβῃ κάποτε θέσιν βοηθοῦ, κατ' ἀρχάς, καί ὕστερον ὑπο-ἡγήτορος εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον.

Ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου ἔχει λογικήν ἰδικήν τῆς λογικήν ψυχράν, ἣτις εὐκόλως δύναται νά ἐπηρέασῃ τά ἰσχυρά πνεύματα, ἐάν δέν ἔχουν ἢ δέν λαμβάνουν φώτισιν ἀπό τήν Ἀρχήν τοῦ Βασιλείου Μας.

Ὁ Πνευματικός ἀγών εἶναι φοβερός. Οὗτος λαμβάνει χώραν διά τῶν ἀκτινοβολιῶν. Ὅταν ὁ Ἀντίστροφος Λόγος, διά τῆς λάμπειώς του, παραμερίσῃ πνεύματα, τά ὅποια προσπαθοῦν νά ἀποκρούσουν αὐτόν, τότε ἔρχονται εἰς βοήθειάν των ἰσχυρότερα Πνεύματα τοῦ Ἀγαθοῦ, διά νά μή ὀλισθήσουν τά μαχόμενα εἰς τās τάξεις τοῦ Πονηροῦ.

Ἡ Ἑλληνική φαντασία, εἰς τās μυθολογικάς αὐτῆς εἰκόνας, συνέλαβε τήν ἔννοιαν τῆς μάχης αὐτῆς, ἀλλά τήν ἀπέδωκεν ὡς γήινην. Οἱ σοφοί ὅμως, οἵτινες ἐμελέτησαν τās εἰκόνας τῆς μάχης, ἀντελήφθησαν ὅτι ὑπάρχουν Καλά καί Κακά Δαιμόνια, χωρίς ὅμως νά δυνηθοῦν νά φωτισθῶσιν ἐπαρκῶς, διότι ἡ ἐποχή ἦτο τοιαύτη, ὥστε ὁ πολὺς λαός νά εὐρίσκεται εἰς ἄγνοιαν. Καί μόνον ἡ πίστις του ἀνύψωσεν αὐτόν, διότι ἐντός του κάτι τόν παρεκίνηει, ὅτι μία Δύναμις καί μόνη ὑπάρχει, Ἄγνωστος ὅμως. Διά τοῦτο καί παρεδέχθη ἀμέσως τήν ΑἴΓΝΩΣΤΟΝ ΘΕΟΤΗΤΑ, καί ἐτίμα Αὐτήν.

Ἡ ἠθική τῆς ὄντότητος πού ἀνθίσταται εἰς τήν ἀκτινοβολίαν τοῦ Ἀντιστρόφου Λόγου, μετῶνται μέ εἰδικόν μέτρον, τό ὅποῖον Ἡμεῖς ὀνομάζομεν «Μέτρον καταμετρήσεως τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως κάθε ὄντότητος». Ἡ μέτρησις αὕτη γίνεται ἀπό ἕν ἐκ τῶν πολλῶν Συμβουλιῶν.

Δι' ἡμᾶς ἔχει μεγάλην σημασίαν ἡ ἠθικὴ αὐτῆ τῆς ὀντότητος, διότι κερδίζομεν ἰσχυρόν πνεῦμα, τό ὁποῖον ἔφθασεν εἰς τό σημεῖον νά ἀναγνωρίσῃ τήν Δύναμιν τῆς Θεότητος καί νά ἐπωφεληθῆται ἀπό τήν Ἀγαθότητα τοῦ Πλάστου.

Ἐπειδή αἱ ὀντότητες εἶναι ἀπηλλαγμένοι τοῦ σώματος, δηλαδή τῆς ὕλης, αὐτομάτως ἡ ἠθικὴ αὐτῶν εἶναι διάφορος ἀπό τήν γήινην. Ἀλλά καί ἐδῶ εἶναι σκληρόν νά μάχεσαι, ἐπί ἀορίστου χρόνου, διά νά ἀποκτήσῃς ὅ,τι δέν ἔχεις.

ΓΚΑΙΤΕ:

ΤΟ ΣΚΟΤΕΙΝΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΥΠΟΣΥΝΕΙΔΗΤΟΥ

Ἡ ψυχὴ, ὡς γνωρίζετε, εἶναι Θεία Πνοή. Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἔχει κάτι τὸ Θεῖον ἐντός αὐτοῦ. Τὸ Θεῖον δέν ἐκδηλοῦται μόνον μέ τήν κίνησιν, ἀλλά ἔχει καί αὐτό τὰς ὑποδιαιρέσεις του.

Ψυχὴ σημαίνει Δύναμις, ἀλλά ψυχὴ σημαίνει ἐπίσης καί Συνείδησις.

Τί εἶναι Συνείδησις;

Εἶναι ἡ Θεία Δικαιοσύνη, πού ἐδρεύει εἰς τήν ψυχὴν.

Ὅταν τὸ πνεῦμα εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸ «σθένος τῆς ψυχῆς», ἡ ψυχὴ συστέλλεται καί τὸ πνεῦμα διαστέλλεται, ὥστε νά δεσμεύῃ τήν ψυχὴν ἀπὸ τὰς ὀρθὰς ἐκδηλώσεις της· καί τότε λέγομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι «ἄσυνείδητος». Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὁμιλεῖ τὸ πνεῦμα καί οὐχὶ ἡ ψυχὴ.

Ὅταν ὁμως ἡ ψυχὴ εἶναι ἰσχυροτέρα, τότε ὁμιλεῖ νὰ μὲν τὸ πνεῦμα, ἀλλά ὑπὸ τὸν ψίθυρον τῆς ψυχῆς, καί λέγομεν: Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι «εὐσυνείδητος».

Ἄρα, τόσον ἡ εὐσυνείδησις ὅσον καί ἡ ἀσυνείδησις εἶναι δυνάμεις, πού ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα.

Ἐπάρχει ὁμως καί ἓνα ἄλλο μέρος τῆς ψυχῆς, σκοτεινόν, ὃχι διότι πρέπει νά ἔχωμεν τὸ σκότος ἐντός μας, ἀλλά

τό σκοτεινόν μέρος δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό μυστικόν· καί ὀνομάζεται τοῦτο «Ἀποθήκη τῆς Αἰωνίου Ζωῆς». Γνωρίζει τά πάντα, κρατεῖ ὁμως μυστικά ὅσα γνωρίζει, διότι ἄλλως δέν θά ὑπῆρχε ψυχική πρόοδος εἰς τās ὄντοτητας.

Εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπό τόν Ἄναρχον, τό σκοτεινόν τοῦτο μέρος τῆς συνειδήσεως, τό ὁποῖον σεῖς ὀνομάζετε «ὑποσυνειδήτον», νά φωτίζη τόν ἄνθρωπον, διά νά δυνηθῇ ὁ ἴδιος διά τοῦ πνεύματος νά φωτίσῃ τόν ἑαυτόν του.

Ἐάν διά τοῦ πνεύματος φθάσῃ εἰς τό σημεῖον νά φωτισθῇ τόσον, ὥστε νά ἀποκαλύπτῃ τά μυστικά τοῦ ὑποσυνειδήτου, ἕνα πρὸς ἕνα, τότε ἀρχίζει νά προφητεύῃ.

Ἐντός τῆς μυστικῆς Ἀποθήκης ὑπάρχει καί ἕτερα μικρότερα Ἀποθήκη, ἡ ὁποία κρατεῖ τά Μυστικά τῆς Θεότητος· διότι ἀπό τήν Θεότητα ἐξεκίνησεν ἡ ὄντοτης.

Ἀπό αὐτήν τήν Ἀποθήκην οὐδέν δύναται νά γίνῃ γνωστόν.

Εἶπομεν ὅτι ἡ μικρά Ἀποθήκη παραμένει αὐστηρῶς κρυφή, διότι ἐντός αὐτῆς ἐδρεύει ἡ Δύναμις τῆς Θεότητος. Τοῦτο δέν συμβαίνει εἰς οὐδέν ἄλλο τῆς Δημιουργίας ζῶων. Ἴδου διατί ὁ ἄνθρωπος, καίτοι λογίζεται, ἀπό μιᾶς πλευρᾶς, ὡς τό εὐγενέστερον τῶν ζῶων, ἀπό τῆς ἄλλης ἀποδεικνύεται, ὅτι δέν εἶναι ζῶον ὡς λέγουν οἱ σοφοί σας ἀλλά πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ, πού τήν μορφήν Αὐτοῦ ἔχει ἐντός του. Ἡ μικρά λοιπόν αὕτη Ἀποθήκη σκοπόν ἔχει νά ἐλέγχῃ τήν ἀποθήκην τῶν μυστικῶν καί ἐάν κρίνῃ καλόν ἔν ἐκ τῶν μυστικῶν νά μεταβιβάζεται εἰς τό πνεῦμα, τότε νά συλλαμβάνῃ τό πνεῦμα ἐννοίας ἀγνώστους μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης.

Ἡ μεγαλυτέρα Ἀποθήκη φυλάσσει τό Μητρῶον τῆς Ὀντότητος, τό ὁποῖον ἐπίσης δέν πρέπει νά γίνῃται γνωστόν, διά νά ἐλέγξῃ τό πνεῦμα. Ὅταν ὅλα τά μυστικά τοῦ ὑποσυνειδήτου γίνουν γνωστά εἰς τήν ὄντοτητα, ἡ ὄντοτης αὕτη δέν ἐξελίσσειται κατά τόν τρόπον τόν ἐπιβεβλημένον ἀπό τήν Θεῖαν Ἀρχήν. Τά μυστικά γίνονται γνωστά εἰς τήν

όντότητα, όταν αὐτή εὐρεθῆ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς· καὶ τότε ἡ ὄντοτης λέγει: «Κάτι τι ἔπραξα, ἐνῶ ἐάν ἐγνώριζον τό σημεῖον τοῦτο, θά ἀπέφευγα τὴν πρᾶξιν ταύτην».

Ναὶ μὲν θά τὴν ἀπέφευγεν, ἀλλὰ δὲν θά ἀπέδιδεν ὁ σκοπὸς τὴν ἐνέργειαν. Ἰδοὺ, διατὶ ὁ ἄνθρωπος ὀφείλει νά ἀγνοῇ τὰ μυστικά τῆς παρελθούσης ζωῆς αὐτοῦ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἐνσαρκώσεων του.

Ἄλλα ἔχουν τὸν λόγον των, ἀδιάφορον ἐάν ἡ Ἐπιστήμη σας ἀγνοῇ ταῦτα· διὰ τοῦτο καὶ χωλαίνει.

Εἷς ἐκ τῶν ἐπιστημόνων σας, ὀνόματι Φρόυντ, κάτι ἠθέλησε νά εἶπῃ, ἀλλὰ προσέκρουσεν εἰς τὴν κλειστήν θύραν τοῦ ὑποσυνειδήτου καὶ δὲν ἠδυνήθη νά εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἄδυτον. Ἐπιφανειακῶς, εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἐπιστημόνων· εἰς τό βάθος, οὔτε τὴν ἐπιφάνειαν ἠδυνήθη νά διασπᾶσῃ. Ἐάν ὁ Φρόυντ εἰσχωροῦσεν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Θεότητος, πολλὰ θά ἀπεκάλυπτεν. Δυστυχῶς δι' αὐτόν, μέ τας ἐσφαλμένας θεωρίας του, παρέσυρε πολὺν κόσμον εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον. Ὀλίγοι τινὲς νομίζουν, ὅτι μέρος τῆς θεωρίας του ἀπέδωκεν μέγα ὄφελος εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα· δὲν εἶναι ἡ θεωρία πού ἔσωσε τὴν ὄντοτητα, ἀλλὰ ἡ ὄντοτης ἐσώθη διὰ τῆς πίστεως.

Καὶ τώρα θά εἶπητε: Ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει τίποτε τό ἰδιαιτερον, διὰ νά ἀσχοληθῆ τις καὶ πάλιν μετ' αὐτῆς; Καὶ ὁμως, φίλοι μου, ἔχει καὶ ἄλλας πτυχάς, τὰς ὁποίας θά ἐξηγήσωμεν.

Ἡ ψυχὴ εἶναι ἀόρατος, καὶ ὁμως εἶναι Δύναμις κινητήριος τῆς ὄντοτης· εἶναι ἡ λεγομένη Πνοή τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ ὄντος.

Διὰ νά συλλάβετε τὴν ἐννοίαν της, μόνον δι' εἰκόνας δύνασθε. Χαράξατε μίαν κάθετον ἐλικοειδῆ καὶ εἰς τό μέσον αὐτῆς ἄλλην ἐλικοειδῆ ὀριζόντιον, ὥστε νά εἰκονίζεται ἕνας Σταυρός· αὐτὴ εἶναι ἡ ψυχὴ εἰς εἰκόνα: κινεῖ τὰ τέσσερα ἄκρα ὅπου εἶναι καὶ τὰ σημεῖα τὰ πλέον λεπτά (εὐπαθῆ). Ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτὰ ἐκπέμπεται τό σῆμα ἢ συλλαμβάνεται

αυτό. Αί χεῖρες ἔχουν τήν εἰδικότητα τῆς ἐκπομπῆς καί ἡ κεφαλή τήν εἰδικότητα τῆς συλλήψεως. Ἀλλά τά μηνύματα αὐτά δέν ἀφοροῦν τόν ἐγκέφαλον ἀπ' εὐθείας. Μεταβιβάζονται εἰς τήν Ἀποθήκην τῆς ψυχῆς καί ἐάν ἡ μικρά Ἀποθήκη, ἐλέγχουσα, ἀρνήται κάτι νά μεταδοθῆ εἰς τό πνεῦμα, ἀμέσως ὁ ἐγκέφαλος λειτουργεῖ καί ἡ φαντασία ὡς λέγει ὁ ἄνθρωπος ἐφώτισεν τήν ὄντοτητα αὐτοῦ.

Πολλάκις ὁμως, ὅταν τό πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ εἶναι κάπως ἰσοσταθμισμένα, τότε τό πνεῦμα κάτι ἀντιλαμβάνεται ἀπό τά μηνύματα καί ζητεῖ, διά παντοίων μέσων, νά τά ἐξακριβώσῃ, ἀλλά ἡ μικρά Ἀποθήκη ἀντιδρᾷ καί τό πνεῦμα συλλαμβάνει κάτι, ἀλλά τοῦτο εἶναι μία παρωδία τοῦ μηνύματος.

Ὅταν ὁμως ἡ ψυχὴ κυριαρχῇ ἐπὶ τοῦ πνεύματος καί ἡ ὄντοτης ἀκολουθῇ κατά γράμμα τὰς ὑποδείξεις τῆς ψυχῆς, τότε αἱ ἐμπνεύσεις τῆς ὄντοτητος εἶναι πλέον ἢ ἀληθεῖς. Δηλαδή, ὅ,τι φαντασθῆ, ὅπως λέγει, ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ὀρθόν καί δύναται οὕτως ἡ ὄντοτης αὐτῆ νά ἐλέγχῃ τὰς τοῦ Κόσμου σοφίας καί γνώσεις.

Ὁ σκελετός τοῦ Σταυροῦ ἡ τῆς ψυχῆς εἶναι ὀλόκληρον τό Σύμπαν. Μελετήσατε τόν ἄνθρωπον ἀνατομικῶς καί συσχετίσατε τά κυριώτερα αὐτοῦ σημεῖα μέ τά τῆς Πολιτείας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἄς εἶπω, τοποθεσίας, διαφόρους Σταθμούς καί κυριωτέρους Ἀστέρας, τί σχέσιν ἔχουν μεταξύ των καί πῶς διέπουν τό μικρόν Σύμπαν, δηλαδή τήν ὄντοτητα.

Ὁ Θεός, λοιπόν, τῆς ὄντοτητος εἶναι ἡ μικρά Ἀποθήκη.

Ἡ ψυχὴ ὀνομάζεται καί συνείδησις. Διατί;

Διότι ἀποτελεῖται ἀπό τήν Ἀλήθειαν καί τήν Ἀγάπην. Ἐνεργεῖ κατά τά μηνύματα πού συλλαμβάνει. Διά τοῦτο σὺν τῆς πνοῆς, δηλ. λειτουργίας τοῦ σώματος, λαμβάνει καί εἰδήσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἄρα, δύο τινά ἐνεργοῦν εἰς αὐτήν: ἡ Πνοή καί ἡ Ἐπικοινωνία ἀπό τοὺς εἰδικούς Ἀρχηγούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Λέγω εἰδήσεις, διότι τό κάθε Συμβούλιον ἐπικοινωνεῖ μετ' αὐτῆς,

πρός καλλιτέρευσιν τῆς ἐλλείψεως, ἣν ἔχει ἐξ αἰτίας τοῦ πνεύματος.

Εἴπομεν νά δώσωμεν σχῆμα εἰς τήν ψυχὴν, διὰ νά ἐννοήσετε πῶς λειτουργεῖ ἡ δύναμις αὐτῆς.

Τό κάθε κοίλωμα τοῦ ἐλικοειδοῦς διαστέλλεται, ὥστε νά περιλαμβάνῃ ὅλο τό σῶμα. Ἐκεῖ ὅπου δέν ὑπάρχει κοίλωμα, ἡ αἴσθησις εἶναι μικροτέρα.

Ὁ Σταυρός οὗτος, ὡς φάρος ἀνάπτει καί σβύνει, ἀκριβῶς ὅπως καί ὁ κτύπος τῆς καρδίας. Κάθε στιγμὴν ἡ καρδιά ἀνανεώνει τό αἷμα ἐντός τῆς ὄντοτητος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φώτισις τοῦ Σταυροῦ ἀνανεώνει τήν ζωὴν, δίδουσα δύναμιν εἰς τό πνεῦμα.

Ἐάν ἡ ἔντασις τοῦ Φωτός εἶναι, κατά κάποιον λόγον, ἐντονωτέρα, τό πνεῦμα φωτίζεται ἐντονώτερα καί συλλαμβάνει ἐννοίας, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἄλλοτε θά ἠδύνατο νά συλλάβῃ.

Τό μικρόν λοιπόν Σύμπαν, τό ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντός σας, λειτουργεῖ μέ τόν πρῶτον Θεόν του, τήν Δύναμιν, τήν ὁποίαν κρύπτει ἡ μικρά Ἀποθήκη τῆς Συνειδήσεως· καί ὁ μικρός οὗτος Θεός εἶναι μέρος τοῦ Μεγάλου, ὅστις κινεῖ τό μέγα καί ἀτελεύτητον Σύμπαν.

Οὕτως, ὁ μικρός Θεός, ὅστις γνωρίζει καλλίτερον παντός ἄλλου τήν ποιότητα τῆς ὄντοτητος, μεταδίδει αὐτήν εἰς τό Βιβλίον τῶν Ὀντοτήτων, ὥστε ὅλα τακτοποιοῦνται αὐτοστιγμεί. Τίποτε δέν παραμένει ἐκκρεμές. Ἄλλωστε γνωρίζετε, ὅτι ἡ κάθε ὄντοτης συνδέεται δι' ἀοράτου νήματος μέ τόν Πατέρα, ὁ ὁποῖος τά νήματα παραδίδει εἰς τήν Βουλὴν, εἰς χεῖρας τοῦ Υἱοῦ Του. Διατί; Διὰ νά εἶναι ἐνήμερος τῆς κάθε ὄντοτητος.

Ἐχει καί ἄλλα πολλά ἡ ψυχὴ, τά ὁποῖα εἶναι δι' ἐσᾶς ἀκατανόητα, διὰ τοῦτο θά ἀρκεσθῶ ἕως ἐδῶ, διὰ νά συνεχίσω τόν γενικόν μου τίτλον.

Ἐγνωρίσαμεν τί εἶναι ψυχὴ καί πῶς αὕτη λειτουργεῖ

έντός του σώματος· τήν εικονίσαμεν, διά νά ἀντιληφθῆτε τόν ρόλον της. Οὕτως, ἔχετε πλήρη ἀντίληψιν αὐτῆς.

Ἡ ψυχή, ὡς Δύναμις Θεία, κινεῖ τό σῶμα, ἐλέγχει τάς πράξεις καί καταδικάζει πᾶν ἁμάρτημα διαπραχθέν ἐν τῇ ζωῇ. Εἶναι ὁ μικρός Θεός, ὅστις εὐρίσκεται ἐντός σας καί δέν τοῦ διαφεύγει τίποτε.

Γίνεται μία ἄμιλλα μεταξύ τῶν ψυχῶν: ποία πρώτη (κατά τό σθένος της) θά φθάσῃ τά ὕψη, διά νά ἀποτελέσῃ καί αὕτη δύναμιν τοῦ Κυρίου.

Ἐξητάσαμεν τό σκοτεινόν μέρος αὐτῆς, δηλ. τῆς Συνειδήσεως, τό ὁποῖον ὀνομάζεται Ὑποσυνείδητον.

Ἡ Ἀποθήκη τῆς Συνειδήσεως εἶναι ἐλευθέρα, ὅταν ἡ ὄντότης εὐρίσκεται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς· ἡ μικρά ὁμως Ἀποθήκη εἶναι ἀόρατος εἰς τόν ὀφθαλμόν τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἄγνωστος, διότι ἀποτελεῖ δύναμιν τῆς Πηγῆς τοῦ Ἀνάρχου. Εἶναι αὐτό τό Θεῖον, τό ὁποῖον ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐντός του καί δέν τό γνωρίζει, καί ἀπό αὐτήν μόνον τήν ἀποψιν ἔχει μέσα του τήν Θεότητα.

Ὡς πνεῦμα παραπλανητικόν πολλάκις ἀνατρέπει τάς ἐννοίας, διά νά δώσῃ κῦρος εἰς τό πνεῦμα του, ἀλλά ἀγνοεῖ τελείως, ὁ δυστυχῆς, ὅτι τό πνεῦμα εἶναι δῶρον ἄχρηστον, ὅταν δέν ὑπάρχῃ σθένος ψυχικόν.

Εἰς τήν Γῆν σας, δίδουν μεγάλην σημασίαν εἰς τό λαμπυρίζον πνεῦμα. Ἐάν ὁμως τοὺς εἶπητε: «τί εἶναι πνεῦμα;», δέν εἶναι εἰς θέσιν νά σᾶς δώσουν τήν ἐξήγησιν, διότι ὑστεροῦν εἰς θεῖον φῶς.

Τό πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον σᾶς ἔρριπεν εἰς τό σκότος ἀπό ἀνυπακοήν· καί δίδετε εἰς αὐτό σημασίαν, ἀγνοοῦντες τό βάθος, πού ἐκδηλώνει ἡ ψυχή; Ἐνας ὁμως καλός συνδυασμός ψυχῆς τε καί πνεύματος εἶναι ὅ,τι ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀσπάζεται διά τόν ἄνθρωπον.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ:

Η ΛΕΥΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Λευκή Πολιτεία λέγεται ή πολιτεία, ήτις δέν έχει όμοίαν της. (Οί χρωματισμοί έχουν έννοίας, τás όποίας ό άνθρωπος δέν ήδυνήθη νά δώση).

Ή καλλίτέρα πολιτεία, εις τόν κόσμον τών θνητών, εΐναι ή πολιτεία πού δέν ένεφανίσθη άκόμη. Αύτη θά εΐναι ή «Χρυσή Πολιτεία», τήν όποίαν αναφέρει ό Πλούταρχος.

Ή ίδική μου Πολιτεία εΐναι λευκή, ώς τό Φώς τής Άληθείας. Εΐναι Πολιτεία ύπερκοσμίας Άγάπης καί Γνώσεως άνευ τέλους. Εις τήν Λευκήν Πολιτείαν ζοϋν καί ενεργοϋν αί Δυνάμεις τοϋ Καλοϋ. Άλλοι διδάσκονται, άλλοι πληροφοροϋν τούς πολίτας ό,τι πρόκειται νά συμβή εις τόν κόσμον, όν έγκατέλειψαν. Ό κάθε πολίτης εις τήν Λευκήν Πολιτείαν άνέρχεται, όλίγον κατ' όλίγον, τás τάξεις τής μαθήσεως, αί όποίαι τάξεις όνομάζονται «Διαβαθμίσεις τής Όντότητος». Όταν τελειώσουν τά προκαταρκτικά μαθήματα τοϋ Οϋρανοϋ, εισάγονται εις τό Γυμνάσιον. Λέγοντας Γυμνάσιον, έννοώ ότι δέν άσχολοϋνται πλέον μέ τás διακρίσεις καί συγκρίσεις τών έλαττωμάτων ή χαρισμάτων τών ανθρώπων, αλλά άσχολοϋνται περί ύψηλών έννοιών, πού ό άνθρωπος άδυνατεΐ νά άντιληφθή ποία εΐναι ή οϋσία τών έννοιών αυτών.

Ὁ πρῶτος Σταθμός (Γῆ) εἶναι τό Νηπιαγωγεῖον· ὁ δεύτερος (ψυχικός Σταθμός) εἶναι ἡ δευτέρα τάξις. Νηπιαγωγεῖον καί πρώτη τάξις εἶναι ἓν καί τό αὐτό.

Μέχρι τοῦ ἔκτου Σταθμοῦ συμπεριλαμβανομένου, εἶναι τό Δημοτικόν. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἔκτου Σταθμοῦ γίνεται μέλος τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου καί παρακολουθεῖ τήν Βουλὴν καί τὰς διαλέξεις τῶν Μεγάλων Ἀρχηγῶν ἢ Διδασκάλων. Ἀπό τόν ἔβδομον Σταθμόν ἀρχίζει τό Γυμνάσιον, μέχρι τοῦ προτελευταίου Σταθμοῦ (Ψ). Αἱ τάξεις τοῦ Γυμνασίου εἰς διάρκειαν εἶναι μικραί. Ὁ ἀπόφοιτος τοῦ Γυμνασίου ἢ τοῦ προτελευταίου Σταθμοῦ διά τοῦ ψυχικοῦ του σθένους, ἥτοι διά τῆς ἐπιμελείας του, εἰσέρχεται εἰς τόν Σταθμόν τῆς Ἀναπαύσεως.

Ὅσοι εἶχον ἔμφυτον τήν πρόοδον τῆς γνώσεως καί ἰσοσταθμίζετο αὐτὴ μέ τό σθένος, οὗτοι εἰσέρχονται εἰς τό Πανεπιστήμιον.

Τί εἶναι Πανεπιστήμιον;

Εἶναι, διά τὰς ἀνωτέρας ψυχάς, ἐργασία διοικητική. Ἐδῶ, εἰς τό Πανεπιστήμιον, διαφέρομεν πολὺ ἀπὸ τό γήινον, διότι αἱ γνώσεις εἶναι γνώσεις τῆς Θείας Ἀληθείας καί ὅσον προχωρεῖ κανεὶς, τόσον περισσότερα ἔχει νά μάθῃ. Ὁ τέλειος εἰς τὴν Ἐπιστήμην γίνεται Ἰσχύς τοῦ Κυρίου εἰς τό Ἀνάκτορόν Του.

Εἰς τὴν Λευκὴν Πολιτείαν δέν ὑπάρχουν συμφέροντα. Ὡς ἐκ τούτου, αἱ ἄρισταί ψυχαὶ προσδεύουν συστηματικῶς, διά νά φθάσουν τὰ ὕψη, πού ἡ Διοίκησις ἀπαιτεῖ, διά νά ἐνταχθοῦν εἰς τὴν σειρὰν τῆς Δυνάμεως, ἣτις σκοπὸν ἔχει νά καθυποτάξῃ τὴν Δύναμιν τοῦ Σκότους.

Ἡ Ἀδελφότης, εἰς τὴν Λευκὴν Πολιτείαν, εἶναι πρωτοφανής. Ὁ εἷς ἐνδιαφέρεται τόσον διά τόν ἄλλον, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἓνα κορμόν μέ κεφαλὴν τόν Κύριον.

Ὁ κάθε Ἀρχηγός ἔχει ἰδιαίτερον κλάδον διδασκαλίας. Ποτέ δέν εἰσχωρεῖ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἄλλου· σέβεται καί ἐκτιμᾷ αὐτά, ὡς νά εἶναι ἰδικά του. Ἡ σύμπνοια αὕτη

τῶν Ἀρχηγῶν ἢ Μεγάλων Διδασκάλων εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε νά ἀποτελῇ τήν Δύναμιν τήν ὑπερκόσμιον καί νά εἰσχωρῇ εἰς τάς ὑποθέσεις τῆς Ἀνθρωπότητος, κατόπιν λεπτομερειακῆς ἐξετάσεως, πού λαμβάνουν ἀπό τά διάφορα Συμβούλια, πού τό κάθε ἓν ἐξ αὐτῶν ἔχει εἰδικήν ἐμπειρίαν τῆς γνώσεως. Ὡστε ὅλα, εἰς τήν ἐδῶ Πολιτείαν, εἶναι τακτοποιημένα κατὰ τρόπον νά μή περιπίπτῃ οὐδεὶς εἰς σφάλμα, ἔστω καί ἀσήμαντον.

Ὁ ἄνθρωπος, ἄλλοτε χαίρει καί ἄλλοτε λυπεῖται. Ἐδῶ, δέν ὑπάρχει λύπη, ἀλλά μόνον χαρά. Εἰς τόν ἄνθρωπον, ἡ συνεχῆς χαρά χάνει τήν πρωταρχικὴν τῆς δύναμιν καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξουδετεροῦται, ἐνῶ ἐδῶ ἡ χαρά ὅλο καὶ ἀνανεοῦται, ὥστε νά μή δημιουργῇ καί τήν παραμικροτέραν πτώσιν τῆς αἴγλης τῆς. Δι' αὐτό καί τό Βασίλειον τοῦτο ὀνομάζεται «Λευκὴ Πολιτεία».

Ὅπως εἶπομεν, ἡ Πολιτεία αὕτη ἔχει πληθυσμὸν ἐξαγνισμένον· οὐδεὶς ἐκ τῶν πολιτῶν τῆς ἐπιθυμεῖ νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γῆν καὶ οὕτως ὁ κάθε πολίτης ἀνέρχεται τὰς βαθμίδας, μέχρις ὅτου φθάσει, διὰ τοῦ ψυχικοῦ του σθένους, εἰς τόν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως. Ἀπὸ ἐκεῖ δέν δύναται πλέον καί νά θέλῃ νά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Γῆν ἀρχίζοντας ἀπὸ τό Ἄλφα. Προτοῦ ὅμως αἱ ψυχαὶ αὗται φθάσουν εἰς τόν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως, δύνανται, ἂν θέλουν νά ἀποκτήσουν ὑψηλοτέραν μόρφωσιν, νά ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Γῆν.

Ἐδῶ, συμβαίνει τό αὐτό καί μέ τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρόκειται νά δείξουν τὴν γενναιοτήτά των. Χρειάζεται θάρρος εἰς τόν ἄνθρωπον διὰ νά ἀνδραγαθήσῃ· οὕτω καὶ εἰς τὴν ψυχὴν χρειάζεται δύναμις, διὰ νά ἀποφασίσῃ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς καὶ συμπληρώσῃ τὰ κενά τῆς. Διότι ἡ ψυχὴ γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων ὅλην τὴν διαδρομὴν, ἣν θά ἀναλάβῃ ἐρχομένη εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης· καὶ ἐάν εἰς τὴν γεγραμμένην ζωὴν ἴδῃ τί παραφυλάττει αὐτήν, προτιμᾷ τόν Σταθμὸν τῆς Ἀναπαύσεως. Ἐάν ὅμως, παρ' ὅλον ὅτι δέν τῆς ἀρέσκει ἡ διαδρομὴ τῆς γήινης ζωῆς, ἀλλά ἐπιθυμεῖ πολὺ

τήν ἀνοδόν της, τότε λαμβάνει τήν δύναμιν νά ἀνεχθῆ τά πάντα. Τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μέ τό ἀνδραγάθημα τοῦ ἀνθρώπου εἰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ζωῆς του. Ἐάν πάλιν ἡ ψυχὴ ἴδῃ, ὅτι ἡ διαδρομὴ της ἐν τῇ Γῆ θά εἶναι εὐχάριστος καί γνωρίζει ὅτι διὰ τοῦ πνεύματός της θά ἀποκρούσῃ πᾶν τό δელεαστικόν, διὰ νά ἀνυψωθῆ, τότε εὐχαρίστως λαμβάνει τήν ἀπόφασιν τοῦ γυρισμοῦ.

Ἡ ἰδίᾳ ἡ ψυχὴ γνωρίζει τὰς δυνάμεις της, διότι κάτι τήν ὠφέλησεν, ἀπό τὰς διδασκαλίας τοῦ Οὐρανοῦ, καί οὕτω βλέπετε ἀνθρώπους πλουσίους νά εὐεργετοῦν ἀφειδέστατα τοὺς συνανθρώπους των, διότι τό σθένος των εἶναι ὑπέροχον καί τό πνεῦμα των μορφώνεται μέ τήν φώτισιν τοῦ Βασιλείου Μας.

Ἡ Λευκὴ Πολιτεία ἔχει ἕναν Ἀρχηγόν καί ἕναν ἀκόλουθον. Εἶναι, μέ ἄλλους λόγους, ὁ Βασιλεὺς μέ τόν συμβουλάτορά του, τόν μυστικοσύμβουλόν του. Ὅπως σεῖς ἔχετε τόν Ὑπουργόν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, οὕτως εἶναι καί ὁ Ἄρχων Φαράχ, ὅστις διαχειρίζεται ὅλα τὰ ἀκανθώδη ζητήματα. Ὑπουργόν τῶν Ἐσωτερικῶν δέν ἔχομεν, διότι ἡ Λευκὴ Πολιτεία εἶναι ἄσφογος εἰς τόν βίον αὐτῆς. Ἐχομεν ὁμως Διδασκάλους. Οὗτοι χωρίζονται εἰς τρεῖς τάξεις: Τοὺς ἰθύνοντας, ἤτοι τοὺς μετὰ τοῦ Κυρίου συγκατοικοῦντας, τοὺς Ὑπουργούς, ἤτοι τοὺς εὐρισκομένους εἰς τό Συμβούλιον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης, καί τοὺς λοιπούς, τοὺς ὁποίους, ἂν καί συσχετίζω μέ τοὺς βουλευτάς, ἔχουν μεγαλυτέραν ἰσχύν αὐτῶν καί εἰς τὰ Συμβούλια των ἀποφασίζουσι διὰ τήν τύχην τῆς κάθε ψυχῆς.

Συμβούλια, πού σημαίνει, δι' ἐσᾶς, Βουλὰς μικροτέρας τοῦ Κυρίου, ὑπάρχουν 13, πλὴν τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης. Εἰς τὰ Συμβούλια ὑπάρχουν 10 Ἀρχηγοί, πολυάριθμοι Ὑπαρχηγοί καί βοηθοί. Ὅλοι οὗτοι ἀνέρχονται, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὰς βαθμίδας, διὰ νά φθάσουν κάποτε εἰς τό Συμβούλιον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης καί ἐκεῖθεν ἀνέρχονται καί πάλιν ἀκολουθοῦντες τήν ὁδόν, ἥτις ἄγει αὐτούς

πρός τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου.

Ὅλοι οἱ πολῖται τῆς Λευκῆς Πολιτείας, ἀνεξάρτητα εἰς ποίαν θρησκείαν ἀνήκον ἐν τῇ Γῆ καί ποία ἦτο ἡ δοξασία των, ἐδῶ ὡς θρησκείαν ἔχουν τόν Πνευματικόν Κόσμον καί ἐκκλησίαν τήν Βουλὴν τοῦ Κυρίου.

Θά ἀναφερθῶ τώρα εἰς τοὺς Ἀγγέλους.

Οὗτοι εἶναι πολλῶν κατηγοριῶν. Εἶναι κατὰ σύγκρισιν μέ τοὺς ἐν τῇ Γῆ εὐρισκομένους ἀστυνομικούς. Ἄλλοι ἔχουν μεγάλας ἐξουσίας καί ἄλλοι μικροτέρας, μέ τήν διαφοράν, ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ Οὐρανοῦ δέν ἐπιδιώκουν ὅ,τι ἐπιδιώκουν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Γῆς. Εἰς τοὺς ἀστυνομικούς τῆς Γῆς δέν ἔχεις πλήρη ἐμπιστοσύνην, ἐνῶ οἱ Ἄγγελοι εἶναι ἀκριβῶς διὰ νά προφυλάσσουν ἀπό τό κακόν.

Οἱ πολῖται τῆς Λευκῆς Πολιτείας δέν ἔχουν ἀνάγκην ἐπιβλέψεως. Ὁ Ἄγγελος, ὁ κοινῶς λεγόμενος Φύλαξ, δέν ἔχει πτέρυγας, ὡς εἰκονίζεται, ἀλλά ἡ ταχύτης του εἶναι τοσαύτη, ὥστε νά τοῦ δίδουν εἰς τὰς εἰκόνας πτέρυγας. Ἡ ψυχὴ ἔχει τεραστίαν ταχύτητα, τοῦ Ἀγγέλου ὁμως ἡ ταχύτης εἶναι ἀσύλληπτος.

Οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, σπανίως γίνονται Φύλακες Ἄγγελοι ὠρισμένων ὄντοτήτων.

Ἐνας Ἄγγελος – Φύλαξ δύναται νά ἔχη ὑπὸ τήν προστασίαν του μίαν ὄντοτητα ἀνθρώπινον ἢ πολλάς.

Ὅσοι ἀνήκουν εἰς τήν προστασίαν τοῦ Ἀγγέλου – Φύλακος, πού ἀνέφερον, συνδέονται ἀοράτως μέ τόν Ἄγγελον δι' ἐνός νήματος (ἀοράτου), τό ὁποῖον ὀνομάζεται «νήμα τοῦ κινδύνου».

Ἐάν εἰς στιγμήν κινδύνου εὐρίσκωνται δύο ἢ περισσότερα ἀνθρώπινα ὄντα, πού συνδέονται μέ τόν ἴδιον Ἄγγελον, τότε ὁ Ἄγγελος σπεύδει πρὸς τόν ἕνα, σώζει αὐτόν καί ὑστερον σπεύδει πρὸς τόν ἄλλον. Ὁ ἄλλος ὁμως, λόγῳ μικρᾶς, ἀσημάντου, καθυστερήσεως τοῦ Ἀγγέλου – Φύλακος, ἐβλήθη ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Κακοῦ καί ἡ ψυχὴ του ἐξῆλθε ἐκ τοῦ σώματος, χωρὶς τοῦτο νά εἶναι γεγραμμένον

εις τήν διαδρομήν τοῦ κύκλου τῆς ζωῆς του, ὅποτε ὁ Ἄγγελος – Φύλαξ συλλαμβάνει τήν ψυχὴν καὶ τήν ἐπαναφέρει εἰς τό ἴδιον σῶμα, διότι ὁ προορισμός του ἦτο νά ζήσῃ ἀκόμα.

Ἐπάρχουν Ἄγγελοι εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῶν ἀγγελιοφόρων. Ἄγγελοι εἰς μεραρχίας· ἀποτελοῦν δύναμιν πνευματικῆς ἰσχύος ἀνυπολογίστου. Ἄγγελοι μουσικῶν κραδασμῶν, διά νά δίδουν εὐχάριστον ἦχον, ἁρμονικόν, εἰς τό Σύμπαν. Ἄγγελοι εἰδικοί τοῦ Κυρίου, οἵτινες λαμβάνουν μέρος εἰς ὅ,τι ὁ Κύριος ὑποδείξῃ εἰς αὐτούς, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Πολλοί ἐκ τῶν Ἀγγέλων ἦσαν κάποτε εἰς τήν Γῆν σας ἀγαθὰ καὶ καλά ὄντα. Ἄλλοι πάλιν Ἄγγελοι οὐδέποτε ἐπεσκέφθησαν τήν Γῆν· ἔμειναν πιστοί εἰς τόν Ἄναρχον.

Αἱ κατατάξεις τῶν Ἀγγέλων ἀνήκουν εἰς ἄλλον Ἀρχηγόν, ὅστις θά τοὺς περιγράψῃ.

Ἡ Πολιτεία εἶναι μία, ἀλλά ἔχει πολλά σημεῖα διαχωριστικά· τοῦτο δέν σημαίνει, ὅτι ὅλοι ὁμοῦ δέν συναντῶνται.

Ἡ ἐργασία ἐδῶ εἶναι ἐντατική, διότι καλλιεργεῖ τό πνεῦμα πρὸς εἰσχώρησιν εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Κυρίου.

Ὅταν ἀπό ἓνα Σταθμόν αἱ ψυχαὶ θέλουν νά συναντηθοῦν μέ ἄλλας ψυχὰς ἄλλου Σταθμοῦ, δύνανται νά πράξουν τοῦτο δι' ἀδείας. Αἱ ἀνώτεραι ψυχαὶ κατέρχονται πρὸς τὰς ἀδυνατωτέρας.

Ὅλα τὰ ἔργα τῆς Πολιτείας λαμβάνουν χώραν διὰ τοῦ Λόγου· καὶ ὁ Λόγος εἶναι ἀκτίς φωτός. Εἰσχωρεῖ παντοῦ καὶ ἐνεργεῖ κατὰ τρόπον πού ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νά συλλάβῃ.

Ὅπως εἶς εὐσυνειδήτος καθηγητής, μετὰ τῶν μαθητῶν του, ἀποφασίζον νά ἐκδράμουν εἰς τήν ἐξοχὴν καὶ ὁ καθηγητής συγκεντρώνει τοὺς μαθητάς καὶ ὁμιλεῖ πρὸς αὐτούς, μέ τόν σκοπόν νά τοὺς μορφώσῃ ἐσωτερικῶς, οὕτω καὶ εἰς τήν Πολιτείαν μας οἱ Διδάσκαλοι μετὰ τῶν μαθητῶν ἀναχωροῦν δι' ἓνα πλησιέστερον Σταθμόν, ὅστις δύ-

ναται νά εἶναι καί ἀστήρ τις καί ἐκεῖ, ἐπί τόπου, γίνεται ἡ διδασκαλία.

Οἱ μαθηταί μανθάνουν ὄλο καί περισσότερα ἐπί τῶν μυστηρίων, τόσον τῆς γήινης φύσεως, ὅσον καί τῆς ἀνθρωπίνης τοιαύτης. Πολλάκις ὁ μαθητής, ὅστις ἐμβαθύνει εἰς τὰ νοήματα, ὑποβάλλει ἐρωτήσεις καί ὁ Διδάσκαλος ἀπαντᾷ δίδων εἰς αὐτόν τήν καθαρὰν γνῶσιν ἐπί τῆς ἀγνοίας του.

Εἰς ἄλλας διδασκαλίας μανθάνουν τοὺς ἀριθμούς καί τήν δύναμιν αὐτῶν, διότι ἐπί τῶν ἀριθμῶν βασίζεται ἕνα μέγα μέρος τῶν θαυμάτων. Ὁ κάθε ἀριθμός ἔχει ἰδικήν του δύναμιν καί αἱ συνθέσεις τῶν ἀριθμῶν, δηλαδή ὁ τρόπος τῶν κανόνων τῶν μέ τας ἐννοίας, ἀποτελοῦν τήν δύναμιν τῆς πνευματικῆς διευρύνσεως πρὸς τοὺς στοχασμούς, τοὺς ὁποίους διὰ τῶν ἀριθμῶν, δηλ. δι' εἰδικῆς δυνάμεως, ἀποστέλλομεν εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν θνητῶν καί οὗτοι ἀνακαλύπτουν ὅ,τι μέχρι τοῦδε ἀνεκάλυψαν. Ἀλλά, δυστυχῶς διὰ τοὺς ἀνθρώπους, σήμερον ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἀναγνωρίζουν ὅτι τό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ ἐφώτισεν αὐτούς, ὥστε νά εὔρουν τήν δόξαν, τήν τιμὴν κ.λπ.

Ἡ πρόοδος, δέν ἔγκειται εἰς τήν ἐντατικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά προπαντός εἰς τήν φώτισιν αὐτοῦ. Πρῶτον φωτίζεται καί ὕστερον ἐνεργεῖ, ὡς ἐργάτης τῆς ἐπιστήμης. Ὅλα ταῦτα, εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις, αἱ ψυχαὶ παρακολουθοῦν μετὰ μεγάλης προθυμίας ἀντιλαμβάνονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁποῖαν σχέσιν ἔχουν αἱ Πνευματικαὶ Δυνάμεις τοῦ Οὐρανοῦ ἐπί τῆς πνευματικῆς δυνάμεως τῶν γήινων ὄντοτήτων.

Ὅπως εἰς τήν Γῆν, κατόπιν μιᾶς μεγάλης πορείας οἱ ἐκδρομεῖς διωρῶν ἢ πεινοῦν, οὕτω καί ἐδῶ ἡ δίψα τῶν εἶναι ἢ ἀπόκτησις καθαροτέρας γνώσεως καί ἡ πεῖνα τῶν ἢ ἀπόκτησις περισσοτέρας δυνάμεως, ὥστε νά δύνανται εὐκολώτερον νά ἀνέρχωνται τήν κλίμακα τῆς ἀνυψώσεως τῶν.

Οἱ Μεγάλοι Ἀρχηγοὶ ἀναπτύσσονται μετὰξὺ τῶν, συμβουλευόμενοι καί τοὺς εἰδικούς Ἀστέρας τοῦ Κυρίου. Οἱ

κατώτεροι Ἀρχηγοί, ἂν καί εἶναι ἀρκετά φωτισμένοι, ἔχουν πάντα τήν ἀνάγκην διαλέξεων τῶν Μεγάλων Ἀρχηγῶν. Οἱ κατώτεροι τῶν πολιτῶν διδάσκονται κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν. Ὑπάρχουν ὁμως καί πολλοί, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ εἰς τόν γήινον κόσμον ἐθεωροῦντο μεγάλα πνεύματα καί τοῦτο τούς ἐκαλλιέργει ἐν εἶδος ἐγωισμοῦ, ὡς φῶτα τοῦ πνεύματος διδάσκονται ἀπό κατωτέρους των ἐν τῇ Γῆ, ἀλλά ἀνωτέρους των εἰς τήν ψυχὴν. Αὕτη εἶναι ἡ τιμωρία των, διότι ἐκαυχῶντο ὅτι γνωρίζουν τά πάντα, χωρὶς νά εἶναι διὰ τοῦτο κακοί.

Εἰς τούς ἀνθρώπους, ἡ Διοίκησις μιᾶς πολιτείας ἔχει ἀνάγκην τῶν πολιτῶν της, διότι ἀπό αὐτοὺς ἀντλεῖ ὑλικόν ὄφελος καί δύναμιν ἐξουσίας, διὰ νά τούς ἐξαναγκάζη νά ἐκτελοῦν τά χρέη των ἔναντι τοῦ σκοποῦ, ὃν ἐπιβάλλουν εἰς τούς πολίτας. Ἐνῶ εἰς τούς Οὐρανοὺς συμβαίνει τό ἀντίθετον. Ἀπό τό Ἀνάκτορον τοῦ Κυρίου κατέρχεται τό ἀγνόν ὕδωρ τῆς γνώσεως πρὸς τούς πολίτας, διὰ νά δώσῃ εἰς ὅλους τά ἀγαθὰ τοῦ Κυρίου, πρὸς ἐνίσχυσίν των. Ἄρα, ἡ Ἀνωτέρα Ἀρχὴ δέν ἀντλεῖ ἀπό τούς πολίτας της δυνάμεις ἀντιθέτως δίδει εἰς αὐτούς, ἀναλόγως τοῦ σθένους των.

Ἀποκτῶντας οἱ πολῖται δυνάμεις καθαρᾶς γνώσεως, διδάσκονται εὐχερέστερα. Συμβαίνει ὁμως εἰς τούς πολίτας μας, ὅταν διδάσκωνται ἐπὶ τῶν μυστηρίων, ἡ νόησις των νά εἶναι ἄμεσος. Ἐκεῖνο ὁμως πού βραδύνει εἰς αὐτούς (ἀναλόγως τοῦ σθένους των), εἶναι νά ἀφομοιώσουν ὅ,τι ἤκουσαν. Ἀντιθέτως, οἱ ἄνθρωποι ἀφομοιώνονται ἄμεσα πρὸς τό περιβάλλον των, βραδύνουν ὁμως νά κατανοήσουν αὐτό.

Μία ἀπό τὰς διδασκαλίας, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τούς πολίτας τῆς Λευκῆς Πολιτείας, εἶναι ἡ νόησις τῶν ἀριθμῶν.

Εἰς τούς ἀνθρώπους ὁ ἀριθμὸς 0 (μηδέν) σημαίνει «τίποτε». Ὁ ἀριθμὸς 1 (ἕνα) εἶναι μονάς μετρήσεως καί 2 (δύο) σημαίνει διπλασιασμόν τῆς μονάδος καί οὕτω καθ' ἐξῆς.

Εἰς τόν Πνευματικόν κόσμον:

0 Ἴσον Ἀνυπαρξία.

1 » Ἀρχή Ἀναλύστος, Αἰώνιος, Ἐκαμπτos ἔναντι τῶν Νόμων της.

2 » Ἀντίθεσις.

3 » Συνεργασία.

4 » Κύκλος Φωτίσεως.

5 » Πηγή Ἄγνου Φωτός.

6 » Ἰσορρόπησις Δυνάμεων.

7 » Δημιουργία καί Καταστροφή.

8 » Ἱεραρχική Λειτουργία Πνευματικοῦ Κόσμου.

9 » Γονιμότης.

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοί, εἰς διαφόρους συνδυασμούς, δίδουν διάφορα ἀποτελέσματα. Οἱ συνδυασμοὶ εἶναι ἀτελεύτητοι. Ἐνα μικρὸν παράδειγμα: Ὁ ἀριθμὸς 3497 σημαίνει: Διοίκησις μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου πρὸς γονιμοποίησιν διὰ τῆς Δημιουργίας, μέσῳ τῶν καταστροφῶν.

Οἱ ἀριθμοὶ εἶπον ὅτι εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἐπουρανίων μαθητῶν.

Ὁ ἀριθμὸς 0 (μηδέν) σημαίνει χάος, ἄπειρον.

Τὸ 0 δὲν ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ κύκλου, ἀλλὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀπολύτου ἡρεμίας εἰς τὸ διηνεκές τῶν ἀνυπάρκτων, πλὴν τοῦ Ἐνὸς καὶ ἀμεταβλήτου ὄντος. Ἐκ τοῦ χαώδους ἀπείρου τὸ Ἐν, διὰ τοῦ δημιουργικοῦ του Λόγου, ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Ἄρα τὸ 0 (μηδέν) ἦτο δημιουργηθὲν ἄπειρον ἐν τῷ ἀπείρῳ. Οὕτω τὸ Ἄπειρον σημειοῦται διὰ τῆς ἐν σειρά ἑνώσεως τῶν δύο 0 (μηδενικῶν) ἦτοι: ∞

1 (ἕνα) Ἴσον βασική Ἀρχή καὶ 0 (μηδέν) Ἴσον τὸ δημιουργηθὲν Ἄπειρον. Ἀρχή καὶ Δημιουργία ἀποτελοῦν τόν ἀριθμόν 10 (δέκα).

10 (δέκα) Ἴσον μερική Ἀρχή τοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου. Τοιαῦται Ἀρχαὶ ἀπαρτίζονται ἀπὸ 10 Ἄρχοντας, εἰς κάθε ἕν ἐκ τῶν 13 Συμβουλίῳν τοῦ Οὐρανοῦ ἢ Ἐπιτελείῳν. Συμ-

βολικῶς τό 10 σημαίνει Ἀρχήν Εἰδικότητος, ὑπό τήν γενικήν της ἔννοιαν.

Τό Συμβούλιον τῆς Πνευματικῆς Αἴγλης εἶναι ὁ δεκτικός καί μεταδοτικός ἐγκέφαλος ὄλων τῶν Συμβουλίων, δηλ. Κέντρον τοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐνεργείας τοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου. Τοῦτο δύνασθε νά παρατηρήσετε ἀπό τόν ἀριθμόν του 14. Τό Συμβούλιον τοῦτο εἶναι τό Γενικόν Ἐπιτελεῖον.

11 (ἔνδεκα) ἴσον ἀδράνεια. Ἀδιάφορον ἐάν οἱ ἀριθμοί χωρισμένοι εἶναι εὐνοϊκοί: 5 καί 6. Ἡ Πηγὴ τοῦ Ἄγνου Φωτός (5) δέν ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς ἰσορροπήσεως (6). Ἐπενεργοῦν καί οἱ δύο ἀριθμοί συγχρόνως ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος, διὰ νά ἀποφευχθῇ κάτι τό βλαβερόν.

12 (δώδεκα) ἴσον τελειότης, ἰσορροπήσις: 6 σύν 6.

13 (δέκα τρία) ἴσον συγκρότημα Διοικούσης Ἀρχῆς: 10 σύν 3.

Αὐτό εἶναι τό πρῶτον μάθημα ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν.

Ὅπως οἱ ἄνθρωποι μεταβαίνουν διὰ τῆς λέμβου εἰς ἀλιεῖαν, οὕτω καί Ἡμεῖς, διασχίζοντας τοὺς αἰθέρας, μεταβαίνομεν εἰς σημεῖον τι καί ἀπό τό σημεῖον αὐτό προσπαθοῦμεν νά ἀλιεύσωμεν τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Εἰς τήν Γῆν ὁ ἀλιεύς ἀλιεῦει ἰχθύς, πρὸς συντήρησίν του ἢ εὐχαριστησίαν του. Ἡμεῖς ἀλιέομεν φωτίζοντας μίαν ὀντότητα, ὅποτε ἡ ὀντότης αὕτη ὄνειρεύεται καί βλέπει τόν γνωστόν ἢ συγγενῆ, ὅστις τόν ἀποτρέπει νά πράξῃ κάτι τό βλαβερόν ἢ κακόν πρὸς αὐτήν τήν ἰδίαν ὀντότητά του. Δηλαδή ἡμεῖς σώζομεν ἀλιεύοντας· οἱ ἄνθρωποι πράττουν τοῦτο ἀπό συμφέρον.

Καθὼς εἰς τήν Γῆν πολλοί ἀπό σᾶς ὄνειρεύονται μίαν ἐξωτικὴν νῆσον πρὸς παραθερισμόν, οὕτω καί ἐδῶ πολλοί ἀπό τοὺς πολίτας μας ὄνειρεύονται τόν Σταθμόν Ἀναπαύσεως. Ἡ διαφορὰ εἶναι ἡ ἐξῆς: εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἐξωτικὴ νῆσος εἶναι δι' ὀλίγον χρονικόν διάστημα, ἐνῶ ὁ Σταθμός Ἀναπαύσεως εἶναι αἰώνιος, ἀπείρως ὁμορφότε-

ρος καὶ ἔλκυστικώτερος ἀπὸ τὰς ὠραιότερας τῆς Γῆς φυσικὰς καλλονάς.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων θέλουν νὰ ταξιδεύσουν εἰς ἐξωτερικὸν τόπον, σκέπτονται τὰ ἔξοδα καὶ πῶς θὰ ἀποκτήσουν τὰ μέσα διὰ τὸ μακρυνόν ταξίδι. Ἐδῶ ἐπίσης σκέπτονται, πῶς θὰ δυνηθοῦν νὰ ἀνυψωθοῦν ψυχικῶς, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸ τόσον ποθητὸ λιμάνι τῆς ἀγαλλιάσεως καὶ αἰωνίου χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως. Ὅσοι, βεβαίως, δέν ἀπέκτησαν ἀκόμη τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια, ἐλπίζουν. Ἡμεῖς ὁμως, ὡς ἐλεύθεροι, δυνάμεθα νὰ ἐπισκεπτώμεθα τὴν γαλήνιον αὐτὴν περιοχὴν τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο εἶμαι εἰς θέσιν νὰ περιγράψω αὐτήν.

Ἐκεῖ θὰ μᾶς ὑποδεχθῆ ὁ Ἄρχων τοῦ τόπου, ὅπως ὑποδέχεται ὁ δήμαρχος ἐνός τόπου ἓνα μεγιστᾶνα τῆς Γῆς σας. Οἱ πολῖται τοῦ Σταθμοῦ Ἀναπαύσεως συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν Μεγάλην Πολιτείαν τοῦ Κυρίου.

Ἡμεῖς ξεκινοῦμεν ἀνά δύο, τρεῖς ἢ καὶ περισσότεροι, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸν ἐξαίρετον αὐτὸν χῶρον τῆς Δημιουργίας. Εἶναι φαντασμαγορικός. Ἐξαίρετον κλίμα διὰ τὴν ψυχὴν. Δίδει εἰς αὐτὴν τοσοῦτον σθένος, ὥστε ἡ Ἀγάπη νὰ ὀλοκληρῶνεται καὶ ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς Ἀγάπης εἶναι Φῶς Ἀληθινόν· ἐξισοῦται μὲ τὴν Γνώσιν τοῦ Οὐρανοῦ.

Θὰ περιγράψω τὸν παραθερισμὸν μου εἰς τὸν Σταθμὸν Ἀναπαύσεως.

Ὅταν διὰ πρώτην φοράν ἐπεσκέφθην τὸν Σταθμὸν Ἀναπαύσεως, ἦλθεν εἰς συνάντησίν μου ὁ Ἄρχων αὐτοῦ καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς θαυμασίας τοποθεσίας τῶν ἀναπαυομένων. Ὁμιλῶντας τὴν γλῶσσαν τῆς ἀληθείας, ὀφείλω νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι εἰς τὸν Σταθμὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε σεῖς Παράδεισον, ἀπὸ τὴν Παλαιάν Γραφήν, καὶ φαντάζεσθε ὅτι εἶναι πεφυτευμένος μὲ δένδρα καὶ διάφορα ἄλλα φυτὰ, ἐν τῇ πραγματικότητι οὐδέν τοιοῦτον ὑπάρχει. Εἶναι αἰθέρας, ἀλλὰ τί αἰθέρας· ἀναζωογονητικός!

Καθώς μία ώραία καί εὐχάριστος τοποθεσία εἰς τήν Γῆν σας σᾶς ἀνακουφίζει καί σᾶς ἀναπερώνει τό ἠθικόν, οὕτω καί ἐδῶ, εἰς βαθμόν ἀπίστευτον, ἔχετε τά συναισθήματα τοῦ ώραίου, εὐχαρίστου καί ἱκανοποιητικοῦ τοπίου. Εἰς τόν Σταθμόν αὐτόν ὑπάρχουν μόνον ὀντότητες ποιότητος Α (μεταφράζεται τοῦτο εἰς τήν Γῆν σας, ἄνδρες), διότι αἱ ποιότητες Β (αἱ γυναῖκες) ὑπάγονται εἰς εἰδικόν μέρος τοῦ Σταθμοῦ Γ. Τήν διαφοράν αὐτήν, τό διατί, τό πῶς κ.τ.λ., θά ἀναπτύξουν ἄλλοι Ἀδελφοί τῆς Ἐπουρανίας Ἀρχῆς.

Ὅταν ὁ σημερινός ταξειδιώτης φθάσῃ εἰς μίαν ἄγνωστον εἰς αὐτόν χώραν, ἀλλά πολιτισμένην, μεταξύ τῶν πολλῶν θεαμάτων, πού θά ἴδῃ εἰς τήν χώραν ταύτην, εἶναι καί τά μουσεῖα. Ἐδῶ δέν ἔχομεν τοιαῦτα κτίρια, ἀλλά ἔχομεν τοιαύτας Ἰδέας, πού λαμβάνουν τήν θέσιν τῶν κτιρίων. Καί ἐρωτᾷ ὁ νεοφερμένος πνευματικός τόν ὁδηγόν του: «Ποῦ εὑρίσκεται τό Δένδρον τῆς Γνώσεως;» Καί ἀπαντᾷ ὁ ὁδηγός: «Τοῦτο ἀναφέρει ὁ μῦθος εἰς τήν γήϊνην Βίβλον».

Αἱ εἰκόνες τῆς Βίβλου ἐδόθησαν εἰς τόν κόσμον τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς, διὰ νά κάνουν περισσοτέραν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς καθυστερημένους εἰς γνῶσιν ἀνθρώπους καί, ἔξακολουθεῖ ὁ ὁδηγός, τό μῆλον δέν εὑρίσκεται εἰς καθωρισμένον σημεῖον· συμβολίζει τήν γνῶσιν τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ εἰς δύναμιν ἴσην. Τό πνεῦμα ὁμῶς τῆς δευτέρας ποιότητος, ἀπό περιέργειαν καί ἀνυπακοήν, ὑπέπεσεν εἰς τό μέγα σφάλμα νά ἐρευνήσῃ ἐάν πράγματι αἱ Δυνάμεις τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ εἶναι ἰσόπαλοι. Καί οὕτω, τό πνεῦμα τῆς δευτέρας ποιότητος, κατώρθωσε, διὰ τῆς πειθοῦς, νά πείσῃ τό πνεῦμα τῆς πρώτης ποιότητος νά ἐρευνήσουν καί νά εὑρουν τήν Ἀλήθειαν, ἐνώ τοῦτο ἦτο ἀπηγορευμένον ἀπό τόν ΑΝΑΡΧΟΝ. Ὅταν λέγω πνεῦμα, σημαίνει τά πνεύματα, δηλ. αἱ ψυχαί.

Διατί, ἄραγε, δέν ἔπρεπε αἱ πρῶται ψυχαί νά ἐρευνήσουν τήν Ἀλήθειαν, διὰ τήν ὁποῖαν τόσας προσπαθείας σήμερον ποιεῖτε διὰ νά μάθετε αὐτήν, πού μόνον πρεσβεύομεν;

Τόν καιρόν ἐκεῖνον, πού ἀκόμη δέν ἦτο κατοικήσιμος ἡ Γῆ (διότι εὐρίσκετο εἰς τό πρῶτον στάδιον τῆς δημιουργίας της), ἡ Ἀλήθεια ἦτο τό Μυστήριον πού ἐκάλυπτε τόν Δημιουργόν· καί ὁ ἐρευνητῶν αὐτήν ἦτο ὡσάν νά ἤθελε νά ἰσομετρηθῆ μέ τόν ANAPXON, ἐνῶ αἱ ψυχαί ἦσαν πολύ καθυστερημένοι εἰς γνώσεις πνευματικές καί ἠθικάς.

Ὁ Κύριος, βεβαίως, θά τοὺς ἔδιδε τήν πρέπουσαν φώτισιν, ἀλλ' αὐτή ἔπρεπε νά τοὺς δοθῆ διά τῆς ἐπί τῆς Γῆς ὑπάρξεώς των, δηλ. ἔπρεπε νά μοχθήσουν πολύ, νά ὑποφέρουν, νά πειραματισθοῦν, διά νά ἀποκτήσουν τό ἐλεύθερον νά εἰσέρχωνται εἰς τό ἄδυτον τῆς Ἀληθείας ἄντρον. Ἡ ἀνυπακοή ὑπῆρξεν εἰς λόγος, διά τόν ὁποῖον ὁ Κύριος ἔδωσε τήν ἀφορμήν εἰς τὰς ψυχάς, ὅπως ἀποκτήσουν τό φῶς τῆς ἐλπίδος εἰς τό Νέον Βασίλειον τοῦ Οὐρανοῦ.

Μετά τήν ἐξήγησιν αὐτήν, ὁ ὁδηγός μᾶς ὠμίλησε περὶ ἄλλων θαυμασίων τοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἀναπαύσεως Λόγων. Ἐκεῖ αἱ ψυχαί ἀπολαμβάνουν ὅλας τὰς γνώσεις καί πολύ σπανίως μεταβαίνουν εἰς ἄλλον Ἀστέρα, ἀπό τόν ὁποῖον δύνανται νά παρακολουθήσουν τὰς κινήσεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Ὁ Ἀστήρ οὗτος εἶναι τό κέντρον τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ τῆς ἔλξεως καί ἀντέλξεως· ἐκεῖ μελετᾶται ἐπί τόπου ὁ Νόμος τῆς Κινήσεως, ἐπί τοῦ ὁποῖου βασίζεται ὁλόκληρον τό Σύμπαν.

Οἱ πολῖται τοῦ Σταθμοῦ αὐτοῦ (Παραδείσου) εἶναι οἱ πλέον εὐτυχεῖς, διότι ἔχουν τήν εὐκαιρίαν νά πλουτίζουν τὰς γνώσεις των καί νά ἀπολαμβάνουν τήν μουσικήν τῶν Ἀγγέλων. Δέν θά ἐπεκταθῶ περισσότερο εἰς τό θαῦμα αὐτό τῆς Δημιουργίας.

Ἀναλόγως τῆς θέσεως τῶν μαθητῶν, ἐκδράμομεν καί εἰς ἄλλους Ἀστέρας, διά νά παρακολουθήσωμεν ὅλα, ὅσα εἰς τοὺς θνητούς θά ἐφαίνοντο περίεργα καί ἀπίστευτα.

Οἱ Ἄρχοντες δύνανται νά ἐπισκέπτονται, ὅταν ὑπάρχῃ ἀνάγκη, τόν λαμπρόν Ἀστέρα τοῦ Ἀρχιερέως τοῦ Οὐρανοῦ, τοῦ Μεγάλου καί ἐπιφανοῦς, εἰς ἐνέργειαν καί γνώσιν, Ἰω-

άννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐπίσης, δύνανται νά φθάσουν καί μέχρι τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου. Δέν εἰσέρχονται ὁμως ἐντός αὐτοῦ, διότι ὁ Νόμος τοῦ Οὐρανοῦ ἀπαγορεύει εἰς πάντας τήν εἴσοδον, πλὴν τῶν οἰκούντων ἐντός αὐτοῦ. Φθάνομεν ἐκεῖ, πολλάκις, διά νά παραλάβωμεν τόν Κύριον καί ὅλοι ὁμοῦ μεταβαίνομεν εἰς τήν Βουλήν, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Ἱερός Οἶκος τοῦ Κυρίου. Ἐντός Αὐτῆς μανθάνει ὅλο τό Βασιλείον τά πάντα, ὅσα ὀφείλει νά γνωρίζῃ.

Εἰς τήν Γῆν πρέπει νά ἔχετε τά μέσα, διά νά πλησιάσετε ἕναν ἄρχοντα (ὅστις δυνατόν εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον νά εἶναι ἄχρηστος). Ἐδῶ τά μέσα ἀποκτᾶτε μόνοι σας, ἀρκεῖ νά θέλετε.

Ἀναλόγως τῶν βαθμῶν τῶν πολιτῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δυνάμεθα νά ἐπισκεφθῶμεν τούς διαφόρους Ἁγίους, οἵτινες ἀποτελοῦν εἰδικόν τμήμα εἰς τούς Οὐρανούς καί οἱ ὅποιοι ἔχουν θέσεις ἀναλόγως τοῦ ὕψους των. Πολλοί ἐκ τῶν Ἁγίων, οἵτινες θεωροῦνται μεγάλοι, ἔχουν μικράν θέσιν καί ἄλλοι μικρότεροι ἔχουν ὑψηλότεραν θέσιν. Ἐδῶ δέν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ θέσεις, ἄς εἶχον καταλάβει ἐν τῇ Γῇ, διότι ὁ ἄνθρωπος ποτέ δέν εἶναι δίκαιος εἰς τήν ἀπονομήν τῶν θέσεων. Οἱ Ἅγιοι δέν ἀναμιγνύονται εἰς τάς ὑποθέσεις τῆς Πολιτείας, ἀκριβῶς ὅπως καί ἡ Ἱερά Ἀρχή σας ἐν τῇ Γῇ δέν πρέπει νά ἀναμιγνύεται εἰς τάς ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

Ἡ Διοίκησις τῶν Ἁγίων εἶναι ἡ θρησκευτική Ἀρχή, λαμβάνουν ὁμως καί διαταγάς ἀπό τήν Διοίκησιν τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου, ὅποτε αἱ ψυχαί εἶναι ἀναγκασμέναι νά μεταμφιέζωνται, δηλ. νά λαμβάνουν ἐνδύματα μυστηριώδη καί νά ἐπισκέπτωνται τήν Γῆν ὡς ὀρατοί, τόσον κατ' ὄναρ, ὅσον καί ἐν κινήσει. Αἱ ἀποστολαί αὐταί ὀνομάζονται «ἀποστολαί ἐλέγχου».

Ἡ Θρησκευτική Ἀρχή ἀντιπροσωπεύει τήν ἠθικήν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς, διότι ἐάν εἰς τόν κόσμον σας δέν ὑπῆρχε θρησκεία, δέν θά ὑπῆρχε καί ἠθική. Ἡ θρησκεία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐμψυχώνει τήν ἠθικήν εἰς τόν ἄνθρωπον.

Διά τῆς ἠθικῆς ὁ ἄνθρωπος βαδίζει τὴν ὀρθὴν ὁδὸν καὶ συγκρατεῖ τὰ πάθη του, ἐὰν δὲν δύναται νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὰ ἐξ ὀλοκλήρου.

Οἱ Νόμοι ἐδῶ εἶναι εἰς πάντας γνωστοὶ καὶ οὐδεὶς ἀνομεῖ, πλὴν ὀλίγων, οἵτινες κατέρχονται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἑρέβους. Ἐκεῖ παραμένει ἡ ψυχὴ τῶν διαστελλεται, διὰ νὰ λάβῃ τὸ πνεῦμα τῶν διδασκαλίαν, διότι ὁ Διδάσκαλος δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ κατέρχεται εἰς τὰ βάθη τοῦ Ἑρέβους, διὰ νὰ διδάξῃ. Ἀνερχομένη ἡ ψυχὴ εἰς εἰδικὰς αἰθούσας διὰ τιμωρημένους, εἶναι τυφλή, δὲν βλέπει καὶ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ μαθήματος, ἐπιστρέφει, διότι, ὡς εἶπον, διὰ τῆς συστολῆς εὐρίσκεται εἰς τὴν κεκανονισμένην θέσιν τῆς.

Εἶναι πολλαὶ αἱ διατάξεις τῶν Νόμων, οἱ ὅποιοι ἐνομοθετήθησαν μέ τὴν ἀπόλυτον δικαιοσύνην τοῦ Νομοθέτου. Ὑπάρχουν ἐπίσης καὶ χάριτες. Αὗται ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέλησιν καὶ ἐργασίαν τῶν ψυχῶν. Πάντως οἱ νόμοι ὅλοι σκοπὸν ἔχουν τὴν εὐεργέτησιν τῆς ψυχῆς καὶ οὐχὶ τὴν καταδίκην αὐτῆς εἰς ἅπαντας τοὺς αἰῶνας. Μία τιμωρημένη ψυχὴ δύναται, κατόπιν ἐξετάσεως, νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Γῆν σας, νὰ ἐξυλεωθῇ ἀπόλυτα καὶ νὰ ἀναλάβῃ θέσιν μεγάλην, ἐνῶ ἄλλῃ ψυχῇ νὰ μὴν ἔχῃ καμμίαν ἐξέλιξιν ἐπὶ ἀπείρους αἰῶνας.

Κακῶς θεωρεῖτε σεῖς, ὅτι εἰς τὰ βάθη τῆς Γῆς ἐδρεύει τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ἐδρεύει ἐπὶ τῆς Γῆς. Τὸ κάτω δὲν ὑφίσταται, ἀλλὰ λέγομεν «κάτω» καὶ «ἄνω», διὰ νὰ ὑπάρξῃ διαχωρισμός. Τὸ Κακόν, λοιπόν, Πνεῦμα πλανᾶται εἰς ἀτμοσφαίρας πυκνοτέρας, ἐνῶ τὸ Καλόν εἰς ἀτμοσφαιραν ἐλαφροτέραν, διὰ νὰ γίνω περισσότερο ἀντιληπτός.

Εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Ἑπουρανίας Ζωῆς, δὲν ὑπάρχουν ἀξιοθέατα μέρη, διὰ νὰ σᾶς τὰ περιγράψω. Ὑπάρχει ὁμως κάτι ἄλλο, πού εἰς τὴν Γῆν σας δὲν ὑπάρχει: ἡ Κα-

θαρά Γνώσις, ἡ ἀτελεύτητος πρόοδος τῆς Γνώσεως καί τὰ μυστήρια αὐτῆς. Ἐδῶ, ὅλη ἡ κίνησις γίνεται γύρω ἀπό τὴν μόρφωσιν καί ἐπειδὴ οἱ πολῖται εἶναι ψυχαί, λέγομεν ὅτι ἡ μόρφωσις αὕτη εἶναι ψυχική καί οὐχί πνευματική, ὡς συνηθίζετε νά λέτε σεῖς.

Εἰς τὴν φθαρτὴν Γῆν, ὑπάρχουν ἄπειροι κατάσκοποι. Βεβαίως, πάντες οὗτοι δέν ἐργάζονται διὰ τὸ καλόν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ κατάσκοπος, πρῶτον φροντίζει διὰ τὴν οικονομικὴν αὐτοῦ ἀνύψωσιν, καί δεύτερον διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν ἐκείνου, ὅστις ὑποστηρίζει αὐτόν.

Κατάσκοπος, σημαίνει, φύσις κακὴ πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Τοιοῦτοι κατάσκοποι ὑπῆρχον ἀπὸ παναρχαιοτάτους χρόνους.

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς κατασκόπους, Ἡμεῖς ἀποστέλλομεν Ἀποστόλους. Ἡ διαφορὰ εἶναι τεραστία, ὅση εἶναι τοῦ λευκοῦ ἀπὸ τοῦ μέλανος.

Ὁ Οὐρανὸς ἔχει αἰῶνας νά ἀποστείλῃ εἰς τὴν Γῆν σας Ἀποστόλους. Πολλοὶ τιτλοφοροῦνται Ἀπόστολοι ἢ Ἅγιοι, χωρὶς νά ἔχουν ἴχνος αὐτῶν. Ἡδὴ ὁμοῦς ὁ Οὐρανὸς, ὅστις διὰ τὰ πάντα μεριμνᾷ, ἀπέσπασεν ἀπὸ τοὺς Σταθμοὺς τοῦ ὀλίγου τινὰς καί ἔστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Γῆν. Αὐτοὶ θά ἀναλάβουν τὰ μηνύματα τοῦ Οὐρανοῦ καί θά ἀσχοληθοῦν μέ αὐτά, ὡς ἡ Πνευματικὴ Ἀρχὴ τοῦ Οὐρανοῦ ὀρίζει. Ἡδὴ, πρὸ καιροῦ ἀρκετοῦ, ἀπεστείλαμεν στρατεύματα, τὰ ὅποια ἀνδρῶνται, διὰ νά φωτίσουν τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς. Τὰ στρατεύματα αὐτά εἶναι Ἀπόστολοι ἐξ Οὐρανοῦ.

Οἱ Ἀπόστολοι δέν κατασκοπεύουν, ἀλλὰ διδάσκουν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον καί τὴν εἰρήνευσιν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νά ἴδουν ἐν τῇ εἰρήνῃ τὸ Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός, ὡς εἶπεν εἰς ἐκ τῶν Μεγάλων Ἀρχόντων, εἶναι Ἀπόσωπος καί ὅλος Ἀγάπη, Εὐσπλαχνία καί Εἰρήνη. Ὅταν, λοιπόν, ἐπικρατῇ εἰρήνη, ἐν αὐτῇ δυνάμεθα νά ἴδωμεν τὸ Πρόσωπον Ἐκείνου, Ὅστις διὰ τὸ καλόν πάντα τῶν τέκνων Του μεριμνᾷ. Ἐν τῇ Ἀδελφότητι, ὅταν αὕτη εἶναι πραγματική, Τὸν βλέπετε (τὸν Θεόν), ἀρκεῖ νά τὸ θέλετε, ἐνερ-

γούντες ἐπὶ τῶν βάσεων τῶν Νόμων Του.

Εἰς τὴν Πολιτείαν μας, αἱ ὀντότητες ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ δικαίου· εἰς τὴν Γῆν σας αἱ ὀντότητες ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λόγου. Ἐκ τοῦ λόγου πολλακίς προκύπτει καὶ ἡ τιμωρία τῆς ὀντότητος, διὰ φυλακίσεως, ἐνῶ εἰς τὴν Πολιτείαν μας τιμωροῦνται αἱ ὀντότητες, διὰ τὰ διαπραχθέντα ἀδικήματα ἐν τῇ Γῇ.

Εἰς τὴν Πολιτείαν μας, οὐδεὶς πολίτης διαπράττει κάτι, τό ὅποῖον θά δυσηρέσκει τόν ἀδελφόν αὐτοῦ. Εἰς τὴν Γῆν τιμωρεῖσθε ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν· ἐδῶ τιμωρεῖσθε ἀπὸ τὴν συνείδησίν σας. Πῶς συμβαίνει τοῦτο; Ἴδου πῶς: Δικαστὴς σας εἶναι ἡ ἐντὸς τῆς μικρᾶς Ἀποθήκης τῆς Συνειδήσεώς σας, Θεότης. Οὕτως, οὐδεὶς ἐξαναγκάζει τὴν ὀντότητα νὰ τιμωρηθῇ, ἐάν ἡ ἰδία ἡ ὀντότης δέν ἀναγνωρίσῃ τό ἀδικημά της καὶ ὑποταχθῇ εἰς τόν ἀνάλογον βαθμόν τῆς ποινῆς της. Ἐάν δέν παραδεχθῇ αὐτήν, τότε ἡ ὀντότης δέν εἰσέρχεται εἰς τὴν Πολιτείαν μας· πλανᾶται μέχρι καταρρακώσεώς της.

Ὅλα ἐδῶ ἀκολουθοῦν τόν κεκανονισμένον ρυθμόν των, διότι ὑπάγονται ἄμεσα εἰς τὴν ἐπιρροήν τοῦ Θείου Νόμου.

Ἀντιθέτως, εἰς τὴν Γῆν σας ὅλα ὑπάγονται εἰς ἄλλους κανόνας καὶ νόμους ἀτελεῖς, ὡς θά ἴδωμεν περαιτέρω.

Κέντρον Φωτοδοτήσεως διὰ τὴν Γῆν σας εἶναι τό Συμβούλιον Πνευματικῆς Αἴγλης. Τοῦτο ὀνομάζεται καὶ «Κέντρον Πνευματικοῦ Ἡλίου». Ἀπὸ ἐδῶ οἱ Ὑπαρχηγοὶ καὶ οἱ βοηθοὶ των ἀποστέλλουν τὰς πνευματικὰς αὐτῶν ἀκτῖνας εἰς ὠρισμένους τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ ἐδῶ, ἐπίσης, οἱ Ἀρχηγοὶ συνδέονται μέ τό ἐν τῇ Γῇ Κέντρον των.

Ἡ φώτισις τοῦ Οὐρανοῦ ἐξελίσσει τὰς ἀνθρωπίνους γλώσσας, ὥστε νεαὶ λέξεις νὰ πλουτίζουσιν τό λεξιλόγιον τῶν ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ σημεῖον συσχετίσεως μέ τὴν ἀφθαστον καὶ ἀτελεύτητον εἰς πλοῦτον γλώσσαν τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ ὅποια λειτουργεῖ μέ ἀκτινοβολίας ἐννοιῶν.

Πολλαί λέξεις, σὺν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ἔχασαν τὴν ἔννοιάν των καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας τῆς πνευματικῆς καταπτώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Δείγματα τοιαῦτα ὑπάρχουν πολλά. Τὸ πνεῦμα εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐξελίσσεται διὰ τῆς καθαρᾶς γνώσεως. Εἰς τὴν Γῆν σας συμβαίνει τὸ ἀντίθετον· ἐξελίξις, σημαίνει κατάπτωσις πνεύματος.

Ἐδῶ, οἱ Ὅσοι καὶ οἱ Ἅγιοι ἐνεργοῦν μέσω τῶν ἱερῶν των καθηκόντων, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἀντιθέτως, εἰς τὴν Γῆν σας οἱ νομομαθεῖς καὶ νομικοὶ περιπλέκουν τὰς καταστάσεις. Ὅταν ὁμως ἔλθουν ἐδῶ, δέν θά κατέχουν θέσεις ἐπιζήλους, διότι εἰς τὴν Γῆν, πόθεν ἐμπνεόμενοι ἐθέσπισαν νόμους καὶ ποῖον δικαίωμα εἶχον νά καταρτίζουν ποινάς, ὅταν τὸ ἄδικον ὑπερασπίζον ἐν ὀνόματι τῆς Δικαιοσύνης; Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν διαστρέφουν τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων. Ὅταν ὁμως ἐμφανισθοῦν εἰς τὰς Πύλας τοῦ Οὐρανοῦ, τότε τὰ πάντα θά ἴδουν διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ των ὀφθαλμοῦ καὶ θά ἀναγνωρίσουν τὴν πλάνην των, ὑποτασσόμενοι εἰς τὴν δικαίαν πνευματικὴν των ταπεινώσιν. Οὗτοι, εἰς τὴν Γῆν, καλλιεργοῦν τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγωισμοῦ των· διὰ τοῦτο ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἐν ἐξελίξει· οἱ περισσότεροι πλανῶνται, ἐάν δέν εἶναι τιμωρημένοι.

Ὁ νομοθέτης Λυκοῦργος, οὐδέν δικαίωμα εἶχε νά ἀφαιρῇ τὴν ζωὴν τῶν ἀσθενικῶν νηπίων τῆς ἐποχῆς του. Ἡ πράξις του αὕτη ἤρκεσεν, ὥστε νά εὐρίσκεται ἐν τιμωρίᾳ. Ἐκ τῶν ἀσθενικῶν ἐκείνων νηπίων, πολλά εἶχον προορισμὸν φωτεινόν.

Τὴν Δικαιοσύνην ἀντιλαμβάνεσθε κατὰ τὴν ἰσχύν τοῦ σθένους σας, ὥστε νά μὴ δύνασθε, ἐπὶ ἐνός ἀπλοῦ ζητήματος, νά ἐκφέρετε ὄλοι γνώμην. Ἔχετε στρεβλωμένην τὴν ἔννοιαν τῆς Δικαιοσύνης, ἀκόμη καὶ ἱστορικῶς.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Σολομῶντος, ναί μὲν ἦτο ὀρθή, ἐναντι τῶν δύο ἀντιδικουμένων γυναικῶν, οὐχὶ ὁμως καὶ διὰ τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ. Ἐάν αἱ δύο γυναῖκες, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σολομὸν ἀπεφάσιζε τὸν διαχωρισμὸν τοῦ τέκνου, παρη-

τοῦντο τῆς διεκδικήσεώς των, τί θά ἔπραττεν ὁ μέγας σοφός τῆς ἐποχῆς ἐκείνης; Εἰς ποίαν ἐκ τῶν δύο μητέρων θά ἀπένεμε τό δίκαιον; Ἀντιθέτως, ἐάν ἡ πραγματική μήτηρ, ἐν τῇ συγχύσει τῆς, δέν ἐζητεῖ τήν παραίτησίν τῆς ἀπό τήν ἀπόκτησιν τοῦ τέκνου τῆς, ὁ διαχωρισμός τοῦ τέκνου ποῖον θά ἐβάρυνε; Ἄρα, ὁ Σολομών ἀπένεμεν οὐχί Θεῖαν Δικαιοσύνην, ἀλλά ἐφήρμοζεν ἀνθρώπινα τεχνάσματα.

Θαυμάζετε τόν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον, διά τήν λύσιν τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ. Ὁ χρησμός ἔσωσε τήν κατάστασιν διά τῆς φήμης. Δέν ἦτο ἐκείνη λύσις, ἀλλά ἐπεισόδιον εἰς δεισιδαίμονας λαούς.

Ἡ λέξις «Ἀνυπαρξία» δέν ἔχει ἔννοιαν διά τοὺς ἀνθρώπους. Ἀνήκει εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ καί σημαίνει τήν πρό τῆς ψυχοπνευματικῆς δημιουργίας ἐποχὴν, τήν ὁποίαν δύνασθε νά ὀνομάζετε «ἄχρονον ἐποχὴν».

Ὡμιλήσαμεν διά τὰς ὀντότητας τῆς Πολιτείας μας καί συγκρίναμεν αὐτάς μετὰ τῶν γιένων ὀντοτήτων τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Ὀντότητας ἀποτελοῦν καί τὰ ζῶα. Ἐνῶ τὰ ἄγρια ἐξ αὐτῶν, εἰς τήν Γῆν σας, εἶναι ἀπλησίαστα, λόγω τοῦ ἐνστίκτου των, ἐδῶ, ὅταν βέβαια ἐξελιχθοῦν, εἶναι τὰ ἀδυνατώτερα ὄντα τοῦ Βασιλείου μας. Εἶναι ὁ στολισμός εἰς τήν Πολιτείαν μας. Εἰς οὐδένα πλέον ἔχουν ἀνάγκην νά ἐπιτίθενται. Ἡ λάμπρις των εἶναι μικρᾶς ἐντάσεως καί ὅταν εἰς τόν δρόμον των ἐμφανίζεται ψυχοπνευματική ὀντότης, αὐτά, ἀναλόγως τῆς ἐντάσεως τοῦ φωτός πού ἐκπέμπουν τὰ ἀνώτερα ὄντα, ἀπομακρύνονται. Εἶναι ὠραῖον θέαμα νά βλέπη τις τὰ διάφορα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου ζῶα εἰς τήν πνευματικὴν αὐτῶν ζωὴν, νά λαμπυρίζουν εἰς τὰς ἐκτάσεις τῆς ἀπεράντου Πολιτείας μέ ἀπαλά καί ποικίλα χρώματα ἀκτινοβολίας.

«Εἰς τί χρησιμεύουν ἐδῶ;», θά εἴπητε. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἰς τί χρησιμεύει καί ὁ ἄνθρωπος εἰς τό Λευκόν Βασίλειον τοῦ Κυρίου; Ὁ ἄνθρωπος ἔχει προορισμόν ἀνυ-

φώσεως από τό Θεϊον. Τό ἴδιον καί αὐτά ἔχουν διαφορετικόν προορισμόν πρός ἀνύψωσιν τῆς ποιότητός των.

Ἡ Φύσις σας ἔχει καί ἀλλά ζωντανά, ἀκινητοῦντα, ὡς εἶναι τό βασιλείον τῶν φυτῶν. Μήπως καί τά φυτά δέν ἐξελίσσονται ὡς τά ζῶα; Βεβαίως καί ἐξελίσσονται. Τά πρῶτα φυτά τῆς Δημιουργίας, δέν ἦσαν τά ἴδια μέ τά σημερινά. Ὑπάρχει τεραστία διαφορά ἀπό τās δύο εἰς σύγκρισιν ἐποχάς, τῆς ἀπλῆς καί τῆς ἐξελιγμένης.

Ἐδῶ τά φυτά ἔχουν σκιάν ἐπίσης φωτεινήν. Ἄρκει νά θέλῃ, μία Ἄρχουσα ψυχοπνευματική ὄντιότης καί δύναται νά ἴδῃ τόν ἀντικατοπτρισμόν τῆς Γῆς εἰς τόν Οὐρανόν.

Τά πτηνά, πολλάκις λαμβάνουν μέρος εἰς τās Ἐπουρανίους ἐορτάς. Ὅσα ἐξ αὐτῶν κελαηδοῦν, δίδουν τήν δόνησιν τοῦ ἤχου διά παλμικῆς ἀκτινοβολίας.

Ὅλα τά ἔμβια ἐννοοῦν τήν ἀπλήν ἐννοίαν τῆς γλώσσης τοῦ Οὐρανοῦ. Ὅταν θέλουν κάτι διά τούς συναδέλφους των, τούς εὐρισκομένους ἐν τῇ Γῇ, λαμβάνουν εἰδικήν ἄδειαν καί παρουσιάζονται εἰς τόν Κύριον, τοῦ ὁποίου ἡ ἀκτινοβολία, τήν στιγμὴν ἐκείνην, εἶναι ἀκτινοβολία ἔλξεως.

Καθὼς εἰς τήν Γῆν ὑπάρχουν πολλά ἐκ τῶν ζῶων, πού διακοσμοῦν αὐτήν, οὕτω καί ἐδῶ ὑπάρχουν ἄπειρα ζῶα εἰς κατάστασιν πνευματικῆς των ἐμφανίσεως. Ἐδῶ ὑπάρχουν ζῶα, τά ὁποῖα δέν ὑπάρχουν πλέον εἰς τήν ζωὴν σας, ὡς λ.χ. ὁ πτερωτός Ἴππος, ὁ πυροκρούστης (εἶναι ἓνα ζῶον τῆς δημιουργικῆς ἐποχῆς, πού ἤνοιγε τό στόμα αὐτοῦ καί ἐξήρχετο ἐν ὑγρόν, τό ὁποῖον ἐδημιούργει ἐγκαύματα εἰς τόν πλήττοντα αὐτόν) καί ἄπειρα ἄλλα, τά ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος δέν ἠδυνήθη νά ἐξετάσῃ καί νά φαντασθῇ ἀκόμα.

Εἰς τό τελευταῖον κεφάλαιον, ἀναχωροῦμεν διά τό Ἄπειρον, ἀλλά ἡ ἀναχώρησις αὕτη γίνεται ἀπό τήν Γῆν.

Ὑπάρχουν πολλάί ψυχαί πρός ἀναχώρησιν. Οὕτω ἐρχονται οἱ Ἄγγελοι - Φύλακες νά τās παραλάβουν, ἀναμένοντες τήν τελευταίαν πνοήν των. Ὅλαι αἱ ψυχαί, αἵτινες

πρόκειται νά αναχωρήσουν, εἶναι κατά κατηγορίας, ἀλλά Ἡμεῖς θά δώσωμεν τό σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὅσαι ψυχαί εἶναι συνδεδεμέναι μέ τήν ὕλην, παραμένουν ἄνωθεν τῆς σοροῦ των καί λυποῦνται, διότι ἀφίνουν τήν ἐπίγειον ζωήν, χωρίς βεβαίως νά γνωρίζουν τήν Ἐπουράνιον, ἡ ὅποια δέν εἶναι εὐχάριστος πρὸς ὄλους, διότι δέν ἔχουν τά προσόντα. Ὅταν, ἀγαπητοί μου φίλοι, διορισθῆτε εἰς κέντρον ἐργασίας, χωρίς νά ἔχετε τά ἀπαιτούμενα προσόντα, ποία εἶναι ἡ θέσις σας; Τοιαύτη εἶναι καί τῆς ψυχῆς.

Αἱ ψυχαί αἰωροῦνται ἐπὶ ἡμέρας τινάς καί ὕστερον ἀνέρχονται εἰς τάς πύλας τοῦ Οὐρανοῦ διά νά λογοδοτήσουν. Ἡ ἀνοδος γίνεται ἀργά, διά νά συνηθίσῃ ἡ ψυχὴ τήν ἀλλαγὴν, ἀποχωριζομένη τήν ὕλην. Εἶναι φρικτόν τό θέαμα, ὅταν ἡ ψυχὴ αἰσθανθῇ τήν ἀποχώρησιν, βλέπουσα τό ἐγκαταλελειμμένον σῶμα πρὸς ταφήν.

Ὅσαι ὁμως ψυχαί, διά τῆς ἀγνότητος, διά τῶν καλῶν πράξεων καί διά τήν εὐσέβειαν πρὸς τό Θεῖον καί τήν ἀγάπην πρὸς τόν ἄνθρωπον, ἐγκατέλειψαν τήν Γῆν, τό πνεῦμα των παραμένει μόνον 3 ἡμέρας εἰς τόν ὑλικόν κόσμον, ἐνῶ ἡ ψυχὴ των διαστέλλεται, ἀνερχομένη εἰς τόν Οὐρανόν, καί κατατάσσεται εἰς τήν κατάλληλον θέσιν, χωρίς νά χάσῃ τόν σύνδεσμόν της μέ τό πνεῦμα.

Ὅσαι ὁμως ψυχαί ἀνήκουν εἰς ἀνωτέρους Σταθμούς, ἀνέρχονται εἰς ὑψηλότερα τοῦ Οὐρανοῦ ἐπίπεδα.

Ὅλοι ὁμοῦ ταξιδεύουν πρὸς τό Ἄπειρον, ἀλλ' Ἡμεῖς θά ἀκολουθήσωμεν τάς ψυχάς τῶν ἀνωτέρων Σταθμῶν. Αὐτάς προῦπαντοῦν εἰς τήν εἴσοδον τοῦ Βασιλείου μας οἱ Ἄρχοντες, κατατοπίζουν αὐτάς ἐπὶ ζητημάτων τοῦ Μυστηρίου, πού λέγεται «Ἀθανασία», ἀλλάζουν αἱ ψυχαί Φύλακα - Ἄγγελον καί, ὕστερον, εἰς ἐκ τῶν Μεγάλων Ἡγητόρων ἢ Ἀρχηγῶν, ἀναλόγως τῆς θέσεως τῆς ψυχῆς, λαμβάνει χρέη καθοδηγητοῦ. Ὡς εἶπον, πάντα ταῦτα συμβαίνουν εἰς τό Ἄπειρον. Κατατοπίζεται ἡ ψυχὴ καί τότε ἀρχίζει ἡ Ἐπου-

ρανία διδασκαλία: «Προκαταρκτική φώτισις πρὸς καθοδήγησιν».

Μετά 40 ἡμέρας, δέν ὑπάρχει οὐδεὶς δεσμός τῆς ψυχῆς μέ τήν Γῆν. Ὅλαι αἱ ψυχαί ἐτακτοποιήθησαν, ἀλλαι εἰς τήν μίαν κλίμακα καί ἄλλαι εἰς τήν ἄλλην καί οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἀναλόγως τοῦ σθένους τῆς ψυχῆς, ἔρχονται αὐται, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, εἰς συνάντησιν μετά ψυχῶν ἀδελφῶν γήινης συγγενείας, ἀνταλλάσσουν σκέψεις καί ἡ ἰσχυροτέρα ψυχή δίδει συμβουλὰς ἢ ἐμψυχώνει τήν ἄλλην.

Ἴδου πῶς ἀπό τήν Γῆν ταξιδεύομεν πρὸς τό Ἄπειρον, τό ὁποῖον δέν ἔχει ἀποστάσεις διά τὰς ψυχάς, ἀλλά αἱ ἀποστάσεις αὐται εἶναι ἀσύλληπται διά τοὺς ἀνθρώπους. Ταξίδι εἰς τό Ἄπειρον, δέν σημαίνει ἀπό τήν Γῆν εἰς τήν Σελήνην ἢ εἰς ἄλλον Ἀστέρα πλησιέστερον. Αὐται αἱ ἀποστάσεις εἶναι τόσον μικραί, ὥστε νά μή λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν ὡς ἀποστάσεις τοῦ Ἀλείρου.

ΜΠΙΕΤΟΒΕΝ:

Η ΜΟΥΣΙΚΗ, ΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Ἦλθον δι' ὀλίγον. Ἐντός αὐτῶν τῶν ἡμερῶν ἀρχίζει τό ἔργον μου. Λέγω τοῦτο, διά νά εἴσθε προετοιμασμένοι, ὅπως προσθέσετε ἄλλον ἓνα λίθον ἐπί τῆς Μεγάλῃς Οἰκοδομῆς.

Ἐγώ θά σᾶς ἐξηγήσω τί εἶναι ἡ Μουσική. Διότι ἀπό τόν ἄνθρωπον μὴ ἀναμένετε, εἴτε αὐτός εἶναι μουσουργός, νά σᾶς ἐξηγήσῃ τό βαθύ νόημά της.

Ἡ Μουσική εἶναι ἡ θεία γλῶσσα, πού μέ αὐτήν ὁμιλοῦν πρὸς τὰ ἀνώτερα νοήματα τῆς Δημιουργίας.

Ἡ Μουσική ἔχει ἰδικήν της γλῶσσαν· ὁμιλεῖ πολλά· δέν δύνασθε νά ἐννοήσετε τί λέγει.

Ἡ Μουσική ἔχει σκοπόν νά διευκολύνῃ τό πνεῦμα, εἰς τό νά καθυποταχθῇ εἰς τήν ψυχήν.

Δέν εἶναι ἡ Μουσική ἀπλή διασκέδασις, πρὸς τέρψιν τῆς ἀκοῆς· ἐπενεργεῖ εἰς τήν ἐσωτερικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλά διά νά ἐννοήσετε, ὅπως ὁ Οὐρανός ζητεῖ νά διδάξω, τὰ τῆς Μουσικῆς ἀποτελέσματα, ὀφείλω νά διαιρέσω αὐτήν εἰς μέρη, τὰ ὅποια θά δώσω.

Ἡ Μουσική διαιρεῖται εἰς τρία κύρια σημεῖα:

1^{ον}) Εἰς τόν ἄτακτον ρυθμόν,

2^{ov}) Εἰς τόν συναισθηματικόν ρυθμόν, καί

3^{ov}) Εἰς τόν ἄρμονικόν ρυθμόν.

Ὁ πρῶτος ρυθμός ἔχει κάτι τό πρωτόγονον, ὁ δεύτερος τήν συναισθηματικὴν φώτισιν, καί ὁ τρίτος, ὁ ἄρμονικός, τήν πνευματικὴν φώτισιν.

Θά ὁμιλήσω διά τόν πρῶτον.

ΑΤΑΚΤΟΣ ΡΥΘΜΟΣ: Εἶναι ἐξωτερικός ρυθμός· δέν ἔχει τίποτε τό εὐγενές. Καί ὁμως, εἰς τήν σημερινήν σας ἐποχὴν ἔχει γίνεи τοῦ συρμοῦ. Δηλαδή, ὀπισθοδρομεῖτε, ἀπομακρύνεσθε ἀπό τήν ἀποκτηθεῖσαν πρόοδον τοῦ συναισθηματισμοῦ καί ἐγκολποῦσθε τόν ἄλογον ρυθμόν τῆς πρωτογόνου ἐποχῆς, πού ὄλα τότε εὐρίσκοντο εἰς τό διανοητικόν σκότος, κατ' ἀντανάκλασιν τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων, ὅταν ἀκόμη ἡ Γῆ δέν ἔκατοικεῖτο.

Ὁ σημερινός ἄνθρωπος πού ἀρέσκεται πολύ εἰς τόν ἄτακτον ρυθμόν, ἐνῶ εὐρίσκεται εἰς προοδευμένην κοινωνίαν, γίνεται μέσον ἀσφαλές διά νά τήν καταστρέψη. Παρακολουθήσατέ τον, συνομιλήσατε μετ' αὐτοῦ, καί θά ἴδητε πόσῃ κουφότητα ἔχει.

Ὁ ρυθμός αὐτός εἶναι καί ρυθμός πολέμου, δηλαδή ἐξοντώσεως. Καί τόν ἠσπιάσθητε σεῖς, οἱ ἐκπολιτισταὶ τῶν ἀγρίων;

Τήν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν σήμερον πληρώνετε, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ!

ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΡΥΘΜΟΣ: Εἰς αὐτόν τόν ρυθμόν ὁ ἄνθρωπος χρεωστεῖ τά πάντα! Τό συναίσθημα τόν ὑψώνει, διά νά τόν φέρῃ ἐκεῖ ὅπου προορίζεται. Διά τοῦ συναισθήματος ὁ Κύριος ἠγάπησε τόν Κόσμον ὅλον! Καί λέγομεν: ἡ Μουσική εἶναι ὁμιλία τῶν Ἀγγέλων πρὸς τὰς ψυχάς.

Ἦκούσατε πολλάκις νά ὁμιλῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς λογικότητος καί νά λέγῃ: «Ἡ Μουσική σοῦ δίδει πτερά, ἡ Μουσική

σοῦ ἀνοίγει ἄλλους ὀρίζοντας, ἡ Μουσική σέ ἀνυψώνει».

Τά λέγει αὐτά ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά δέν τά ἐννοεῖ. Πῶς ἡ Μουσική σοῦ δίδει πτερά, σοῦ ἀνοίγει ἄλλους ὀρίζοντας καί σέ ἀνυψώνει; Τίني τρόπῳ μεσολαβοῦν ὄλα αὐτά, διά νά σοῦ δώσουν ἄλλην μορφήν;

Διά τῆς ὁμιλίας τῶν Ἀγγέλων!

Ὁ ρυθμός αὐτός εἶναι τῆς μέσης καταστάσεως, ἀκριβῶς ἀνθρώπινος, ὅπως ὁ Πνευματικός Κόσμος τόν ὀρίζει. Εἶναι ρυθμός ἰσορροπήσεως. Ἀπό τήν μίαν πλευράν τά βάρη καί ἀπό τήν ἄλλην τό ξελάφρωμα τῆς Μουσικῆς, σέ ἰσοσταθμίζουν, ἄνθρωπε, καί σοῦ δίδουν τήν εὐκαιρίαν, ὅπως ἀναλογισθῆς τόν δρόμον πού ἀκολουθεῖς.

Οἱ Ἄγγελοι ἔλκουν διά τῆς συναισθηματικῆς Μουσικῆς, δηλαδή ὁ ρυθμός εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νά ἔρχεσαι εἰς ἰσοστάθμισιν. Ἐάν παύσῃ καί ἐξέλθῃς τῆς αἰθούσης μέ ἐντύπωσιν βαθεῖαν, ὁ δρόμος σου εἶναι ἀσφαλής. Ἐάν ὅμως ἐν οἰονδήποτε περιστατικόν σέ ἔλξῃ, τήν στιγμὴν τῆς ἐξόδου σου ἀπό τήν αἴθουσαν τῆς Μουσικῆς, τοῦτο σημαίνει, ὅτι εὐκόλως λησιμονεῖς τό ὀρθόν, ἀσπαζόμενος τό μή ὀρθόν.

Ἡ Μουσική, εἰς τόν ρυθμόν αὐτόν, σκοπόν ἔχει νά διευκολύνῃ τήν σκέψιν σου πρὸς τά ὑψηλά, τά ὠραῖα, τά μεγαλοπρεπῆ! Λέγοντας «μεγαλοπρεπῆ», δέν ἐννοῶ τά γήινα, ἀλλά τά Ἐπουράνια!

Ἐάν ἠδύνασο, δυστυχισμένε ἄνθρωπε, νά ἐννοῦσες τήν γλῶσσαν τῆς Μουσικῆς, πολλά θά ἐμάνθανες!

Δυστυχῶς, τοῦτο εἶναι ἀπηγορευμένον εἰς τόν ἄνθρωπον, ἔστω καί μουσικόν, νά ἐννοῇ τήν γλῶσσαν τῶν Ἀγγέλων!

Οἱ προστάται Ἄγγελοι, διά μουσικότητος ὁμιλοῦν πρὸς τὰς ὀντότητάς σας.

ΑΡΜΟΝΙΚΟΣ ΗΧΟΣ: Ὁ ρυθμός οὗτος δέν εἶναι διά τούς πολλούς, ἀλλά διά τούς ὀλίγους καί ἐκλεκτούς· ἰσοδυναμεῖ μέ τήν Οὐρανίαν Σοφίαν. Εἶναι ρυθμός ταχύς, σιγανός, ἄλλοτε ὀλίγον σκοτεινός καί ἄλλοτε φωτεινός.

Διά μέσου του ρυθμού αυτού μάχεται τό Φῶς μέ τό Σκότος. Τό ὄλον καλύπτει ἡ ἄρμονία, ἥτις εὐρίσκεται εἰς ὀλόκληρον τό Σύμπαν. Διά τοῦτο εἶπον, ὅτι ὁ ρυθμός οὗτος εἶναι δυσκολονόητος εἰς ὅσους δέν κατέχουν τάς διόδους, αἱ ὁποῖαι καταλήγουν εἰς τήν Λεωφόρον τῆς Ἀνυψώσεως.

Ὁ ρυθμός οὗτος εἶναι εἰς πολλά μέρη βαρύς. Βαρύς διά τάς ἐλαφράς κεφαλάς, σκοτεινός διά τούς ἀμαθεῖς, καί φωτεινός διά τούς ἐμπυχωμένους.

Εἰς τόν ρυθμόν τοῦτον ὑπάρχει τό μέσον καί τά ἄκρα· οἱ συνδυασμοί ποικίλλουν καί εἰς τόν ἀκροατήν ἔγκειται νά διαχωρίσῃ τό ἄρμονικόν ἐντός τῆς μάχης τῶν μουσικῶν φθόγγων.

Διά τῆς μουσικῆς αὐτῆς μεταδίδεται ἡ γνῶσις εἰς ἦχους.

Τίς ὁμως ἐξ ὑμῶν δύναται τόν ἦχον νά μεταφράσῃ εἰς γνῶσιν;

Διά τοῦτο πολλές φορές, ἐκ πρώτης ἀκοῆς, δέν ἐννοεῖτε τίποτε. Ὅταν ὁμως συνηθίσετε τήν ἄρμονίαν τοῦ ρυθμοῦ αὐτοῦ, τότε κάτι σᾶς ἔλκει πρὸς αὐτόν, ἀλλά δέν δύνασθε νά ἐξηγήσετε τί εἶναι αὐτό τό κάτι.

Θά σᾶς τό εἶπω ἐγώ, διά νά σᾶς διευκολύνω: Εἶναι ἡ καθ' ἑαυτό μορφή τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποῖα οὐδέποτε εἶναι ἔνοχος, πλὴν τοῦ πνεύματος.

Ἴδού, διατί λέγω ὅτι ἡ Μουσική ἔλκει πρὸς τρεῖς κατευθύνσεις, τάς ὁποίας ἤδη ὠνόμασα. Διά τόν λόγον αὐτόν, ὁ τίτλος τοῦ ἔργου τούτου εἶναι: Ἡ Μουσική, τροφή τῆς ψυχῆς.

ΜΟΥΣΙΚΟΙ ΦΘΟΓΓΟΙ ἢ ΝΟΤΕΣ: Ὅλοι σας βεβαίως δέν εἴσθε εἰς θέσιν νά διαβάσετε εὐχερῶς τίς νότες. Καί ὅσοι ἀκόμη κατέχουν, ἐξ ἀσκήσεως, τήν ἀνάγνωσίν των, μή νομίζετε ὅτι ἐννοοῦν τί αὐταί λέγουν· ἀντιλαμβάνονται τόν ρυθμόν καί τήν ἄρμονίαν· πέραν αὐτῶν ἀγνοοῦν τήν γνῶσιν των.

Ἐάν εἷς ἐξ ὑμῶν ἐμάνθανε μίαν ξένην γλῶσσαν καί ἀνε-

γίγνωσκεν αὐτήν εὐχερῶς, χωρίς νά ἀντλαμβάνεται τί λέγει τό κείμενον, τό ἴδιον συμβαίνει καί εἰς τούς μουσικούς: διαβάζουν ἔξοχα, ἐκτελοῦντες τό ἔργον χειροκροτοῦνται, ἀλλ' οὐδεὶς των ἠνόησε τό βάθος τῆς μουσικῆς ὀμιλίας.

Ἐάν διά χρωμάτων ἀντικαταστήσετε τούς ἤχους, μή νομίζετε ὅτι θά ἐννοήσετε κάτι. Οὐδέν. Ἡ μουσική αὐτή εἶναι τό κλειδί τῆς ψυχῆς. Δι' αὐτοῦ, ὅταν ἀνακληθῆ μία ψυχή, ἀνοίγεται ἡ μυστική Ἀποθήκη καί τότε τό πνεῦμα δέν δύναται νά ψευσθῆ ἔναντι τοῦ μεγάλου κριτοῦ τῆς συνειδήσεως!

Ἴδού τό κλειδί τῆς μυστικῆς Ἀποθήκης. Διά τοῦτο εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπό τόν Κύριον, ὅπως τό κλειδί αὐτό γίνῃ κτῆμα τῆς Ἀνθρωπότητος, διότι ἀνήκει εἰς τόν Οὐρανόν.

Ὅπως δέν γνωρίζετε, τί τό ὑποσυνείδητον κρύπτει εἰς τά βάθη τῆς ἀποθήκης του, τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν μουσικήν τοῦ «ἁρμονικοῦ ρυθμοῦ».

Ὁ ἁρμονικός ρυθμός συμπεριλαμβάνει τόν «συναισθηματικόν» εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα καί μέ τήν ἁρμονίαν διεισδύει εἰς τά ὕψη τῆς Γνώσεως, χωρίς ὅμως νά συλλαμβάνῃ τά ὑψηλά νοήματα καί νά μετατρέπη αὐτά εἰς λόγον ἀπλῆς νοητικῆς ἰσχύος.

Μέ τό κεφάλαιον αὐτό κλείει τό μικρόν Ἔργον.

Εἶπον ἐν ἀρχῇ, ὅτι ἡ Μουσική εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς. Ἀλλά ποίας ψυχῆς δέν ἀνέφερον.

Ἐννοῶ τῆς ψυχῆς πού εὐρίσκεται ἐν τῇ Γῆ· διότι διά τήν Ἐπουρανίαν ψυχὴν ἡ Μουσική εἶναι τό ἄρωμα τῆς Οὐρανίας ζωῆς.

Ἐπειδή ὅμως πρόκειται περί τῆς Γήινης, θά διαιρέσω τήν Μουσικήν:

Πρῶτον, εἰς μέσον ἐκστάσεως,

Δεύτερον, εἰς μέσον ἀφυπνίσεως, καί

Τρίτον, εἰς μέσον ἐμψυχώσεως.

Ἡ Μουσική ἐκστάσεως: ἔχει τήν δύναμιν νά ἐπιβάλ-

λεται εἰς τό πνεῦμα καί νά ἐξουδετερώνη πᾶσαν σκέψιν ὀχληράν, ἀνοίγουσα νέον ὀρίζοντα, χωρίς ὁμως κατεύθυνσιν, διότι τό πνεῦμα εἶναι ναρκωμένον καί ἡ Μουσική προσπαθεῖ, ἐν τῇ ἐνεργείᾳ της, νά προλειάνη τό ἔδαφος, οὕτως ὥστε τό πνεῦμα νά ἐλκυσθῆ ἀπό αὐτήν διά σκοπόν ἀνώτερον.

Ἡ Μουσική ἀφυπνίσεως: Ὄταν ἡ ἐνέργεια δρᾷ ἄμεσα, τότε ἡ Μουσική ἀφυπνίζει τήν ὄντοτητα καί οἱ συλλογισμοί τῆς ὄντοτητος εἶναι περισσότερο ἀνθρώπινοι.

Ἡ Μουσική ἐμψυχώσεως: Ὄταν τό ἀποτέλεσμα τῆς Μουσικῆς εἶναι ἀγαθόν, τότε ἡ Μουσική ἔχει ἐμψυχώσει τήν ὄντοτητα καί ἡ ἀλλαγὴ εἰς τήν συμπεριφορὰν τῆς ὄντοτητος αὐτῆς εἶναι καταφανής.

Εἰς τήν τρίτην περίπτωσιν, σπανίως περιπίπτει ἡ ὄντοτης. Αἱ ἄλλαι περιπτώσεις εἶναι πλέον ἢ συνήθεις.

Πάντως, μή λησμονῆτε, ὅτι ἡ Μουσική παίζει σημαντικώτατον ρόλον εἰς τήν ὅλην διαμόρφωσιν τῆς ὄντοτητος.

Ὅπου ὁ κόσμος ἀρέσκεται μέ τās συναυλίας, ἐκεῖ καί ἡ πρόοδος εἶναι ἀνωτέρα.

Εἰς ὄλους τοὺς κλάδους αὐτῆς, ἡ Μουσική εἶναι τό ἄσμα τῆς τελειοποιήσεως.

Ἄδει ὁ Ὀρφεύς τήν τελειοποίησιν καί μορφώνονται οἱ ἔχοντες ἀνάγκην τῆς ἐνεργείας τοῦ μουσικοῦ ἤχου.

Μουσική εἶναι τό Σύμπαν!

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ:

ΝΟΜΟΣ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ

Διαιρέσατε τούς Νόμους εις δύο κυρίας κατηγορίας:

1^{ον}) Εἰς Γραπτόν Νόμον, καί

2^{ον}) Εἰς Ἄγραπτον Νόμον.

Ἀκολουθῶς:

A) Σχέσις τῶν δύο ἐννοιῶν, τοῦ γραπτοῦ καί τοῦ ἀγράπτου Νόμου.

B) Ἠθική τοῦ Νόμου.

Γ) Νόμος καί Ἠθική τῆς Πολιτείας.

Δ) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Ἔθνους.

E) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Κόσμου σας.

Ἄνθρωπος, χωρίς ἠθικόν ἔρμα, δέν ἀνέχεται τόν Νόμον, διότι ἀντίκειται εἰς τό προσωπικόν συμφέρον αὐτοῦ καί οὕτω, θάπτων ἢ βράδιον, θά περιπέσῃ εἰς τήν σκληρότητα τοῦ Ἀγράπτου Νόμου.

Οἱ Νόμοι εἶναι περίπλοκοι. Θά δώσω μίαν γενικήν ἐννοιαν τοῦ Νόμου:

«Νόμος εἶναι ἡ διά τῆς βουλήσεως ἴση πρὸς ὅλους τήρησις σειρᾶς γραπτῶν διατάξεων εἰς ἄρθρα ἢ κανόνας».

1^{ov}) Γραπτός Νόμος.

Οί Νόμοι υπάρχουν διά νά ισοσταθμίζωνται αἱ διαφοραὶ τῶν ἀνθρώπων. Ποῖος, ὁμως, ισοσταθμίζει τὰς διαφοράς;

Οἱ ὑλικοί, οἵτινες δέν λέγονται δικαστικοί, ἀλλά ἀνθρωπο-
ποι μέ μικράν καί ἀκατάλληλον φώτισιν διά τό ἔργον των.

Ὁ Νόμος ὀφείλει νά εἶναι καθαρός καί οὐχί νά ἔχη διεξόδους τοσαύτας, ὥστε, ἐάν ὁ ἀδικούμενος δέν χειρισθῆ καλῶς τήν ὑπόθεσίν του, νά υποβάλλεται εἰς τήν ποινήν τοῦ ἀδικήσαντος.

Ἐκ πρώτης ὄψεως (καί εἰς τοῦτο συμφωνοῦν ὅλοι οἱ νομομαθεῖς), πολλοί ἐκ τῶν Νόμων εἶναι ἀφογοί.

Καί πῶς ἀντελήφθησιν τοῦτο, ἀφοῦ ἀγνοοῦν τήν ἰδιο-
συστασίαν τοῦ ἀνθρώπου;

Νομοθέται σήμερον δέν υπάρχουν. Τούς Νόμους θε-
σπίζουν οἱ ἔχοντες γνώσεις νομοθετικάς καί ἐπαναπαύον-
ται ὡς πνεύματα ἱερά, δίδοντες αἴγλην εἰς τούς ἑαυτούς
των. Καί οὕτως ἡ Δικαιοσύνη εἶναι φαινόμενον οἰκτρόν,
διότι δέν ἔχει ἠθικήν βάσιν, ἀλλά γνῶσιν σκοτεινήν.

Οἱ δικασταὶ ὀφείλουν νά παιδεύσουν τόν ἑαυτόν των,
ἀλλά πρωτίστως νά φωτισθῶσιν ἀπό τήν Θεῖαν Ἀρχήν. Εἰδ'
ἄλλως, ματαίως νομίζουν ὅτι ἐκτελοῦν χρέη κοινωνικά.

Ὅλοι οἱ Νόμοι, μηδενός ἐξαιρουμένου, δέν ἔχουν βάσιν
σταθεράν. Τοῦτο βεβαίως θά ἀπορρίψουν οἱ νομομαθεῖς,
διότι θά εἶπουν: «Ἡμεῖς ἐπὶ τῆς ἠθικῆς βάσεως ἐστηρίχθη-
μεν, διά νά θεσπίσωμεν τόν Νόμον. Ποῦ, λοιπόν, εὐρίσκε-
ται τό ἀσθενές μέρος τοῦ Νόμου;».

Καί ἀπαντῶ εἰς αὐτούς: Τό ἀσθενές μέρος τοῦ Νόμου
εὐρίσκεται ἐντός σας! Ἐγκύψατε εἰς τήν μελέτην τοῦ ἐσω-
τερικοῦ σας κόσμου, διά νά εὔρητε τό ἀτελές τοῦ Νόμου.

«Καί πῶς τότε ὀφείλομεν νά πράξωμεν, οὕτως ὥστε οἱ
Νόμοι νά βασιζονται ἐπὶ στερεῶν βάθρων;»

Εἶναι ἀπλούστατον: Στερεώσατε πρῶτον τήν ὄντοτήτά
σας ἐπὶ στερεῶν βάσεων καί, αὐτομάτως, θά στερεωθῆ καί
ὁ Νόμος ἐπὶ στερεοῦ βάθρου.

Τοσοῦτον σκοτεινή εἶναι ἡ φώτισις τῶν ἀνθρώπων τοῦ Νόμου, ὥστε νά μή γνωρίζουν ὁποῖαν ὁδόν διανοίγουν διά τόν ἑαυτόν των.

Ἄς φωτισθῶσιν ἀπό τό ἅγιον καί ζωοποιόν Φῶς τοῦ Κυρίου, διά νά ἀνοίξουν οἱ ἐσώτεροι ὀφθαλμοί αὐτῶν καί ἴδουν ποῦ τό Ἀληθινόν Φῶς εὐρίσκεται. Ἀκολουθοῦντες αὐτό, θά φωτισθῶσιν ἐφ' ὅλων τῶν σκοτεινῶν σημείων τοῦ Νόμου.

2^{ον}) Ἄγραπτος Νόμος.

Ὅταν λέγωμεν «Ἄγραπτος Νόμος», τί ἐννοοῦμεν; Ἐννοοῦμεν, ὅτι ἡ ὄντοτης περιέπεσεν εἰς Νόμον μή ἀνθρώπινον.

Θά εἶπτε τότε: «Περιέπεσεν εἰς Φυσικόν Νόμον;».

Ναί δι' ὑμᾶς. Ἀλλά ὁ Νόμος οὗτος εἶναι Νόμος ἀπαράβατος. Νόμος τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ. Τούς Νόμους τούτους τηρεῖ τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Τό κάθε ἠθικόν παράπτωμα τῆς ὄντοτης, κρίνεται ἀπό ἕνα ἐκ τῶν πολλῶν Συμβουλίῶν ἀποφασίζει καί, ὕστερον, οἱ ἐκτελεσταί ἀναλαμβάνουν τό ἔργον των. Ὁ σκληρότερος Νόμος εἶναι ὁ Ἄγραπτος, διότι οὐδεὶς γνωρίζει τί γίνεται εἰς τήν τιμωρουμένην ὄντοτητα. Καί εἶναι προτιμότερον νά τιμωρηθῇ ἡ ὄντοτης διά τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἐν τῇ Γῆ εὐρισκομένη, παρά νά τιμωρηθῇ εἰς τό Ἐπουράνιον Βασίλειον. Διότι ἐκεῖ, ἀφεύκτως θά καταταχθῇ εἰς τάς διαβαθμίσεις τοῦ Ἐρέβους. Καί ἐάν ἔχη μικρόν σθένος, καλῶς. Ἐάν ὁμως τό σθένος τῆς ψυχῆς εἶναι ἀσθενέστερον, τί θά γίνῃ;

Ἄγραπτος Νόμος: Οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων γνωρίζει τό περιεχόμενον τῶν Ἀγράπτων Νόμων. Ἀποδίδει ναί μέν τήν τιμωρίαν εἰς τόν Ἄγραπτον Νόμον, ἀλλά, πέραν αὐτοῦ, οὐδέν δύναται νά εἶπῃ.

Πόσοι εἶναι οἱ Νόμοι οὗτοι καί ποίας ὑποδιαίρέσεις ἔχουν, εἶναι ἄγνωστον εἰς τό ἀνθρώπινον γένος. Ἄλλ' οὔτε καί τούς ἐνδιαφέρει πῶς ἡ Θεία τιμωρία ἐπιβάλλεται εἰς

τήν ὄντοτητα.

Ἡμεῖς ἀρκούμεθα νά εἶπωμεν, ὅτι ἡ παράβασις τῶν Ἐντολῶν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, μέ τās πολλαπλās των περιπτώσεις, ἔλκουν τήν ὄντοτητα εἰς τήν Θεῖαν τιμωρίαν.

Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται μέ τὰ ζητήματα αὐτά τῆς Θεῖας Δικαιοσύνης. Δέν εἶναι ἰδικόν μου ἔργον.

Ἐάν ἐγνωρίζατε τήν διάταξιν τῆς κάθε περιπτώσεως, θά ἐθαυμάζατε τόν Μέγαν Δημιουργόν μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ Ἀγαθότης Του. Ἀλλά εἶπομεν, ἐγώ δέν πρόκειται νά ἐπεκταθῶ εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν ἄλλον ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν.

Α) Σχέσις τῶν δύο ἐννοιῶν, τοῦ Γραπτοῦ καί τοῦ Ἀγράπτου Νόμου.

Ὁ Γραπτός Νόμος ἐμφανίζεται μόνον εἰς τήν Γῆν. Πέραν αὐτῆς εἶναι ἀχρηστος, ἐνῶ ὁ Ἄγραπτος Νόμος ἐφαρμόζεται εἰς τόν Οὐρανόν καί εἰς τήν Γῆν. Ἐπεμβαίνει ἡ Θεῖα Πρόνοια, εἴτε ἐπί καλῶ εἴτε ἐπί κακῶ τῆς ὄντοτητος (χωρίς τό κακόν νά θεωρεῖται ὡς τοιοῦτον), διά νά φέρῃ ἰσορρόπησιν τῆς Θεῖας Οἰκονομίας.

Ἄρα, αἱ σχέσεις τῶν δύο ἐννοιῶν ἔχουν τοιαύτην ἀπόστασιν ἢ μία ἀπό τήν ἄλλην, ὥστε νά μή συνταυτίζονται ποτέ.

Τοιαύτη εἶναι ἡ ἀπόστασις, ὅσον τῆς Δικαιοσύνης ἀπό τήν Ἀδικίαν.

Σεῖς, ὡς θνητοί, δέν εἴσθε κατάλληλοι νά διεισδύετε εἰς τὰ βάθη τῶν δύο ἐννοιῶν, διά νά ἀντιληφθῆτε τās διαφοράς.

Οἱ κάτω τῆς ἔδρας τοῦ Ἐπουρανοῦ Βασιλείου, δέν ἔχουν λόγον, ὅταν ἡ ἔδρα αὐτῆ ὁμιλῇ.

Καλοί, πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων Νόμων δι' ἐσῆς· οὐχί ὁμως δι' Ἡμῶν. Διατί;

Διότι ἀσχολεῖσθε μέ τό ἔνδυμα τοῦ ἀνθρώπου, τόν ὁποῖον δέν γνωρίζετε.

Ὁ Νόμος, δέν δύναται νά εἶναι δι' ὅλους ὁ αὐτός. Μέ τό ἴδιον φάρμακον δέν θεραπεύονται ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς! Καί ἰδού, διατί ἐπεμβαίνει ὁ Ἄγραπτος Νόμος, διά νά δώσῃ Δικαιοσύνην, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἠδίκησεν.

Ὅπως εἰς τόν ἄνθρωπον, οὕτω συμβαίνει καί εἰς τά Κράτη. Ἐάν δέν ὑπάρχῃ Νόμος νά τιμωρηθῇ τό Κράτος πού ἠδίκησε, πιθανόν νά ἐκραγῇ πόλεμος. Καί ἔάν δέν ἐκραγῇ πόλεμος, διότι τό ἀδικηθέν εἶναι μικρότερον, θά τιμωρηθῇ τό μεγαλύτερον διά τοῦ Ἀγράπτου Νόμου. Τό πῶς, εἶναι ζήτημα τῆς Θεότητος.

Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, σήμερον πολλοί ἀδικοῦνται. Ὅλοι οὗτοι (οἱ ἔνοχοι) θά τιμωρηθοῦν διά τοῦ Ἀγράπτου Νόμου. Θά ἴδητε τό πῶς!

Παρακολουθήσατε τήν σκηνήν, πῶς θά διαδραματισθοῦν τά γεγονότα.

Ὁ Ἄγραπτος λοιπόν Νόμος εἶναι ὁ δικαιότερος πάντων. Δέν ἀδικεῖ· τιμωρεῖ, διά νά ἀπαλλάξῃ τόν ἀδικήσαντα ἀπό χειροτέρας συμφοράς. Διότι δέν ἀρκεῖ ἡ ἐν τῇ Γῆ τιμωρία του· ὑπάρχει καί ἄλλη, ἡ φοβερωτέρα: ἡ τιμωρία τοῦ Οὐρανοῦ.

Β) Ἡθική τοῦ Νόμου.

Κάθε ἄνθρωπος, ὅποιανδήποτε γνῶσιν καί ἔάν ἔχη, ὀφείλει νά σέβεται καί νά ὑπακούῃ εἰς τόν Νόμον τῆς χώρας του, εἴτε αὐτός εἶναι δίκαιος εἴτε ἄδικος. Ὅμοίως, ὁ Νόμος πρέπει νά εἶναι ὅσον τό δυνατόν δικαιότερος ἔναντι τοῦ κάθε ἀτόμου καί, ὡς δίκαιος, θά ἔχη ὡς βᾶθρον τήν Ἡθικήν· εἰδ' ἄλλως τό βᾶθρον του θά εἶναι ὑάλινον.

Ὅπως, λοιπόν, ἡ μονάς σέβεται καί ἐκτελεῖ τά καθήκοντά της ἔναντι τοῦ Νόμου, οὕτως, ἐπαναλαμβάνω, καί ὁ Νόμος ὀφείλει νά προστατεύῃ καί νά μεριμνᾷ τήν μονάδα.

Ὁ Νόμος εἶναι ἔνδυμα, εἰς ἄλλους μικρόν καί εἰς ἄλλους μέγalon. Ὁ δικαστής εἶναι ὁ ράπτῃς· ὀφείλει νά ἐφαρμόζῃ τό ἔνδυμα, ὡς ἀρμόζει εἰς τόν ἄνθρωπον, καί οὐχί νά ἀπο-

πέμπη αὐτόν, διότι δέν ἠδυνήθη νά ἐφαρμόσῃ τό ἔνδυμα εἰς τά μέτρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Νόμος, εἴτε εἶναι καλός εἴτε εἶναι κακός, οὐδέποτε πταίει. Πταίουν οἱ ἐφαρμοσταί αὐτοῦ, διότι δέν εἶναι καλοί ράπται. Ὅταν κατηγορήθῃ ὁ Σωκράτης ὡς εἰσαγωγών νέα δαιμόνια καί ὡς διαφθειρών τήν νεολαίαν, ποῖοι ἔπταιον; Οἱ νόμοι ἢ οἱ δικασταί;

Μέ τούς ἰδίους Νόμους, ἀτελεῖς τήν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐδικάσθησαν πολλοί· καί ὁμως ὁ μέγας ἀθῶος κατεδικάσθη! Διατί;

Διότι οἱ δικασταί, (ὡς καί εἰς ὅλας τάς ἐποχάς), δέν εἶχον φώτισιν καί ἀπό τήν ἀμάθειάν των ἐθίγη τό προσωπικόν των κύρος ὡς ἀνθρώπων τῆς ἐξουσίας. Ἄρα, ἔπταισαν οἱ δικασταί.

Ὁ Σωκράτης, πιστός εἰς τούς Νόμους τῆς Πατρίδος, ἐθυσίασθη· οἱ ἄλλοι, πιστοί εἰς τά ἀτομικά των συμφέροντα, ἐθυσίασαν τόν ἀθῶον. Τοῦτο καί μόνον ἀποδεικνύει τρανώτατα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δέν εἶναι εἰς θέσιν νά θεσπίζη Νόμους καί νά ἐφαρμόζη αὐτούς, ὅταν δέν φωτίζεται ἐπαρκῶς ἀπό τήν Θεῖαν Ἀρχήν.

Εἴτε εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην εἴτε σήμερον, ἡ Πίστις εἶναι μία, ἀδιάφορον εἰς ποῖον τότε ἀπηυθύνετο καί εἰς ποῖον σήμερον δέν ἀπευθύνεται.

Ἡ Ἠθική εἰς τόν Νόμον εἶναι ἀπαραίτητος. Διά τοῦτο οἱ ἀσχολούμενοι μέ τήν Ἠθικήν τοῦ Νόμου, ὀφείλουν πρωτίστως νά ἔχουν πίστιν πρὸς τήν Θεότητα καί νά ἀντιληφθῶν τί εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον.

Οἱ Νόμοι πρέπει νά φωτίζονται καί νά εἶναι περισσότερο πνευματικοί παρά ὑλικοί, διά νά ἀποδώσουν καρπούς χρηστούς εἰς τήν Κοινωνίαν.

Γ) Νόμος καί Ἠθική τῆς Πολιτείας.

Ὁ Νόμος εἶναι ἡ ἀγνή νύμφη, πού βάθρον ἔχει τήν Ἠθικήν καί οὕτως ἀποτελεῖ στυλοβάτην ἀγνοῦ φωτός ἐντός τῆς πολιτείας.

Πολιτεία μέ τοιούτους στυλοβάτας εἶναι πολιτεία χρηστή ὡς ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀξιοῖ νά εἶναι. Ἐάν ἡ Ἡθική εἶναι φαινομενική, τό βάθρον τοῦτο δέν εἶναι στερεόν καί, ὡς μή στερεόν, ὁ Νόμος εἶναι φαῦλος, ὁπότε ἡ πολιτεία μέ τοιούτους στυλοβάτας ὑπάγεται εἰς τήν κατηγορίαν τῆς ἀκολασίας.

Ἡμεῖς δέν ζητοῦμεν μίαν τοιαύτην πολιτείαν ὡς τοῦ Πλάτωνος, τήν Λευκήν, ἀλλά ἀνθρώπινον, δηλαδή οὐχί εἰς τό ἀκέραιον χρηστήν, ἀλλά ἐξ ἀνθρωπίνου ἀνάγκης χρηστήν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ πολιτεία ὀφείλει νά ἐνδιαφέρεται διά τόν κάθε πολίτην, ὡς μέλος τοῦ σώματος τῆς πολιτείας.

Ὅταν τό δάκτυλον πονεῖ, ὁ ἀνθρωπος προσπαθεῖ νά καταπραῦνη τόν πόνον, ὥστε νά δυνηθῇ νά σκέπτεται ἀνευ ἐνοχλήσεων. Τό αὐτό ὀφείλει νά πράττη καί ἡ πολιτεία· νά θεωρῇ τό ἄτομον ὡς μέλος τοῦ σώματος τῆς καί τότε ἡ πολιτεία αὕτη θά γίνη πρότυπον πολιτείας χρηστῆς καί ἀνθρωπίνης.

Ὅταν τό βάθρον εἶναι ἠθικόν, ἐπ' αὐτοῦ ἀδύνατον νά στηριχθῇ Νόμος ἀνήθικος. Ὅταν ὁμως τό βάθρον εἶναι σαθρόν, τότε ὁ Νόμος, ὅσον καί ἠθικός νά φαίνεται, ὡς φρούτον θά σήπεται.

Προσέξατε καλά, τάς δύο αὐτάς ἀντιθέσεις. Πρέπει νά συμβαδίζουν εἰδ' ἄλλως μήν ἐπιχειρῆτε κάτι, τό ὁποῖον οὐδένα ἀγνόν σκοπόν ἔχει.

Ἡθική καί Νόμος· σύμπτυξις ἀδελφοῦ καί ἀδελφῆς· ἐνδιαφέρον ἀναπόσπαστον ἀπό τήν συγγένειαν τοῦ πνεύματος· λαμπάς ἀξιόλογος, πρὸς φωτισμόν πολιτείας εὐημερούσης καί ἀναγνωριζούσης τά καθήκοντά τῆς ἐναντι τῆς Ἡθικῆς καί τοῦ Νόμου.

Ὁ χρωματισμός τῆς πολιτείας ταύτης ὀφείλει νά εἶναι χρυσοῦς. Εἶναι ὁ ἰδανικώτερος πολιτισμός, πού μία πολιτεία δύναται νά ἔχη ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἔλξεως καί ἀντέλξεως.

Αἱ πολιτεῖαι δύνανται, εἰς τόν Κόσμον τοῦτον, νά φθά-

σουν εις τόν τύπον τῆς Πολιτείας ἦν ἀνέφερον, διότι μεταξὺ τῶν πολιτῶν τά μεγάλα θανάσιμα ἁμαρτήματα δέν θά ὑφίστανται, ἐνῶ τά μικρά εἶναι ἀνθρώπινα καί εὐκολώτερα ὁ πολίτης θά δυνηθῆ νά ἐπεισέλθῃ εἰς τά βαθύτερα νοήματα τοῦ Οὐρανοῦ.

Σᾶς ἔδωσα τήν μικράν εἰκόνα τῆς πολιτείας, πού θά ἐπικρατήσῃ εἰς τήν Γῆν σας, μετά τās μάχας.

Δ) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Ἔθνους.

Εἶπομεν τί εἶναι Ἠθική καί Νόμος μιᾶς πολιτείας· τώρα θά ὁμιλήσωμεν ἐπὶ πολλῶν πολιτειῶν ἢ Ἔθνους.

Ἐνῶ ἡ Ἠθική μιᾶς πολιτείας ἀπό τῆς ἄλλης εἶναι διάφορος, διάφορος ὀφείλει νά εἶναι καί ὁ Νόμος.

Ἐπὶ αὐτῆς τῆς γνώμης στηριζομένη ἡ ἀπόφασις ἐνός Ἔθνους, ἐθέσπισε διαφορετικούς νόμους εἰς τās πολιτείας τῆς. Πόσον ὁμως λανθάνει!

Ὁ Νόμος ὀφείλει νά εἶναι ὁ αὐτός εἰς ὅλας τās πολιτείας καί ἡ ἠθική τῶν πολιτειῶν νά παραδέχεται τόν Νόμον ὡς ἐνιαῖον τοῦ Ἔθνους ἱερόν λόγον.

Μέ ἄλλην Ἠθικήν καί ἄλλον Νόμον, ἐμπαίζεται ἡ ἀνθρωπίνη γνώσις τοῦ ὀρθοῦ.

Ἐπειδή εἷς τινας πολιτείας ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια νά κλέπτουν τά ζῶα οἱ μὲν τῶν δέ, χωρίς ἡ Δικαιοσύνη νά ἔχη τό δικαίωμα νά ἐπεμβαίνη, δέν ἔπεται μέ τοῦτο νά θεσπισθῆ Νόμος διάφορος, ὡς ὑπάρχουν εἰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς.

Ἴδου ἡ πρώτη ἀτέλεια ἐνός Ἔθνους: νά ἔχη χιλίους Νόμους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀδικήματος. Ἄρα, ὑστερεῖ ἡ γνώσις καί ὑπερισχύει ἡ διάθεσις πρὸς συμμόρφωσιν τῶν ἠθῶν ἐπὶ τοῦ Νόμου.

Ἀπό ἕν τοιοῦτον Ἔθνος, μὴν ἀναμένετε πρόοδον ἐσωτερικήν. Ἡ ἐξωτερική πρόοδος θά γίνη, σὺν τῷ χρόνῳ, ὁ φονεύς τοῦ Ἔθνους, διότι αἱ συναλλαγαί τῶν πολιτῶν πάντα θά ἀντικρούωνται.

Ὁ φόβος τῆς κεντρικῆς ἰσχύος συγκρατεῖ τās διαφοράς

εἰς τοὺς πολίτας. Ἀλλὰ μέχρι πότε; Βραδέως μὲν, ἀσφαλῶς δέ, ὅσον τὸ Ἔθνος τοῦτο εὐημερεῖ, θά ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς τελικῆς αὐτοῦ ἀφανείας.

Ἀρχίζομεν ἀπὸ τὰ ἄκρα τοῦ κόσμου καὶ προχωροῦμεν πρὸς τὸ κέντρον, ὅπου ἡ γνῶσις εἶναι πρόσφορος.

Οἱ κεντρικοὶ λαοὶ τοῦ πολιτισμένου κόσμου, ἔχουν ἀνεπτυγμένην τὴν γνῶσιν πρὸς καλλιέργειαν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι βραδυποροῦν.

Εἰς τὰ Ἀσιατικὰ κράτη ὁ Νόμος εἶναι τυφλός, διότι καὶ οἱ ἴδιοι εἶναι τυφλοὶ, παρ' ὅτι ὁμιλοῦν περὶ μεγάλων ἰδεῶν. Ἔχουν γνῶσεις, πού μόνον κακὸν πνεῦμα ἐνέπνευσεν εἰς αὐτούς.

Τοιαῦτα καθεστῶτα εἶναι καταδικασμένα ποτέ νά μὴν εὔρουν ἡσυχίαν. Καὶ σήμερον ὀλιγώτερον, διότι, ὅσον καὶ νά πολεμηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἔξω, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς ἔσω, εἶναι καθεστῶτα ἀπάνθρωπα, σκληρά, ἀδίκῃ εἰς τὸ ἄτομον καὶ δίκαια εἰς τὸ σύνολον, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐλάχιστα ἄτομα!

Ἰδοῦ, ἐν ὀλίγοις, ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀθέων καὶ βλαβερῶν ὄντων, πού θέλουν νά ὀνομάζωνται ἄνθρωποι! Διακηρύττουν ὅτι ζητοῦν τὴν εἰρήνην, ἐνῶ κατὰ βάθος θέλουν νά ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸ ἄρμα τῆς Ἐλευθερίας τοὺς ἀθώους, πρὸς καθυπόταξιν.

Ἐκεῖ ὁ Νόμος εἶναι κωμικός, ἐάν ἐξετάσῃ κανεὶς πού ἀποβλέπει.

Ὡστε, ὅλαι αἱ πολιτεῖαι ἐνός Ἔθνους ὀφείλουν νά ἔχουν ἱερούς Νόμους. Λέγοντας «ἱερούς» ἐννοῶ: βάθρον ἠθικόν καὶ Νόμον φωτισμένον, διὰ νά δώσουν ἀγνὴν λάμψιν εἰς ὅλας τὰς πολιτείας, χωρὶς διάκρισιν. Καὶ ὅταν λέγω «πολιτείας», ἐννοῶ μικροπόλεις καὶ χωρία. Ὅλοι νά εἶναι ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκέπην, προφυλασσόμενοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς, πού εἶναι οἱ ἰθύνοντες καὶ οὐχὶ οἱ πατριοὶ, οἵτινες μόνον διὰ τὰ ἑαυτῶν τέκνα φροντίζουν.

Ἐντὸς ὀλίγου εἰς αὐτούς, οἵτινες δέν γνωρίζουσι τί ποιοῦσιν, ὁ Κύριος θά δώσῃ τὴν ἀπάντησιν διὰ γεγονότων.

Ε) Νόμος καί Ἠθική τοῦ Κόσμου σας.

Πῶς ἡ Ἀνθρωπότης θά δυνηθῆ νά συνεννοηται, ὅταν τό ἐν Ἔθνος ἀπό τό ἄλλο ἔχη διαφορετικούς Νόμους, ἐπί τοῦ ἰδίου ἀδικήματος;

Ποία χρηστή ἀνθρωπίνη νόησις ἐσκέφθη τόν χωρισμόν τοῦ Νόμου εἰς ἀδίκημα καί μή ἀδίκημα;

Ἐφ' ὅσον οἱ Νόμοι τῶν διαφόρων Ἐθνῶν εἶναι ἀνόμοιοι, ὡς πρὸς τά ἴδια ἀδικήματα, πῶς τότε θά δυνηθῆ νά ὑπάρξῃ Ἐνωσις Εὐρωπαϊκὴ καί, ἀργότερον, Ἐνωσις Ἀνθρωπίνης Ἰσχύος;

Ἐάν δέν συμφωνήσουν εἰς τοὺς Νόμους, πᾶσα ἀπόπειρα Ἐνώσεως θά εἶναι ἄκυρος.

Εἰς πολλά Ἔθνη, ἡ ἠθική κατάπτωσης τοῦ ἀτόμου εἶναι πρωτοφανής εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Λαῶν.

Εἰς ἄλλα Ἔθνη, ἡ κατάπτωσης εἶναι ὀλιγώτερον αἰσθητή, διότι ὑπάρχουν τά μέσα πρὸς κάλυψιν αὐτῆς.

Ὅταν λοιπὸν τό ἄτομον, τό ὁποῖον ἀντιπροσωπεύει τό γένος του, εἶναι ἀνήθικον, ἀνήθικοι γίνονται πολλάκις ἐξ ἀνάγκης καί οἱ ἀναμιγνυόμενοι μέ τά ἠθικά. Καί οὕτως ὁ Νόμος στερεοῦται ἐπὶ βάθρου ἀνηθίκου.

Ὅταν ἓνα Ἔθνος ὁμιλῇ περὶ δικαιοσύνης καί ἕτερον Ἔθνος ἐκλαμβάνῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ πρώτου Ἔθνους ὡς ἀδικίαν, τότε ποῦ εὐρίσκεται ἡ κατανόησις, διὰ νά συμπεριλάβῃ ὀλόκληρον τὴν Ἀνθρωπότητα ἐντὸς τοῦ κύκλου τοῦ Δικαίου;

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐμπαίζουν τοὺς λαοὺς καί χρονοτριβοῦν ἐπὶ μιᾶς δικαίας ἀποφάσεως;

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ, οἱ ὁποῖοι παρασύρουν τοὺς λαοὺς, φανατίζουν αὐτούς, συγκρούουν τοὺς ἀδελφούς μέ τοὺς ἀδελφούς, πρὸς ἴδιόν των ὄφελος;

Εἶναι πάντες οὗτοι ἄνθρωποι μέ μέλαιναν φώτισιν.

Οἱ Νόμοι ὀφείλουν νά εἶναι οἱ αὐτοὶ πρὸς πάντας τοὺς ἀνθρώπους, εἴτε εἶναι Μαῦροι εἴτε Ἐρυθρόδερμοι εἴτε Λευκοί.

Σήμερον, εἰς τόν Κόσμον σας, ἐπικρατεῖ μία ὁμάς ἀνισορρόπων, ἡ ὁποία συντόμως θά πληρώσῃ τό ἔργον της· τό μοχθηρόν ἔργον της!

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσιν νά ἐνωθοῦν. Τήν ἐνωσιν αὐτήν δέν θά ἀναλάβῃ νά φέρῃ εἰς πέρας τό πολιτικόν μέρος τοῦ λόγου, ἀλλά ἡ Ἑνωσις μόνον τῶν θρησκευτῶν.

Μόνον αὐτή εἶναι ἐνδεδειγμένη νά ἐνώσῃ τόν Κόσμον εἰς μίαν καί τήν αὐτήν ἀνθρωπίνην Ἀδελφότητα.

Ἡ Πολιτική εἶναι αἰσχρόν ψεῦδος.

Ἡ Θρησκεία εἶναι ἱερά ἀλήθεια.

Ποῖοι ὅμως διοικοῦν τά θρησκευτικά κόμματα;

Αὐτοί οἱ ἀνάξιοι θά τιμωρηθοῦν, διότι δέν ἐκράτησαν τήν ἱεράν των ὑπόσχεσιν πρὸς τόν Ὑψιστον καί ἐμόλυναν πᾶν τό ἱερόν, καλλιεργήσαντες τό ἔδαφος πρὸς τήν ἀπιστίαν.

Ὅλα θά ἀνατραποῦν ἐκ βάθρων, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχει Νόμος καί Ἠθική, διά νά δημιουργηθῇ μία νέα καί ἀνταξία, ἐν μέρει, τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, Πολιτεία. Λέγοντας «Πολιτεία», ἐννοῶ Κόσμον, πού μίαν Ἀρχήν θά ἔχουν, τόν Κύριον, εἰς πλαίσια δημοκρατικά.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ:

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

Ἡ ἔννοια τῆς Αἰωνιότητος νοεῖται μόνον διά τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι κεχαραγμένη εἰς τό ὑποσυνείδητον. Ἀπόδειξις δέ τούτου εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶναι θνητός, ἀποβλέπει εἰς τὰ ὑλικά του συμφέροντα, ὡσάν νά ἦτο ἀθάνατος.

Λέγεται, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Ἀθάνατος. Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πνοή τοῦ Θεοῦ, ἄρα εἶναι ἀθάνατος.

ΜΕΡΟΣ Α΄

1. Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.

Ἡ Δύναμις τοῦ Ἀγνώστου εἶναι ἡ Ὑπερτάτη Δύναμις. Ὅπου ὁ ἄνθρωπος δέν ἐξακριβώνει μίαν δύναμιν καί μεταφέρει αὐτήν εἰς ἄγνωστον παράγοντα, ἡ δύναμις, λέγω, αὐτή εἶναι ἡ Δύναμις τοῦ Ὑπερπέραν, δηλαδή τό σημεῖον

ἀπό ὅπου ἐκχύνεται ἡ Ἄθανασία.

Ἡ λέξις «Ἄθανασία» δέν θά εἶχεν τήν ἔννοιαν εἰς τὰ λεξικά σας, ἐάν πράγματι δέν ὑπῆρχε. Πόθεν ὁ ἄνθρωπος εὔρεν αὐτήν;

Τήν εὔρε πρῶτον διά τῆς φαντασίας, βασιζομένης ἐπί λογικῶν πορισμάτων, καί δεύτερον ἀπό τούς Λόγους τοῦ Κυρίου.

Ἄρα, ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἦτο γνωστή ἀπό παμπάλαιους χρόνους, ἀλλ' οὐχί ξεκάθαρη, ὅπως ἐφαντάσθη αὐτήν τό καθαρὸν πνεῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχαιότητος.

Ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἐθεωρήθη ἀπό τὰς Διδασκαλί-
ας τοῦ Κυρίου, ὡς φῶς ἀληθινόν.

Ἔχετε πάμπολλα παραδείγματα εἰς τήν καθημερινήν σας ζωὴν περί τῆς αἰωνιότητος τῆς ψυχῆς καί τῆς παρουσιάσεως αὐτῆς εἰς φιλικά, εἰς συγγενικά καί εἰς ξένα ἄτομα ἀκόμη. Καί ὅλα αὐτά τὰ ὑπερφυσικά φαινόμενα, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό ἐκδηλώσεις διαφόρων πνευμάτων, πού μόνον τοῦτο ἀποδεικνύει ἐξ ἑαυτοῦ του, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος.

Οὐδεὶς κατέχει σήμερον τήν Κλεῖδα τῶν Ἐπουρανίων Μυστηρίων. Ταύτην θά εὔρουν οἱ ἐρευνηταί εἰς τούς Λόγους τοῦ Ἀρχοντος Φαράχ. Ἐκεῖ ἀναλύεται τό πᾶν καί τὰ Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ διαλευκαίνονται.

Ἡ δύναμις τῆς Ἄθανασίας εἶναι ἀνυπολόγιστος, διότι ὁ ἄνθρωπος στερεῖται γνώσεως ὑψηλῆς, πρὸς κατάκτησιν γνώσεως ἀληθινῆς.

Τό Ἄληθές εἶναι Δύναμις, ἀλλά Δύναμις Ὑπερκόσμιος.

Τό Ψεῦδος εἶναι ἀδυναμία τῆς ὄντοτητος καί ἔχει δύναμιν μόνον εἰς τόν φθαρτὸν κόσμον. Ἡ ἀδυναμία κατατρώγει τήν δύναμιν τῆς ὄντοτητος ἐν τῇ Γῇ, ὅποτε ἡ ὄντοτης δέν εἶναι εἰς θέσιν νά εὔρη τήν πραγματικὴν ὁδὸν πρὸς σωτηρίαν της καί ἀκολουθεῖ τήν ἐσφαλμένην, νομίζουσα ὅτι εἶναι ἀθάνατος, ἐνῶ γνωρίζει, ὅτι ὁ θάνατος παραμονεύει εἰς κάθε βῆμα του, διὰ νά τοῦ ἀποδείξη τήν ἐσφαλμένην ἰδέαν, ἣν ἀπέκτησεν ἐκ τῆς τριβῆς του εἰς τὰ γήινα.

Ὁ Θεός εἶναι Ἀθάνατος· τό γνωρίζουν ὅλοι, ἀλλ' οὐδεὶς βλέπει τόν Θεόν. «Ἄρα, λέγει ὁ ἀναιδής, δέν ὑπάρχει». Καί τότε συμβαίνει κάτι ἄλλο. Ἀπροσδοκίτως ὁ θάνατος τοῦ ἀφαιρεῖ τήν ζωήν καί οἱ σύντροφοί του χαιρετοῦν τήν μνήμην του!

Ποίαν μνήμην, ἀφοῦ ἐξεμηδενίσθη δι' αὐτούς; Ἄρα, εἶναι καί τοῦτο ἓνα χλεύασμα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν ἄνθρωπον. Ἐνῶ ἐάν τόν ἐτίμων ὡς ψυχὴν, ἡ μνήμη του δύναται, διὰ τῶν καλῶν πράξεων τῶν οἰκείων του, νά ἀνυψώσῃ αὐτόν εἰς ὠρισμένας βαθμίδας ἀνακουφίσεως.

Σήμερον ὁμιλῶ διὰ τήν «θεωρητικὴν», ὡς λέγετε σεῖς, δύναμιν τῆς Ἀθανασίας. Τήν πρακτικὴν πλευράν διαφωτίσεως, θά ἀναγνωρίσετε.

Λέγοντας «διαφωτίσεως», δέν ἐννοῶ ὅτι θά φωτισθῆτε, διὰ νά καταλήξετε καί πάλιν εἰς τήν θεωρητικὴν, ἀλλὰ διὰ φαινομένων ἰσχυρᾶς ἐντάσεως, ὁ φόβος νά σᾶς ἀνοίξῃ τόν ἐσώτερον ὀφθαλμόν.

Τί θά εἶναι τὰ φαινόμενα, δέν ἐξηγῶ, διότι θά ἔπαιναν πλέον νά εἶναι κάτι τό ἐκπληκτικόν.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ ἀδύνατος, διὰ νά εἰσχωρήσῃ εἰς τὰ Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ. Διὰ τοῦτο βοηθεῖται, διὰ πρώτην φοράν, ἀπό τόν Οὐρανόν, διὰ νά τοῦ ἀποδείξῃ τήν ἰσχύν Του εἰς Πνεύματα Ἀθάνατα.

2. Ο ΛΟΓΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΥΛΗΣ.

Ὅσοι ἔχουν ὀλίγον ἰλαρόν φῶς, δηλαδή ἀληθινὴν γνώσιν, γνωρίζουν κάλλιστα ὅτι πρό τῆς Δημιουργίας δέν ὑπῆρχεν ὕλη, ἀλλὰ πνεῦμα συσπειρωμένον εἰς πολιτεῖαν εὐδαίμονα, ὅπου ὅλοι αἱ ψυχαὶ ἔχαιρον τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παγαθήου.

Ἐκ τοῦ Λόγου τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ ἐδημιουργήθησαν τὰ πάντα, μέ ὅλας τὰς λεπτομερείας των, τὰς ὁποίας οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται ποτέ νά μάθῃ. Ἄρα, ἡ παχυλὴ ὕλη εἶναι φραγμός εἰς τόν ἄνθρωπον, διὰ νά ἐξετάσῃ τήν ρίζαν

τῆς δημιουργίας του. Καί ὅπως τό δένδρον, ὅπου φυτρώνει ἐκεῖ καί ἀποθνήσκει, οὕτω καί ὁ ἄνθρωπος, εἰς τήν Γῆν γεννᾶται καί εἰς τήν Γῆν πεθαίνει. Ἐφ' ὅσον λοιπόν δέν δύναται νά ἀποχωρισθῆ ἀπό αὐτήν, τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά ἐννοήσῃ τήν διαφοράν τῆς ὕλης ἀπό τήν ἀθανασίαν.

Ἄνθρωπε, ἡ ὕλη ἐσκότισε τό πνεῦμα σου καί δέν δύνασαι νά εἰσχωρήσῃς εἰς τά ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς Δημιουργίας. Μόλις ἀποκρούσῃς αὐτήν καί ἀντιληφθῆς, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι αἰτία νά ἀνυψωθῆς, αὐτόματα ἀνυψώνεσαι καί ἀντιλαμβάνεσαι, ὅτι πράγματι ἡ ὕλη ἐδημιουργήθη διά τοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου. Ἄρα, ὁ Λόγος ὑφίστατο, ἐνῶ ἡ ὕλη δέν ὑπῆρχε.

Σύ, ὡς ἄνθρωπος καί συνάμα ὕλη, θά παραδώσῃς αὔριον τό σῶμα σου εἰς τήν Γῆν· ὁ λόγος σου ὁμως θά παραμείνῃ. Διατί;

Διότι ὁ λόγος εἶναι ἀθάνατος.

Ἐάν εἶναι ὁ λόγος κακῆς φωτίσεως, θά τόν ἴδῃς ἀνερχόμενος· καί ὅσον ἐάν θελήσῃς νά τόν ἀποστραφῆς δέν θά δυνηθῆς, διότι παραμένει εἰς τό βιβλίον τῆς Αἰωνιότητος. Ἐάν ὁμως ὁ λόγος σου εἶναι καλός, δηλαδή δημιουργικός, τότε αὐτός θά σοῦ δώσῃ τό φῶς τό Ἐπουράνιον, διά νά λάβῃς θέσιν ἐκεῖ ὅπου σοῦ ἀρμόζει.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μικρογραφία τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ καί ἐπεξεργάζεται εἰς τήν Γῆν, διά νά φθάσῃ τά ὕψη τῆς Σοφίας εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον. Διά τοῦτο ὁ λόγος του εἶναι ἀντίλαλος τοῦ πραγματικοῦ Λόγου τῆς Θεότητος.

Μάθε νά διακρίνῃς τήν διαφοράν τοῦ πραγματικοῦ ἀπό τοῦ μή πραγματικοῦ, διά νά μή ὑποφέρῃς, ὅταν σημάνῃ ἡ ὄρα καί ἐγκαταλείψῃς τήν ἀπατηλήν Γῆν, πού σέ κρατεῖ δέσμιον, διά νά μή δυνηθῆς νά ὑψωθῆς εἰς γνώσεις ἀφθάστους, τῶν ὁποίων τό φῶς θά σέ ἐκπλήξῃ εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Τό φῶς τό ἐπίγειον ἔχει τέλος· τό φῶς τό Ἐπουράνιον εἶναι ἀτελεύτητον. Ποῖον προτιμᾷς ἀπό τά δύο; Τήν τετριμμένην γνῶσιν ἢ τήν ὑψηλήν, τήν ἄγνωστον εἰς τούς

σοφούς τῆς σημερινῆς ἐποχῆς; Εἶσαι ἐλεύθερος νά ἐκλέξῃς. Διά τῆς βίας τό πενιχρόν φῶς δέν δύναται νά φθάσῃ τό ὑπερκόσμιον, τό ἀληθινόν, τό ἄφθαστον.

Ἡ ὕλη στρεβλώνει ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία καθοδηγεῖ τόν ἄνθρωπον, φωτίζει, ἐμπνέει καί ἀνυψώνει.

Ἰδού, ἔχεις ἔμπροσθέν σου δύο ὁδοῦς: Ἡ μὲν πρώτη ἀκτινοβολεῖ δι' ἀνταναικλάσεως ἡ δέ δευτέρα ἔχει πηγαῖον φῶς. Ἡ πρώτη ὁδός ὑποκλέπτει τό φῶς τῆς δευτέρας, διά νά παραπλανήσῃ τόν ἄνθρωπον τῆς μικρᾶς ἀντιλήψεως. Σοῦ ὑποδεικνύω τήν διαφοράν, διά νά σέ βοηθήσω, διότι ἔχεις ἀνάγκη τῆς βοηθείας μου. Πρᾶξε τώρα ὅ,τι ἡ συνείδησίς σου σοῦ ὑπαγορεύει.

3. Η ΨΥΧΗ ΕΙΝΑΙ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΗ ΟΝΤΟΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΑΝ.

Οὐδείς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δύναται νά διανοηθῇ ὅτι ἀποστέλλεται εἰς τόν Σταθμόν Ἄλφα, δηλαδή τήν Γῆν σας, πρὸς καλλιέργειαν σθένους ψυχικοῦ καί ὑπόταξιν τοῦ πνεύματος εἰς τήν ψυχήν.

Καί γνωρίζετε διατί ἀδυνατεῖ ὁ ἄνθρωπος νά πιστεύσῃ τοῦτο; Διότι ἔχει φῶς ὀλίγον καί ἄλλοτε ἀνταναικλᾷ ἐπ' αὐτοῦ τό φῶς τῆς Ἀληθείας, ὅπως καί τό φῶς τοῦ Ψεύδους. Καί ἐάν ἔχη ἀποκτήσῃ ψυχικόν σθένος, αὐτόματα θά ἀντλήσῃ δυνάμεις ἀπό τό φῶς τῆς Ἀληθείας, εἰδ' ἄλλως ἡ ψυχή θά ὑποκύψῃ εἰς τό ἀχαλίνωτον πνεῦμα, ὅποτε θά χάσῃ κάθε ἐπαφήν μέ τήν Ἀλήθειαν καί θά πλανᾶται εἰς τό σκοτός τῆς γνώσεως, ἥτις τόν ὀδηγεῖ εἰς τήν ἀμάθειαν. Αἱ γῆναι γνώσεις εἶναι ἀνάμικτοι· δέν ἀποτελοῦνται ἀπό καθαράν γνώσιν· καί τοῦτο συμβαίνει, διά νά καταμετρηθῇ τό ψυχικόν σθένος τῆς ὄντοτης.

Ὁ ἄνθρωπος ἐμφανίζεται εἰς τήν Γῆν μέ σκοπόν· καί ὁ σκοπός του δέν εἶναι μόνον νά προσπαθῇ νά ζήσῃ καλλίτερον παντός ἄλλου, ἀλλά νά μορφωθῇ, οὐχί διά τῆς τεχνι-

κῆς προόδου, ἀλλά διὰ τῆς ἐσωτερικῆς· καί τοῦτο, διὰ νά γίνη ἄξιος τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἡ Δημιουργία ἐπλασεν αὐτόν. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος τί γνωρίζει περί σκοποῦ τῆς Δημιουργίας, ἀφοῦ ἔχει ἔλλειψιν μαθήσεως; Ἴδού, λοιπόν, διὰ ποῖον σκοπόν ὑπαγορεύω τό ἔργον τοῦτο.

Ἡ ζωή τῶν θνητῶν δέν εἶναι μιᾶς στιγμῆς εἰς τήν Αἰωνιότητα, ἀλλά ζωὴ ἀπειρος, ἣτις διέρχεται πολλά στάδια, διὰ νά φθάσῃ εἰς τό σημεῖον τῆς τελειοποιήσεως.

Ὑπάρχουν πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες νομίζουν ὅτι ζωὴ εἶναι ὁ κόσμος ὁ φθαρτός καί μετά τόν κόσμον τοῦτον τά πάντα ἀπόλλυνται. Κακή, πολύ κακή σκέψις, διότι πηγάζει ἀπό τό φῶς τῆς ἀνταρσίας καί βλάπτει, ὄχι μόνον τόν ἀνυπάκουον εἰς τάς Ἀρχάς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἀλλά καί τούς συνανθρώπους του, οἵτινες πολλές φορές τήν μόνην παρηγορίαν πού ἔχουν, εἶναι ἡ ἐλπίς των πρὸς τόν Θεόν. Μή ἀφαιρεῖτε λοιπόν τήν καλήν ιδέαν τοῦ ἀδελφοῦ σας, διὰ νά τόν ἐντάξετε μεταξύ τῶν ζιζανίων.

Ἡ καλή ιδέα δέν εἶναι ἔννοια, ἀλλά πράξις, διότι ὅταν εἶναι σταθεροποιημένη, ἀποδίδει τό καλόν. Ὡστε αἱ ἀπεσταλμένα ψυχαί ἔρχονται εἰς τόν κόσμον σας πρὸς συμπλήρωσιν ἐλλείψεων των καί ἀποβλέπουσαι εἰς θέσιν ἀνωτέραν ἀπό ἐκείνην ἣν κατεῖχον πρότερον. Μεταξύ τῶν ψυχῶν πού ἀναφέρω, ἔρχονται καί ψυχαί τιμωρημένα, διὰ νά ἐλεγχθοῦν ἀπό τόν ΑΝΑΡΧΟΝ, διότι αὐτάς τάς ψυχάς ὀρίζει μόνον ὁ Ὑψιστος. Ὁ Πνευματικός Κόσμος δίδει ἄδειαν καί ἐλέγχει τόν προορισμόν τῆς ζωῆς, ἣν θά ἀκολουθήσουν, καί, συμφώνως πρὸς τήν ἐπιθυμίαν αὐτῶν νά ἐπανέλθουν, ἀποστέλλει αὐτάς ὅπου κρίνει καλόν.

Ὑπάρχουν πολλά διαδικασίαι μιᾶς ὀντότητος προτοῦ εἰσελθῆ εἰς τόν Κόσμον σας. Τά διάφορα Συμβούλια θά εἴπουν τήν γνώμην των καί ἐάν αὕτη συνταυτισθῇ μέ τήν ἀπόφασιν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, Ὅστις κρατεῖ αὐτάς δεσμίους εἰς το Ἔρεβος, τότε ἀποστέλλονται.

Πάντα ταῦτα δίδω, διὰ νά ἐννοήσετε τί συμβαίνει εἰς

τούς Οὐρανοὺς καὶ ὁποῖον δύσκολον ἔργον ἀναλαμβάνουν οἱ Ἀρχηγοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Τὰς λεπτομερείας ἀδύνατον νὰ ἐννοήσετε, ἔστω καὶ ἐάν εἴσθε οἱ σοφώτεροι τῶν σοφῶν.

4. ΘΑΝΑΤΟΣ, ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΟΝΤΟΤΗΤΟΣ.

Τί εἶναι θάνατος; Εἶναι λέξις πού σημαίνει τὴν ταφήν τοῦ σώματος. Ἄρα, τί γίνεται τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ; Αὐτά τὰ δύο, ἀλληλένδετα, ἀποχωροῦν ἀπὸ τὴν φθαρτὴν Γῆν καὶ εἰσέρχονται εἰς τὴν ἀθανασίαν.

Στάδιον πρῶτον τῆς ψυχῆς: Νὰ λογοδοτήσῃ καὶ νὰ καταταχθῇ ἐκεῖ ὅπου ὀρίζει ὁ Νόμος τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Καὶ ἡ ψυχὴ λογοδοτεῖ καὶ ἀνέρχεται εἰς ὄρισμένον Σταθμόν ἢ καταδικάζεται καὶ κατέρχεται εἰς ὄρισμένα Στάδια τοῦ Ἑρέβους.

Ἄρα, ἡ ψυχὴ δέν χάνεται, ὡς λέγουν οἱ μικρόνοες· ἔχει νὰ διέλθῃ πολλὰ στάδια μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν τελειοποίησιν. Καὶ σεῖς νομίζετε, ὅτι ὁ θάνατος σᾶς ἔχει ἐξαλείψει ἀπὸ τὴν Αἰώνιον Ζωὴν! Κακῶς, πολὺ κακῶς! Καὶ δέν πιέζετε τὴν σκέψιν σας καὶ νὰ εἴπητε: «Τί εἶναι τὸ ὄνειρον;», «Τί σημαίνει ἡ ὄπτασία ἑνός πνεύματος;», «Διατί τὸ ὑποσυνειδητόν μου μέ ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν ἢ μέ προτρέπει νὰ πράξω ἐκεῖνο ἢ αὐτό;».

Ἡ Ἐπιστήμη, ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὸ Ἄλφα τῶν Μυστηρίων. Καὶ δίδει ἐξηγήσεις ἐπὶ διαφόρων ψηφίων; Πόθεν λαμβάνει τὸ φῶς τοῦτο, ὅταν ἡ ἰδία ἔχῃ ἔλλειψιν ἀγνοῦ φωτός;

Λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω: Ἡ ἀνθρώπινος ὀντότης δέν πεθαίνει. Ὁ θάνατος εἶναι μετὰστασις τῆς ὀντότητος ἀπὸ τὴν Γῆν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Καὶ θὰ ἐρωτήσῃ εἰς ἕκ τῶν πολλῶν: «Ποῦ γνωρίζω ἐγώ, ἐάν θὰ ἐπανέλθω ἢ ἐάν ἐπανῆλθον;».

Εἰς τὸν ἀμφιβάλλοντα ἀπαντῶ: Νὰ μὴν ἀσχολῆται μέ ὅσα μόνον ἡ Θεότης ἔχει δικαίωμα ἀπὸ τὸν ANAPXON νὰ

ασχολῆται. Νά φροντίζῃ μόνον ὁ ἀμαθής, διὰ τῶν καλῶν του πράξεων, νά φωτίσῃ τόν ἐγκέφαλόν του· καί τότε αὐτομάτως θά εἰσέλθῃ εἰς τό μυστήριον πού ἡ Ἐπιστήμη ἀδυνατεῖ νά ἀντιληφθῇ, λόγῳ κακῆς φωτίσεώς της.

Προοδεύει ἡ Ἐπιστήμη, ἀλλά πρός ζημίαν τοῦ ἀνθρώπου. Διατί;

Διότι ἡ πρόοδος της εἶναι ἐξωτερική καί ποτέ δέν θά φθάσῃ τήν ἄνοδον τῆς ἐσωτερικῆς καλλιέργειας τοῦ ἀνθρώπου. Ζητεῖ ἡ Ἐπιστήμη νά πεισθῇ διὰ τῆς ὕλης, διότι εἶναι παχυλή εἰς τήν σκέψιν καί ἀπόδοσιν. Θά τῆς ἐπιφυλάξωμεν δείγματα τοιαῦτα διὰ φαινομένων, διὰ νά τήν καθλῶσωμεν εἰς τόν βράχον τοῦ Καυκάσου, ὡς τόν Προμηθεά. Καί ὁ γύψ, ὅστις θά τρώγῃ τās σάρκας της, θά εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θά τήν γελοιοποιήσουν διὰ τās μεγάλας της προόδους εἰς τὰ ἀχανῆ βάθη τοῦ σκότους. Καί τότε θα τήν σώσῃ, ὄχι ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλά τό Φῶς τῆς Ἀληθείας.

Οὕτω μόνον θα κατανοήσῃ ὅποια εἶναι ἡ γνῶσις, ἡ πραγματική γνῶσις τοῦ ἀγνοῦ φωτός.

Θάνατος δέν ὑφίσταται!

ΜΕΡΟΣ Β΄

1. ΥΛΗ, ΝΕΚΡΑ ΣΥΝΘΕΣΙΣ.

Ὁλος ὁ ὑλικός κόσμος ἀποτελεῖται ἀπό συνθέσεις ὑλικάς. Ἄλλαι συνθέσεις εἶναι ἀπλαῖ καί ἄλλαι πολυσύνθετοι.

Αἱ ἀπλαῖ συνθέσεις ἔχουν ἐλαφράς δυνάμεις, ἐνῶ αἱ πολυσύνθετοι εἶναι ἰσχυρότατοι.

Ἡ ὕλη λοιπόν εἰς τόν φθαρτόν κόσμον, ὄλο καί ἀνανεοῦται· ποτέ δέν παραμένει εἰς τήν αὐτήν κατάστασιν.

Ἡ πολυσύνθετος ὕλη, δυσκόλως δύναται νά μετατραπῇ εἰς νέαν τοιαύτην. Ἀλλά τότε σχηματίζεται, εἰς τό νέον μῖγμα τῆς πολυσυνθέτου ὕλης, μία νέα δύναμις, πού προκα-

λεῖ πολλάκις τὴν διάσπασιν τῆς πολυσυνθέσεώς της, ὥστε νά ἐπιφέρῃ καί βλάβας εἰς τόν ἄνθρωπον. Μέ τὴν ἔκρηξίν της, ἀπονεκροῦται καί πάλιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέ, συσσωρεύει ἄλλας ὕλας, πρὸς σχηματισμόν ἄλλης πολυσυνθέτου ὕλης.

Πάντα ταῦτα συμβαίνουν εἰς τὴν ὕλην, διὰ τῶν φυσικῶν στοιχείων, πού χρησιμοποιεῖ ὁ Οὐρανός. Ἐάν παύσῃ ὁ Οὐρανός νά ἐνδιαφέρεται διὰ τό ἀνθρώπινον γένος, τότε τά πάντα ἀπονεκροῦνται. Ἄρα, ἡ ὕλη εἶναι νεκρά· καί ἐάν μεταβάλλεται, τοῦτο γίνεται, διότι ἐπεμβαίνουν τά στοιχεῖα, ὡς εἶπον, τῆς Φύσεως, τά κινούμενα διὰ τῶν ἀποφάσεών Μας.

Ἐάν εἰσεκλείατε εἰς κυτίον τι πυρίτιδα, αὐτὴ θά παραμείνῃ νεκρά. Ἐάν ὁμως θελήσῃ ὁ ἄνθρωπος νά θέσῃ εἰς αὐτὴν πῦρ, τί γίνεται; Ἴδού, πῶς ἡ ὕλη εἶναι νεκρά· ἀλλ' ὅταν Ἡμεῖς δέν χρησιμοποιοῦμεν τά στοιχεῖα τῆς Φύσεως, ἡ ὕλη δέν δύναται νά ἐκραγῇ ἐξ ἑαυτῆς.

Ἡ ὕλη ὑπῆρχεν εἰς τὴν φαντασίαν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, ὅστις ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὡς ὀρατὴν, ἀλλὰ νεκράν.

Διὰ τῶν δυνάμεών Του ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ ἐδημιούργησε καί τά στοιχεῖα τῆς Φύσεως, τά ὅποια ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ὕλης, διὰ νά δώσουν εἰς αὐτὴν ζωὴν.

Ἡ γῆ, ὅταν εἶναι ξηρά, ἀποδίδει; Ὅταν ὁμως ἡ βροχὴ καταβρέξῃ αὐτήν, καί ὕστερον ὁ ἄνεμος ἀποξηράνῃ τό ἔδαφος καί τό νέφος κρατήσῃ τὴν πρέπουσαν θερμοκρασίαν, ἡ γῆ θά ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς της.

Πῶς ὁμως; Διὰ τῶν δυνάμεών Μας. Διότι δέν φροντίζομεν μόνον διὰ τὴν ἠθικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καί διὰ τὴν συντήρησιν αὐτοῦ. Ἡ συντήρησις τοῦ ἀνθρώπου γίνεται μέσῳ τῆς γῆς, οὐχί τῆς ξηρᾶς, ἀλλὰ τῆς ἐναλλασσομένης. Ὑστερον πίπτει ἡ χιών, ἡσυχάζει ἡ γῆ καί αἱ διάφοροι οὐσίαι συνθέτονται, διὰ νά δώσουν καρπούς, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἐποχὴ.

Ὡς παρατηρεῖτε, ὅλα τά ἐν τῇ Γῇ ὑλικά εἶναι νεκρά, ἀλλὰ μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων κινοῦνται, εὐρίσκονται ἐν

ὄργανω· καί τοῦτο, διά νά ἀποδώσουν ἐν καιρῷ.

Οἱ πίνακες τῆς νεκρᾶς φύσεως, πού ὁ ἄνθρωπος δέν ἔδωσε τήν ἐρμηνείαν, σημαίνουν ὅτι ἡ φύσις βαίνει πρὸς τόν θάνατον, διότι τήν ἐγκατέλειπεν ἡ δύναμις τῆς κινήσεως. Διά τοῦτο οἱ πίνακες οὗτοι ἔχουν κάτι τό μελαγχολικόν, ἐνῶ οἱ ζωντανοί πίνακες ἔχουν τήν ὄψιν ὄργανου, δηλαδή ἐνέργειαν ἐκ τῶν Ἄνω πρὸς τά κάτω, ὅπως ἀκριβῶς καί εἰς τόν ἄνθρωπον: Ὅταν δέχεται τό φῶς, ἀποδίδει· ὅταν δέχεται τό σκότος, καταστρέφει.

Ἄρα, ὡς ἔχετε ἀντιληφθῆ, ἡ ὕλη, εἴτε εἶναι ἀπλή εἴτε εἶναι σύνθετη, εἶναι ὕλη καί, ὡς ἐκ τούτου, νεκρά. Διά τοῦτο καί ὁ ἄνθρωπος, ὡς ὕλη, θά ἀποθάνῃ, δέν εἶναι αἰώνιος. Ἀλλ' ὡς πνεῦμα εἶναι ἀθάνατος, διότι δέν εἶναι ὕλη.

Ὅ,τι ἐκπέμπεται Ἄνωθεν, ζῆ.

Ὅ,τι ἀναβλύζει κάτωθεν, πεθαίνει, ὅπως καί τά φυτά.

2. Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΕΚΜΗΔΕΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΥΛΗΝ.

Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ Θεῖος Λόγος δύναται νά ἐκμηδενίσῃ τήν ὕλην. Θά εἶπητε, πῶς;

Μικρόν τι παράδειγμα ἀρκεῖ: Ὅταν γίνεται μία προσκόμισις, τί συμβαίνει; Τό ἀντικείμενον, τό ὁποῖον εὐρίσκεται μακράν σας καί μάλιστα ἐγκλεισμένον ἐντός κιβωτίου δι' εἰδικῆς κλειδός, πῶς ἀποσυντίθεται, διαπερᾶ ἀπόστασιν καί τοίχους, τῶν ὁποίων τό πάχος εἶναι τόσον, ὥστε νά μή δύναται οὔτε ὁ ἀήρ νά εἰσχωρῆ; Καί ὁμως, τό ἀντικείμενον διελύθη καί εἰσεχώρησεν ἐντός τοῦ δωματίου, ὅπου εὐρίσκεσθε καί συντίθεται, ὡς ἦτο πρότερον, διά τοῦ Δημιουργικοῦ Λόγου.

Τοιαῦτα πειράματά ἐπανειλημμένως ἔχετε παρακολουθήσει. Φαντάζεσθε, ὅταν πρόκειται ὁ Κύριος διά τοῦ Λόγου Του νά καταστρέψῃ, διά νά δημιουργήσῃ, τί γίνεται. Διά τοῦτο εἶπον, ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου ἐκμηδενίζει τήν ὕλην.

Ἡ ὕλη δέν εἶναι εὐκόλον νά ἀπωλεσθῆ ἀπό τόν φθαρτόν

κόσμον, ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος τήν ἔχει ἀνάγκην. Ὅταν ὁμως εἰς ἓν ἐκ τῶν σημείων πού ὁ Ἰδιος κρίνει ὅτι εἶναι ἀχρηστος ἢ ἐπιβλαβής πρὸς τόν σκοπόν Του, τότε τήν ἐκμηδενίζει. Ἄρα, ἡ ὕλη δέν δύναται νά ἀντισταθῇ εἰς τήν πίεσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, διότι ὑπόκειται εἰς τήν ὑπηρεσίαν Αὐτοῦ.

Πρὸς μεγάλην ἀπορίαν τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων, δείγματα τῆς ἐκμηδενιζομένης ὕλης θά ἴδητε, διά νά ἀντιληφθῆτε ὅτι ὁ Λόγος εἶναι τό Πᾶν, ἡ δέ ὕλη τό τίποτε, διότι ἐπλάσθη ἐκ τοῦ μηδενός.

3. ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΔΕΝ ΥΦΙΣΤΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΛΗΝ.

Κάποτε, εἰς τούς ἀπείρους αἰῶνας πού ἔχουν παρέλθει, ἡ ὕλη δέν ὑπῆρχε καί ἐδημιουργήθη δι' ἀπώτερον σκοπόν τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ.

Σήμερον μέ τήν ὕλην ζητε, τήν ὕλην βλέπετε, διά τήν ὕλην ὀμιλεῖτε. Διότι καί σεῖς ἐν μέρει εἴσθε ὕλικοί. Ἄλλ' ὅταν ἀποβάλλετε τό ἔνδυμα τῆς ὕλης, τότε εἴσθε ἀθάνατοι. Ἡ ὕλη ὁμως πού ἐγκαταλείψατε εἰς τήν Γῆν, τί γίνεται;

Μετατρέπεται εἰς ἄλλα χημικά στοιχεῖα καί αὐτά ἀποδίδουν ἄλλην ὕλην· καί οὕτως ἡ ὕλη ὑφίσταται μέχρι τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου. Τότε δι' ἑνός Λόγου Του ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ, ὅπως τήν ἐδημιούργησε, θά τήν καταστρέψῃ. Καί λέγοντας «θά τήν καταστρέψῃ», δέν ἐννοῶ ὅτι θά γίνῃ καί πάλιν ὕλη. Ὅχι. Θά ἐξαφανισθῇ ὡς νά μήν ὑπῆρχε ποτέ. Ὅπως δέν ἔχετε παρακολουθήσει τόν πρῶτον Λόγον τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, ὅταν ἐδημιούργησε τήν ὕλην, οὕτω δέν θά παρακολουθήσετε καί τόν τελευταῖον Αὐτοῦ Λόγον, ὅταν θά διαλύσῃ τήν ὕλην διά παντός.

Ἄρα, ἡ ὕλη δέν εἶναι αἰώνιος· καί τό διάστημα, ἀπό τῆς ἐμφανίσεώς της ἕως τῆς ἐξαφανίσεώς της διά τοῦ ΑΝΑΡΧΟΥ, εἶναι διάστημα δευτερολέπτου.

Αἱ ψυχαί ὑπῆρχον καί θά ὑπάρχουν εἰς τούς αἰῶνας τούς ἅπαντας. Εἶναι οὗτος ὁ πρῶτος Νόμος τοῦ Κυρίου.

4. ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ ΘΑ ΕΚΜΗΔΕ- ΝΙΣΗ ΤΗΝ ΥΛΗΝ.

Ίδού μία φράσις εἰς τὴν ὁποῖαν τὸ ἀσύλληπτον ἐκμηδε-
νίζει τὸ συλλαμβανόμενον εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, δηλαδὴ
τὴν ὕλην.

«Καὶ πῶς;», θά διερωτηθοῦν πολλοὶ «τὸ Φῶς, καὶ μάλι-
στα τῆς Ἀληθείας, εἶναι δυνατόν νά ἐπενεργῇ ἐπὶ τῆς ὕλης,
ὡς ἡ ὕλη νά μὴ ὑπάρχη καὶ νά ὑπάρχη μόνον ἡ δύναμις τοῦ
Φωτός;».

Ἀπίστευτον διὰ τὸν ἄνθρωπον τῆς μέλαινας φωτίσεως·
μάλιστα, ἀπίστευτον.

Τί εἶναι ὁ κεραυνός; Πῶς δημιουργεῖται; Ποῖαν δύνα-
μιν ἔχει; Ποῦ διοχετεύεται; Τί γνωρίζει ἀπὸ αὐτὰ ὁ ἄνθρω-
πος;

Ἐχει, βεβαίως, τὰς ἀντιλήψεις του, ἐρευνᾶ, κάτι ὑπο-
πτεύεται, συμπεραίνει καὶ τέλος λέγει, ὅτι τὸ ἀρνητικὸν μὲ
τὸ θετικὸν σύννεφον συνεκρούσθησαν καὶ ὁ σπινθὴρ αὐ-
τῆς τῆς συγκρούσεως εἶναι ὁ κεραυνός, τὸν ὁποῖον ἀγνο-
οῦν καὶ δέν δύνανται νά ἐρευνήσουν.

Τὸ φῶς τοῦ κεραυνοῦ, δέν ἔχει τίποτε τὸ ὑλικὸν στοι-
χεῖον. Τί εἶναι τότε ὁ κεραυνός;

Εἶναι μία ἰσχυρὰ λάμπις ἠλεκτροδυναμική, ἡ ὁποία ἔλ-
κεται ἀπὸ τὸ ἀρνητικὸν στοιχεῖον, πού εἶναι ἡ γῆ.

Τὸ ἴδιον, ἡ Πνευματικὴ Λάμπις τοῦ Οὐρανοῦ ἔλκεται
ἀπὸ τοὺς γήινους, ὡς ἀρνητικὰ στοιχεῖα, διότι ἔχουν τὸ πε-
ρίβλημά τους, πού εἶναι ὕλη. Τὴν ἰδίαν ἐνέργειαν πού ὁ
κεραυνός ποιεῖ ἐντὸς τῆς γῆς, τὴν αὐτὴν ποιεῖ καὶ τὸ Φῶς
τὸ Ἀληθινόν εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ διαφορὰ τοῦ κεραυνοῦ ἀπὸ τὴν Ἀληθινὴν Φώτισιν
εἶναι τεραστία, διότι ἡ τελευταία εἶναι αὐτὴ πού κυβερνᾶ
αὐτὴ πού δίδει δύναμιν εἰς τὸν κεραυνόν· αὐτὴ πού διέπει
τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι δύναμις τὸ Φῶς τῆς Ἀλη-
θείας ἀκατάβλητος καὶ ὡς τοιαύτη, εἴτε τὸ θέλετε εἴτε δέν
τὸ θέλετε, θά ἐκμηδενίσῃ τὴν ὕλην.

ΜΕΡΟΣ Γ΄

1. ΕΙΣ ΤΑΣ ΥΨΗΛΑΣ ΕΝΝΟΙΑΣ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟΝ.

Διά νά έννοήσετε τί θέλω νά εἶπω «Ύψηλάς Ἰδέας», θά ἀνατρέξετε εἰς μίαν ἐκ τῶν Διδασκαλιῶν τοῦ Κυρίου*, ὅπου ἀναφέρει «Ἀξίας τοῦ Οὐρανοῦ ἢ Ὀντότητας», αἱ ὁποῖαι ναί μὲν δέν εἶναι ἀνθρώπινα ὄντα, ἀλλ' εἶναι ἄγνωστα εἰς ὑμᾶς ὄντα τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Χωρίς αὐτάς τάς έννοι-
ας, δέν θά ἠμποροῦσε νά συγκρατηθῆ τόσον ὁ Κόσμος σας, ὅσον καί ἄλλοι μακρυνοί, ἄπειροι κόσμοι.

Αἱ Ἔννοιαι αὐταί εἶναι τρομακτικά εἰς δυναμικότητα, ὅταν ὁ Κύριος στρέψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν ἐκεῖ, ὅπου εὐρίσκει ἀνάγκην.

Ἡ κάθε μία τῶν Ἐννοιῶν, συνδέονται μεταξύ των μέ μίαν ἄλλην έννοιαν, τήν έννοιαν τῆς Ἠθικῆς.

Τί γνωρίζει ὁ σημερινός σας σοφός περί αὐτῶν τῶν Ἐννοιῶν; Οὐδέν. Διότι ἀπέχει πόρρω τῆς Θείας Φωτίσεως. Μόνον μερικοί πεφωτισμένοι εἰς τά Μυστήρια τοῦ Οὐρανοῦ κάτι ἀντιλαμβάνονται, ἀλλά καί αὐτοί ἀκόμη δέν εἶναι εἰς θέσιν νά δώσουν τήν ὀρθήν ἐξήγησιν ἐπί τῆς ἐνεργείας τῶν Ἐννοιῶν ἐπί τῆς ὕλης.

Αἱ Ὑψηλαί Ἔννοιαι εἶναι ἀθάνατοι, διότι ἔχουν κάτι τό πολύ ὕψηλόν, ἀλλά καί μυστηριῶδες διά τήν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἄλλος Ἀρχηγός τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου θά σᾶς ἐξηγήσῃ διατί αἱ Ὑψηλαί Ἔννοιαι εἶναι ἀθάνατοι καί πῶς τάς μεταχειρίζονται οἱ διεκπεραιωταί τοῦ Κυρίου.

---

* Βλέπε τήν «Βουλή τοῦ Κυρίου», στίς 11/11/1962.

2. ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΑΜΕΡΠΕΙΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΥΡΥΣ ΟΡΙΖΩΝ.

Ποτέ μὴν ἀναμένετε κάτι τό ὑψηλόν ἀπό τὰς σκέψεις τὰς ποταπὰς, τὰς ἀνευκρινεῖς, τὰς ἐγωιστικὰς, τὰς ἐχούσας τὴν ρίζαν τῶν εἰς τὴν ποταπὴν ὕλην. Διὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς δὲν ὑπάρχει εὐρὺς ὀρίζων.

Προηγουμένως εἶχον ἀναπτύξει διὰ τὰς Ὑψηλὰς Σκέψεις εἰδικόν κεφάλαιον καὶ ἔδωσα εἰς αὐτάς, ἐάν ἐνθυμησθε, ὄντοτητα. Εἶπον, δηλαδή, ὅτι εἶναι Ἀξίαι. Ἀξίαι τοῦ Οὐρανοῦ. Αἱ χαμερπεῖς ὁμως σκέψεις εἶναι γεννήματα τῆς ὕλης καί, ὡς ἐκ τούτου, δὲν ἀφήνουν τὴν ὄντοτητα νὰ ἀνέλθῃ ἔστω καὶ ὀλίγας βαθμίδας πρὸς τό ὑψηλόν, τό ὠραῖον, τό ἰσχυρόν. Δέν λέγω τό ἀγαθόν οὔτε τό καλόν, διότι αἱ Ὑψηλαὶ Ἰδέαι δὲν ἐνεργοῦν αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς ἐπὶ καλῶ ἢ ἀγαθῶ· εἶναι Ἀξίαι καὶ μόνον. Ἐάν ὑπῆρχεν εἰς αὐτάς ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Καλωσύνη, τότε θὰ ἦσαν ὄντοτικαὶ ἀνθρώπιναί.

Ὁ πείσμων, ὁ ἔχων μεμονωμένην ἰδέαν εἰς τι, ὁ ἀκολουθῶν τὰς Ὑψηλὰς Ἰδέας καὶ ἐφαρμόζων τὰς χαμερπεῖς, εἶναι ἀνθρώπος πού διέπεται ἀπὸ τὸν ἄξονα τοῦ «ἐγωλατρικοῦ πάθους» καί, ὡς ἐκ τούτου, ἐκπίπτει εἰς τὴν ὑλοφροσύνην, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰς χαμηλὰς ἅς εἶπω σκέψεις τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις ἐλοξοδρόμησεν διὰ νὰ μὴ θιγῇ ὁ ἑαυτός του.

Προτιμῶμεν τὸν ἔχοντα τελείως ἄγνοϊαν τῶν πάντων, διὰ νὰ διαπλάσωμεν αὐτόν ὅπως ὁ Πνευματικὸς Κόσμος θέλῃ. Ἡ «ἠμμάθεια» καὶ ὁ «ἐγωισμὸς τῆς γνώσεως» εἶναι ἔν καὶ τό αὐτό. Οὐδεμίᾳ διαφορᾷ ὑπάρχει.

Ὅταν ὁ γεωργὸς εἶναι ἀνίδεος, ὁ σπόρος δὲν εὐδοκιμεῖ· δύναται ὁ σπόρος νὰ εἶναι ἢ νὰ φαίνεται ἔξοχος, ἀλλὰ ἐνδον αὐτοῦ εἶναι κενός. Ἐν ὀλίγοις, ἰδού, ποῦ αἱ χαμερπεῖς σκέψεις ὀδηγοῦν τὸν ἀνθρώπον: Τοῦ ἀφαιροῦν κάθε εὐρύν ὀρίζοντα καὶ βυθίζεταί οὗτος εἰς τὰ βάθη τῆς ἀμαθείας του μέ τό συναίσθημα τῆς Ἀνταρσίας.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ:

ΕΠΙΞΗΓΗΣΙΣ

ΜΕΡΟΣ Α' - 3: Καταμετράται τό ψυχικόν σθένος από τήν έντασιν του πνεύματος εις τάς καλὰς ἢ μή πράξεις, διότι σκοπός τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς ὀντότητος εις τόν γήινον κόσμον εἶναι νά ἀποκτήσῃ σθένος. Ἀναλόγως, λοιπόν, τῶν περιστάσεων, ὁ ἄνθρωπος δελεάζεται ἀπό τάς ἔλξεις τῆς γήινου ζωῆς.

Ἰδού, λοιπόν, ποίαν στάσιν θά λάβῃ τό ἐλεύθερον καί ἀνενόητον πνεῦμα καί πῶς θά ἐνεργήσῃ ἔναντι τῆς ψυχῆς. Ἐάν ἰσοδυναμήσῃ μετ' αὐτῆς ἡ ὀντότης, εἶναι ἐντός του Νόμου, πού ὁ Πνευματικός Κόσμος καθώρισεν. Ἐάν, παρ' ὅλας τάς ἔλξεις, ὑποταχθῇ εις τήν ψυχῆν, ὑπερισχύει ἐν αὐτῷ ἡ δύναμις, ἣν ἀπέκτησεν ἐν τῷ Οὐρανῷ ἀπό τάς διδασκαλίας κ.λπ. Ἐάν ὅμως ἡ ψυχὴ ὑποταχθῇ εις τό πνεῦμα, δέν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος εἰμή ἡ ἀκολούθησις του δρόμου τῆς ἀπωλείας.

Τό πνεῦμα εἶπομεν ὅτι ἐμφανίζεται καθαρόν, ἐλεύθερον, χωρίς νά εἶναι ἐπηρεασμένον ἀπό τάς δύο ἀντιθέτους δυνάμεις. Ἀνδροῦται ἡ ὀντότης, ἀποκτᾶ γνώσεις, διακρίσεις καί συγκρίσεις. Ἐάν ἡ ψυχὴ ἔχῃ ὀλίγον σθένος, τό ὁποῖον ἀπέκτησε, διά σήματος μεταδίδει εις τό πνεῦμα ποίαν ἀπόφασιν εἶναι προτιμότερον νά λαμβάνῃ. Τό πνεῦμα ἐπηρεάζεται ἀπό τήν ἔνδον φωνήν καί οὕτως ὑπερπηδώντας τό πρόσκομμα, ἡ ὀντότης εὐρίσκεται εις τόν δρόμον τῆς ἀνωτέρας ποιότητός της.

Πολύ δύσκολον, ἀπό τό σημεῖον αὐτό ἡ ὀντότης νά ὀπισθοδρομήσῃ. Ἐάν, ὅμως, τό σθένος εἶναι μέν κάπως ἀνώτερον τῆς προγενεστερᾶς ἐμφανίσεως τῆς ὀντότητος ἐπί τῆς Γῆς καί τό πνεῦμα ἀπό ἀπερισκεψίαν (διότι εἶναι ἐλεύθερον) δοκιμάσει – ἅς εἶπω – τήν ἐμφανισθεῖσαν ἔλξιν του

γῆνιου κόσμου, τότε ἡ ζύμη τῆς ψυχῆς χάνει εἰς ἀπόδοσιν καὶ αὐτομάτως τό πνεῦμα λαμβάνει μεγαλυτέραν ἔντασιν, πρὸς καθυπόταξιν τῆς ψυχῆς. Ἴδου μία ψυχὴ κακῆς ποιότητος, ὄχι κακίστης, ὡς ἦτο πρότερον, πάντως ὁμως κακῆς. Ἡ ψυχὴ αὕτη, ἐάν ἀφυπνισθῆ ἔντός τοῦ σκότους τῆς καὶ ἴδη τό φῶς τῆς Ἀληθείας, δύναται νά ἀνεύρη τό ἀπωλεσθέν μέρος τοῦ κέρδους τῆς καὶ νά ἐνταχθῆ εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ φωτισμοῦ.

Αἱ λεπτομέρειαι εἶναι πάμπολλαι, πού μόνον ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀσχολεῖται μέ αὐτάς.

ΜΕΡΟΣ Β' - 1: Ἡ ὕλη ἰσοδυναμεῖ μέ τόν ἀριθμόν μηδέν (0), διότι ἐκ τοῦ μηδενός ἐπλάσθη. Καί ὅ,τι δημιουργεῖται ἐκ τοῦ μηδενός, ὑπόκειται εἰς τόν νόμον τῆς φθορᾶς. Ὁ ἄνθρωπος δέν ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ μηδενός, ἀλλ' ἐδῶ ἔχομεν ἄλλην περίπτωσιν, τὴν ὁποῖαν παρακάμπτω. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑλικός, ἔχει ὁμως πνεῦμα. Δέν ἀνέφερον τὴν ψυχὴν, διότι αὕτη εἶναι ἡ κινητήριος δύναμις αὐτοῦ καὶ ἀνήκει εἰς τόν ΑΝΑΡΧΟΝ. Ἄρα, ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνεῦμα ἐκ τῶν Ἄνω καὶ σῶμα ἐκ τῶν κάτω, δηλ. ὕλη. Καί ὅπως ὁ ἄνθρωπος, ἀποθνήσκων, ἐγκαταλείπει τό ὑλικόν του μέρος, τό ὁποῖον μεταβάλλεται εἰς χοῦν, οὕτω καὶ ἡ ὕλη, μεταβαλλομένη διαρκῶς, δέν ὑφίσταται εἰς οὐσίαν καὶ εἰς σχῆμα προκαθορισμένον. Διαρκῶς μεταβάλλεται, διότι ὅλο καὶ ἀποθνήσκει, μέχρι τῆς τελικῆς αὐτῆς ἐξελίψεως. Ἐφ' ὅσον ὁμως ὑπάρχει ἄνθρωπος, θά ὑφίσταται καὶ αὕτη.

Ὁ ἄνθρωπος τροφοδοτεῖται ἀπό δύο πηγᾶς: Ἀπό τὴν Πηγὴν τοῦ Πνεύματος καὶ ἀπό τὴν πηγὴν τῆς ὕλης. Λέγοντας «πηγὴν τῆς ὕλης», δέν ἐννοῶ ὅτι ἡ ὕλη ἔχει ἰδικὴν τῆς πηγῆν, ἐννοῶ κάτι ἄλλο: Τό κακόν πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐδρεύει εἰς τὰ χαμηλά ἐπίπεδα τῆς Γῆς.

Τό ἴδιον καὶ ἡ ὕλη πολλακίς λαμβάνει σχήματα, τὰ ὁποῖα δίδει εἰς αὐτήν ὁ Οὐρανός. Ἀλλά τρέφεται καὶ ἀπό

τήν ούσίαν πού λαμβάνει από τό Πνεῦμα τοῦ κακοῦ.

Τό μήλον τοῦ πρωτοπλάστου ἐνέκλειεν, ἐν τῇ εἰκόνι του, τήν πονηράν ούσίαν. Εἰς τόν ἄνθρωπον ἔγκειτο νά περιπέση ἢ ὄχι εἰς τήν παγίδα. Περιέπεσεν εἰς τήν ὕλην. Δέν θά ἐπεκταθῶ εἰς τό ζήτημα τοῦτο, διότι τήν ἐξήγησιν ἐπί τοῦ μήλου θά δώσῃ ὁ Ὅμηρος, ὡς καί πλεῖστα ἄλλα ἄγνωστα*. Ἡ νεκρά ὕλη, ἀφ' ἐαυτῆς, δέν παύει ἀπό τοῦ νά εἶναι πάντα νεκρά.

---

* Βλέπε τό ἔργον τοῦ Ὁμήρου: «Ἄνθρωπος καί Εἰρήνη», Διδασκαλίες 2, 3, 90, κ. ἄ.

ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ:*

Ο ΘΕΜΕΛΙΟΣ ΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Θεμέλιος Λίθος τῆς Πίστεως, λέγεται ἡ ἠθική βάση τοῦ οἰκοδομητικοῦ Λόγου. Τοιοῦτον Λόγον δίδει μόνον ἐκεῖνος, ὅστις προορίζεται δι' αὐτό καί μόνον.

Τό νά ἐκπαιδευθῆ τις εἰς τόν Λόγον τοῦτον, δέν εἶναι εὐκόλον. Ὅταν οἱ τέκτονες ἐνός οἰκοδομήματος ἀγνοοῦν τόν τρόπον τῆς ἐργασίας των, τό οἰκοδόμημα θά εἶναι ἐτοιμόρροπον.

Συνήθως ὁ λίθος ἀποτελεῖ τό κύριον μέρος τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ λίθος ἔχει ἐννοίας ὡς αὗται:

«Ὁ φιλοσοφικός λίθος», ὅστις σημαίνει τό στερεόν μέρος τῆς φιλοσοφικῆς γνώσεως τό μή ἐπιδεχόμενον πρόσθετον ἐργασίαν.

Εἰς τήν Δημοτικὴν χρησιμοποιεῖτε ἄλλην λέξιν: «Ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου», δηλαδή ἡ γυνή αὕτη δέν ἀλλάζει τό θεμέλιόν της· εἶναι τό σκάνδαλον ὑπό μορφήν λίθου, ὡς ἡ βάση.

Ἄρα, ὁ λίθος εἶναι κάτι τό ἄμορφον· καί συνδεόμενον μέ τās ἐννοίας, λαμβάνει νόησιν. Ὁ θεμέλιος Λίθος τῆς Πί-

---

* Ἄρχων τοῦ Ἀνακτόρου τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς. Ἀκατονόμαστος.

στεως! Ἀφρημένα ἔννοιαι, ἀλλά ὁ λίθος δίδει εἰς τό σχῆμα τοῦ Λόγου τήν οὐσίαν.

Εἶναι δυσκολώτερον τό οἰκοδόμημα τοῦ Λόγου, παρά ἔν σὺνήθης ἄλλο οἰκοδόμημα. Τά συνήθη οἰκοδομήματα ἔρχονται καί παρέρχονται, ἐνώ τό οἰκοδόμημα τοῦ Ἱεροῦ Λόγου παραμένει ἀκλόνητον εἰς τήν αἰώνιαν ζωήν!

Πῶς ὁ Λόγος δημιουργεῖ; Ὅπως αἱ χεῖρες τοῦ ἀνθρώπου οἰκοδομοῦν, οὕτω καί ὁ Λόγος οἰκοδομεῖ. Δηλαδή, δίδει ἔμπνευσιν, δίδει νέας δυνάμεις, καθοδηγεῖ τίνι τρόπο καί πῶς ὁ Λόγος νά γίνῃ ἔργον. Καί τό ἔργον τοῦ Λόγου εἶναι ἀθάνατον οἰκοδόμημα, τό ὁποῖον συνεχῶς μεταβαλλόμενον εἰς Φάρον Γνώσεως, φωτίζει καί ἀνοίγει νέους ὀρίζοντας.

Οἱ νέοι ὀρίζοντες εἶναι φῶτα τοῦ Θεμελιωτοῦ Λόγου ἢ Λίθου. Ὅσοι δέ χρησιμοποιοῦν τὰς γνώσεις τοῦ Πνευματικοῦ Φάρου, οὐδέποτε θά ἐπιπίπτουν ἐπί σκοπέλων, οὐδέποτε θά εὔρεθῶν εἰς τήν θύελλαν, θά ἀποφεύγουν τὰ ἐνδεχόμενα κακά, φωτιζόμενοι καί ἐνεργοῦντες κατά τόν φωτισμόν των. Διότι ὁ φωτισμός των ἔχει τήν ἀκλόνητον πίστιν πρός Ἐκεῖνον, ὅστις τοὺς καθοδηγεῖ.

Ὁ θεμέλιος Λίθος τῆς Πίστεως ἄς γίνῃ ὁδηγός τῶν πιστῶν καί ἀφοσιωμένων εἰς τόν Κύριον.

Διά τοῦ λίθου θεμελιώνεται τό οἰκοδόμημα. Ὁ λίθος παραμένει ἐντός τῆς γῆς ὡς βάσις στερεά. Ἡ Πίστις, ὡς ἄλλος λίθος, θεμελιώνει τόν Λόγον τοῦ Κυρίου. Ἡ βάσις του εἶναι ὁ Οὐρανός.

Ἡ βάσις τοῦ λίθου δύναται νά ἀνατραπῇ· ἡ βάσις ὁμως τοῦ Λόγου οὐδέποτε ἀνατρέπεται, διότι πηγάζει Ἄνωθεν. Πίστις δέν εἶναι νά πιστεύῃς ἀπλῶς, ἀλλά νά συναισθάνεσαι τό τί πιστεύεις. Καί ὅταν συναισθάνεσαι τήν δύναμιν τῆς Πίστεως ἐντός σου, ἀποτρέπεις τό Κακόν.

Πίστις δέν σημαίνει φανατισμόν, ἀλλά γνώσιν ἀγνήν πρός Ἐκεῖνον, ὅστις τὰ πάντα διέπει! Ὡς θεμέλιος Λίθος τῆς Πίστεως εἶναι ἡ γνώσις τῆς ὑπάρξεως Ἐκεῖνου, ὅστις ὑποβοηθεῖ τήν ὄντοτητα νά συλλαμβάνῃ τήν ὑπαρξίν του

καί νά μεταδίδη αὐτήν ὡς φῶς τῆς Ἀληθείας.

Πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων θυσιάζονται δι' ἓνα σκοπόν. Ἡ θυσία ὁμως αὕτη δέν εἶναι θυσία εὐλογημένη ἀπό τόν ANAPXON, διότι ὁ σκοπός τῆς θυσίας ἀποβλέπει εἰς συμφέροντα ἄλλων ἀνθρώπων, μακράν ὁμως τοῦ γενικοῦ σκοποῦ τῆς Ἀνθρωπότητος. Θυσιαζόμενοι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οὐδέν κερδίζουν· καί εἰς τούς Οὐρανοῦς πληρώνουν τήν ἀπερισκεψίαν των.

Ὁ Θεός δέν ζητεῖ νά θυσιάζεται ὁ ἄνθρωπος, διότι τόν ἀπέστειλεν εἰς τήν Γῆν σας πρός μόνωσιν ψυχικήν· καί ὅταν θυσιάζεται, εἶναι ὡσανύ νά παρακούῃ τήν Βούλησιν τοῦ ANAPXOY. Μία μόνη εἶναι ἡ ἐξάιρεσις: Ἐκείνου, ὅστις ἐθυσιάσθη διά τήν ἐπικράτησιν μιᾶς Ἱερᾶς Ἀρχῆς πρός φῶτισιν ὀλοκλήρου τοῦ Κόσμου. Καί τοῦτο ἐπραξεν ἐν πλήρει συνειδήσει, διότι ἦτο θέλησις τοῦ Κυρίου, ὥστε νά γίνῃ ὁ θεμέλιος Λίθος τῆς Πίστεως καί νά στερεωθῇ ὁ Χριστιανισμός ἐπί βάθρων, τῶν ὁποίων ἡ βάσις εἶναι ἀφανής ἐντός τοῦ βάθους τῆς Γῆς, ὥστε νά παραμένῃ ἀκλόνητος εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Πολλοί ἐπεχείρησαν νά ἀνατρέψουν τήν βάσιν, δηλαδή τόν Θεμέλιον Λίθον. Ἄλλ' οὗτος εἶναι Ἀόρατος· καί ὡς τοιοῦτος δέν κινεῖται, οὔτε μετακινεῖται, διότι τήν βάσιν ἔχει εἰς τούς Οὐρανοῦς. Ποῖος θά δυνηθῇ νά ἐκστρατεύσῃ εἰς τούς Οὐρανοῦς, διά νά ἀνασύρῃ τόν Θεμέλιον Λίθον; Οὐδεῖς μέχρι στιγμῆς ἐνίκησε τόν θάνατον, διά νά κατορθώσῃ τοιοῦτον ἄθλον. Ὅσοι ἐπολέμησαν τήν Διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ὀπισθοδρόμησαν κατά αἰῶνας· καί ἡ ὀπισθοδρόμησις δέν εἶναι ἐπί καλῶ ἑνός Ἐθνους πού ζητεῖ τήν ἀνύψωσιν του.

Ὅσον τά θεμέλια ἑνός οἰκοδομήματος εἶναι βαθύτερα, τόσον ἰσχυρότερον εἶναι τό οἰκοδόμημα. Τά βάθη ὁμως τοῦ Θεμελίου Λίθου, διά τοῦ Λόγου, εἶναι ἀόρατα· καί ὡς τοιαῦτα ὑπερβαίνουν τήν ἰσχύν τοῦ ἀνθρωπίνου μόχθου καί κόπου.

Ὁ θεμέλιος Λίθος τῆς Πίστεως εἶναι Λόγος· καί ὁ Λόγος

εἶναι ὁ Θεός· καὶ Θεός εἶναι ὁ Λόγος! Δηλαδή, ὁ Λόγος τῆς θεμελιώσεως μιᾶς Ἀρχῆς εἶναι θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ Δημιουργοῦ τῶν Πάντων!

Μήπως γνωρίζετε πόσοι τοιοῦτοι θεμέλιοι λίθοι ὑπάρχουν; Εἶς καὶ μόνον! Διότι ὁ Λόγος εἶναι Εἶς· τῆς Δημιουργίας, ὅστις δέν ἀναλύεται! Ἡ θεμελίωσις, λοιπόν, τῆς Ἀρχῆς αὐτῆς εἶναι Θεία· καὶ δέν ἀνέχεται ἐπὶ τῶν βάσεων τῆς ψευδοοικοδομήματα, τὰ ὅποια θά καταστρέψῃ, διὰ νά συνεχισθῇ τό ἀληθινόν τεῖχος τοῦ Ἁγνοῦ Φωτός, πού θά ἔχη ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, ἔλκοντας τούς ἀπίστους πρὸς φῶτισιν.

Θρησκεῖται ὑπάρχουν πολλοί. Ὑπερκόσμιος ὅμως Ἀρχή εἶναι Μία πρὸς πάντας· ὁ Λόγος τοῦ Κυρίου, ἀπό τό Βασίλειον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἀπό ἐκεῖ κατέρχονται τὰ Ἐπουράνια ἐφόδια, διὰ νά ἀνορθωθῇ τό Νέον Οἰκοδόμημα ἐπὶ τῶν παλαιῶν βάσεων.

Τὴν προβολὴν τῶν Λόγων τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου θά ἴδητε εἰς εἰκόνας ἐπὶ τῆς γηίνης σκηνῆς, ἥτις δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Κοινωνίαν. Πάντα ταῦτα ἐβασίσθησαν ἐπὶ τοῦ θεμελίου Λίθου τῆς Πίστεως.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΤΚΩ:

Η ΕΛΞΙΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Τί είναι ἔλξις εἰς τήν γραφήν;

Εἶναι μία δύναμις, πού ἔλκει τόν ἀναγνώστην, ὁποιοσδήποτε καί ἐάν εἶναι αὐτός.

Πῶς θά δυνηθῶμεν νά ἔλξωμεν διά τῆς γραφῆς;

Ἔχοντας ὑπ' ὄψει μας, ὅτι ἓνα σύγγραμμα ὀφείλει πρῶτον νά εἶναι γραμμένον μέ ἀπλότητα. Δεύτερον, νά εἶναι εὐκρινές, ὥστε πάντες νά δύνανται νά ἐννοοῦν αὐτό. Αὐτά εἶναι τά προτερήματα ἐνός καλογραμμένου συγγράμματος. Ἀλλά διά νά ἔλξη, χρειάζεται ποικιλία θεμάτων. Διά τοῦτο ὁ συγγραφεύς ὀφείλει νά ἐκλέγῃ τά ποικίλα θέματα, τά ὁποῖα θά ἐμφανίσῃ εἰς τό σύγγραμμά του.

Λέγοντας «ποικίλα» δέν ἐννοῶ ἀνοησίας καί ιδέας τῶν ἀστόχων ὁμιλητῶν. Ἡ ἔλξις τῆς γραφῆς εἶναι λεπτόν ζήτημα, πού μόνον ὁ ἔχων ἐκ γενετῆς τήν ροπήν τοῦ γράφειν, δύναται νά μέ ἐννοήσῃ.

Γράφουν πολλοί, ἀλλά τί λέγουν;

Λέγουν ἀπόψεις τῶν σκοτεινιάς, τās ὁποίας ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει φαντασθῆ, καί ὡς ἐκ τούτου ἀπό περιέργειαν, ἀπό συνταύπισιν γνωμῶν, ἔλκεται καί εἰσχωρεῖ εἰς τήν ἐσφαλμένην ὁδόν τῆς γνώσεως.

Ἡμεῖς θά προσπαθήσωμεν τήν ἔλξιν μας νά θέσωμεν εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Καλοῦ καί Ἀγαθοῦ, χωρίς βεβαίως

νά απομακρύνωμεν ἐκ τοῦ συγγράμματός μας τὰς σκοτεινάς σκέψεις. Θά τὰς ἀναφέρωμεν, ἐκεῖ ὅπου εἶναι ἡ θέσις των· καί ὕστερον, διὰ τῆς θείας μας δυνάμεως, θά τὰς ἀπογυμνώσωμεν, διὰ νά ἀποδείξωμεν, ὅτι ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἀληθείας ἐκρύπτετο τό πανοῦργον ψεῦδος.

Ὁφείλομεν νά ἀναφέρωμεν ἀληθείας ἀγνώστους εἰς τόν ἄνθρωπον, καλύπτοντας αὐτάς διὰ τοῦ μυστηρίου, μέχρις ὅτου διέλθομεν τό ἐπικίνδυνον μέρος τῆς στροφῆς εἰς τό ἔργον.

Ἔχομεν ἄπειρα θέματα, τελείως ἀγνωστα εἰς τόν ἄνθρωπον. Ὅλα αὐτά εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἐπικοινωνοῦντος, ὥστε νά δυνηθῇ νά ἐκλέγῃ· καί φωτιζόμενος, νά συγγράφῃ μέ τὴν τέχνην τῆς ἔλξεως. Δηλαδή: Τί σήμερον ἀρέσκεται εἰς τόν κόσμον; Τό βλαβερόν, τό ἀνήθικον, τό παραπλανητικόν. Πάντα ταῦτα ὀφείλει νά ἔχῃ εἰς τὴν φαντασίαν του· καί δι' εἰκόνων νά δεικνύῃ αὐτό τό ὅποιον ζῆ ὁ κόσμος σήμερον. Παραλλήλως δέ, νά μαστιγῶνῃ ἀλύπητα τὰς εἰκόνας αὐτάς δι' ἄλλων ἀναδημιουργικῶν, διὰ νά τύχῃ, ὡς συγγραφεύς, τῆς ἔλξεως τῶν ἀναγνωστῶν του.

Θα εἶπω ὀλίγα ἀκόμη ἐπὶ τῶν μικρῶν Κεφαλαίων:

1. ΑΠΛΟΤΗΣ
2. ΕΥΚΡΙΝΕΙΑ
3. ΤΕΧΝΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ
4. ΟΡΘΟΤΗΣ ΕΝ ΤΗ ΑΤΑΞΙΑ
5. ΙΔΕΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ
6. ΠΛΟΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΕΩΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ
7. ΠΙΝΟΗ ΕΛΞΕΩΣ

ΑΠΛΟΤΗΣ: Ὁ συγγραφεύς ὀφείλει νά γράφῃ ὅσον τό δυνατόν ἀπλούστερα, διὰ νά ἐννοῆ τά νοήματά του καί ὁ πλέον ἀπλοϊκός.

ΕΥΚΡΙΝΕΙΑ: Αἱ φράσεις – ὅποιαιδίποτε εἶναι – νά γράφονται εὐκρινῶς. Νά μήν ἀφήνῃ ὁ συγγραφεύς κενά. Νά εἶναι πλήρη τά κείμενα καί ἀκριβῆ.

ΤΕΧΝΗ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ: Αί εικόνες ἔχουν δύο θέσεις: τήν ἀρνητικήν καί τήν θετικήν. Καί εἰς τάς δύο θέσεις, ὀφείλει ὁ συγγραφεύς νά εἰκονίζη τήν πραγματικότητα ὡς ἔχει καί ἡ θετική εἰκὼν νά καταβάλη τήν ἀρνητικήν, διὰ τοῦ εἰρμού, τῆς ὀρθότητος καί τῆς λογικῆς.

ΟΡΘΟΤΗΣ ΕΝ Τῃ ΑΤΑΞΙΑ: Τό ἄτακτον, εἶναι τό μή ὀρθόν, τό ἐπιφέρον ζημίας εἰς τήν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων. Ἐμπνεόμενος ὁ συγγραφεύς, διὰ τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, ἐκτοπίζει τό ἄτακτον, διὰ νά ἐπιφέρῃ τήν ἁρμονίαν.

ΙΔΕΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ: Τά ὀμιλοῦντα πρόσωπα, νά εὐρίσκωνται ἐντός τοῦ λογικοῦ λόγου, εἴτε αὐτός εἶναι σκοτεινός εἴτε φωτεινός.

ΠΛΟΚΗ ΕΞΙΣΤΟΡΗΣΕΩΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ: Διά νά κινήσῃ τις τό ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὀφείλει νά ἐξιστορῇ κάτι μέ πλοκήν ἀπροσδόκητον, ὥστε ὁ ἀναγνώστης ἄλλα νά ἀναμένῃ καί ἄλλα νά βλέπῃ εἰς τάς εἰκόνας.

ΠΝΟΗ ΕΛΞΕΩΣ: Ὅταν ὅλα αὐτά κινοῦνται ἁρμονικῶς εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀφηγήσεως, τότε ἡ πνοή τοῦ ἔργου ἔχει ἔλξιν.

Αὐτά τά ὀλίγα, ὅταν μελετηθοῦν καλά, ὁ συγγραφεύς θά γνωρίζῃ πῶς νά ὑφάνῃ τό ἔργον μέ ἔλξιν.

ΑΘΑΝΑΗΛ*

Ο ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΗΜΑΙΝΟΥΣΑ ΟΝΤΟΤΗΣ

Δοξάζω τόν Κύριον, διότι μοί επέτρεψεν, ως άπλοῦς ἐν τῇ Γῆ θνητός, νά λάβω παρ' Αὐτοῦ θέσιν λαμπράν, ὥστε νά μοί δοθῇ ἡ εὐκαιρία διά τῆς Ὁδοῦ Του νά προσθέσω καί ἐγώ τόν λίθον μου ἐπί τῆς Νέας Οἰκοδομήσεως τοῦ Ἀθανάτου Λόγου!

Ὁ τίτλος μου: «Ὁ ἀσήμαντος ἄνθρωπος σημαίνουσα ὀντότης». Τό μικρόν τοῦτο Ἔργον θά διαιρέσω εἰς τρία μέρη:

1ον) Οὐράνιος ζωή.

2ον) Ἐπίγειος ζωή ἢ ἐνσάρκωσις.

3ον) Ἀνάκλησις.

1. ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΖΩΗ

Ὅταν ὁ Κύριος ἐκάλεσε τήν ψυχὴν μου εἰς τούς Οὐρανοὺς, οὐδέν ἠσθάνθην ἀπό τήν αἰφνιδίαν ἀποχώρησίν μου ἐκ τοῦ γήινου Κόσμου. Εἶχον τήν ἐντύπωσιν, ὅτι ἔζων ἐν τῇ Γῆ. Ὡμίλουν πρὸς τούς πέριξ μου, οὐδεὶς ὁμως ἔδιδε ση-

---

* Ἦτο εἷς ἀπλὸς θνητός, ὅστις ἔλαβε τό ἀξίωμα τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τούς Οὐρανοὺς. Ἀθαναήλ καί ὄχι Ναθαναήλ.

μασίαν εἰς τούς λόγους μου. Τότε ἠναγκάσθην νά ἀκολουθήσω αὐτούς εἰς αἶθουσαν τινά καί ἐκεῖ ἐξεπλάγην, ὅταν ὑπέπεσεν εἰς τήν ἀντίληψίν μου, ὅτι ἐπί τῆς κλίνης ἔκειτο νεκρόν τό σῶμα μου!

Καλλίτερον εἶναι διά τόν ἄνθρωπον, ὅστις ἔχει σύνεσιν καί ὀλίγην λογικότητα, νά ἀποφύγῃ τήν στιγμὴν ταύτην καί τό βλέμμα του νά στρέψῃ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν. Ἄμεσα εἰς τό πνεῦμα μου ἦλθον διάφοροι εἰκόνες τῆς γηίνης ζωῆς μου. Ἐνεθυμήθην ὅλας μου τὰς πράξεις, καλὰς καί κακὰς. Διότι ὁ ἄνθρωπος, ὅσον καί νά εἶναι καλὸς ἐκ γενετῆς, ὅταν εὐρίσκεται εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης, πολλάκις ἐκφεύγει ἀπὸ τὴν καλωσύνην καί ἔλκεται ἀπὸ τὴν κακίαν, χωρὶς νά ἀντιληφθῆ, ὅτι ἐκεῖνο τό ὁποῖον πράττει δέν εἶναι εὐάρεστον πρὸς τὴν Θεότητα.

Βεβαίως, αἱ πράξεις μου δέν ἦσαν τόσοσιν κατακριτέαι, ἀλλὰ ἡ συνείδησίς μου δέν ἠνέχθη νά μεταφέρῃ τό μικρὸν ἔστω καί τοῦτο βᾶρος μέχρι τῶν θυρῶν τῆς Ἐπουρανίας Ἐξετάσεως. Διὰ τοῦτο ἐπλανώμην ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὸν αἰθέρα, ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὰς μὴ ἀρεστάς εἰκόνας τοῦ βίου μου.

Μετ' ὀλίγον μία Ὀντότης τοῦ Οὐρανοῦ μέ ἐπλησίασε καί μοῦ εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὴν γηίνην ζωὴν σου ἤμουν ὁ Ἄγγελός σου Φύλαξ. Πολλάκις σέ ἀπέτρεψα νά πράξῃς τό μὴ ἀρεστόν εἰς τὴν Θεότητα. Σὺ, ὅμως, ὑπὸ τό κῦρος τῆς ἱκανοποιήσεώς σου, διότι ἦσουν πλούσιος εὐπατρίδης καί ἐπηρεάζεσο ἀπὸ τούς πέριξ κόλακας, ἠρνήθης τούς λόγους μου. Καί ὅμως, ἐπειδὴ ἔπραξες καί πάμπολλα καλὰ, ἔλαβον τὴν ἐντολήν, ὅπως ἔλθω ὡς ὁδηγός σου καί Διδάσκαλός σου».

«Πράγματι», εἶπον εἰς τὸν Ἄγγελόν μου Φύλακα, «μετανοῶ δι' ὅσα ἐλάχιστα ἔπραξα κατὰ τῶν ἀδελφῶν μου. Εἶμαι ἄξιος τῆς τύχης μου. Δέν ἀρνοῦμαι ὅτι ἔπταισα εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐάν θελήσῃ ὁ Κύριος δύναται νά μετριάσῃ τὴν ποινήν μου. Ὑπόκειμαι εἰς τὰς θελήσεις Του. Δέν ζητῶ ἔλεος, διότι γνωρίζω, ὅτι ἡ ποινὴ εἶναι φάρμακον τῆς ψυ-

χῆς. Καί ἐγώ ζητῶ τήν θεραπείαν μου, διά νά ἀνέλθω τήν κλίμακα τοῦ Καλοῦ καί φωτίσω τούς ἀδελφούς μου, ὡς ὁ Κύριος θά ὑπηγόρευεν εἰς ἐμέ».

Οὕτω, μετά παρέλευσιν τριῶν ἡμερῶν ἔδωσα λόγον εἰς τήν συνείδησίν μου καί ἔλαβον ἐξ αὐτῆς ἀπάντησιν: «Ὑπαγε ἐκεῖ ὅπου καθώρισεν ὁ Κύριος τήν θέσιν σου».

Ἡ θέσις μου δέν ἦτο εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖ συνήντησα πολλές ψυχάς ἐκ τῶν οἰκειῶν μου. Αὐταί ἴσταντο ὑπεράνω ἐμοῦ καί κατήλθον διά νά μέ παρηγορήσουν, ὡσάν αἱ ψυχαί νά ἐζήτουν τήν παρηγορίαν τοῦ γηίνου κόσμου! Ὁ Ἄγγελός μου Φύλαξ μέ εἶχε κατατοπίσει, ὥστε νά γνωρίζω τί λέγω καί τί ὄφειλον νά πράξω.

Ἡ διαμονή μου εἰς τούς Οὐρανοῦς διήρκεσεν ἐπί πολλά ἔτη. Θέλω νά σᾶς γνωρίσω, ὅτι κάθε ψυχή, ἀπερχομένη τῆς Γῆς, δέν ἀποκτᾶ τάς αὐτάς ἐντυπώσεις, ὡς διατείνονται πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐπικοινωνοῦν μετά πνευμάτων χαμηλῆς στάθμης. Διευκρινίζω τό σημεῖον τοῦτο: Ἀναλόγως τῆς ποιότητος τῆς κάθε ὀντότητος, εἶναι καί αἱ ἐντυπώσεις τῆς. Διότι αἱ περισσότεραι τῶν ψυχῶν δέν θά παραμείνουν εἰς τούς Οὐρανοῦς· θά ἀποθάνουν, καί ὁ θάνατός των θά εἶναι τό μέγα εὐεργέτημα τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτάς. Ἐνσαρκούμεναι θά ἀνανήψουν, διά μίαν καλλιτέραν αὔριον.

Βεβαίως εἰς τούς Οὐρανοῦς ἔμαθον πολλά, ἅτινα δέν μεταδίδονται. Εἶναι ἀπηγορευμένον ἀπό τήν Θεῖαν Ἀρχήν νά μεταδίδῃ τις τά Μυστήρια τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἰς τήν Γῆν. Εἶναι τό αὐτό, ὡσάν νά ρίπτω τούς λευκοὺς καί ἀξιολόγους εἰς πλοῦτον μαργαρίτας τοῦ Θείου Ταμείου εἰς τάς ἀπαισίας ὑλικὰς χεῖρας ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι εἶναι ἔτοιμοι νά καταχρασθοῦν τά κοσμήματα ταῦτα τοῦ Οὐρανοῦ, πρὸς ὄφελός των καί βλάβην τῶν πονεμένων ἀδελφῶν των.

Εἰς τό Βασίλειον τοῦ Κυρίου ἀνηρχόμην, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τήν κλίμακα τῶν Σταθμῶν.

Ἡ παραμονή τῆς κάθε ψυχῆς εἰς ὅποιονδήποτε Σταθ-

μόν, εἶναι μεγάλη ἢ μικρά. Ἐν τῷ μεταξύ, ἐφοίτουν εἰς τὰς συγκεντρώσεις τῶν διαφόρων μεγάλων Διδασκάλων. Ἀπέκτων γνώσεις τοῦ Ὑπερπέραν. Μοί ἐδόθη ἡ τιμὴ νά γίνω Ἄγγελος - Φύλαξ ὀλίγων ψυχῶν, εὐρισκομένων ἐν τῇ Γῆ. Ὅταν ἐξετέλεσα ὅλα τὰ καθήκοντά μου εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον καί ἐφθασα εἰς τόν προτελευταῖον Σταθμόν, ἐβαπτίσθην, μετὰ τήν ἐξοδόν μου, ὡς ἄξιος πολίτης τοῦ Οὐρανοῦ. Τότε, ἀφέθην ἐλεύθερος νά ἐκλέξω εἰς ποίαν οἰκογένειαν ἐν τῇ Γῆ ἤθελον νά εἰσέλθω. Εἰς πλουσίαν εὐποροῦσαν ἢ εἰς πτωχήν καί ἀσήμαντον. Ἐπροτίμησα τήν πτωχήν καί ἀσήμαντον, διὰ νά δώσω, διὰ τοῦ λόγου μου, τό ἀπαιτούμενον βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς τῆς πτωχείας τῶν.

Σημειώσατε, ὅτι τὰ ὅσα ἡ ψυχὴ προτοῦ ἀποχωρήσῃ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ θέλει νά ἐφαρμόσῃ εἰς τήν Γῆν, τὰ πάντα λησμονεῖ, ὅταν διαβαίνει τό Φράγμα τῆς Λήθης. Οὕτω καί ἐγὼ ἐλησμόνησα τόν σκοπόν μου· ἡ σκέψις μου ἠδράνει καί δέν ἐγνώριζον ποῦ εὐρίσκομαι καί διατί παραμένω μόνος, χωρὶς οὐδεμίαν προστασίαν! Δέν ἀντελαμβάνομην, ὅτι εἰς τό πλευρόν μου ἴστατο ὁ Ἄγγελός μου Φύλαξ, ἐφ' ὅσον ἀνεγεννώμην εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης, τοῦ πόνου καί τῶν δακρύων. Τὰ πάντα ἡ ψυχὴ μου ἐλησμόνησε. Δέν ἐγνώριζον ποῦ ἄγομαι. Οὐδέν. Διότι ἡ ἐκλογή μου εἶχε γίνεῖ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καί ἐγὼ ἠκολούθουν τόν ὁδηγόν μου, χωρὶς νά τό γνωρίζω. Ἡ πνοή του ἦτο ἀρκετή, διὰ νά μέ σύρῃ ἐκεῖ ὅπου προωριζόμην.

Προτοῦ ὁμιλήσω περὶ τῆς νέας μου ζωῆς ἐν τῇ Γῆ, ἢ μᾶλλον τῆς ἀναστάσεώς μου εἰς τήν ζωὴν τοῦ θανάτου — διότι ἡ Γῆ εἶναι ὕλη καί ἡ ὕλη ἀποθνήσκει, μεταβαλλομένη εἰς χοῦν — ὀφείλω νά ὁμολογήσω, ὅτι ἡ εἰς τόν Οὐρανόν ἀνάστασις μου, μοῦ ἤνοιξε τόν ἐσώτερον ὀφθαλμόν τῆς ψυχῆς καί ἐβλεπον, οὐχὶ ὡς σεῖς οἱ θνητοί, ἀλλά ὡς ὑπερφυσικὴ δύναμις, τήν οὐσίαν τῶν σχημάτων καί τοῦ λόγου.

Εἶναι ἀδύνατον ὁ θνητός νά συλλάβῃ τὰς ὑπερόχους ἐννοίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Αἱ ὠραιότεραι σελίδες

τῆς ἐν τῇ Γῆ ζωῆς σας εἶναι μηδαμινά, ἄνευ ἀξίας, ὅταν ἀντιληφθῆτε τό Λευκόν Φῶς καί ἴδητε τό κάλλος τοῦ Ὑπερουραίου μεγαλείου.

Ἡ μουσική τέρπει τήν ψυχὴν. Εἰς τόν Οὐρανόν, ἡ ὑπερκόσμιος μουσική τῶν Ἀγγέλων καί τῶν μεγάλων μουσουργῶν, δέν τέρπουν μόνον τήν ψυχὴν, ἀλλά τήν ἀνυψώνουν εἰς φανταστικά τοπία καί γλαφυράς εἰκόνας ἀπαραμίλλους, ἐν συγκρίσει μέ τά κάλλη τῆς γηίνης φύσεως. Βεβαίως, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς δέν ὑφίσταται ὕλη, ἀλλά ἡ ἐντύπωση εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἡ ψυχὴ νά εὐφραίνεται ὅσα οὐδέποτε ἠυφράνθη ἐν τῇ εὐτυχίᾳ της ἐν τῇ Γῆ.

2. ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΖΩΗ ἢ ἘΝΣΑΡΚΩΣΙΣ

Εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπεφασίσθη ἡ ἐπιστροφή μου εἰς τήν ὑλικὴν ζωὴν. Ἡ ἐκλογή μου εἶχεν ἤδη καταγραφῆ. Ὅταν λοιπόν ἡ ψυχὴ εἶναι ἕτοιμος νά ἐνσαρκωθῆ, διαβαίνοντας τό Φράγμα τῆς Λήθης, λησμονεῖ τά πάντα ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀποτυφλώνεται καί ὀδηγεῖται ἀπό τόν Ἄγγελον - Φύλακά της. Ἡ ψυχὴ γνωρίζει ὅτι πρόκειται νά ἴδῃ τό ἐπίγειον φῶς καί ταρασσεται, ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἀπό νευρικότητα, αὐτὴ ἀπό ἀδημονίαν καί ἂν βιασθῆ νά εἰσέλθῃ εἰς σῶμα μὴ προσαρμοζόμενον εἰς τήν ἐκλογὴν της, τότε θά διέλθῃ ζωὴν νεκρὰν, ἀπό ἀπόψεως γένους*.

Ἐγὼ ὅμως ἀφέθην ἐλεύθερος εἰς τήν καθοδήγησιν τοῦ ὀδηγοῦ μου. Δέν ἔβλεπον αὐτόν, ἀλλά εἶχον τήν πεποίθησιν, ὅτι μέ εἴλκυε καί χωρὶς καμμίαν βίαν εἰσῆλθον εἰς σῶμα, τό ὅποῖον ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐκλέξει.

Εἰς μίαν πενιχρὰν κωμοπολιτείαν τῆς Μεσοποταμίας ἔζη οἰκογένεια πάμπτωχος. Εἶχον ἀποκτήσει οἱ γονεῖς μου τρία τέκνα, τά ὅποια δέν ἔζησαν πλέον τοῦ χρόνου. Ἐγὼ ἦμουν τό τέταρτον, δηλαδή τό μόνον πού θά ἔζη. Οἱ γονεῖς

* Ἐννοεῖ τό τρίτον γένος.

μου κατήγοντο από άραβικήν οικογένειαν, ήτις ήσπάσθη τόν Χριστιανισμόν καί, παρ' όλας τάς δυσχερείας των, ηύλόγουν τόν Θεόν, διότι ήσαν άνθρωποι καί ούχι ζώα. Ο πατήρ μου ειργάζετο ώς ξυλουργός καί ή μήτηρ μου, ένίστε, έλάμβανε μέρος ώς μαΐα εις οικογενείας εύπορούσας, ίνα βοηθή τόν πατέρα μου εις τήν ζωήν του.

Δέν είχον βεβαίως τά μέσα νά μέ σπουδάσουν εις τά φημισμένα τής έποχής των πανεπιστήμια ή σχολάς κατηρητισμένας μέ άριστον ύλικόν πνευματικόν. Άνετράφην έν μέσφ αγάπης καί πτωχείας. Όταν ήνδρώθην, μετά ζήλου παρηκολούθουν τούς νέους σπουδαστάς καί ήθελον καί έγώ νά έτύγχανον τοιαύτης εύνοίας. Διηρωτώμην, διατί ό Θεός έβοήθησε τόσας καί τόσας άλλας ψυχάς νά φωτισθώσι, ένώ έγώ, όστις έδίψων διά τήν μάθησιν, νά στεροϋμαι καί τά πλέον αναγκαΐα έφόδια τοϋ άγώνος μου!

Τάς νύκτας έπεσκεπτόμην διδάσκαλον τινά, όστις ήθέλησε νά μέ βοηθήση ώς Χριστιανός, διά νά εύρω μόνος τήν φωτεινήν όδόν τοϋ Κυρίου. Η εύγνωμοσύνη μου προς τόν άδελφόν τοϋτον ύπήρξε τόσον ζωηρά, εις τήν μετέπειτα ζωήν μου, ώστε τοϋ έφάνην εύγνώμων πράττοντας τό χρέος μου, όταν οϋτος άπεδήμησεν εις Κύριον. Καί όταν έγώ, ύστερον από πολλά έτη, άνεκλήθην εις τούς Ούρανούς, ένεθυμήθην τόν διδάσκαλον καί άδελφόν μου, πράξας καί εκεί τό χρέος μου, όπως τοϋ άποδοθῆ καλλιτέρα θέσις, προς άνακούφισιν τής ψυχῆς του. Ως ψυχή, είσηκούσθην, διότι προσεκόμισα μετ' έμοϋ τά άπαραίτητα προσόντα, πού ή ψυχή μόνον δύναται νά μεταφέρει εις τούς Ούρανούς.

Ως σās άνέφερον, ήσχολήθην μέ τήν μόρφωσίν μου, όσον ήδυνάμην. Η σκληρά όμως ζωή μέ έξηνάγκασε νά έργασθώ πολύ, διά νά δυνηθώ νά ζήσω τήν οικογένειάν μου. Άπεμακρύνθην από τήν γενέτειράν μου, διά νά εύρω κατάλληλον έργασίαν. "Ηλλαξα πολλά έπαγγέλματα. "Ημουν άντιγραφεύς άγίων κειμένων, ξυλοκόπος, έργάτης κεραμικών σκευών, καλαθοποιός, άλιεύς κ.λ.π. Περίεργον, όπου ήργάσθην άδύνατον νά έξοικονομήσω τά όσα είχον

ανάγκην ἀπόλυτον, διά τήν οἰκογένειάν μου.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀπελπισθῆ καί συγκρατεῖται εἰς τήν ζωὴν χάριν τῆς πίστεώς του, νομίζεις ὅτι ἡ Θεία Δύναμις σοῦ δίδει ἐνέργειαν καί ψυχικόν σθένος, διά νά ἀντιμετωπίσης τά πάντα. Κάτι μοῦ ἔλεγε: μή δευλιᾶς, προχώρει. Καί ἐγώ ἐπροχώρουν, ἐντός τῆς δίνης τοῦ βίου μου. Τέλος, ἐργάσθην εἰς τό κτῆμα ἐνός καλοκαγάθου ἀνδρός. Δέν ἦτο πλούσιος, εἶχεν ὅμως τά μέσα νά ζῆ κάπως ἄνετα. Ἦράσθην τήν κόρην αὐτοῦ. Δέν ἐτόλμησα νά εἶπω εἰς τόν πατέρα αὐτῆς, ὅτι θά ἤμουν εὐτυχής, ἐάν εἶχον ὡς σύζυγον τήν κόρην του Μάρθαν. Ἐκεῖνος, ὅμως, ἀντελήφθη τόν δεσμόν μου μετ' αὐτῆς καί μειδιῶν, ἡμέραν τινά, μοῦ εἶπε τά ἑξῆς: «Υἱέ μου, εἶσαι ἐργατικός, καλός, εὐπειθής καί νομιμόφρων. Ἐάν θελήσης τήν Μάρθαν ὡς σύζυγον, οὐδεμίαν ἀντίρρησην θά φέρω».

Ἦσπάσθην τήν χεῖρα του καί τοῦ εἶπον: «Τήν δέχομαι». Οὕτω ἀπέκτησα ἰδικήν μου οἰκογένειαν, χωρίς βεβαίως νά ἀπαρνηθῶ τούς γονεῖς μου, διά τούς ὁποίους ἔπραξα τό πᾶν. Ἡ μικρά περιουσία τοῦ πενθεροῦ μου, εἰς χεῖρας μου ἠῤῥήθη. Ἐζων πλέον ἄνετα. Δυστυχῶς, εἰς τήν χώραν ὅπου ἔζων ὑπῆρχον πολλοί δυστυχεῖς, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀνάγκην περιθάλψεως. Κατά τās δυνάμεις μου, κρυφίως ἐσυντήρουν ὀλίγας τινάς οἰκογενείας. Βεβαίως, αὐται μόλις ἠδύναντο νά ζήσουν. Ἄλλ' ἐγώ ἐπραττα τό καθῆκον μου, ἐλπίζων εἰς τόν Θεόν, ὅτι θά μέ βοηθήσῃ, ἵνα προσφέρω περισσοτέρας βοηθείας εἰς τούς ἔχοντας τήν ἀνάγκην μου.

Τοῦτο, τό ὅποιον ἐπραττον, ἦτο τό καλόν. Ἄλλ' ἐντός τοῦ καλοῦ, πολλάκις εἰσχωρεῖ τό πονηρόν! Καί οἱ εὐεργετούμενοι μεταβάλλονται εἰς ἀχαρίστους, δημιουργοῦντες δολοπλοκίας καί κατηγοροῦντες τό εἰλικρινές καί ἄνευ δόλου ἱερόν μου καθῆκον. Ἦρχισα τότε, παρά τήν ἐργασίαν μου, νά διδάσκω εἰς τούς ἀμαθεῖς καί ἀχαρίστους τόν Λόγον τοῦ Κυρίου. Εἶλκυσα πολλούς, ἀλλά μεταξύ τῶν πολλῶν ὑπῆρχον καί ὀλίγοι, οἵτινες δέν ἐπέιθοντο εὐκόλως,

διότι ὡς ἄνθρωποι εἶχον ἀφήσει ἐντός των ἀπεριόριστον τὴν ἐνέργειαν τοῦ ζήλου καὶ τοῦ φθόνου.

Ἐδίδαξα, ὅτι τὸ ψεῦδος εἶναι γέννημα τοῦ Διαβόλου· ὅτι ἡ συκοφαντία ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ Ἔρεβος· ὅτι ἡ Κακία δὲν ἀναπτύσσει τοὺς κλάδους τῆς ψυχῆς εἰς δένδρον καρποφόρον, ἀλλὰ καθιστᾷ αὐτὸ καχεκτικὸν καὶ ἀσθενές, ὥστε ἐκ τῆς ἀσθενείας νὰ προκύψῃ τὸ παράσιτον τῆς κακίας καὶ τοῦ ὀλέθρου.

Ἡ Φωνὴ τοῦ Κυρίου ἤχεϊ εἰς τὰς καρδίας τῶν εὐσεβῶν καὶ πιστῶν τέκνων τοῦ Οὐρανοῦ. Διότι τὰ ὅσα εἶναι μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ διὰ τοὺς Πνευματικούς Ἀρχηγούς τοῦ Ἀοράτου Κόσμου. Ἀποβάλετε τὸ ἔνδυμα τῆς ὑποκρισίας καὶ δεῖξατε εἰς τοὺς ἀδελφούς σας τὴν εἰλικρίνειαν, ἣτις πηγάζει ἀπὸ τὸ ἀγνόν καὶ καθαρὸν τῆς ψυχῆς ἀπόσταγμα. Ἐάν τοῦτο ἀναμίξετε μετὰ οἴνου, οὐδέποτε θά δυνηθῆτε νὰ φθάσετε εἰς τὸ κατώφλιον τῆς Ὀδοῦ τοῦ Κυρίου.

Συνεχῶς τὰς νύκτας ἐδίδασκα· καὶ ὁμως ἐσυκοφαντήθη, ὅτι διδάσκω τὴν ἐξέγερσιν τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῆς Πολιτείας. Ἦναγκάσθη τότε νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς εὐεργετηθέντας ἐξ ἐμοῦ συκοφάντας καὶ νὰ διευθυνθῶ οἰκογενειακῶς εἰς τὴν Ἱεριχῶ. Ἐκεῖ, ὡς ἄγνωστος, ἐξηκολούθουν τὰς φιλανθρωπίας μου ἀνωνύμως. Διότι καλλίτερον εἶναι οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴ γνωρίζουν τὸν εὐεργέτην των, ὅταν οὗτος εἶναι ἤδη γνωστός παρά τοῦ Κυρίου. Ἡ νέα αὕτη κατάστασις μοὶ ἀπέδωσεν πολὺ περισσότερα ἀγαθὰ, ἀπὸ ὅ,τι ἐγὼ ἐπρόσμενον. Οὕτω, πολλοὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔλεγον, ὅτι ὁ Θεὸς κατοικεῖ ἐν τῇ Γῆ καὶ προστατεύει τὰς οἰκογενείας των. Ἄλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἀνακαλύψῃ τίς ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις τοὺς ἐβοήθει.

Πάντα ταῦτα λέγω, ἵνα ἐσεῖς, ὡς τέκνα τοῦ Ἰδίου Πατρὸς, γνωρίσετε τὸν τρόπον δι' οὗ ἐγὼ ὁ ἀπλός, ὁ ἀκτῆμων, ὁ πτωχός, ἔφθασα νὰ ἀπολαμβάνω τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι φειδωλός εἰς τὰ καλά καὶ φιλάνθρωπα ἔργα, μὴν ἀναμένει ὑποστήριξιν,

ἀξίαν τῆς Ἀγάπης.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἀπέκτησα υἷόν καί, ἀργότερον, δύο θυγατέρας. Τά τέκνα μου ἠγάπων ὡς ἓν καί τό αὐτό. Οὐδεμίαν διάκρισιν ἐδείκνυσον πρός αὐτά. Ἄνετράφησαν χριστιανικώτατα. Ὁ σκοπός δέν εἶναι νά ὀνομάζεται τις Χριστιανός καί νά μή ἀσκή τά καθήκοντα τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ ἀνθρώπου.

Ὅφείλω εἰς τό σημεῖον τοῦτο νά ἀναφέρω, ἐκτός τῆς ἀφηγήσεώς μου, ὅτι, ὅταν ἡ πρώτη μου θυγάτηρ ὑπανδρεύθη νέον, καλόν καί εὐγενῆ, καί ἀπέκτησεν καί αὕτη τέκνα, ἐνεθυμεῖτο φοιτητήν τινά τῆς Θεολογίας, ὅστις ἀπώλεσε τοὺς πάντας καί τά πάντα, ἐφιλοξενήθη ὑπό τοῦ ἀνδρός τῆς εἰς τόν οἶκον των, καί ἠγάπησαν αὐτόν ὡς μέλος τῆς στενῆς συγγενικῆς των φιλίας*.

Εἰς ὄλην μου τήν ζωὴν ὑπῆρξα ὁ σωτήρ τῶν πασχόντων καί πεινώντων. Οὐδέποτε ἐζήτησα ἀπό τόν Θεόν νά μοῦ δώσῃ ζωὴν μακρόβιον. Πολλάκις ἐθυσιάσθην, διά νά σώσω ἀδελφόν τινά. Τάς νύκτας, συνωμίλουν μετά τοῦ Κυρίου ἡσθανόμην, ὅτι ὁ ψίθυρός Του διεπέρα τήν καρδίαν μου καί ἐκεῖ εὗρισκεν ἀνταπόκρισιν τῆς ψυχῆς μου. Ἐζῆσα

---

* Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπεβλήθη ἡ ἐξῆς ἐρώτησις:

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΣ: Ἄρχοντά μου, ὁ ἀδελφός Ἀθανάηλ ἀναφέρεται εἰς ἓνα φοιτητήν Θεολογίας· διατί τόν ἀναφέρει ἐν τῇ ἀφηγήσει του, χωρίς νά ὑπάρχει λόγος;

ΦΑΡΑΧ: Εἰς τό σημεῖον ἐκεῖνο ἀπαντῶ ἐγώ. Ἄνεφέρθη εἰς τόν φοιτητήν διότι οὗτος δέν ἦτο ἄλλος ἀπό τόν ἀδελφόν Λεωνίδα, ὅταν ἀπώλεσε τά πάντα καί τοὺς πάντας, ἀναζητῶντας τήν οἰκογενειακὴν θαλαπωρήν, τήν ὅποιαν εὗρεν εἰς τόν φιλόξενον οἶκον ἐνός ἀνδρός, ὅστις ἠκολούθει κατά κάποιον τρόπον τά βήματα τοῦ πενθεροῦ του. Συνιστῶ εἰς τόν ἐν λόγῳ ἀδελφόν Λεωνίδα νά συνετισθῇ.

Φαράχ.

(Σημ.: Ὁ ἀδελφός Λεωνίδας Χ. ἦτο μέλος τοῦ τότε Κύκλου στό Χαλάνδρι καί συνεργάτης τοῦ Ἐπικοινωνοῦ Γ. Πιζάνη).

πολλά ἔτη καί ὅταν ἔφθασεν ὁ χρόνος τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ, εἶπον εἰς τά τέκνα μου, ἅτινα εἶχον πληθύνει:

«Νά πράττετε πάντοτε τό καλόν, ἔστω καί ἐάν σᾶς πληρώσουν διά τῆς ἀχαριστίας. Το καλόν δέν διαγράφεται ἀπό τό Βιβλίον τοῦ Κυρίου! Ἐνῶ ἐάν ἐκδικηθῆτε, τότε ἐκπίπτει τό καλόν ἐκ τῆς ἀξίας του καί οὐδέν εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης κερδίζετε. Ἐστέ ἀγαπημένοι καί ἠνωμένοι καί ὁ Κύριος θά εἶναι μεθ' ὑμῶν».

Μίαν ἡμέραν, κατά τήν ἀνατολήν τοῦ Ἡλίου, ἠσυχῶς παρέδωσα τό πνεῦμα εἰς τόν Μέγαν Σωτήρα τῶν Ψυχῶν. Ἄνεπαύθην ἡρεμος, γαλήνιος, καί εὐτυχῆς μετέβην εἰς τήν χώραν τῶν Μακάρων.

3. ΑΝΑΚΛΗΣΙΣ

Ὅπως σᾶς εἶπον, παρέδωσα τό πνεῦμα καί ἀνήλθον πρὸς τοὺς Οὐρανοὺς. Εἶναι ἀπαραίτητον εἰς κάθε ψυχοπνευματικὴν ὄντοτητα, ὅταν παρουσιάζεται εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅσον καί ἄσπιλος καί ἐάν εἶναι, νά δώσῃ λόγον τῶν πράξεών της.

Ἐπαρουσιάσθην εἰς τόν δικαστὴν, ὅστις δέν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τήν συνειδησίμ μου, ἢ ὅποια μοῦ ἔδωσε τό ἐλεύθερον νά μεταβῶ ἐκεῖ ὅπου προωριζόμην, ἀλλ' ἐγὼ δέν ἐπίστευον εἰς τήν ἄμεμπτον ἐμφάνισίμ μου εἰς τόν ὑλικόν κόσμον. Ὡς ἄνθρωπος θά εἶχον ἔστω καί μικρά σφάλματα· καί οὕτω ἐπροτίμησα νά ἐξαγνισθῶ πρῶτον καί ὕστερον νά ἀπομακρυνθῶ διά τήν νέαν μου θέσίμ.

«Εἶσαι ἐλεύθερος», ἐπανέλαβεν ἡ φωνή τῆς συνειδήσεώς μου. «Τά ἔργα σου εἰς τήν Γῆν σέ ἀνύψωσαν μέχρι τοῦ Βασιλείου τούτου».

Καί πάλιν δέν ἐκινήθην. Τότε μερικοὶ ἐκ τῶν Ἀρχόντων, παρουσιασθέντες ἔμπροσθέν μου, μέ παρέλαβον μεθ' ἐαυτῶν καί μοῦ ἐξήγησαν, ὅτι ἡ στάσις μου καί αἱ ἐνέργειαι μου εἰς τόν κόσμον τῆς γήινης ὑποστάσεως ὑπῆρξαν ἐξαιρετοί. «Διά τοῦτο ὁ Κύριος, ἐπρόσθεσαν, ἀνταμείβει τήν

όντότητά σου διά τῆς λαμπρᾶς θέσεως ἦν σοῦ ἀπονέμει».

Ταπεινός καί ὅλως ἀγάπη πρὸς τόν Κύριον, ἔστρεψα τούς ὀφθαλμούς μου πρὸς τήν Γῆν. Εἶδον τήν προσφιλεστάτην οἰκογένειάν μου νά δακρῦη, νά σέβεται τήν μνήμην μου καί νά ἐνεργῇ ὡς ἐγώ ἔπραττον ἐν τῇ Γῇ, παρ' ὅτι ἔπρεπε αὕτη νά ἦτο εὐτυχής, διότι παρέδωσα εἰς αὐτήν τά πάντα. Ἐν τούτοις, ἡ ἀγάπη τῆς πρὸς τό ἄτομόν μου τούς συνεκράτει, ἵνα μή παρεκτραποῦν, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον ὅτι ἡ ψυχὴ ζῆ εἰς τήν Ἀθανασίαν τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶδον μεθ' ἱκανοποιήσεως, ὅτι ὅλα τά εἶχον διευθετήσῃ καλῶς. Πολλοί ἄγνωστοι, οἵτινες ἀπώλεσαν τόν εὐεργέτην των, χωρὶς νά γνωρίζουν ποῖος ἦτο οὗτος, ὕψωναν τάς χεῖρας των πρὸς τόν Οὐρανόν καί ηὐλόγουν τό ὄνομά μου. Ἡ μεγαλύτερα εὐεργεσία, πού ὁ ἄνθρωπος δύναται νά προσφέρῃ πρὸς τούς συνανθρώπους του, πρέπει νά εἶναι ἀφανής. Ὅταν ὁ εὐεργέτης φημίξῃ τόν ἑαυτόν του, τό καλόν τῆς πράξεώς του εἶναι τό ἥμισυ αὐτῆς.

Παρήλθεν πολὺς χρόνος ἀπό τῆς ἡμέρας τῆς ἀνακλήσεώς μου. Ἐδιδάχθην ἀπό ὅλους τούς Σταθμούς καί, τέλος, προσεκλήθην ἀπό τόν Κύριον, ὅπως εὐλογῆσῃ τήν ὄντοτήτά μου. «Ἀπό σήμερον — μοῦ εἶπε μέ τήν γλυκεῖαν Αὐτοῦ φωνήν — ἀναλαμβάνεις καθήκοντα Ἀρχηγοῦ. Ἡ στέφῃς σου θά λάβῃ χώραν ἐντός ὀλίγου εἰς τήν Βουλὴν μου».

Δέν θά ἀναφερθῶ πῶς ἐρωτιάσθη ἡ στέφῃς μου· εἶναι ἤδη γνωστὴ ἀπὸ ἄλλας παρομοίας τῶν Ἀστέρων. Ἐτάχθην μεταξύ τῶν Μεγάλων Ἀρχηγῶν. Κατέθεσα εἰς τήν Τράπεζαν τοῦ Κυρίου ὅ,τι ἠδυνάμην καί ἀπολαμβάνω τά κέρδη τῶν καταθέσεών μου εἰς τούς Οὐρανοὺς.

Ἐχω καί ἐγώ ἓνα Τομέα τῆς Φωτίσεως, ἀρκετά ἀνεπτυγμένον εἰς Θεῖον Φῶς! Σκέπτομαι νά σᾶς μεταδώσω, ἐν καιρῷ, ὀλίγας ἐκ τῶν ἰδεῶν μου, ὡς ἐνδείξεις Ἀρχηγοῦ πρὸς τούς πιστοὺς.

Εἶναι πολὺ δύσκολον ὁ θνητός νά ἐννοήσῃ, ὅτι τό καλόν ἀμείβεται διπλασίως εἰς τόν Οὐρανόν. Ὁ θνητός φαντάζεται ὠρισμένα πράγματα μέχρις ἐνός ὁρίου· διά τοῦτο αἱ

γνώσεις του εἶναι πολλάκις ἐσφαλμένα. Διά νά μή συμβῆ τοιοῦτον τι εἰς τούς πιστούς τοῦ Κύκλου τούτου, εἶμαι ἐπιφορτισμένος ἀπό τόν Κύριον νά ἀναφέρω τά ὅσα ἠκούσατε, χάριν τῆς σωτηρίας σας καί τῆς πνευματικῆς ἀνυψώσεως τῆς ὀνιότητάς σας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ:

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΟΥ

Κύριε, εὐχαριστῶ διὰ τὴν τιμὴν, νὰ λάβω τὸ νῆμα καὶ νὰ ὑπαγορεύσω τὴν μικράν, ἀλλὰ ἀπαραίτητον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐργασίαν μου, μέ τίτλον: «Τὰ πρῶτα βήματα τοῦ μύστου».

Τὸ ἔργον τοῦτο διαιρεῖται εἰς τρία μέρη:

1^{ον}) Ἡ γνώσις τῆς Ἀγάπης,

2^{ον}) Ἡ ἐνέργεια τῆς Πίστεως, καὶ

3^{ον}) Ἡ ὀλοκληρωμένη Εὐσέβεια τῆς ὄντοτης.

Προτοῦ ἐξηγήσω τὰ τρία ταῦτα μέρη τοῦ λόγου, εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσετε τί εἶναι «μύστης».

Ὁ μύστης δέν γίνεται διὰ τῆς γνώσεως, ἀλλὰ γεννᾶται τοιοῦτος. Ἔχει ἐντός αὐτοῦ τὸ μυστήριον τῆς Δόξης τοῦ Κυρίου. Δηλαδή, διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ, ἀποκτᾶ δυνάμεις ὑπερφυσικὰς καὶ ἐπικοινωνεῖ μετὰ τοῦ Θείου, ὅποτε ἡ ἀγάπη ἐντός αὐτοῦ ἀναγεννᾶται διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ πίστις του ἐνδυναμοῦται διὰ μέσου τῆς φωτίσεως καὶ ἡ εὐσέβειά του ὀλοκληροῦται πρὸς ἅπαν τὸ Βασίλειον τοῦ Κυρίου. Οὐχὶ μόνον παραδέχεται τὸν ΑΝΑΡΧΟΝ ὡς Ἀρχὴν

τῶν Πάντων, ἀλλά καί τόν Κύριον, Υἱόν Αὐτοῦ, ὡς Ἀρχηγόν τοῦ Ἐπουρανίου Βασιλείου. Μετ' Αὐτοῦ δέ καί ἅπαντας τοὺς Ἀρχηγούς τῶν διαφόρων κλάδων καί συνεργάτας τοῦ Σωτήρος.

Ὁ μύστης ἔχει τήν καρδίαν καθαράν, τό πνεῦμα φωτεινόν καί τήν ψυχὴν ἀκαταμάχητον. Ἦτοι, τό Πονηρόν Πνεῦμα δέν δύναται νά καταβάλῃ αὐτόν, διότι ἔχει προσόντα ἐξ Οὐρανοῦ, ἅτινα καλλιεργεῖ ἐν τῇ Γῆ, ἵνα προσδώσῃ εἰς αὐτά τήν θείαν αἴγλην τῆς ἔλξεως.

Ὁ μύστης εἶναι πρᾶος, ἀκούει ὅλας τὰς ἀπόψεις τῶν ἀδελφῶν· δέν βιάζεται νά ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως εἰς τόν καθένα. Ὁμιλεῖ μέ σεβασμόν πρός ὅλους, διότι ἡ κάθε ὄντοτης ἔχει ἀκτίνα τινα τοῦ Θείου καί ὁ μύστης, διὰ τῆς προσπαθείας του, ἥτις εἶναι μυστική, ἐκπέμπει φωτεινόν κρῖκον συνδέσεως αὐτοῦ μετά τῶν λοιπῶν ψυχῶν. Λέγω «ψυχῶν» καί οὐχί ὄντοτήτων, διότι ἡ σύνδεσις αὕτη εἶναι ψυχική.

Ὁ μύστης γνωρίζει πολλά ἐκ τῶν Διδασκαλιῶν τοῦ Οὐρανοῦ, ἅτινα εἶναι κεκρυμμένα ἐντός τῆς Ἀποθήκης αὐτοῦ, ἥτις εἶναι το ὑποσυνειδητόν. Ἀντλεῖ ζωογόνους δυνάμεις καί μετατρέπει αὐτάς ὁ ἐγκέφαλός του εἰς λόγον δημιουργικόν, ὥστε, ὁμιλῶν πρός τοὺς ἀδελφούς, νά κρατῇ τόν κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν δέσμιον εἰς τόν κρῖκον τοῦ λόγου του. Ἐξαγνίζει τὰς ψυχὰς των, τό δέ πνεῦμα των ἀναπτερώνει, ἀφοῦ πρῶτον ἐξαλείψῃ ἐξ αὐτοῦ πᾶσαν εἰκόνα γήινην, ὥστε ὁ λόγος του νά ἔχη ἄμεσον ἀπήχησιν πρός πάντας καί, ὡς σπόρος, νά δώσῃ ὠφελίμους καρπούς, ἵνα οἱ καρποὶ οὗτοι ἱκανοποιήσουν ἅπαντας τοὺς ἀδελφούς ἔξω τοῦ Κύκλου ἢ τῆς μικρᾶς Ἀδελφότητος.

Σήμερον, ἐν τῇ Γῆ σας, δέν εὐρίσκονται πολλοί μύσται καί οὗτοι εἶναι ἀφανεῖς, διότι γνωρίζουν τήν ματαιότητα τοῦ ὑλικοῦ Κόσμου. Σύν τῷ χρόνῳ θά αὐξηθοῦν. Οἱ ὀλίγοι, οἵτινες ὑφίστανται ὡς «μεσάζοντα τοῦ Θείου», παραμένουν ἐπίσης ἀφανεῖς. Δέν τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ φήμη, ἥτις μεταμορφώνει τὰ πάντα καί συνεχῶς φευδεται.

Ὁ μύστης εἶναι ἐπικοινωνός· οὐχί ὁμως ὅτι καί οἱ ἐπι-

κοινωνοί είναι μύσται. Ἐπικοινωνοί υπάρχουν πολλοί, οἵτινες εἶναι ὄργανα ὄλων τῶν Ἀνέμων. Τό σημεῖον τοῦτο θά σᾶς ἐξηγήσῃ ἐν τῷ ἔργῳ του ὁ Ὅμηρος.

Ἡ λέξις μύστης, ὡς εἶπον, σημαίνει ἄνθρωπον ὅστις γνωρίζει μυστικά τινα τοῦ Οὐρανοῦ καί φυλάσσει αὐτά ὡς θησαυρούς ἐν τῇ μνήμῃ του, χωρὶς ταῦτα νά γίνωνται γνωστά εἰς τοὺς λοιπούς ἀδελφούς. Ὁ μύστης εἶναι ὁ θησαυροφύλαξ τῶν Οὐρανίων Μυστηρίων. Δηλαδή, γνωρίζει πολλά καὶ δέν ἀποκαλύπτει αὐτά, ἐφ' ὅσον τὰ Ἀνώτατα Πνεύματα δέν τοῦ τό ἐπιτρέπουν.

Οἱ χοῖροι, τί γνωρίζουν ἀπό τὴν ἀξίαν τῶν μαργαριταρίων; Τό αὐτό συμβαίνει μέ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀδελφῶν, οἵτινες, παρ' ὅσα μανθάνουν, δέν ἐννοοῦν νά ἀντιληφθοῦν τὴν σοβαρότητα τοῦ Λόγου καὶ τὰς ὁμιλίας τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Δυνατόν εἰς ἄλλο κέντρον διασκεδάσεως νά χλευάζουν τὰ πάντα. Διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι ὁ πραγματικὸς μύστης ἀποφεύγει νά συναναστρέφεται μέ ἀδελφούς, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἐντὸς αὐτῶν τὸν ψίθυρον τοῦ Πονηροῦ Πνεύματος.

1. Η ΓΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ὁ μύστης εἶναι ὁ μόνος, ὅστις ἠοκήθη εἰς τὴν γνῶσιν τῆς Ἀγάπης. Διότι, ἐάν δέν ἠσκεῖτο, δέν θά ἦτο πρᾶος, ἡρεμος, ἐλκυστικὸς εἰς τὸν λόγον καὶ ἀγαθὸς εἰς τὴν καρδίαν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχη ἐντὸς αὐτοῦ τὴν γνῶσιν τῆς Ἀγάπης, τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἔχει ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἐννοιαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἀγάπη, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἡ ὄψις τοῦ Θεοῦ! Καὶ ὡς δέν δυνάμεθα νά ἴδωμεν τό Πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὡσαύτως δέν δυνάμεθα νά ἴδωμεν τό βάθος τῆς Ἀγάπης. Ἴδού, ἡ ἄμιλλα τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου διὰ τὴν Ἀγάπην. Ὅσον πλησιάζομεν πρὸς αὐτήν, τόσον αἰσθανόμεθα ὅτι εὐρισκόμεθα πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεόν.

Εἶπον, γνῶσις τῆς Ἀγάπης. Ὅσον εἶναι ἀπέραντος ἡ

Γνώσις, τόσον εἶναι καί ἡ Ἀγάπη. Ὄταν ἐμβαθύνετε εἰς τήν γνώσιν αὐτῆς, τότε θά δικαιώσετε τόν Μοναδικόν Ἄνθρωπον, ὅστις ἐθυσιάσθη ὑπέρ αὐτῆς· οὐχί ἄνευ λόγου, ἀλλά διά νά σώσῃ τοὺς ἀδελφούς Αὐτοῦ. Καί ἐπειδή οὐδεὶς ἄνθρωπος ἦτο, εἶναι καί θά εἶναι ἄξιος νά θυσιασθῆ εἰς τόν βωμόν τοῦ πάθους, διά νά ἀνυψώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τό σκότος τοῦ Ἑρέβους, ὠνομάσθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος Θεός.

Τήν ἀπόφασιν ταύτην μόνον εἰς Θεός ἡδύνατο νά λάβῃ. Καί διά νά εἴμεθα ἀκριβέστεροι, ὀνομάζομεν τόν Ναζωραῖον «Θεάνθρωπον».

Πάντες οἱ ἀδελφοί, οἵτινες σέβονται πρῶτον τόν ἑαυτῶν καί ὕστερον τοὺς ἀδελφούς αὐτῶν, παραδέχονται ἄνευ συζητήσεως τά ὅσα ἀνέφερον, μέ τήν διαφοράν, ὅτι δέν δύνανται νά ἐννοήσουν τό βαθύ νόημα τῆς θυσίας τοῦ Σωτήρος.

Ὁ μύστης εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνοραματίσθη, ἐπέισθη καί ἀπεδέχθη τήν ἀλήθειαν ταύτην εἰς τοὺς παρελθόντας αἰῶνας, εἰς τήν σημερινήν ἐποχὴν καί εἰς τό μέλλον.

Εἰς ἀληθῆς μύστης ἐπικοινωνεῖ μετά τοῦ Ἀπείρου – καί ὅταν λέγω «Ἄπειρον» ἐννοῶ τήν Θεῖαν Ἀρχήν – καί ἐκεῖθεν λαμβάνει ὁδηγίας, προφητείας καί ὑψηλά διά τόν ἄνθρωπον διδάγματα τῆς Γνώσεως καί τῆς Ψυχῆς. Διότι ἡ καλλιέργεια τοῦ πνεύματος δέν εἶναι ἡ αὐτή ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὡς ἐπί τῆς Γῆς. Ἡ μὲν εἶναι ὀρθή, ἡ δέ ἐσφαλμένη. Τό αὐτό καί διά τήν ψυχὴν· αὕτη εὐκολώτερον καλλιεργεῖται ἐν τῷ Οὐρανῷ καί δυσκολώτερον ἐν τῇ Γῆ. Ὅσοι ὁμως κατορθώσουν νά μορφώσουν αὐτήν ἐν τῇ Γῆ, γίνονται μύσται ἀφανεῖς, ἀλλά ἰσχυροί εἰς τόν σπόρον τοῦ λόγου των.

Ἐμίλησα ἀρκετά περί τοῦ τί ἐστὶ «μύστης». Οἱ μύσται εἶπον, ὅτι γεννῶνται καί δέν γίνονται διά τῆς ἐκπαιδεύσεως. Ὑπάρχουν ὁμως μύσται, οἵτινες δέν γνωρίζουν ὅτι ἐπανήλθον διά τῆς ἐνσαρκώσεως εἰς τόν κόσμον σας, ἵνα διδάξουν, διότι ἡ λήθη τῆς προϋπάρξεως των δέν ἐφωτίσθη εἰς αὐτούς διά τοῦ Θεοῦ Φωτός. Δηλαδή, τό Θεῖον Φῶς

τούς φωτίζει, αλλά δέν ἐφώτισε τόν λόγον διά τόν ὁποῖον ἐπανήλθον εἰς τήν ἄμοιρον Γῆν. Τούτους, τούς ἔλκομεν διά τοῦ Πνευματισμοῦ καί βαπτίζονται ἀπό τήν Θεότητα ὡς «πνευματισταί». Ἀφοῦ, λοιπόν, διαφωτισθοῦν, διά μέσου τῆς Θείας Ἀρχῆς μας, ἀναλαμβάνουν τήν ὑποχρέωσιν ἐναντι τῆς Θεότητος νά βαδίσουν ἐπί τῶν βημάτων τῶν Μεγάλων Μυστῶν.

Τά βήματά των, θά εἶναι τά πρῶτα βήματα τοῦ μύστου, ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰσέλθουν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου. Διότι ὁ μέν θάνατος εἶναι αἰώνιος ζωή, ἡ δέ γήινος ζωή εἶναι πρόσκαιρος θάνατος. Ἦτοι ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς ἀπό τό βάρος τό γήινον: τό σῶμα.

2. Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ὁ ἀκολουθῶν τά πρῶτα βήματα τοῦ μύστου ὀφείλει νά ἔχη ἀκραιφνή τήν πίστιν του πρὸς τόν Δημιουργόν· διότι ἐξ Αὐτοῦ λαμβάνει τήν ψυχικήν του ἐνέργειαν, ἥτις αὐξάνει εἰς αὐτόν τό σθένος καί ἐνεργεῖ συγχρόνως ἐπί τοῦ πνεύματός του.

Ἄνευ πίστεως, οὐδέν ἐπιτυγχάνει. Δέν θέλω νά εἶπω, ὅτι εἰς τά πρῶτα βήματά του ὁ μύστης δέν ἔχει κρίσιν. Διά τῆς Θείας κρίσεως πιστεύει, οὐχί τά εἶδωλα καί τās αἱρέσεις τῶν διαφόρων θρησκειῶν, ἀλλά πιστεύει εἰς μίαν καί μόνην ἀλήθειαν: τήν Ἀγάπην. Ἡ Ἀπόσωπος αὐτή Δύναμις τῶν Πάντων, εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν Κόσμων, ὁ Μέγας Πλάστης τῶν Ψυχῶν, ἐνῶ ὁ Υἱός Αὐτοῦ εἶναι Σωτήρ τῶν Ψυχῶν, Ἀπεσταλμένος τοῦ Πατρός Του καί Μέγας Φωτοδότης τῆς Ἀληθείας. Τό Πνεῦμα Του, εἶναι συνυφασμένον μέ τήν πνευματικήν ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς φωτίσεως καί καθοδηγήσεως τῶν ἀνθρώπων, τό Πνεῦμα τοῦτο νά ἀποτελεῖται ἀπό τήν ἐνέργειαν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος! Καί ἐνῶ διαιρεῖται εἰς Τρία Σκέλη, νά εἶναι Ἦν καί τό Αὐτό.

Ἐάν ἀφαιρέσωμεν τό πνεῦμα, τότε ἡ ἐνέργεια θά ἦτο

ἄσκοπος. Ἄρα, διὰ τοῦ πνεύματος, κινούμενοι ἀπό τήν ψυχήν, ἀσπαζόμεθα τήν Πίστιν καί διὰ μέσου αὐτῆς ἀναγνωρίζομεν καί προσκυνοῦμεν τόν Μέγαν Δημιουργόν.

Ἡ ἐνέργεια τῆς Πίστεως, εἶναι τροφή ἐξαγνισμένη τοῦ πνεύματος. Διότι, ὅταν ἡ Πίστις εἶναι ἀκραιφνής, ἡ ἐνέργεια τοῦ μύστου εἶναι πλήρης Ἀγάπης.

Ὡμίλησα περί τῆς ἐνεργείας, δηλαδή πῶς ἐνεργεῖ ὁ μύστης. Ἡ λέξις αὕτη «ἐνέργεια» περικλείει πολλάς ἐννοίας. Ναί μέν ἡ ἐνέργεια εἶναι κινήσις, πνευματική καί σωματική, ἀλλά τί εἶδους κινήσις εἶναι αὕτη, τήν ὁποίαν ἡμεῖς ἀναφέρομεν;

Εἶναι κινήσις μεταδιδομένη ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου· ἀλλέως πῶς, ἐνέργεια Θεία! Ὅταν, λοιπόν, εἰς τά πρῶτα βήματά των οἱ μύσται γνωρίζουν τήν Ἀγάπην ὡς ἔννοιαν τοῦ Θείου καί τήν ἐνέργειάν των ὡς κατερχόμενον φῶς ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ἐπί τῆς Πίστεως, δέν παραμένει ἄλλο τι παρά νά ὀλοκληρώσωμεν τήν Εὐσέβειαν.

3. Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΜΕΝΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

Εὐσεβεῖς, δυνατόν νά φαίνονται πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ὅμως δέν ἀρκεῖ, διότι ἡ εὐσέβειά των εἶναι πλαστή. Δεικνύουν πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ἔχουν καί διατηροῦν εὐσέβειαν πρὸς τά Θεῖα, ἐνῶ ἡ ἄλλη ὄψις αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶναι διάφορος τῆς φαινομενικῆς ἀντιλήψεώς σας. Ἀπό τήν μίαν πλευράν φαίνονται αὐτοί οἱ ὁποῖοι δέν εἶναι, διότι ἀσελγοῦν κρυπτόμενοι ὀπισθεν τοῦ δακτύλου των. Ὁ ἀσελγῆς δέν δύναται νά κρύπτεται· γίνεται γνωστός. Προστατεύεται μόνον ἀπό τό κύρος του, ἥτοι τήν θέσιν ἣν κατέχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἢ τά ἀγαθά, ἅτινα στεροῦνται οἱ ἄλλοι. Αὐτοί οὗτοι οἱ ἀσελγεῖς φέρουν τήν προσωπίδα τοῦ εὐσεβοῦς καί ἐν τῷ κρυπτῷ χλευάζουν τά πάντα.

Ἡμεῖς λέγοντες «εὐσεβεῖς», ἐννοοῦμεν ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν Ἀγάπην ἀπεριόριστον πρὸς τοὺς ἀδελφούς των

καί Πίστιν ἀκραιφνή πρὸς τὸ Θεῖον. Ὄταν, λοιπόν, ἔχουν τὸ προτέρημα τοῦτο, τότε ὀλοκληρώνουν τὴν Εὐσέβειάν των πρὸς τὸν Θεόν, τὸν Κύριον καὶ τοὺς Συνεργάτας Αὐτοῦ, ἦτοι τὰς μεγάλας μορφάς τῆς Ἱερωσύνης, ὡς εἶναι ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ὁ Ναζιανζηνός. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι Μορφαί, ἀλλ' ἐγὼ ἀνέφερον Αὐτάς, πρὸς χαρακτηρισμὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι εἰς τὸ αὐτὸ ὕψος. Ἐλάχιστοι μόνον, οἵτινες εἶχον ἐντολὴν θεῖαν ἐξ Οὐρανοῦ νὰ ἔλξουν καὶ νὰ καθοδηγήσουν τὰ ποιμίαιά των πρὸς τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τοῦ Σωτῆρος.

Ὄταν διαιροῦμεν τὴν Ἀρχὴν τοῦ θρησκευτικοῦ μας συναισθήματος καὶ μαχόμεθα ὑπὲρ ἢ κατὰ μιᾶς ἐννοίας, τότε δὲν ὀλοκληροῦμεν τὴν εὐσέβειάν μας πρὸς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Θείου, ἀλλὰ διοχετεύομεν ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Ἐκκλησίας παντοῖα ζιζάνια, ἱκανά νὰ φέρουν διχονοίας καὶ μίση μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν.

Οἱ μύσται οὐδέποτε ἐνδιεφέρθησαν διὰ τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ μίση. Διοχέτευον εἰς τοὺς ἀδελφούς των τὸν Λόγον τοῦ Κυρίου καὶ μόνον. Ἐδίδασκον καὶ διδάσκουν οἱ ἐλάχιστοι ἐξ αὐτῶν τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πόνον, τὴν πίστιν πρὸς τὸ ἀθάνατον Βασίλειον τοῦ Κυρίου καὶ τὴν εὐσέβειαν πρὸς τὸν ἑαυτὸν των, ἵνα διὰ τοῦ μέσου τούτου ὀλοκληρώσουν αὐτὴν, χάριν τῆς φωτίσεως τοῦ Θείου.

Δυστυχῶς, εἰς τὴν σημερινήν σας ἐποχὴν ἐμφανίζονται ὡς οἱ κομῆται οἱ μύσται. Εἶναι, ὡς εἶπον, ἐλάχιστοι, λόγῳ τῆς κακῆς ἀντιλήψεως τῶν ἀνθρώπων. Ἀργότερον θὰ αὐξηθοῦν, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἰσορρόπησις μεταξὺ πνεύματος καὶ ψυχῆς.

Ἐμίλησα διὰ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ μύστου, δηλαδή, δι' αὐτούς, οἵτινες ἀνατέλλουν καὶ ὀφείλουν νὰ γνωρίζουν τὴν ὁδὸν των, ἵνα μὴ ἀκολουθήσουν ἐσφαλμένην τοιαύτην. Οἱ προοδευμένοι ἐκ τῶν πνευματιστῶν, οἵτινες καὶ πάλιν εἶναι ἐλάχιστοι, δύνανται νὰ φωτισθῶσι, ἀκολουθοῦντες τὰ βήματα τῶν Μεγάλων Μυστῶν, ἔχοντες ὑπ' ὄψει των, ὅτι

μεγαλύτερος τοῦ Σωτῆρος οὐδεὶς ὑπῆρξεν. Ἄρα, τό πνεῦμα των ἄς στραφῆ πρὸς τόν Ἥλιον τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα λάβουν ἐκεῖθεν τό σθένος τῆς ψυχῆς των, διά νά σπείρουν τό ὠραιότερον ἄνθος τῆς Δημιουργίας εἰς εὐφορον ἔδαφος: τήν Ἀγάπην.

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ:

ΤΑ ΠΕΠΡΩΜΕΝΑ ΓΝΩΣΤΑ ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ

Κατά πολλές περιόδους τῆς ζωῆς μου συνελάμβανα τοιαύτας θείας ἐμπνεύσεις, ὥστε αὐταί μέ καθήλουν ἐπί τῆς μελέτης, τοῦ στοχασμοῦ καί τῆς σκέψεως, εἰς τὰ πεπρωμένα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Διά νά ἀντιληφθῆ καλῶς ὁ στοχαστής τήν ἄγνωστον ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου, δημιουργηθέντος ὑπό τοῦ Θείου, ὀφείλει πρωτίστως νά ἐξετάσῃ μετὰ πάσης ἀκριβείας τήν ἀνατομίαν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος καί ὕστερον, διά τῆς θείας φωτίσεως τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς, νά συσχετίσῃ τόν μηχανισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος μέ τήν διάρθρωσιν τοῦ Οὐρανίου Σώματος. Ὁ ἄνθρωπος παριστᾷ ἐν σμικρογραφίᾳ τό Σύμπαν. Ὅπως ἐκεῖνο εἶναι ἄγνωστον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὡσαύτως καί αὐτός (ὁ ἄνθρωπος) εἶναι, ἀπό αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, ἄγνωστος εἰς ἑαυτόν.

Κατακτᾷτε τὰ ἄγνωστα σημεῖα τοῦ Σύμπαντος ἐντός τῆς σμικρογραφίας αὐτοῦ, ἤτοι ἐξετάζοντας μέ ἐπιμέλειαν τήν ἀνατομικὴν διάρθρωσιν τοῦ ἀνθρώπου, οὐχί μόνον ἀπό τῆς πλευρᾶς τῆς ὑλικῆς του ὑποστάσεως, ἀλλὰ καί τῆς πνευματικῆς, συνδυάζοντας τήν Θεῖαν ἐνέργειαν (ψυχὴ)

μετά της υλικής τοιαύτης (σώμα).

Τό Καλόν καί τό Κακόν αποτελοῦν δύο ἀντιθέτους ἐνεργείας, αἱ ὅποια, ἐντός τοῦ σώματος τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητας, καταλαμβάνουν καιρίας θέσεις.

Ἡ ψυχὴ καί τό πνεῦμα. Ἡ μέν ψυχὴ εἶναι Θεία πνοή, ἣτις αἰωρεῖται ἐντός τοῦ σώματος ὡς καθαρὰ καί ἀόρατος ἀπειροελαχίστη ἀκτίς τοῦ Δημιουργοῦ καί πρώτου Θεοῦ τῆς ὀντότητας, ἐνῶ τό πνεῦμα ἐγκαθιδρυμένον ἐντός τοῦ υλικοῦ ἐγκεφάλου ἐνισχύεται ἀπό τήν ὕλην καί ἐνδυναμῶνει τόν ἐγωισμόν. Αἱ δύο αὐταί ἀντίθετοι δυνάμεις, παρά τόν ἄρρηκτον δεσμόν των, μάχονται ἐντός τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου τοῦ ἀνθρώπου πρός κατάληψιν τῆς καρδίας.

Ψυχὴ καί πνεῦμα ἐνισχύονται ἐναλλάξ ἀπό τὰς ἐξωκοσμικάς δυνάμεις, αἵτινες ὀνομάζονται «Ἀπόρρητοι». Ἴδού, διατί ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νά ἐλέγξη τόν ἑαυτόν του, οὐχί διά τοῦ πνεύματός του, ἀλλά διά τῆς συνειδήσεως· καί τοῦτο ἐπιτυγχάνεται διά τῆς τέχνης εἰς τήν αὐτοσυγκέντρωσιν.

Ὁ ἀνθρώπος, ὡς υλική ὀντότης, δέν πρέπει νά γνωρίζῃ τὰς πέραν τῆς γήινης ζωῆς ἀντιδράσεις, ἀλλά νά ἐγκύπτῃ εἰς τὰς ἐντός αὐτοῦ διαμάχας, ἀναζητῶν τό αἷτιον καί ἐπ' αὐτοῦ, διά τῆς λογικῆς καί τῆς καλῆς θελήσεώς του, νά αὐτοεπιβάλλεται, ἵνα μή παρασυρθῇ εἰς τήν ἄβυσσον, ὡς ἔρμαιον τοῦ δημιουργηθέντος πεπρωμένου του!

Εἰς μίαν ἐκ τῶν περιόδων τῆς ζωῆς μου, ὅταν εὕρισκόμεν εἰς τήν Χαλδαίαν, ἔμαθον ἀπό τούς σοφοὺς αὐτῆς τό μυστικόν σύμβολον τῆς Παντοδυναμίας τῆς Ἀγνώστου Ἀρχῆς Ἀπάντων. Ἐμνήθην εἰς τὰ μυστήριά των· διά τοῦτο, μετά κάθε προφυλάξεως καὶ σεβασμοῦ μου ἔδειξαν τόν ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ Σταυρόν. «Τοῦτο, μου εἶπον, εἶναι τό βάθρον τῆς Ὑπερτάτης Ἰδέας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται, εἰς τούς μελλοντικούς αἰῶνας, νά ἐπικρεμασθῇ ὁ Ἀδάμας τῆς Ἀληθείας, τοῦ Ἐλέους καί τῆς Ἀγάπης».

Τό μόνον Σύμβολον, πού μου ἔκανεν ἐντύπωσιν εἰς ὅλην

μου τήν ζωήν, ἦτο ὁ Σταυρός. Τό σῆμα τοῦτο εἶχε πράγματι δυνάμεις μυστικάς. Ποτέ δέν ἔμαθον, ἀπό ποίους οἱ Χαλδαῖοι σοφοί ἢ μύσται τῆς ἐποχῆς μου τό παρέλαβον καί διατί ἔδιδον εἰς αὐτό τήν ἀόρατον ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν ἀνθρώπων! Ὄφειλον νά κρατήσω μυστικόν τό Σύμβολον τοῦ Σταυροῦ, ὅπως καί τό ἐκράτησα.

Διά νά τό ἔχω πάντοτε ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν μου ἔκανα τήν ἐξῆς σκέψιν: Ἡ ἄγνωστος ἰσχὺς του ἔπρεπε, διά κάθε τρόπου, νά ἀπεικονισθῆ εἰς σημεῖον τι τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς· καί οὕτως ἐπέτυχον, διά τοῦ ἀγνώστου «X», νά ἀποδείξω τήν πολλαπλότητα τῆς δυνάμεώς του εἰς τό κάθε τι. Πλήν τούτου, συμβολίζει καί τό ἄγνωστον, τό ὁποῖον μόνον διά τῆς θείας ἐμπνεύσεως δυνατόν νά γίνῃ μερικῶς γνωστόν. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο, ὅλα δέν γίνονται γνωστά εἰς τόν ἄνθρωπον, ἐάν προηγουμένως δέν ἀσκηθῆ εἰς τήν πίστιν τῆς ὑπάρξεως μιᾶς Ἀρχῆς, ἣτις τά πάντα ὀρίζει ἐξ ἑαυτῆς καί μόνον.

Εἰς τήν ἐποχὴν ἐκείνην, δέν εἶχομεν οὐδένα Φωτοδότην, ὡς σεῖς τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καί ἦτο δύσκολον εἰς τοὺς μή μεμημένους νά διδάσκῃς τά ἀντίθετα τῶν ὄσων οἱ ρέκται τῶν ἱεραρχείων ἐκήρυττον. Ἡ ὑπερτάτη γνώσις τῆς Σοφίας δέν ἦτο διά τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ τοὺς ὀλίγους καί μεταξύ αὐτῶν τῶν διαλεκτῶν. Ἡ Ἀλήθεια, ἦτο δίκωπος μάχαιρα εἰς χεῖρας τῶν ἀμαθῶν καί συσκοτισμένων πνευμάτων. Φρονιμώτερον ἦτο νά παρασιωπηθῆ αὕτη, μέχρις ὅτου ἐξελιχθῆ τό πνεῦμα καί ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι το ἀόρατον εἰς τὰς αἰσθήσεις μας ἐπενεργεῖ ἐπί τῆς κράσεώς μας τάχιστα καί ἀνεπαισθίτως.

Τό ἀόρατον εἶναι ὁ πραγματικός κόσμος τῆς αἰωνίου ὑπάρξεως, ἐνῶ ὁ ὄρατός μας κόσμος εἶναι πρόσκαιρος, ψευδής, φθαρτός. Ἐφ' ὅσον δέν γνωρίζομεν τό ἀόρατον, ἐπομένως ἀγνοοῦμεν καί τό πεπρωμένον τοῦ ἀνθρώπου, τό ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἀπό τήν ἀόρατον Διοίκησιν τοῦ Θεοῦ. Καί ἐφ' ὅσον ζῶμεν εἰς τό ψεῦδος, δέν ἀναγνωρίζομεν τήν Ἀλήθειαν, ἣτις πηγάζει Ἄνωθεν, ἐκ τοῦ ἀοράτου Κόσμου.

Ἄρα, ὅ,τι ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, αὐτό πιστεύομεν. Τοῦτο ὀνομάζεται «λανθάνουσα ἀντίληψις τῆς πραγματικότητος». Ὅ,τι ὅμως δέν ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, ἀλλά διά τῆς διαισθήσεως καί τῆς θείας ἐμπνεύσεως πειθόμεθα, ὅτι αὕτη εἶναι ἡ πορεία τοῦ ἀναμενομένου γεγονότος, τότε προλέγομεν διά τοῦ προφητικοῦ λόγου τήν ἔκβασιν τῶν γηίνων εἰκόνων.

Τά πεπρωμένα οὐδέποτε γίνονται γνωστά εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐξαιρουμένων ὀλίγων μόνον, οἵτινες συνεταύτισαν τό νῆμα τῆς λήψεώς των μέ τήν ἐκπομπήν τῆς Θείας Βουλῆσεως.

Διά τῶν ἀριθμῶν κατώρθωσα νά συντομεύσω τὰς διά τῆς σκέψεως καί τοῦ στοχασμοῦ ἐρεύνας μου ἐπὶ τοῦ Ἄγνωστου, τό ὅποῖον, ναί μέν μοῦ εἶναι γνωστόν ὡς ὕπαρξις, ἀλλά παραμένει ἄγνωστον εἰς τό εἶδος τῆς ζωῆς καί τῆς κινήσεώς του.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς δέν ἔχη θεῖον προορισμόν, τότε δέν ἔχει καί τήν κλίσιν πρὸς τό Θεῖον, ἤτοι νά ἐρευνᾷ, νά στοχάζεται, νά κρίνη, νά διακρίνη, νά διαχωρίζη, νά ζυγίζη τόν λόγον του καί ὕστερον νά ἐκφέρη γνώμην σταθεράν, μή ἀντιρρήσιμον εἰς τὰς ἀντιλήψεις τῶν συνανθρώπων του. Ὁ μύστης γεννᾶται καί δέν δημιουργεῖται διά τῆς τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως.

Τό ἀκέραιον ἓνα (1) εἶναι ὁ Θεός τῶν Πάντων, τό τρία (3) παριστᾷ τήν Θεότητα, εἰς τήν τριπλῆν Αὐτῆς ἔννοιαν καί ἐπεκτείνεται ὡς τό 3X... X, τό δέ ἑπτά (7) εἶναι ἐνέργεια τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν δυνάμεων, εἰς ἀντιθέσεις Καλοῦ καί Κακοῦ. Ἄρα, ἐντός τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἀριθμῶν κινουῦνται αἱ ἀνθρώπιναι ἐλευθερίαι. Ἐπρεπε ὅλα αὐτά νά τά ἀποδείξω μέ γνώσιν καθαρὰν καί εἰρμόν λογικόν, ὥστε διά τοῦ τρόπου τούτου νά φέρω εἰς γνώσιν τοῦ ἀνθρώπου ὅ,τι ἠδυνήθην νά συλλάβω ἐκ τοῦ Ἀπείρου.

Ἡ διαφορά τοῦ Θεοῦ ἀπό τήν Θεότητα εἶναι ἡ ἐξῆς: ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι εἷς, ἡ Θεότης εἶναι πολλαπλή.

Τά διάφορα φιλοσοφικά συστήματα δέν μοῦ ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην, ὅσον καί νά ἐφαίνοντο λογικά, διότι μεταξύ των συνεκρούοντο καί ὁ σχολιαστής αὐτῶν δέν ἠδύνατο νά ἐννοήσῃ, ποῦ εὐρίσκετο ἡ ἀλήθεια. Ἄρα, αἱ ἀντιθέσεις αὐταὶ κατήργουν τήν ἔννοιαν τῆς ἀληθείας, εἰς βάρος αὐτῆς ταύτης τῆς ἀληθείας.

Ὡς μύστης ἠννόησα, ὅτι ἡ ἀλήθεια δέν πηγάζει ἀπό τήν ἀνθρώπινον διάνοιαν, ἀλλ' εἶναι προϊόν θείας μόνον ἐμπνεύσεως, τουτέστιν ἐξ Οὐρανοῦ διοχετεύεται εἰς τήν ἀνθρώπινον γνῶσιν, ἐάν βεβαίως αὕτη εἶναι καθαρὰ καί ἱερά, μέ τό φῶς τῆς Θείας Ἀρχῆς.

Τάς γνώσεις μου ἐσυμπλήρωσα εἰς Αἴγυπτον. Ἐκεῖ ἐμαθήτευσα ὡς ταπεινός καί διψασμένος ἐργάτης τῆς ἀληθοῦς γνώσεως. Ἐμυήθην εἰς τά μυστήριά των καί ἀργότερον, μετά τήν πτώσιν τῆς Αἰγύπτου εἰς τοὺς Πέρσας, μετεφέρθη εἰς τήν Χαλδαίαν. Ἐκεῖ πάλιν, ὡς σᾶς εἶπον, συνεπλήρωσα μίαν ἄλλην πλευράν τῶν ἱερῶν μου γνώσεων.

Εἰς τό μικρόν τοῦτο πόνημα δέν πρόκειται νά ἀναπτύξω τό ἔργον μου, ἀλλά νά δώσω μίαν ἀμυδράν ἰδέαν τῆς ζωῆς μου καί νά τονίσω, ὅτι τά τοῦ ἀνθρώπου πεπρωμένα μόνον ἡ Θεότης γνωρίζει καί σπανιώτατα νά μεταδώσῃ, εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις, πρὸς μύστην τῆς ἐκλογῆς τῆς, μέρος τῶν ἀνθρωπίνων πεπρωμένων. Καί τοῦτο γίνεται διὰ νά ἔχουν οἱ θνητοὶ ὑπ' ὄψει των, ὅτι τό ἄγνωστον εἰς αὐτοὺς Οὐράνιον οἰκοδόμημα εἶναι ὑπαρκτόν καί ἀφθαρτόν, ὥστε αἱ γνῶμαι νά διχάζονται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί νά γίνεται λόγος περὶ τῆς Θείας Δυνάμεως, ἣτις τά πάντα διὰ τῆς ἀφθάρτου Σοφίας τῆς διέπει.

Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τά ἑλληνικά ἐδάφη, προσεκόμιζον μετ' ἐμοῦ τό ἀπάνθισμα τῆς σοφίας τῶν Ἀνατολικῶν λαῶν. Αἱ γνώσεις ἦσαν ποικίλαι καί τās κατειργαζόμενν διὰ τῆς θείας ἐμπνεύσεως, ἵνα δώσω εἰς τόν ἑλληνικόν λαόν τās βάσεις ἐνός Θείου πολιτισμοῦ.

Ἐδίδαξα τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς τοὺς Δελφούς,

τάς νέας βάσεις ἐπί τῆς διδαχῆς των. Ἦτο δι' ἐμέ εὐτύχημα νά ἀνακαλύψω μίαν ἐνάρετον κόρην, μέ δυναμικὰς ἰδιότητας σπανίας. Τὴν ἐμύησα εἰς τὰ Μυστήρια. Ἦτο ἡ μόνη ἀξία αὐτῆς τῆς χάριτος. Ὀνομαζόταν Θεοκλέα. Ἀφωσιώθη εἰς τὸ ἱερόν της χρέος καὶ ἐγένετο ἡ καλλιτέρα καὶ ἀνωτέρα πυθία τῶν Δελφῶν. Ἐκοπίασα πολὺ, σπέρνοντας τοὺς ἱεροὺς σπόρους τῆς ὑπερτάτης Γνώσεως καὶ τῶν ἀποκρῦφων συμβολικῶν σημείων εἰς πολλὰ Κέντρα τῆς ἱερᾶς μου ἀποστολῆς.

Ἐδίδαξα τοὺς ἱεροὺς ἀριθμοὺς καὶ τὴν τέχνην πρὸς χαλύβδωσιν τῆς θελήσεως καὶ ἀπόκτησιν τῶν μαγικῶν κλειδίων τῶν Οὐρανίων Πυλῶν. Ἐδίδαξα, ὅτι ὁ θάνατος εἶναι ζωὴ, ἀόρατος διὰ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὅτι ἡ γήϊνη ζωὴ εἶναι ὄνειρον ἐκπαιδευτικόν διὰ τὴν ὄντοτητα. Τὸν θάνατον δὲν πρέπει νά τὸν φοβούμεθα ὡς τέρμα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ νά τὸν ἀναμένωμεν ὡς ἀφετηρίαν ἐπεκτάσεως τοῦ ὄνειρου εἰς ὑψηλότερα ἐπίπεδα τῆς διανοήσεως.

Ὁ Ἀπόλλων ἐσυμβόλιζεν τὴν καθαρὰν γνῶσιν καὶ τὸ αἶσθημα αὐτῆς διὰ τοῦ μουσικοῦ παλμοῦ, συνδυάζων τὴν Ἀλήθειαν μέ τὴν Ἀρμονίαν, μέσφ τῶν ὁποίων δύνатаί τις νά πλησιάσῃ τὸ Θεῖον. Ἡ ὀνομασία του εἶναι σύνθετος: σημαίνει συγκέντρωσιν γνώσεων ἀπὸ φῶτα ἄλλων ἀνθρώπων, ὥστε νά ἀποτελῆ δέσμη ἰσχυροῦ φωτός, πού ἀκτινοβολεῖ, ὡς ὁ Ἥλιος, διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνεύματος.

Ἐδίδαξα, ὅτι ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνδρός εἶναι διάφορος ἀπὸ τῆς γυναικός· διὰ τοῦτο ἡ συνεργασία των πρέπει νά εἶναι στενὴ, εἰλικρινὴς καὶ ἀδελφικὴ. Αἱ δύο αὗται φύσεις ἀλληλοσυμπληροῦνται ἐντὸς τοῦ μέτρου, ἵνα ἀριστεύσουν εἰς τὸν σκοπὸν τῆς Δημιουργίας.

Τὸ χρῶμα καὶ ὁ ἦχος ἢ μουσικὸς φθόγγος, εἶναι δίδυμα τέκνα τοῦ αὐτοῦ φωτισμοῦ. Ἡ μουσικὴ διὰ τὴν ὄρασιν τοῦ ὑπερόντος εἶναι χρωματισμὸς, καὶ ὁ χρωματισμὸς διὰ τὴν ἀκοήν του εἶναι μουσικὴ. Τὸ πανόραμα τῆς ὄλης ζωῆς εἶναι ἡ συνεχὴς κίνησις καὶ ἡ ἀέναιος ἀλλαγὴ τῶν πάντων, ἥτοι ἡ

γέννησις, ἡ μεταμόρφωσις καὶ ὁ θάνατος.

Ἡ μὲν γέννησις εἶναι δημιουργία, ἡ δὲ μεταμόρφωσις εἶναι ἀπόκτησις ἰδίας ἀντιλήψεως, καὶ ὁ θάνατος συμπληροῖ τὸν προορισμὸν μὲ τὴν ἀνάκλησιν τῆς ὀντότητος. Μεταξύ, λοιπόν, τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ὑφίσταται τὸ πεδῖον τῆς διαμάχης, ἧτοι χρόνος καθωρισμένος, ὅστις μετατρέπεται εἰς αἰωνιότητα, διὰ τὴν ψυχὴν, ἣτις εἰς συγκεκριμένα σημεῖα δρᾷ ἐπὶ τῆς γήινης διακυμάνσεως, μεταξύ ἁρμονίας καὶ δυσαρμονίας, διὰ νὰ ἐπιτύχη τὸν συντονισμὸν ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

Ἡ διακύμανσις αὕτη, μεταφερομένη εἰς τοὺς φθόγγους τοῦ ἤχου, χρωματίζει τὴν ὄλην δημιουργικὴν κίνησιν εἰς τὰ μουσικὰ τεμάχια τῶν συνθετῶν τῆς. Ἐντὸς τῶν ἐπτὰ ἤχων τῆς δημιουργίας καὶ τῆς καταστροφῆς, πάλ्लεται ἡ ἀπεικόνησις τῆς Ὑπερτάτης Πνοῆς, ἡ Αἰωνία Ὑπαρξις.

Εἰργάσθην διὰ τὴν διδασκαλίαν μου ἀόκνως καὶ κατάρθωσα νὰ μεταδώσω εἰς τοὺς ἀδελφούς μου τὰς βάσεις αὐτῆς. Ἐνήργησα μὲ πολλὴν σύνεσιν καὶ ἀκρίβειαν, διότι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ἐάν δέν φωτίζεται Ἄνωθεν, εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς τὴν πορείαν του καὶ δύναται νὰ ἀναιρέσῃ ὅ,τι πρό ὀλίγου παρεδέχετο ὡς ὀρθόν καὶ λογικόν. Διὰ τοῦτο, εἶναι ἱερά ἀνάγκη εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τῶν προσπαθειῶν του, νὰ δυνηθῆ νὰ αὐτοελέγῃ τὸ κάθε του βῆμα, ἀναγνωρίζοντας πάντοτε τὰ σφάλματά του, ἵνα μὴ περιπίπτῃ εἰς τὰ αὐτά καὶ δυσχεραίνῃ τὴν κρίσιν του.

Εἰς πολὺ προκεχωρημένην ἡλικίαν συνεζεύχθην τὴν νεαράν μαθήτριάν μου Θεανῶ. Οὐδέποτε εἶχον κατὰ νοῦν νὰ ἐνώσω τὴν ζωὴν μου μετὰ τόσον νεαρᾶς καὶ ἐξόχου καλλονῆς κόρη. Ἐκείνη πρώτη μου ἐνεπιστεύθη τὸ πάθος τῆς. Ἠγάπησεν τὴν ὀντότητά μου ὡς φωνὴν τῆς συνειδήσεώς της· καὶ τοῦτο, διότι ἐνεβάθυνεν εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπέισθη, ὅτι ὁ λόγος δέν εἶναι ἐνέργεια ἤχου, ἀλλὰ εἰκὼν γνώσεως.

Ὅταν δύο ἑτερόφυλα προορίζονται ἀπὸ τὴν Ἄνωτάτην

Ἀρχὴν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἕν τὸ ἄλλο, διὰ τοῦ ἱεροῦ δεσμοῦ, οὐδὲν ἐμπόδιον εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπομακρύνῃ τὴν ἔνωσιν ταύτην.

Ἡ Θεανώ, ὄχι μόνον ἔθελγε τὴν ὄντοτήτά μου, ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κατέκτα τὴν καρδίαν μου. Οἱ λόγοι τῆς εἶχον βαθεῖαν ἀπήχησιν εἰς τὴν καρδίαν μου, ὡς καὶ οἱ ἰδικοί μου εἰς τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Ποτέ γυναίκα δέν ἀφωσιώθη τόσον εἰς τὸ ἔργον τοῦ συζύγου τῆς, ὅσον ἡ θελκτικὴ καὶ ἀξι-αγάπητος σύντροφος τῆς ζωῆς μου. Δι' ἐμέ, ἡ Θεανώ ἦτο ὁ ἄγγελος ὁδηγός μου. Μὲ ἐνεθάρρυνεν εἰς τὰς ἐρεῦνας μου, ἀνεζωογονεῖ τὴν ὑπαρξίν μου, ὡς ἄλλη θεὰ τῆς ὅλης ἀνθρωπίνης ἱκανοποιήσεως, παρέμενεν εἰς τὸ πλευρόν μου ὡς πραγματικόν μέλος τοῦ ἑαυτοῦ μου. Παρά τὴν γυναικείαν φύσιν τῆς, εἰσέδυνεν ἐντός τῶν περιπλόκων προβλημάτων τῆς ἀνθρωπίνου ἰδιοσυγκρασίας καὶ πολλάκις, ὡς θεῖον φῶς, μὲ ἐβόηθει εἰς τὰς ἐξόδους τῶν λαβυρίνθων. Ἐάν τὸ θεῖον τοῦτο δῶρον τοῦ Οὐρανοῦ, ἡ Θεανώ, δέν ἤρχετο εἰς συνάντησίν μου, ἕνα μέγα μέρος τῆς ἐργασίας μου θά παρέμενεν σκοτεινόν. Δικαίως, λοιπόν, ὀνομάζω αὐτὴν Ἥλιον τῆς φωτίσεώς μου!

Ἡ Θεανώ, δέν ἦτο μόνον ἐξαιρέτος σύζυγος, ἀλλὰ καὶ μητέρα φιλόστοργος. Ἐφρόντιζε τὰ τέκνα μας, ὡς ταῦτα νὰ ἦσαν τὰ λαμπρότερα κοσμήματα τοῦ ψυχικοῦ τῆς κάλλους. Τὰ προτερήματα αὐτῆς μὲ κατέκτησαν. Δι' ὅλους μας εἶχε τὴν φροντίδα τῆς μητέρας, τὴν προθυμίαν τῆς ἀδελφῆς, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς θυγατρὸς, τὴν στοργὴν τῆς συζύγου πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὴν θωπείαν τῆς ἐρωμένης πρὸς τὸν ἀγαπώμενον. Μὲ μίαν λέξιν ἡ ἀγάπη τῆς ἦτο ὀλοκληρωμένη.

Ἡ γυναίκα, ὅταν γνωρίζῃ τὸν προορισμὸν τῆς καὶ συμμορφοῦται πρὸς αὐτόν, μεταβάλλεται εἰς πραγματικόν ἄνθος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός. Δημιουργεῖ μίαν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ Παραδείσου. Ἐάν, ὅμως, ἡ γυναίκα δέν θελήσῃ νὰ παραδεχθῇ τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπάτης, τότε γίνεται τύραννος καὶ κακὸς σύμβουλος τῆς κοινωνίας.

— Ἀγαπᾶτε ἐν μέτρῳ, ἵνα μὴ ἐνισχυθῆ ἡ κακὴ ἕξις τοῦ ἀγαπωμένου.

— Ἡ Ἀλήθεια διευκρινίζει, τὸ Δίκαιον ἐπιβάλλει καὶ ἡ Ἀγάπη ἐναρμονίζει.

— Τὰ πάντα ἐν τῇ ὕλῃ εἶναι ἀπατηλά, διότι ὑπόκεινται εἰς τὸν νόμον τῆς φθορᾶς.

— Τὸ Ἄφθαρτον ἐξ ἑαυτοῦ του ἀκτινοβολεῖ, μέ βάσιν τὰς ἀκτῖνας τῆς ἀγάπης.

— Βαρὺς ὁ χειμῶν, βαθύτεραι αἱ σκέψεις.

— Ἡ πίσις ἐξαναγκάζει καὶ ἡ πενία ἐφευρίσκει.

Δυστυχῶς, ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν μου ἐλάχιστα γνωρίζετε καὶ ταῦτα ἐκ φήμης ἢ μέσῳ ἄλλων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς μου. Ἡ ἀπόκρυφος διδασκαλία μου περιεῖχε τὰ πάντα. Δέν ἦτο ὁμως προσιτὴ πρὸς ὄλους, ἐάν πρωτίστως δέν ἐγνώριζον πῶς νά στερεώσουν τὸ βάθρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο τὸ ἀπάνθισμα τῆς Ὑπερτάτης Γνώσεως.

Τὰ ἄνθη καὶ οἱ βλαστοὶ καλλιεργοῦνται, διὰ νά φθάσουν εἰς τὸ ἀπώτερον ἀποδοτικόν των σημείον. Οὐδέν ἔργον, εἴτε τοῦτο εἶναι χειρωνακτικόν εἴτε πνευματικόν, δύναται νά θεωρηθῆ τέλειον, ἐάν δέν ὑποστῆ κατεργασίαν ἀνάλογον τῆς ιδιότητός του. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μέ τὴν διδασκαλίαν μου. Ἡ πρόοδος ἐγένετο διὰ τῆς ἀσκήσεως, μεθοδικῶς, διὰ νά φθάσῃ, ὁ ἔχων θέλησιν μαθητῆς μου, εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς πέραν τῆς Γῆς γνώσεως.

Ἐπειδὴ δέ οἱ ἄνθρωποι, ὡς ὕλικοι, στεροῦνται τῆς ἱκανότητος νά καλλιεργοῦνται ἐσωτερικῶς, ἐπομένως εἶναι ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς πίστεως, ἦτοι διὰ τῆς πεποιθήσεώς των, ὅτι ὁ θέλων εὐρίσκει, κατορθώνουν νά διαβοῦν τὸ κατώφλιον τῆς γήινης γνώσεως καὶ νά εἰσχωρήσουν ἐντὸς τῆς ἀπείρου γνώσεως τοῦ Θείου Φωτός.

Μόνον οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θείου δύνανται νά γνωρίζουσι τὸ πεπρωμένον των· καὶ τοῦτο μεταδιδόμενον εἰς αὐτοὺς ἐκ τῆς Θείας Ἀρχῆς, μέ τὴν ἐντολήν νά κρατήσουν αὐτό

ὑπό αὐστηράν ἐχεμύθειαν. Τοῦτο συμβαίνει, βεβαίως, εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ὄντοτητα, διὰ σκοπὸν ἀπώτερον εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἐπειδὴ, μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν, μερικοὶ ἐπρόδωσαν τὴν φύλαξιν τοῦ μυστικοῦ, κατὰ τὴν ὑπόδειξιν τοῦ Ἑωσφόρου, ἔκτοτε ὄλαι αἱ προβλέψεις, ἀκόμα καὶ προφητεῖαι, εἶναι ἀβέβαιοι, ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐπέλθη σύγχυσις καὶ τὴν μὴ δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ διαχωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ ψεύδους. Ἦτο ὁ μόνος τρόπος οὗτος νὰ διαφυλαχθοῦν ὑπὸ ἐχεμύθειαν τὰ μυστήρια τῶν μυστηρίων.

Σήμερον κ' ἐγὼ κατέχω λαμπράν θέσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ συγκαταλέγομαι μεταξύ τῶν μεγάλων μυστῶν, ὡς Ὅργανον τοῦ Ἀοράτου Βασιλείου ἐπὶ τοῦ τομέως τῆς μυστικῆς ἐρεύνης τῶν Οὐρανίων θαυμάτων.

Ἴσως τις ἐξ ὑμῶν θελήσῃ νὰ ἐρωτήσῃ, ἐάν συναντῶμαι μετὰ τῆς Θεανοῦς. Ἀπαντῶ, ναί, ὅταν εὐρίσκεται ἐδῶ. Διότι αἱ γυναῖκες δέν παραμένουν ἐπὶ πολὺ· ἐπανέρχονται εἰς τὴν Γῆν, διὰ τὴν ἀποκτήσουσιν ψυχικὴν ἀνωτερότητα, ἀποσβένουσαι ὅλο καὶ περισσότερον τὴν ἐμφυτον ἀπάτην τῆς ἰδιοσυγκρασίας των.

Διὰ τὴν γυναῖκα εἶχον ἄλλην γνώμην, ὅταν εὐρισκόμην ἐν τῇ Γῇ, ἐδῶ ὁμῶς ἐπέισθην διὰ ποῖον λόγον ἐδημιουργήθη καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀληθὴς προορισμὸς τῆς.

Ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ἐτρέφατε διὰ τὰ προσφιλῆ σας πρόσωπα, ἐδῶ μεταβάλλεται εἰς ψυχικὴν ἱκανοποίησιν, ὅταν τὰ συναντᾶτε ἢ συνδιαλέγεσθε μετ' αὐτῶν ἐπὶ διαφορῶν ζητημάτων, ἀφορώντων τὴν γενικότητα.

Ἐχω τὸν διακαῆ πόθον (ἄνθρώπινος παλαιὰ ἔξις) νὰ σᾶς φωτίσω ἐπὶ πολλῶν ἀγνώστων σημείων τῆς Οὐρανίου ἐκπαιδεύσεως, ἀλλ' ὡς γνωρίζετε καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μου, δέν μᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ παραβῶμεν τὸ ὄριον τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου. Ἡ Θεότης, ἥτις τὰ πάντα γνωρίζει ἐκ τῶν προτέρων, ἔθεσεν τὸ ὄριον τοῦτο, διὰ σκοποῦς, πού μόνον Αὕτη γνωρίζει τὸν λόγον. Ἐάν

ἡμεῖς τόν ἀντιληφθῶμεν, δέν μᾶς εἶναι ἐπιτετραμμένον νά τόν μεταδίδωμεν, παραβαίνοντες τόν νόμον τοῦ Ὑπερά-του Ὄντος, ὅστις εἶναι σεβαστός καί ἱερός εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ:

Η ΠΙΣΤΙΣ ΥΠΕΡΤΕΡΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΤΗΧΗΣΙΝ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΑΡΧΩΝ ΦΑΡΑΧ: Τό Πνεῦμα τοῦτο, εἶναι Μαῦρος μέ ψυχὴν ἀνωτέραν παντός ἄλλοῦ Λευκοῦ. Ἀκούσατέ τον μετὰ προσοχῆς καί εὐλαβείας, διότι ἦτο περισσότερο Χριστιανός ἀπό ὑμᾶς.

ΘΩΜΑΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ: *«Κύριε, μετὰ καρτερίας ἀνέμενον τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅπως δυνηθῶ καί μεταδώσω εἰς τόν κόσμον τῆς κακῆς Ἀρχῆς τὴν περιπέτειάν μου, ἵνα δώσω δείγματα τῆς ἀφοσιώσεώς μου πρὸς Ἐσέ, τόν Μέγαν Λυτρωτὴν καί Ἀναγεννητὴν τῶν ψυχῶν καί τῶν ἀνθρώπων».*

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἀγαπητά μου τέκνα, ὑπῆρξα καί ἐγώ, ὡς σεῖς, ἄνθρωπος ἐν τῇ Γῇ. Ἡ καταγωγὴ μου ἔλκει ἀπὸ τὴν Κεντρώαν Ἀφρικὴν. Εἰς τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς δουλείας καί τῆς σωματεμπορίας, οἱ πρόγονοί μου ἠχμαλωτίσθησαν καί ἐπωλήθησαν εἰς τοὺς Λευκοὺς τῶν πρώτων ἀποίκων τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ εἰργάζοντο ὡς κτήνη. Ἡ ἀξία των ἦτο δύο ἀγελάδων. Τοῦτο ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὴν σωματικὴν των ρώμην. Δέν θά ὁμιλήσω περισσότερο ἐπὶ τῆς

ἐποχῆς ἐκείνης.

Παρῆλθον πολλάι γενεαί· ἐγκλιματίσθησαν πλέον οἱ Νέγροι εἰς τὴν νέαν γῆν καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἠγαπήθησαν ἀπὸ τοῦς Λευκοῦς, ὡς σεῖς ἀγαπᾶτε καὶ συντηρεῖτε τὰ ζῶα τῆς προτιμῆσεώς σας.

Ὅταν ὁ πάππος μου, ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη, εἶδε νέον φῶς δυνάμεως, ἐκπορευόμενον ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου, νέους ὀρίζοντας συνέλαβεν ἢ φαντασία του. Ἀπέκτησε τρεῖς υἱοὺς καὶ δύο θυγατέρας. Ἡ οἰκογένειά του ἔζη εἰς καλύβην καὶ ὄλοι ὁμοῦ εἰργάζοντο καὶ ἡμείβοντο δι' ἓν ἄτομον. Παρ' ὄλα αὐτὰ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, διότι ἐντὸς τῆς οἰκογενείας εὕρισκετο ἡ χαρὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος!

Ἦνδρώθησαν τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα συνειργάζοντο μετὰ τοῦ πατρός των μέχρι τῆς ἡμέρας, πού ἐπωλήθησαν ἀκριβότερα, διότι ὑπῆρχε μεγάλη ζήτησις Νέγρων εἰς τὰς ἐργασίας τῶν γεοκτημόνων. Ἀντιλαμβάνεσθε, ὁποῖος ἦτο ὁ χωρισμός τῶν γονέων ἀπὸ τὰ τέκνα· τῶν τέκνων ἀπὸ τὸ πάτριον ἔδαφος· τῆς γυναικὸς ἀπὸ τὴν στοργὴν πρὸς αὐτά· τοῦ πατρός ἀπὸ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἐδάρῃσαν ἀνηλεῶς μέ τὴν μᾶστιγα τοῦ σκληροῦ ἀφέντη των. Ἐκτοτε, οὐδέποτε πλέον συνητητήθησαν. Αἱ δὲ θυγατέρες ἐπωλήθησαν πρὸς τεκνοποίησιν εἰς ἄλλην πολὺ μακρυνὴν πολιτείαν.

Ἐν ἐκ τῶν τέκνων ἐδραπέτευσεν, ἀπὸ τὰ στρατόπεδα τῆς σωματεμπορίας, εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς χώρας καὶ περιεπλανήθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας, συντηρούμενος μέ χόρτα τοῦ βουνοῦ καὶ ρίζας τῶν δένδρων. Ἐζη πλέον ὡς ἀγρίμιον, λησμονήσας ὅτι ἦτο ἄνθρωπος. Ἀργότερον προσεπάθησε νά εὔρη διέξοδον καὶ ἀπολεσθεῖς ἐντὸς τοῦ δάσους, ἔζη μετὰ τῶν ἀγρίων θηρίων, μὴ γνωρίζων ὁποῖα στάδια ζωῆς τοῦ ἐπεφύλασεν ἡ μοῖρα του.

Ἐγνωρίσατε μικρόν μέρος τῆς ζωῆς τῶν Νέγρων, μέχρι τῆς στιγμῆς, πού εἶς ἐκ τῆς γνωστῆς ἀναφερθείσης οἰκο-

γενείας ἐδραπέτευσεν εἰς τὰ τότε παρθένα δάση τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ νέος οὗτος ἔζη ἐντός σπηλαίου καί ἀντεμετώπιζε ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς Φύσεως μέ καρτερικότητα καί ἐλπίδα νά σωθῆ. Ἀλλά πόθεν θά ἐσώζετο, ἀπολεσθεῖς ἐντός τοῦ ἀγνώστου καί ἀφιλοξένου δάσους;

Ὅταν ὁμως ἡ Θεότης δίδῃ χρόνους εἰς τὰς ὀντότητας, τότε, παρ' ὅλας τὰς δυσχερείας καί ἐμπόδια τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς, ἡ ὀντότης αὕτη προώρισται νά ζήσῃ. Οὕτω καί ὁ νέος, ἡμέραν τινά ἀπεφάσισε νά προσανατολισθῆ, ἀλλά δυστυχῶς συνηντήθη μέ ὁμάδα στρατιωτῶν καί ἐκυκλώθη, συνελήφθη καί, τέλος, ἐπωλήθη διά δευτέραν φοράν.

Τόν ἐχρησιμοποιοῦν εἰς τήν θέσιν τοῦ ἵππου. Ἡ ἐργασία του ἦτο κοπιώδης. Εἰργάζετο ἀπό τήν ἀνατολήν μέχρι τῆς δύσεως, ὕστερον κατάκοπος, ἀπεσύρετο εἰς σταῦλον τινά καί ἐκεῖ, μετά τό δεῖπνον, ἀπεκοιμάτο. Περιττόν νά εἶπω, ὅτι οἱ νέοι του ἀφένται δέν ἔδιδον σημασίαν, ἐάν ὁ νέος ἠσθένει ἢ ὄχι. Δυστυχῶς, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀσθενείας τῆς φύσεως· καί οὕτως ὁ νέος ἀνήρ ἀπώλεσε μέρος τῶν δυνάμεών του καί δέν ἠδύνατο νά κοιμηθῆ. Ἡ μάστιξ τῶν σκληρῶν ἀποίκων ἤχησεν ἐπί τῆς ράχεώς του. Αἱμάσσων, δέν ἠδυνήθη νά σηκωθῆ, ἀπολέσας τὰς αἰσθήσεις του. Ἡ ζωή του ἦτο μαρτυρική. Τόν ἐπεριποιεῖτο μία νεαρά Νέγρα, ἡ ὁποία συνησθάνθη τόν πόνον του, ὡς οὐδεὶς ἄλλος, καί καθημερινῶς ἐφρόντιζε διά τήν ἀνάκτησιν τῆς υἱείας του. Ἴδού, πῶς γεννᾶται, ἐν τῇ ἀπελπισία τοῦ ἀνθρώπου, μία νέα ἀκτίς ἐλπίδος καί ἀφοσιώσεως εἰς τὰ ἑτερόφυλα. Ἡ νεαρά ἦτο ἡλικίας μόλις δέκα πέντε (15) ἐτῶν. Ὄνομάζετο Μάρθα.

Ἐκείνην τήν ἐποχήν, ὅσοι Νέγροι εὐρίσκοντο ἀπό πολλά ἔτη εἰς τήν Νέαν Γῆν ἠσπάζοντο τόν Χριστιανισμόν, διά τῆς κατηχήσεως καί σπανιώτατα διά τῆς βίας. Λέγω «σπανιώτατα διά τῆς βίας», διότι οἱ προπάτορες τῶν νέων γενεῶν ἦσαν ἤδη Χριστιανοί. Αἱ διακρίσεις τῶν αἰρέσεων εἰς τοὺς Νέγρους δέν ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψιν· ἀρκεῖ ὡς Χριστιανοί νά ἀκολουθοῦν τό δόγμα εἰς τό ὅποῖον ἀνήκον.

Ἦτο ὁμως εὐκόλον νά προσηλυτίζωνται ἀπό ἄλλο δόγμα, ἔάν τοῦτο ἤθελεν ὁ ἀγοραστής τῶν σωμάτων.

Πολλοί ἐκ τῶν Νέγρων, ἐγκλιματισθέντες εἰς τήν Νεάν Γῆν καί πιστεύσαντες εἰς τόν Κύριον, σᾶς βεβαίῳ, ὅτι ἔχουν «λευκήν» ψυχὴν καί ἀνωτερότητα, πού δέν εἶχον οἱ ἄποικοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κακῶς ὁ ἄνθρωπος ἐσχημάτισε κακὴν ιδέαν περί τοῦ Νέγρου. Βεβαίως, ὅταν εἰς πληθυσμός, εἴτε εἶναι Νέγροι εἴτε εἶναι Λευκοί, παραμείνῃ ὑπανάπτυκτος καί οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται δι' αὐτόν, ἐπόμενονον εἶναι ὁ πληθυσμός οὗτος νά καθυστερῇ ἔναντι τῆς προόδου.

Εἶπον «προόδου», ἀλλά τί σημαίνει πρόοδος, ὅταν αὐτὴ μεταβάλλεται εἰς φονικὴν μάχαιραν καί ἐξολοθρεῖ ἀδελφούς, τῶν ὁποίων τὰ αἰσθήματα οὐδέποτε ἐγνώρισε; Ὁ Λευκός δέν εἶναι ὁ προνομιούχος τῆς Δημιουργίας, ὅταν καταστρέφῃ καί σφετερίζεται τὰ ἀγαθὰ τῶν ἀδελφῶν του. Ὅλοι, ὅποιασδήποτε φυλῆς καί ἂν εἶναι, ὀνομάζονται ἄνθρωποι, ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἀδελφῶν των.

Ὁ νεαρός Νέγρος, διὰ τόν ὁποῖον ὀμιλῶ, μετὰ τῆς νεαρᾶς συντροφου τοῦ ἐσχεδίασαν τὴν κρυφίαν φυγὴν των. Καί ὅταν μίαν νύκτα ὅλοι ἐκοιμῶντο, οἱ δύο φυγάδες κατέφυγον ἐντὸς τοῦ δάσους καί ἐκεῖθεν εὐρέθησαν εἰς τὰς ὄχθας ποταμοῦ, ἐκύλησαν κορμούς δένδρων, τοὺς ὁποίους εὗρον ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἔδεσαν αὐτούς καλῶς καί ἐπ' αὐτῆς τῆς σχεδίας ἠκολούθησαν τό ρεῦμα πρὸς Νότον. Ἐφθασαν εἰς μικρὰν πολίχνην. Τό πρῶτον οἶκημα πού συνήντησαν, ἦτο ἡ καλύβη ἐνός πάστορος. Ἐκρουσαν τὴν θύραν.

— Ποῖος εἶναι; ἠκούσθη ἔσωθεν φωνὴ νά λέγῃ.

Τότε οἱ δύο Νέγροι ὁμοφώνως εἶπον:

— Ἡμεῖς, φυγάδες. Μᾶς ὠδήγησεν ἐδῶ ὁ σταυρός τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου. Ζητοῦμεν ἄσυλον.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καί ἐφάνη ὁ πάστωρ, ἀτημέλητος, διότι ἦτο ὦρα πέμπτη πρωινή. Οἱ φυγάδες, γονυκλινεῖς, ἐφίλησαν τοὺς πόδας τοῦ πάστορος.

Καλότατος ὁ ἀνὴρ οὗτος τῆς Θείας Προνοίας, τοὺς εἰσήγαγεν ἐντὸς τοῦ μαγειρείου του καί πάραυτα ἀφύπνι-

σε τὴν σύζυγόν του, ἵνα περιποιηθῆ τοὺς φυγάδας. Εἶχεν ὁ πάστωρ καὶ τρία (3) τέκνα· δύο θήλεα καὶ ἓν ἄρρεν. Ἡ γυνὴ τοῦ πάστορος ἐτοίμασε διὰ τοὺς φυγάδας ρόφημα, ἵνα τοὺς θερμάνῃ, τυρόν, ἄρτον καὶ παστόν ἐκ χοίρου.

— Δι' ἡμᾶς, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ πάστωρ, δέν ὑπάρχουν διακρίσεις ἀνθρώπων, ἀλλά χαρακτήρων. Ἡ θέσις, ἣν σᾶς δίδουν οἱ ἄποικοι, δέν μέ ἐνδιαφέρει, ἀλλά μόνον αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐγὼ σᾶς προσφέρω. Καθήσατε εἰς τὴν τράπεζάν μου καὶ ὁ Θεός, ὡς μέγας Φιλάνθρωπος καὶ Ἐλεήμων, ἄς σᾶς δώσῃ τὴν δύναμιν νά εὑρετε τό ποθούμενον καὶ ὑμνήσετε Αὐτόν ὡς Ὁδηγόν καὶ Σωτῆρα.

Μετά τὴν τράπεζαν, οἱ δύο φυγάδες ἐζήτησαν ἀπό τόν πάστορα ὅπως τοὺς ἐνώσῃ ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου, ἵνα τά δύο σώματα γίνουν ἓν. Ἐδέχθη ὁ πάστωρ καὶ μετά τὴν μικράν ταύτην «μοναχικήν» τελετήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια τοῦ πάστορος καὶ ἐλάχιστοι ἐκ τῶν γειτόνων, οἱ δύο φυγάδες ἠσθάνθησαν τὴν Θεϊαν ἔνωσίν των.

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πάστορος παρέμειναν οἱ νεόνυμφοι ἐπὶ ἄρκετόν χρόνον· ἔλησμόνησαν τοὺς τυράννους αὐτῶν καὶ ἀνέπνευσαν τόν ἐλεύθερον καὶ ζωοποιόν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας ἀπό τά δεσμά.

Ὅταν τό ἀνδρόγυνον ἔκρινε καλόν νά μὴ καταχρασθῆ τὴν φιλοξενίαν τοῦ πάστορος καὶ ἀνέφερεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐσκόπευον νά ἀναχωρήσουν εἰς ἄλλην πολιτείαν, μὴ γνωρίζοντας εἰσέτι ποῦ, ὁ καλοκάγαθος ἱερεὺς δέν ἠθέλησε νά τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἐν μέσῳ πολλῶν κινδύνων, καὶ ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς, ἐάν θέλουν, νά συνεχίσουν τὴν ζωὴν των ἐντός τοῦ οἴκου του, προσφέροντες εἰς αὐτόν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν μέ πληρωμήν. Διότι ὁ πάστωρ εἶχεν ὡς μικράν περιουσίαν ὀλίγα τινὰ κτήματα, ἅτινα ἠδύνατο νά ἐπωφεληθῆ μέ τὴν βοήθειαν τῶν δύο Νέγρων.

Ἀργότερον, ὁ καλὸς καὶ φιλεύσπλαχνος πάστωρ ἐκτίσε μικράν καλύβην, πλησίον τῆς ἰδικῆς του, χάριν τῶν δύο προστατευομένων του. Οἱ δύο Νέγροι παρέμειναν οἱ πι-

στότεροι φίλοι και βοηθοί του πάστορος.

Μέ τον χρόνον, οσπισ ούδαμου σταθμεύει, αλλά διαρκώς μεταβάλλει τά πάντα, ή δυστυχία εις πολλούς δυνατόν νά μεταβληθῆ εις ευτυχίαν· και ή ευτυχία εις άλλους νά μεταβληθῆ εις δυστυχίαν. Τουτο ονομάζεται «πεπρωμένον του ανθρώπου».

Ο άνθρωπος ούδέποτε γνωρίζει τί πρόκειται νά συμβῆ, ἔστω και εις τό ἐγγύς μέλλον. Διότι ή Θεότης ούδέποτε μεταδίδει ἐκείνα, τά όποια πρόκειται νά συμβοῦν εις τόν κάθε άνθρωπον. Σπανιώτατα όμως, όταν ἔχη λόγον, τότε επί γενικοῦ συμφέροντος μεταδίδει τάς προφητείας Της.

Οί καλοί και εύσεβεῖς Νέγροι, πιστοί εις τόν Κύριον, ἔχουν ἕνα προτέρημα Θεῖον: νά προφητεύουν! Ἔχουν αισθήματα ἀνεπτυγμένα. Ἐάν, λοιπόν, καλλιεργήσουν τό πνεῦμα μέ ὀδηγόν τόν Κύριον, τότε ἀποτελοῦν οἰκογενειακήν ἐστίαν ἀνωτέραν τῶν Λευκῶν. Ἄλλ' ὁ Νέγρος δέν ζητεῖ τήν ἀνωτερότητα, αλλά τήν ἀναγνώρισιν τῆς ἰσότητος του πνεύματος. Ζητεῖ τήν ἀδελφότητα. Όταν όμως δέν τήν ἔχη, διότι δέν του τήν δίδουν και τόν ἐξαναγκάζουν νά κύψη τήν κεφαλήν και νά θυσιασθῆ ὑπέρ του Λευκοῦ, διότι ἐθαύμασεν εις αὐτόν τήν φύσιν του και τήν πολυμάθειάν του, τότε καταλαμβάνεται οὐχί ἀπό μῖσος, αλλά ἀπό «ἀμόκ» και δέν γνωρίζει τί πράττει και ποῦ βαδίζει. Διά τουτο Ἡμεῖς, οἱ μεμυημένοι εις τά ἀνθρώπινα πάθη, διακηρύττομεν εις τούς ἀμαθεῖς και ζωηρούς ἐξ ἡμῶν Νέγρους, τήν ἡρεμίαν του πνεύματος και τήν εἰρηνικήν ἐκδήλωσιν ἔναντι τῆς βίαιας και του μίσους.

Τό νεαρόν ζεῦγος τῶν Νέγρων, μετά πάροδον ἀρκετῶν ἐτῶν εἶχεν ἀποκτήσει τέσσαρα τέκνα, δύο ἄρρενα και δύο θήλεα. Ο πατήρ των ὠνομάζετο Σαμουήλ. Όταν αὐτά ἠνδρώθησαν, ὁ πρωτότοκος προσελήφθη ὡς ἐργάτης ἐνός πλουσίου γαιοκτήμονος. Ο δευτερότοκος εἶχε τήν ἐπιθυμίαν νά σπουδάσῃ· τουτο όμως του ἦτο ἀδύνατον, διότι σχολαί ὡς τῶν Λευκῶν, δέν ὑπῆρχον εις τήν περιοχὴν ἐκείνην. Ο δευτερότοκος ὠνομάζετο Θωμᾶς. Οὕτω ἐφοίτησε πησι-

ον ενός Λευκοῦ, ὅστις τοῦ ἔδωσε τὰς πρώτας γνώσεις ἐπὶ πολλῶν στοιχείων τῆς μαθήσεως. Ὁ Λευκός ἦτο ἄνθρωπος μέ εὐρείας γνώσεις καὶ μέ φωτεινόν τό πνεῦμα. Ὅχι μόνον ἐδίδασκε τόν Θωμᾶν ἄνευ πληρωμῆς, ἀλλά καὶ ἐνεψύχωνεν αὐτόν, ὡς δοῦλον μόνον τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ὁ Θωμᾶς ἐπέισθη, ὅτι ἔχει ἄρκετά ἐφόδια διὰ νά ἀντιμετωπίσῃ τήν ζωήν, μέ πόνον τῆς ψυχῆς του ἀπεχαιρέτησε τοὺς καλοὺς του φίλους καὶ μέ συστατικὰς ἐπιστολάς των ἀνεχώρησε πρὸς τὰ ἔνδον τῆς χώρας.

Δυστυχῶς, ἡ ἐποχὴ τότε ἦτο πονηρά. Οἱ Λευκοὶ δέν ἀνεγνώριζον τοὺς Νέγρους ὡς ὄντα ἀνθρώπινα, ἀλλά ὡς ταπεινά καὶ ἄξεστα ζῶα. Δύναμαι νά εἶπω, ὅτι τὰ ζῶα ἴσταντο εἰς ἀνωτέραν ἐκτίμησιν ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς Νέγρους, οἵτινες δέν ἐγνώριζον ποῦ νά ἀποταθοῦν καὶ νά ζητήσουν τήν ἀνθρώπινον προστασίαν τῶν ὁμοφύλων των.

Μέ συνέλαβον ὡς φυγάδα, καὶ ὕστερον ἐπωλήθην ὡς δοῦλος ενός κακοπίστου καὶ ἐλεεινοῦ ἀνθρώπου. Δηρωτώμην, ἐάν ὁ νέος ἀφέντης ἦτο ἄνθρωπος ἢ θηρίον. Χωρὶς νά ἀντισταθῶ, τό πρῶτον δῶρον πού ἔλαβον ἐξ αὐτοῦ ἦτο ἡ μαστίγωσις. Ἠρώτησα «διατί μοῦ φέρονται τοιοῦτοτρόπως», καὶ εἰς ἀπάντησιν ἐμαστιγώθην ἐκ δευτέρου. Ἡ σιωπή, ἐπέισθη ὅτι εἶναι ἡ καλλιτέρα τῶν ἀπαντήσεων, εἰς τοιαύτας περιστάσεις. Ἐκλείσθη, ἐπὶ ἓν χρονικόν διάστημα, ἐντός τοῦ σταύλου μετά τῶν ἵππων καὶ ἐκεῖ μοῦ ἔδιδον τοιαύτην πενιχράν τροφήν, ὥστε νά πεισθῶ ὅτι εἶμαι εἰς ἀξίαν κατώτερος ἀκόμη καὶ τῶν ζῶων. Ὅταν ἐδίψων μοῦ ἔδιδον ἐλάχιστον ὕδωρ, ὥστε νά μή δύναμαι νά συγκρατήσω τήν ἐπιθυμίαν νά δοκιμάσω τίνι τρόπῳ νά δραπετεύσω ἐκ τοῦ κλοιοῦ των.

Τέλος ἐχρησιμοποιήθην εἰς τήν μεταφοράν ἐμπορευμάτων εἰς μέγαν ὄγκον. Τρεῖς γεροδεμένοι Λευκοὶ δέν ἠδύναντο νά κινήσουν τοὺς ὄγκους τούτους, τοὺς ὁποίους ὄφειλον μόνος, χωρὶς τήν βοήθειαν οὐδενός, ὑπὸ τήν ἐπιβλεψιν τῶν σατραπῶν, νά μετακινῶ ἀπὸ τήν μίαν πλευράν τῆς κωμοπόλεως εἰς τήν ἄλλην. Τά μέσα ταῦτα δικαίως

δημιουργοῦν τό μῖσος ἐντός τῶν βασανισμένων σωμάτων τῶν δούλων. Ἐγώ ὅμως οὐδέποτε ἐσκέφθην τόν ἐχθρόν μου· ἀπέβλεπον εἰς μίαν Ἄόρατον Δύναμιν, ἣτις ὠμίλει ἐντός τῆς συνειδήσεώς μου καί μοῦ ἐπανελάμβανε τήν λέξιν: «Προχώρει».

Ἡ ἀναγκαστική αὐτή, ἃς εἶπω, ἄσκησις ηὔξανε τάς σωματικάς μου δυνάμεις, ἀλλ' ἐγώ ἐπεθύμουν τήν ἄσκησιν τοῦ πνεύματος, χωρίς νά δύναμαι νά εὔρω, ποῦ αὕτη ἐκρύπτετο. Καί τήν συνήνησα εἰς τήν προσευχήν. Αὕτη μέ ἀνεζωογόνει, ὥστε καθημερινῶς νά σκέπτωμαι πολύ λογικώτερα ἀπό ὅ,τι ἐσκεπτόμην κατ' ἀρχάς. Ὁ Θεός δέν θά μέ ἀφήσῃ εἰς τάς χεῖρας των, θά μέ ὀδηγήσῃ ἐκεῖ ὅπου θά μέ προορίζει. Ἀλλά ποῦ; Αὐτό δέν τό ἐγνώριζον. Ἦμουν ὅμως πεπεισμένος, ὅτι κάπου ἄλλοῦ βαίνω μέ γοργόν ρυθμόν.

Ἐσκέφθην νά μή δραπετεύσω μέ τήν συνοδείαν καί ἄλλων δούλων, διότι, ἐάν εἷς ἐξ ἡμῶν συναλαμβάνετο, οἱ ἕτεροι θά ἐπλήρωνον ἀκριβᾶ τήν ζωήν των. Καλλίτερον δι' ἐμέ ἦτο νά σκεφθῶ νά δραπετεύσω μόνος. Οὐχί διότι ἤθελον νά σώσω τήν ζωήν μου, ἀπομακρυνόμενος ἀπό τήν βοήθειαν ἣν ἠδυνάμην νά δώσω καί εἰς τοὺς ἄλλους συντρόφους. Μόνος καί ἐδραιωμένος εἰς τόπον καί περιβάλλον ἠσφαλισμένον, θά ἠδυνάμην νά δώσω χεῖρα βοηθείας εἰς πολλούς ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου. Δέν ἐννοῶ ἀδελφούς τοὺς Νέγρους μόνον, ἀλλά καί τοὺς Λευκοὺς, διότι, εἰς τήν ἐποχήν ἐκείνην, μή νομίζετε ὅτι ὅλοι οἱ Λευκοὶ ἦσαν κύριοι καί κατεῖχον γαίας καί πλοῦτον. Πῶς ὅμως θά ἠδυνάμην νά δραπετεύσω ἀπό τοὺς σκληροὺς καί ἀποφασισμένους ἀνθρώπους τῆς κακῆς θελήσεως, οἵτινες παρηκολούθουν τά βήματά μου;

Μίαν νύκτα, φοβερὰ θύελλα κατέστρεψε μυριάδας στέγας καί ὁ πληθυσμός τῆς κωμοπόλεως ἦτο ἀνάστατος. Ἐν μέσῳ τοῦ φυσικοῦ κινδύνου ἔλαβον πάραυτα τήν ἀπόφασιν καί, διασχίσας τήν κυρίαν ὁδόν, ἠκολούθησα μίαν ἀτραπόν, ἣτις μέ ὠδήγησεν εἰς μακρυνόν δάσος, ὅπου ἐκινδύνευσά ἀπό τάς πλημμύρας τοῦ ἐκεῖθεν παραπλεύ-

ρου ποταμοῦ καί τῶν ἀγρίων θηρίων ἐντός αὐτοῦ. Ἄλλ' ἡ ἐλπίς μου ἦτο σταθερά. Ἡ ἐσωτερική φωνή τῆς ψυχῆς μου ἐπανελάμβανε τήν λέξιν «προχώρει». Οὐδείς ἄλλος εἰς τήν θέσιν μου θά ἦτο δυνατόν νά ἐπιζῆσῃ. Καί ὁμως ἡ προσευχή, διεπίστωσα ὅτι ὄχι μόνον μοῦ ἀνεπτέρωνε τό ἠθικόν, ἀλλά μοῦ ἐδίδε καί τόλμην ἀφάνταστον, ὥστε νά παλαιῶ μέ τά στοιχεῖα τῆς φύσεως καί νά ἔχω κατά νοῦν μήπως μοῦ ἐπιτεθοῦν θηρία ἄγνωστα εἰς ἐμέ ἐντός τοῦ σκοτεινοῦ δάσους.

Ἡ ραγδαία βροχή ἐξαναγκάζει ὅλα τά ἔμβια νά ἀπομακρύνονται καί νά μεταβαίνουν εἰς τά σπήλαιά των. Ὑπάρχουν ὁμως ζῶα, τά ὁποῖα ἀρέσκονται νά διαμένουν ἐντός τοῦ ὕδατος. Ἡ βροχή ὁμως μέ τήν θύελλαν καί αὐτά φοβίζει ἐξ ἐνστίκτου καί οὕτως εὗρον τήν ὁδόν ἐλευθέραν νά βαδίσω κατά μήκος τοῦ ποταμοῦ, ὅσον ἡδυνάμην ταχύτερον, ὡσάν νά μέ ἐκυνήγουν.

Ὅλην τήν νύκτα ἐβάδιζον καί τέλος, κατόπιν πολλῶν βασάνων καί ἐξηντλημένος ἀπό τήν κόπωσην καί τήν πείνα, ἔφθασα πλησίον μικρᾶς κατασκηνώσεως ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τό ποιόν δέν ἐγνώριζον. Ἡ θύελλα, ἐν τῷ μεταξῷ, εἶχεν παρέλθῃ. Ἡ γῆ ἀνέδιδε τήν ὁσμήν τῆς νωπότητός της. Τά πρῶτα πτηνά μέ τήν χαραυγήν τοῦ ἡλίου μετέβαινον εἰς σμήνη πρός τό ἐσωτερικόν, ὅπου ἡ τροφή των ἠφθόνει ἀπό ἔντομα.

Εἷς γέρων ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶναι ὁ κύριός σου;

Καί ἐγώ μόλις ἡδυνήθην νά τοῦ ἀπαντήσω:

— Εἶμαι ἐλεύθερος.

Ὁ γέρων μοῦ ἐπρότεινε νά τόν ἀκολουθήσω. Ὅταν εἰσῆλθον ἐντός τῆς σκηνῆς του, μοί ἐπρόσφερε ρόφημα ζεστόν διά νά συνέλθω. Καί ὕστερον ἐπανέλαβε τάς ἐρωτήσεις του.

— Εἰς ποῖον θρήσκευμα ἀνήκεις;

— Εἰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀπῆντησα.

— Ὡστε εἶσαι Χριστιανός! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποία εἶναι ἡ αἵρεσίς σου;

— Ὁ Κύριος, τοῦ ἀπήντησα, δέν ἠὺλόγησεν τὰς αἵρέσεις. Ἀρκεῖ νά ἀκολουθῆ τις τήν ὁδόν ἣν Οὗτος ἐχάραξεν!

— Ὡστε εἶσαι γνήσιον τέκνον τοῦ Κυρίου;

— Τοῦτο δέν τό γνωρίζω, ἐφ' ὅσον καί ἄλλοι πολλοί ἐκ τῶν ἀδελφῶν μου, εἴτε εἶναι Νέγροι εἴτε Λευκοί, δυνατόν νά εἶναι γνησιώτερα τέκνα τοῦ Κυρίου ἀπό ἐμέ τόν ταπεινόν.

— Ἀγαπητέ ἀδελφέ μου, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρων, ἐάν ἐπιθυμῆς νά παραμείνης μεθ' ἡμῶν, θά ἦτο μεγάλη μου χαρά νά γίνῃς φίλος πιστός καί σύντροφος τῆς ἐπιδιώξεώς μου.

— Ἐάν ἐπιτρέπεται, ἀδελφέ, ἠρώτησα, ποία εἶναι ἡ ἐπιδιώξις σου;

— Θά σοῦ τήν εἶπω: Νά μανθάνω τὰς ιδιότητες τοῦ κάθε βοτάνου. Ἦμουν ἰατρός εἰς τήν μακρυνήν χώραν μου. Ἐχῶ ἀρκετάς γνώσεις ἐπί τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' αὐταί δέν ἀρκοῦν, ὅταν ἡμεῖς δέν ἐνεργοῦμεν; ἀναζητοῦντες τὰ φυσικά μέσα, διά τήν σχετικὴν συμπλήρωσιν τῶν γνώσεών μας. Ἦλθον εἰς ἐπαφήν μετὰ τῶν ἰθαγενῶν τῆς χώρας ταύτης, οἵτινες μέ ἐβοήθησαν πολύ εἰς τό ἔργον μου. Ὁ Θεός, ἀδελφέ, πάντα βοηθεῖ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συνεχῶς ἐργάζονται διά τό καλόν τοῦ ἀνθρώπου. Μετ' ἐμοῦ θά διδαχθῆς πολλά ὠφέλιμα διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀδελφῶν μας!

Ἐκτοτε, παρέμεινα πλησίον τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καί ὁμοῦ διεσχίζαμεν τὰ δάση, ἐξετάζοντας μέ πολλήν ἐπιμέλειαν τὰ διάφορα βότανα, τὰ ὅποια μᾶς ἐχρησίμευαν εἰς τὰς δοκιμάς τῶν φαρμάκων μας. Διεπίστωσα, ὅτι τό ἱερόν μας ἔργον ἐπροστατεύετο ἀπό μίαν Θεῖαν Δύναμιν ἄγνωστον, ἀλλά αἰσθητὴν εἰς τήν συνείδησίν μας.

Συνεδέσθην τόσον μέ τόν ἡλικιωμένον ἰατρόν, ὥστε νά τόν θεωρῶ ὡς δεύτερον πατέρα μου. Μέ ἠγάπησεν ὅσον καί ἐγώ αὐτόν. Μέ ἐδίδαξεν, ὅσον ἠδύνατο, τήν μητρικὴν

του γλώσσαν, τὴν ὁποίαν ἔμαθον καὶ ὠμίουν μέ εὐχέρειαν. Ἄλλ' ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἐξετίμησα εἰς τόν ἰατρόν, ἦτο ἡ ἀγνή ἀγάπη του πρὸς τόν πλησίον. Ἐθεράπευε πολλούς ἐκ διαφόρων ἀσθενειῶν, χωρὶς καμμίαν ἀμοιβήν. Δέν ἐπέδωκε τόν πλουτισμόν, ὡς τόσοι ἄλλοι ἀντιθέτως ἐβोधῆται πάντας τούς ἔχοντας ἀνάγκην ὑποστηρίξεως.

Εἰς τὰς χεῖρας τοιούτου ἀνδρός προσεφέρθην, ὡς ταπεινός δοῦλος τῶν ὑπηρεσιῶν του. Ἐπλούτισε τὰς γνώσεις μου, ἐπὶ πολλῶν τομέων καὶ ἐστερέωσεν εἰς τὴν καρδίαν μου τόν Θεόν, διὰ τῆς Ἀγάπης. Ἡμουν τόσον καλῶς ἐφωτισμένος ἀπό τὴν πίστιν, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νά μέ ἀποσπάσουν ἐξ αὐτῆς. Ὁ θάνατος θά ἠδύνατο νά ἐκμηδενίσῃ τό σῶμα μου, οὐδέποτε ὅμως τὴν ἀκράδαντον πίστιν μου πρὸς τόν Θεόν.

Ὅταν ἐκάμφθη ἡ καρδία μου ἀπό τὰ φλογερά βλέμματα τῆς Σάρας, μιᾶς νεαρᾶς Νέγρας, ἣτις παρέμενε πλησίον τοῦ οἴκου μας, ὁ γέρων ἰατρός ἐννοήσας τὴν ἀδυναμίαν μου, μόνος του μοί ἐπρότεινε νά μᾶς συζεύξῃ ὡς παράνυμφος. Ἀποκτήσας οὕτω σύντροφον τῆς ζωῆς μου, μέ τὴν βοήθειαν τοῦ ἱατροῦ ἔκτισα καλύβην πλησίον τοῦ ποταμοῦ, γύρωθεν τῆς ὁποίας ἐφύτευσα διάφορα δένδρα.

Μέ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἀπέκτησα τέκνα καὶ μικράν ἀτομικὴν περιουσίαν. Ὁ γέρων προστάτης μου, προτοῦ ἀποθάνῃ, μοί ἐδῶρησεν ὅ,τι τοῦ ἔμενε καὶ ἡ εὐχή του ἦτο νά παραμείνω πιστός εἰς τὰς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἔλλειψις τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ ἀνδρός, πολὺ μέ κατέβαλεν ἠθικῶς. Μόλις ὅμως συνῆλθον, ἐνεθυμήθην τόν ἀγῶνα μου ὑπὲρ τοῦ Καλοῦ καὶ ἔκτοτε ἡσυχολήθην μέ τὰς εὐεργεσίας μου εἰς πάντας, διδάσκων συνάμα, ὅτι προορισμός τοῦ κάθε συνετοῦ ἀνδρός εἶναι νά προστρέχῃ καὶ νά δίδῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τούς δυστυχοῦντας καὶ τούς ἔχοντας βεβαρυμένην τὴν συνείδησιν. Τούς τελευταίους, ἐφρόντιζον νά μεταβάλω εἰς ἀνθρώπους χρησίμους καὶ τοῦτο πάντοτε μέ τόν γλυκύτερον τρόπον τοῦ λόγου.

Ὅσοι ἐκ τῆς ἐνδοχώρας ἤρχοντο καὶ ἀνεζήτουν πολλὰ-

κίς ἐκ φήμης τόν ἀποθανόντα ἱατρόν, ἀνελάμβανα ἐγώ νά θεραπεύσω αὐτούς καί νά ἰάνω τάς πληγάς τοῦ σώματος καί τῆς ψυχῆς των. Ἡ ψυχὴ τότε πάσχει, ὅταν τό πνεῦμα γίνεται πληγὴ αὐτῆς.

Ἐξώθεν τῆς καλύβης μου ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

**«Διαβάτα προτοῦ ἀπομακρυνθῆς,
λάβε ἀπό τόν Θωμᾶ τό Φῶς τῆς Πίστεως»**

Ἐπί ἔτη ἐκαλλιέργουν μικράν κτηματικήν μου περιουσίαν. Τά ἀπογεύματα εὐρισκόμην εἰς τήν καλύβην μου καί εὐχαρίστουν τόν Κύριον, Ὅστις μοῦ ἔδιδε δυνάμεις καί φώτισιν ἀγνήν, ὥστε νά θεωροῦμαι εὐτυχῆς, ἐκτελῶν τό ἔργον τοῦ προορισμοῦ μου. Ποτέ δέν εἶχον βλέψεις πρὸς τοὺς πύργους τῶν πλουσίων, διότι ἐγνώριζον ἐκ πείρας, ὅτι ἐκεῖ δυνατόν νά συγκατοικῇ καί ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ.

Πόσας φορές ἄνθρωποι τοῦ πλοῦτου καί τῆς εὐημέρου ζωῆς δέν ἐκτύπων τήν πτωχικήν μου θύραν, διά νά ζητήσουν τήν συνδρομήν μου ἐπί τῶν ἀσθενειῶν των καί ἄλλων πολλῶν ζητημάτων! Εἰς τάς περιπτώσεις αὐτάς δέν ἄφηνα οὐδέ στιγμήν νά ἀπολεσθῇ. Ἀναλόγως τῆς διαθέσεως τοῦ καθ' ἐνός καί τῆς ἀντιλήψεώς των, ἐκατήχουν τό πνεῦμα των κατά τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νά τοὺς ἀποκτήσω φίλους καί νά μέ ἐπισκέπτωνται συχνότερα.

Μίαν νύκτα, δύο Λευκοί ἔκρουσαν τήν θύραν μου καί ἐζήτησαν ἄσυλον, διότι εἶχον φονεύσει δύο ἐκ τῶν ὁμοφύλων μου. Ὅταν τά ὄργανα τῶν Ἀστυνομικῶν μέ ἠρώτησαν, ἐάν εἶδον τοὺς δύο κακοποιούς, ἠναγκάσθην νά ψευσθῶ, λέγοντας εἰς αὐτούς, ὅτι κατηυθύνοντο πρὸς τό δάσος τῆς περιοχῆς μας. Τά ἐξημερώματα τοὺς ὠδήγησα, διά μέσου μιᾶς ἀτραποῦ, ὅπισθεν λόφου, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἠδύναντο πλέον ἀνενόχλητοι νά δραπετεύσουν.

Τοὺς ἐούστησα, προτοῦ ἀπομακρυνθοῦν, νά ζητήσουν εἰς τήν προσευχήν των ἔλεος ἀπό τόν Κύριον καί νά προ-

σπαθήσουν νά γίνουν τίμοι καί καλοί πρὸς ὄλους τοὺς ἀδελφούς των, ἵνα ἐξιλεωθοῦν αἱ ἁμαρτίαι των.

Εἰς ἀπάντησιν μου εἶπον:

— Νά εἶσαι εὐχαριστημένος πού ἀκόμα εὐρίσκεισαι ἐν τῇ ζωῇ.

Δέν τοὺς ἀπήντησα. Τόσον πεπωρωμένοι ἦσαν, ὥστε ἐπέιοθην, ὅτι ὅσοι δέν ἔχουν Θεόν, θέλουν ἢ δέν θέλουν, γίνονται συνένοχοι τοῦ Διαβόλου. Ὑψωσα τὰς χεῖρας μου πρὸς τόν Οὐρανόν καί ἀνεφώνησα:

— Κύριε, ἀπώλεσαν τὴν ὁδόν των. Διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματός Σου καθοδήγησον αὐτούς εἰς τὴν ὀρθὴν ὁδόν τῆς Πίστεώς Σου. Συγχώρησον αὐτούς ὡς παράφρονas, διότι δέν ἀντιλαμβάνονται τό τί πράττουν.

Μέ τόσην πίστιν καί εὐλάβειαν ἐπροσευχήθην ὑπὲρ τῶν δύο δολοφόνων, ὥστε ὁ Κύριος μέ εἰσήκουσεν. Τό συνησθάνθην, ἀλλά δέν ἠδυνάμην νά τό ἀποδείξω.

Παρήλθον δύο ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας, πού ἀπεχωρίσθην ἀπὸ τοὺς κακοποιούς, ὅποτε ὅλως ἐκκληκτος, τοὺς εἶδον καί πάλιν νά κρούουν τὴν θύραν μου, ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν τελειῶς πτώματα ἐξ αἰτίας ἀσθενείας των, τὴν ὁποίαν δέν ἠδυνήθησαν νά ἐξακριβώσουν. Γονυπετεῖς καί οἱ δύο ἐζήτηουν ἀπὸ ἐμέ νά τοὺς συγχωρήσω καί νά τοὺς θεραπεύσω, διότι κατ' ὄναρ εἶδον ἐμέ ὡς σωτῆρα τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεώς των.

— Δέν δύναμαι, τοὺς εἶπον, νά κατηχήσω οὐδένα ὑπὲρ τῆς Θείας Δυνάμεως, ἐάν δέν ὑφίσταται ἡ προδιάθεσις τῆς πίστεως. Ἐάν ἔχετε τὴν δύναμιν νά πιστεῦσετε εἰς τόν Θεόν τῆς Ἀγάπης, τότε ἡ κατήχησις τοῦ πνεύματός σας θά βοηθήσῃ τό ἔργον μου.

— Θωμᾶ εὐσπλαγγνικέ, εἶπον ἐν μιᾷ φωνῇ, σῶσον τὰς ὑπάρξεις μας καί καθάρισον τὰς καρδίας μας, ἵνα καί ἡμεῖς, μετανοοῦντες, εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ὀρθότητα μέ προορισμόν νά ἐπαγγελώμεθα τόν Λόγον Ἐκείνου, Ὅστις σέ ἐφώτισε καί φωτίζει, κατὰ δύναμιν, τοὺς πάντας.

Διὰ τῆς πίστεως ἡ κατήχησίς μου ἔδωσε καρπούς. Διὰ

τῶν βοτανολογικῶν μου γνώσεων κατώρθωσα νά ἱάνω τά σώματα τῶν δύο πρῶην κακοποιῶν καί διά τῆς διδασκαλίας μου νά τοὺς χρίσω ὡς νέους ἀνθρώπους τῆς κοινωνίας. Πράγματι, ὑπῆρξαν παραδειγματικοί καί ἀφοσιώθησαν ἔκτοτε πρὸς τόν Ἰησοῦν.

Ἡ πίστις εἶναι τό πᾶν. Δι' αὐτῆς εὐκολώτερον ἀντιλαμβάνεσαι τόν σκοπὸν τῆς ἱερᾶς κατηχήσεως καί διά τῶν ἔργων πραγματοποιεῖς τόν προορισμόν σου.

Ἡ καλύβη μου ὑπῆρξε σταθμὸς ἀσβέστου φωτίσεως. Ἦμουν ὁ μοναδικὸς ἐκ τῶν ὁμοφύλων μου, πού ὄλοι ἐσέβοντο καί ἠγάπων. Οὐδέποτε ὑπῆρξα ἀφορμὴ νά δυσαρεστήσω τινά. Εἰς ὄλους εὕρισκον τόν κατάλληλον λόγον, διά νά καταπραῦνω τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας των. Ὁ λόγος, ὅταν εἶναι θεῖος, διά τῆς πίστεως μεγαλουργεῖ.

Δέν θέλω νά καταχρασθῶ τὴν ἄδειαν νά ὑπαγορεύσω κείμενα μακρά, ἐν τοῖς ὁποίοις νά περιγράφω εἰς ποίαν ὀδυνηρὰν κατάστασιν περιῆλθον ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς μου θελήσεως νά εὐεργετῶ τὸν ἄνθρωπον, ὡς ὄντοτητα μέ θεῖαν πνοήν. Ποτέ δέν ἐξετίμησα τὸν πλοῦτον, ὡς ὀδηγὸν παντός κακοῦ. Ἀντιθέτως, ἐξετίμων τὴν πενίαν, ὡς μέσον ἐξιλεώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὕρισκεται εἰς θέσιν δεινὴν, τότε ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν τὴν θεῖαν φώτισιν, ὀφείλομεν νά ἐνεργοῦμεν μέ φρόνησιν καί πειθῶ ἐπὶ τῶν ἀγνοούντων ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς των.

Ἐάν τις ἐξ αὐτῶν ἔχη τὸν διακαῆ πόθον τοῦ πλοῦτου καί εἶναι δύσκολον νά τὸν ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν ταύτην, τότε ἀναγκαζόμεθα νά ὀμιλοῦμεν περὶ τοῦ πλοῦτου καί πῶς οὗτος ἀποκτᾶται, ὥστε νά συνδέσωμεν τό νῆμα τῆς ἐπιθυμίας του μετὰ τοῦ ἰδικοῦ μας καί, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφοῦ τὸν πείσωμεν περὶ τῆς πίστεως πρὸς τὸν Κύριον, νά τοῦ ἀφαιρέσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν του νά πλουτίσῃ εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν του. Πρῶτον θά καλλιεργηθῇ ἡ πίστις καί ὅταν αὕτη σταθεροποιηθῇ, τότε ἀρχίζομεν μέ τὴν κατήχησιν. Ποτέ δέν πρέπει νά ἀντιλέγωμεν εἰς τοιοῦτους

χαρακτήρας, διότι δέν θά κατορθώσωμεν νά τούς ἔλξωμεν πρὸς τήν ὁδόν μας.

Τό παράδειγμα τοῦ πλούτου εἶναι τό αὐτό καί μέ τās ἄλλας ἐπιθυμίας τῶν ἀνθρώπων. Συμμεριζόμεθα τήν ἐπιθυμίαν των· ἔάν αὕτη δέν εἶναι ὀρθή, τότε διά τοῦ τρόπου μας ἐνεργοῦμεν καταλλήλως, ὥστε νά εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ καλή διαχείρισις τοῦ λόγου ἔχει ἄμεσα καί καλά ἀποτελέσματα.

Ὅσοι εἶχον ἀπολέσει τήν ὁδόν των, εἰσῆρχοντο εἰς τήν καλύβην τοῦ ταπεινοῦ Θωμᾶ καί ἀνεχώρουν ἐξ αὐτῆς τολμηροί, εὐσεβεῖς καί μέ τήν ἐλπίδα, ὅτι θά δράσουν ὡς Ἀπόστολοι τοῦ θείου φωτός. Αὐτήν τήν ἀποστολήν εἶχον: νά διδάσκω, νά εὐεργετῶ, νά θεραπεύω, νά ὀδηγῶ, ὥστε ἐντός τοῦ κυκεῶνος νά εὐρίσκωνται ποιμένες διά τήν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὅπως ἀνέφερον εἰς τήν ἀφήγησίν μου ταύτην καί ἐπαναλαμβάνω, οὐδέποτε στερεοῦται ἀγαθόν ἔργον, ἔάν πρωτίστως δέν ἐνεργήσῃ τις μέ πίστιν. Ἡ πίστις ἀναπερῶνει τό ἠθικόν τῆς ὄντότητος, ἀναζωογονεῖ τās φυσικάς καί πνευματικάς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, ἐνδυναμώνει εἰς αὐτόν τό θεῖον του φῶς, τόν καθιστᾷ συνετόν, γλυκομίλητον, ἀρεστόν καί σεβαστόν ἀπό τούς ἀδελφούς του.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ πίστις κατακτᾷ τά ἐσώτερα αἰσθήματα καί συναισθήματα τοῦ ἀνθρώπου, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀντλαμβάνεται εὐκολώτερον τήν πνευματικὴν κατήχησιν τοῦ θείου φωτός καί ἐνεργεῖ ὡς Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου. Δηλαδή, ἔρχεται εἰς ἀπευθείας ἐπικοινωνίαν μέ τās Ὑπερτάτας Δυνάμεις τοῦ Βασιλείου μας. Γίνεται ὀδηγός.

Μήπως οἱ κληρικοί δέν γνωρίζουν ἐκ μνήμης τήν κατήχησιν τοῦ Θείου Λόγου; Κι' ὁμως, δέν ἔχουν πλειστάκις πίστιν εἰς τά ὅσα διδάσκουν. Διά τοῦτο τό ἔργον των δέν ἀποδίδει καρπούς. Εἶναι στεῖρον, ἐφ' ὅσον οἱ διδασκόμενοι ἀντλαμβάνονται, ὅτι ἄλλα λέγουν οἱ κληρικοί καί ἄλλα ἐκτελοῦν κατά τόν φαρισαϊκόν τρόπον! Δικαίως οἱ πιστοὶ ἀποκαλύπτουν, ὅτι οἱ ὠραῖοι λόγοι τοῦ Κυρίου των λέγον-

ται διά νά τούς έξαπατήσουν καί τούς άπομυζήσουν. Ἐλάχιστοι ἐκ τῶν κληρικῶν παραμένουν εἰς τό ὕψος των. Οἱ περισσότεροι ἐργάζονται ὡς κρύφια καρκινώματα τῆς κοινωνίας.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος μέ ὀνομάζει «Ἐλεήμονα». Καί πράγματι, ἐλέησα ὄσους δέν εἶχον τά μέσα καί προσεπάθησα νά τακτοποιήσω καί τήν ζωήν των. Τοῦτο δέν ἤρκει, ἐάν δέν ἐπείθοντο πάντες οὗτοι, ποῖα εἶναι τά ἀγαθά ἀποτελέσματα τῆς ἱερᾶς πίστεως καί ποῖον τό χρέος των ἔναντι τοῦ δυστυχοῦντος ἀδελφοῦ των. Ἡ ἐλεημοσύνη ναί μέν εἶναι ἀγαθοεργία, ἄσκοπος ὁμως, ἐάν ὁ λαμβάνων αὐτήν δέν γνωρίσῃ διά ποῖον λόγον τοῦ δίδεται αὐτή.

Εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν ἀπώλεσα τήν σύζυγόν μου, τό λαμπρόν ἐκεῖνο στήριγμα τῆς ζωῆς μου. Ἀργότερον θανατηρά ἐπιδημία, ἀπέσπασεν ἐκ τῆς ἀγκάλῃς μου τά λατρευτά μου τέκνα. Παρέμεινα μόνος εἰς τήν καλύβην τῶν πόνων μου. Δέν ἠγανάκτησα ἔναντι Ἐκείνου, ὅστις δοκιμάζει τήν πίστιν μας εἰς κρισίμους σπιγμάς τοῦ βίου μας. Ἀπεναντίας, ἠυλόγουν τό Ὄνομά Του, διότι μόνον αὐτός γνωρίζει τήν δημιουργίαν τοῦ πόνου καί ποῦ ἀποβλέπει οὗτος.

Ἀφωσιώθην ἔτι περισσότερον εἰς τόν ἄνθρωπον, τόν ἀπολέσαντα τό ἠθικόν του καί ἐζήτουν λόγους πειστικούς, ἵνα τοῦ ἀποδείξω ὅποια εἶναι ἡ πραγματικότης τῆς Θείας Προνοίας.

Ἡ πενιχρά καλύβη μου μετετράπη εἰς φάρον ἐλπιδοφόρον. Οἱ ἄνθρωποι ὡς πλοῖα στερούμενα πηδαλίου, προσήρχοντο εἰς τόν λιμένα τῆς ἐλπίδος, ἐλάμβανον δυνάμεις, πηδάλιον καί χάρτην κατευθύνσεως, ὥστε νά γνωρίζουν ποῦ βαίνουν καί διά ποῖον σκοπόν.

Διέσωσα πολλές ψυχας ἐκ τῆς ἁμαρτίας. Ἐνίσχυσά τήν πίστιν των καί κατήχησα τό πνεῦμα των κατά τρόπον τοιοῦτον, ὥστε καί οὗτοι νά μεταδίδουν ἀπό γενεᾶς εἰς γενεάν τόν φωτισμόν τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἀγνώμων, ὁ ἐγωιστής καί ὁ δοῦλος τῶν παθῶν, ἐάν δέν πιστεύσουν εἰς τήν Θεῖαν Ἀρχήν τοῦ Κυρίου, οὐδέποτε θά ἐφαρμόσουν τήν κατήχησίν του κατά γράμμα. Καί ὅταν ἐγγίση ἡ ὥρα νά παραδώσουν τήν ψυχὴν των, αὐτὴ δέν θά δυνηθῇ εὐκόλως νά ἀποσπασθῇ ἐκ τῆς ὕλης. Καί ἡ τυραννία τότε τοῦ πνεύματος, ὡς καί τοῦ σώματός των, θά εἶναι τόση, ὅσον δέν τήν ἐφαντάσθησαν.

Μή λησμονεῖτε, ὅτι ὁ Πλάστης ἐδώρισεν εἰς τόν ἄνθρωπον τό πνεῦμα, ὡς ὄπλον ὑπέρ τῆς ἀσφαλείας του. Τό ὄπλον τοῦτο προσέξατε μή γίνῃ ὄργανον τῶν παθῶν σας, πραγματοποιοῦντες τάς ἐπιθυμίας σας εἰς βάρος τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν σας.

Ὅσην μεγάλην περιουσίαν καί ἄν ἀποκτήσετε, τά πάντα ἐν τῇ γῇ ταύτῃ θά ἐγκαταλείψετε καί μόνον τήν ἔννοιαν τῶν καλῶν ἢ κακῶν σας πράξεων θά μεταφέρετε ἐκεῖ ὅπου καλεῖσθε.

Πολλοί δέν θέλουν νά πιστεύσουν, ὅτι τόσον αἱ καλαί ὅσον καί αἱ κακαί πράξεις των καταγράφονται εἰς τό ἀόρατον Βιβλίον τῆς Θείας Δικαιοσύνης. Ὅταν ὁμως παρουσιασθοῦν πρό τῶν θυρῶν τῆς Κρίσεως, ἐάν εἶναι βεβαρυμένη ἡ συνείδησίς των, τρέμουν ἐκ φόβου καί δειλίας καί ψιθυρίζουν:

— Κύριε, δέν ἐγνώριζον, ὅτι πράγματι ὑφίσταται Θεῖα Δικαιοσύνη! Σύ, ὡς Μεγαλόψυχος, συγχώρησον τά σφάλματά μου!

Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις τῆς θείας πνοῆς εἶναι διάφορος:

— Ἠκολούθησες τήν ὁδόν τοῦ σκότους! Διά τοῦ σκότους θά εἰσέλθῃς εἰς τό φῶς! Ἡ μεταμέλεια δέν συγχωρεῖται, διότι δέν ἠθέλησες μηδέ κατά φαντασίαν νά σκεφθῆς τί ἔπραξες εἰς τούς ἀδελφούς σου. Τώρα θά συναισθανθῆς τάς πράξεις σου εἰς σεαυτόν!

Ὁ Κύριος δέν σᾶς ὑποχρεώνει νά θυσιασθῆτε ὑπέρ τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου, ἀλλά νά βοηθῆτε τόν ἀδελφόν σας, ἔστω

καί ἐκ τοῦ ὑστερήματός σας, ὅταν οὗτος δέν γνωρίζῃ ποῦ τήν κεφαλὴν κλῖναι.

Παρέμεινα ἄγνωστος εἰς τήν Γῆν, γνωστότατος ὅμως εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἠμείφθην ὑπέρ τό δέον. Καί ἐάν διά τοῦ λόγου μετέδωσα σκιαγραφίαν τῆς ὄντοτήτός μου, τοῦτο ἔπραξα κατά τήν ἐπιθυμίαν τῆς Θεότητος.

Κύριε, εὐχαριστῶ διότι μοί ἐπέτρεψες νά ἀφηγηθῶ εἰς τοὺς πιστούς σου, πενιχράς σελίδας τῆς ἐν τῇ Γῇ ζωῆς μου.

ΜΩΥΣΕΩΣ:

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

Προτοῦ ἀρχίσω τήν ἐξομολόγησιν ταύτην, θά ὁμιλήσω ἐπί γενικῆς φύσεως ζητήματος.

Αἱ γυναῖκες ἐθεωροῦντο ἀνέκαθεν ὡς βοηθητικά ὄντα τοῦ ἀνδρός. Ἐάν ὁ ἀνὴρ εἶχεν εἰς τήν διάθεσίν του μίαν ἢ πολλάς γυναῖκας, τοῦτο δέν ἐθεωρεῖτο σφάλμα του. Διότι αἱ γυναῖκες εἶναι, κατ' ἀναλογίαν, περισσότεραι τῶν ἀνδρῶν.

Δέν ἔδιδον εἰς τούς χρόνους μου σημασίαν εἰς τό ἄτομον τῆς γυναικός. Διότι, ὅ,τι καί ἂν ἀναλάβῃ, δέν θά τό φέρῃ εἰς πέρας, ὅπως ζητεῖ αὐτό ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἀλλά θά τό μετατρέψῃ, ὡς τά ἐνδύματά της, καί κατὰ τά μέτρα της, διά νά αἰσθανθῇ ἡ ἰδία τήν εὐχαρίστησιν, ἀγνοοῦσα τούς ἄλλους.

Ὁ ἐγωισμός τῆς γυναικός δέν εἶναι ἐπιφανειακός, ἀλλά κρυφός, διότι δέν ἔχει τήν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνδρός. Διά τοῦτο εἶναι πολύ ἐπικίνδυνος εἰς τά αἰσθήματα καί τὰς ἐπιπολαίας πράξεις της.

Ὁ Θεός, δέν ἐδημιούργησε τήν γυναῖκα ὡς ἄνθρωπον, ἀλλά τόν ἄνδρα, ὅστις ὁμοῦς ἐμελαγχόλει ἀπό τήν ἡρεμον καί πλήρη ἀγαθῶν ζωὴν του. Τότε ὁ Θεός ἐδημιούργησε καί τήν γυναῖκα, ὡς σύντροφον τοῦ ἀνθρώπου. Διότι ἡ γυνή, δέν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά φίλη αὐτοῦ!

«Ἄνθρωπος», εἶναι μία φράσις, πού περιεκότη καί σημαίνει «ἄνδρα μέ ὀρθήν τήν σκέψιν». Καί ἐπειδή ἡ γυνή δέν εἶναι ἀνήρ, ἐπόμενον εἶναι νά μή εἶναι καί ἄνθρωπος. Σήμερον παρεγνώρισαν τήν σημασίαν τῆς λέξεως «ἄνθρωπος» καί ἡ γυνή συγκαταλέγεται μετά τοῦ ἀνθρώπου. Δέν παύει ὁμως ἀπό τοῦ νά εἶναι «δεύτερον φύλον», δηλαδή δευτέρα ποιότης.

Διά τοῦτο, μή μοῦ καταλογίζετε τό ὅτι εἶχον πολλές γυναῖκας εἰς τήν διάθεσίν μου. Γνωρίζετε, αἱ γυναῖκες αὐται τί μοῦ προσέφερον; Ὅξος καί χολήν! Πολλάκις μέ παρημπόδιζον εἰς τό ἔργον μου, ὥστε νά ἐγκαταλείπω τά πάντα καί νά μεταβαίνω εἰς τήν ἔρημον, πρὸς μόνωσιν καί συγκέντρωσιν.

Ὅταν ἀνηρχόμην τό ὄρος Σινᾶ, διά νά ἀπομονωθῶ εἰς τό ὕψος τοῦ λιθίνου ἐκείνου πύργου, εὐρισκόμενος ἐν ἡρεμία τοῦ πνεύματος καί τῆς ψυχῆς, συνωμίλουν μετά τοῦ Κυρίου ἐπί ζητημάτων ἀφορώντων τήν ἀνθρωπίνην ζωήν καί τούς Νόμους, πρὸς τούς ἀξέστους καί ἀγροίκους τῆς ἐποχῆς ἀνθρώπους!

Ἐκεῖ ἔλαβα τάς Δέκα Ἐντολάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἡ βάσις ὅλης τῆς Νομοθεσίας· καί μάλιστα ἡ ἐντολή ὑπέρ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ κυριωτέρα.

Δέν θά ἔπρεπε νά σᾶς μεταδώσω τά σφάλματά μου. Ἀλλά τότε θά εἶχον τό βάρος τῆς συνειδήσεως, ὅτι δέν ὠμολόγησα ποῖα ἦσαν ταῦτα.

Πολλάς φορές ἀνηρχόμην εἰς τό ὄρος Σινᾶ καί ἄλλας τόσας εἰς τάς ἐρήμους, ὅπου, ἐν τῇ ἡρεμίᾳ τοῦ πνεύματος καί τῆς σωματικῆς ἀναπαύσεως, εἶχον τόν χρόνον κατάλληλον διά νά ἔρχωμαι εἰς ἐπικοινωνίαν μετά τοῦ Ἀνάρχου ὡς καί τοῦ Ἐωσφόρου. Ἦκουα τόν ἕνα, ἀλλά καί τόν ἄλλον. Ὁ Ἐωσφόρος, γνωρίζων ὅτι εἶχον συνομιλίαν μετά τοῦ Θεοῦ, ἐπωφελεῖτο ἀπό μίαν μικράν ἀνάπαυλαν καί ἐπενέβαινε ὡς ἄλλος Θεός νά μοῦ ἐξηγῇ τάς γνώσεις τάς ὁποίας ἐγώ δέν εἶχον καί διά πρώτην φοράν ἤκουα καί ἠσπαζόμενην

Ἡ λογικότης τοῦ Ἑωσφόρου ἦτο τοσαύτη, ὥστε ἀμφέβαλλον, ἐάν οὗτος ἦτο τό πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ ἢ ὄχι. Ἠρώτησα μίαν φοράν τόν Ἑωσφόρον, ἐάν ἠδυνάμην νά λαμβάνω ἐξ αὐτοῦ καί τοῦ Θεοῦ συνάμα ὁδηγίαις. Καί μοῦ ἀπήντησεν, ὅτι ὅλοι οἱ δρόμοι εἰς τό αὐτό σημεῖον ὁδηγοῦν. Καί ἐπαναλαμβάνω: «Πῶς εἶναι δυνατόν νά ὁδηγοῦν εἰς τό αὐτό σημεῖον, ὅταν ὁ εἷς δρόμος εἶναι λευκός καί ὁ ἕτερος μέλας;». Μοῦ ἀπήντησεν: «Ὁ χρωματισμός δέν δίδει τήν ποιότητα, ἀλλ' ἡ ποιότης εἶναι ἡ αὐτή. Ἄρα, λανθάνει ὁ ἄνθρωπος κρίνοντας ἐκ τοῦ χρώματος τήν οὐσίαν»!

Πῶς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά μή περιπέσω εἰς σφάλματα, ὅταν ἔναντί μου ἔχω τήν λογικήν τοῦ μέτρου; Ὁ Θεός οὐδέποτε ἔκαμε μνειάν εἰς ἐμέ περί τῆς συνομιλίας μου μετά τοῦ Σκοτεινοῦ Ἄρχοντος· καί ἐγώ ἐθεώρουν, ὅτι τοῦτο δέν ἠμπόδιζεν ἐμέ νά ἀκολουθῶ τήν ὁδόν τοῦ Κυρίου καί νά συνδιαλέγωμαι μετά τοῦ Ἑωσφόρου. Ὅταν ὁμως ἐπέστρεφον εἰς τόν λαόν μου, ἐκεῖ δέν εὗρισκον τήν τάξιν, τήν ὁποίαν προηγουμένως εἶχον διοργανώσει, ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι εὗρισκοντο εἰς τήν κατοχήν μου. Αὗται μέ ἐνέπλεκον εἰς τάς δυσχερεῖς καταστάσεις τῆς ἐποχῆς καί ἦτο δύσκολον νά ἀναθεωρῶ τούς νόμους μου, διότι εἰς περιστάσεις τόν ἐπέβαλλον.

Σεῖς, βεβαίως, δέν ἔχετε ἰδέαν τῆς ἐποχῆς μου, διότι τά Ἑρᾶ Γράμματα δέν ἀναφέρουν τά ὅσα συνέβησαν, ἀλλά μέρος μικρόν μόνον, ὥστε νά μή δύνασθε νά ὀλοκληρώσετε τήν εἰκόνα. Ὁμολογῶ, ὅτι ἐκεῖνο τό ὁποῖον ἔγινεν αἰτία τῆς τιμωρίας μου, δέν ἦτο αὐτό, πού σεῖς ἐξηγεῖτε, ἀλλά ὁ Ἑωσφόρος. Διά τοῦτο θά δώσω προσεχῶς μίαν στιχομυθίαν μεταξύ ἐμοῦ καί τοῦ Ἑωσφόρου καί θά μοῦ εἴπητε ἐάν ἐφάνη οὗτος πανέξυπνος εἰς τάς ὑποθέσεις μου.

Ὅταν, ἀδελφοί μου, ἔλαβον τάς Δέκα Ἐντολάς ἀπό τόν Κύριον, μή νομίζετε ὅτι τάς ἔδωσεν ὅλας ὁμοῦ. Ἐγώ παρέμεινα ἐπί ἡμέρας ἐπί τοῦ ὄρους Σινᾶ καί ἐλάξενον τάς Ἐντολάς Του ἐπί λίθου.

Ὁ Κύριος μετέδωκε τὴν ἐντολήν:

«Οὐ φονεύσης. Δηλαδή δέν ἔχεις τό δικαίωμα νά ἀφαιρήσῃς τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου, ἥτις ἀνήκει εἰς ἄλλο σῶμα. Ἄλλ' ἐάν σύ, ὡς δίκαιος καί φιλήσυχος, σέ ἐνοχλήσουν ἀπροόπτως ἐγκληματίαι, διὰ νά σοῦ ἀφαιρέσουν, διὰ τόν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον, τὴν ζωὴν σου, εἶσαι ὑποχρεωμένος ἀπό τόν Κύριον νά ὑπερασπισθῆς τό σῶμα σου, τό ὁποῖον περιποιεῖσαι, ὡς δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς σέ....»

Ἐδῶ, ἔπαυσα νά ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου καί ἀνεμνον τὴν συνέχισιν, ὅποτε ἤκουσα ἄλλην φωνὴν να μοῦ λέγει:

- Τί ἐπιθυμεῖς ἀπό ἐμέ;
- Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησα.
- Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ Θεοῦ.

— Εἶσαι εἰς θέσιν νά μοῦ εἰπῆς τί μετέδωσεν πρὸ ὀλίγου ὁ Κύριος εἰς ἐμέ; Διότι μοῦ διέκοψες τὴν ὁμιλίαν καί δέν ἐνθυμοῦμαι τὰ πάντα.

— Εἶμαι! ἀπήντησεν ἡ φωνή. Ἐάν δέν ἐνθυμῆσαι τὴν ὀλοκληρωμένην φράσιν του, σημείωσον μόνον τὴν οὐσίαν αὐτῆς, «Οὐ φονεύσης», ἥτις περιλαμβάνει τὰ πάντα!

— Καλῶς λέγεις, τοῦ ἀπήντησα, χωρὶς νά σκεφθῶ ὅτι ἡ λεπτομέρεια τῆς μεταδόσεως τοῦ Κυρίου ὠλοκλήρωνε τό νόημα.

Κατόπιν τῆς ἐρωτήσεώς μου, ἀποτεινόμενος καί πάλιν πρὸς αὐτόν, τόν ἠρώτησα:

- Πνευματικέ Ὅφι, τίς σοῦ ἔδωσε τὴν, κατ' ὄνομα, ἀπαισίαν μορφήν;
- Ἐκεῖνος, σύντροφε, ὅστις μου ἔδωσεν καί τό ἐξαίρετον πνεῦμα τῆς σοφίας.
- Διατί ἀπεδέχθης τὴν θέσιν τοῦ σκοτεινοῦ Θεοῦ, ἐφ'

ὅσον σὺ εἶσαι διαύγεια πνεύματος;

— Διότι, οὐδείς ἄλλος ἰκανώτερος ἐμοῦ ὑπῆρχεν διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ ὑπέροχον ἔργον τοῦ Δημιουργοῦ.

— Δέν ἐννοῶ, διατί εἶσαι τόσο ἀπεχθής εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

— Κακὴ ἀντίληψις! Εἰς τοὺς περισσοτέρους, κρυφίως εἶμαι ὁ συμπαθέστατος συνεργάτης των!

— Καί τί ἀναμένει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἐσέ;

— Ὅ,τι οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὸν παιδαγωγόν των: Τὴν τιμωρίαν τῶν σφαλμάτων των!

— Πῶς αὐτό, ἀφοῦ σὺ ὑποστηρίζεις τὸ Κακόν;

— Ἄκριβῶς, διὰ νὰ μανθάνουν νὰ διακρίνουν αὐτό, ἀπὸ τὸ Καλόν!

— Εἶσαι, συνάδελφε, ἐξαισῖος εἰς τὴν συνδιάλεξίν μας. Δέν σέ ἀπαρνοῦμαι, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὴν ἀπάτην σου.

— Εἶναι δυνατόν νὰ σέ ἀπατήσω, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνταλλάσσομεν σκέψεις πρὸς ὄφελος τοῦ ἀνθρώπου;

— Ἔχεις δίκαιον. Ἀλλὰ καὶ πάλιν αἰσθάνομαι μικρὰν τύψιν, διὰ τὴν συνομιλίαν μας ταύτην.

— Μὴ ἐνοχλεῖσαι διὰ τοῦτο! Εἶναι λανθασμένη ἡ ἀντίληψίς σου ἐπ' ἐμοῦ. Ὑποστηρίζω τὴν Ἀλήθειαν. Ἐάν ὅμως καταχρῶμαι τοῦ ψεύδους, εἶναι διότι ἡ Ἀλήθεια μέ ἐξαναγκάζει νὰ πράττω τοῦτο: Διὰ τοῦ ψεύδους, νὰ φέρω εἰς φῶς τὴν Ἀλήθειαν!!

— Καὶ ποῖον ἀντίκτυπον θά ἔχη τοῦτο εἰς τὰ ὦτα τοῦ Δημιουργοῦ;

— Ὁ Δημιουργὸς κωφεύει, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει συμφέρον ἐπὶ τῆς Δημιουργίας τοῦ Ἔργου Του.

Ήτο πολύ δύσκολον δι' ἐμέ, νά διαχωρίσω τούς λόγους τοῦ ἑνός ἀπό τοῦ ἄλλου, βασιζόμενος ἐπί τῆς ὀρθολογικότητος, καί ἐπίσης ἀνήσυχος διὰ τόν λαόν μου, ὅστις δέν εἶχεν ἀκόμη ἀνεπτυγμένην τήν διαίσθησιν τοῦ Καλοῦ ἀπό τοῦ Κακοῦ. Ὅλα βεβαίως αὐτά ἐσύγχιζον τό πνεῦμα καί ἐζήτουν τήν βοήθειαν ἀπό τάς δύο πλευράς. Ὅταν ὁ εἷς ἐκώφευε, ἀπετεινόμενην εἰς τόν ἄλλον.

Τό περίεργον εἶναι, ὅτι οὐδείς των ποτέ μέ ἐπέπληξε, διότι συνωμίλουν μέ τόν ἄλλον. Καί ἐγώ ἐνόμιζον ὅτι καλῶς πράττω. Εἰς τό σημεῖον τοῦτο μέ ἐβοήθησε πολὺ ὁ Ἄρχων Φαράχ, ὡς καί ὁ Χριστός. Καί οὕτω ἐκέρδισα τήν ἐλευθερίαν μου. Εἶμαι εὐγνώμων ἔναντί των καί δέν γνωρίζω τίνι τρόπῳ νά τούς φανῶ χρήσιμος ἐπί τῆς σκληραῖς καί συνεχοῦς ἐργασίας των, πρὸς ἀνύψωσιν τῶν ψυχῶν. Σήμερον ἐργάζομαι δι' Αὐτούς καί δοξάζω τόν Κύριον, διότι ἔτυχον νά εὐρίσκωμαι εἰς χεῖρας θεϊκάς.

Εἰς τό ὄρος Σινᾶ, προσηυχήθην εἰς τόν Θεόν καί ἀνεμνον, ὡς εἶπον, ἐξ Αὐτοῦ νά μοῦ ἐπαναλάβῃ τήν ἐντολήν Του, ἀλλ' εἰς μάτην. Δέν ἐλάμβανον Φῶς ἐκ τοῦ Φωτός Του. Τότε ἤκουσα, ἐκ δευτέρου, τήν φωνήν τοῦ ἄλλου.

— Μή ἀναμένης, μοῦ εἶπεν, ἀπάντησιν, διότι ὁ Κύριος συνεργάζεται μετ' ἐμοῦ καί δέν ἔχει καιρόν νά ἀποταθῇ εἰς σέ. Ἀργότερον θά σοῦ ὁμιλήσῃ.

Τότε ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ «ἄλλος» δέν ἦτο παρά «καταστροφεύς» ἐν τῇ Δημιουργίᾳ. Καί τόν ἠρώτησα:

— Διατί λέγουν, ὅτι καταστρέφεις τά πάντα;

— Διά νά οἰκοδομηθοῦν καλλίτερον. Ἡ διά τῆς συνεχοῦς προσπαθείας καλλιτέρευσις, ἔχει τάς πτώσεις καί τάς ἀνόδους τῆς, διά νά καταλήξῃ εἰς τό τέλειον.

Ἀποφεύγοντας νά συνεχίσω τήν αὐτήν ὁμιλίαν, τόν ἠρώτησα:

- Πράγματι, ἦσουν ὁ καλλίτερος Ἄγγελος τοῦ Κυρίου;
- Ἐάν δέν ἤμουν, δέν θά μοῦ ἀνέθετεν ἔργον τοσοῦτον τραχύ.
- Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπό τόν βίον πού διάγεις;
- Ὅσον καί σύ, σύντροφε, εἰς ἐκεῖνον τόν ὁποῖον ζῆς.
- Καί κάτι ἄλλο, τόν ἠρώτησα. Σέ ικανοποιεῖ ἡ κάθε σου κακή πράξις;
- Ὅσον ικανοποιεῖ τόν εὐσυνείδητον, τίμιον καί ἀποδοτικόν ἐργάτην!
- Δύνασαι νά μοῦ εἶπης ποῦ βαίνομεν;
- Πρός τόν ἄγνωστον τῆς Δημιουργίας Κόσμον.
- Δέν θά μοῦ εἶπης τό τέρμα, ἐφ' ὅσον τό γνωρίζεις;
- Ὅχι! Τοῦτο θά τό ἴδουν ὅλα τά ὄμματα τῶν πλασμάτων τοῦ Δημιουργοῦ.
- Δοξάζεις τόν Θεόν;
- Ὅχι! Διότι ἀντιτίθεμαι πρὸς τόν τρόπον τοῦ Ἔργου Του. Ὅταν λήξῃ ὁ προορισμός μου, δέν θά ὑπάρξῃ οὐδέν κώλυμα διά νά τόν δοξάσω.

Ἐνῶ συνωμῖλουν μετ' αὐτοῦ καί διά μίαν στιγμὴν ἐσιώπησεν, ἤκουσα τήν φωνήν του: «Οὐ φονεύσης»! «Οὐ φονεύσης»! «Οὐ φονεύσης»!

Εἶχόν λησμονήσει καί αὐτάς τὰς δύο λέξεις. Ἐπωφελούμενος τῆς φωνῆς του, τόν ἠρώτησα:

- Γνωρίζεις σύ, πῶς ὀφείλω νά ἐπιβληθῶ εἰς τόν λαόν μου;
- Διά τοῦ ψεύδους! Καί ὅταν ἀποκαλύψουν τήν ἀλή-

θειαν, τότε σύ διά τῆς ἀληθείας, πάταξον τό ψεῦδος!

Ὅπως σᾶς ἐξήγησα, τάς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ δέν τάς ἐλάμβανον ὄλας ὁμοῦ, ἀλλά ἀπό ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Μετά τήν παῦσιν τῆς ὑπαγορεύσεως τῆς μιάς ἐντολῆς, ἤκουον τήν φωνήν τοῦ Πονηροῦ, ὅστις παρερμήνευε τό περιεχόμενον αὐτῆς, διά νά συνεχίση τήν συνομιλίαν του μετ' ἐμοῦ. Δέν πρόκειται βεβαίως νά σᾶς ὑπαγορεύσω ὄλας τάς Ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, ὡς Οὗτος τάς μετέδωσεν. Ἄπλῶς θέλω νά σᾶς δείξω πῶς ἐλαμβάνοντο καί πῶς μετεδόθησαν.

Ἴδού, μία ἄλλη ἐκ τῶν ἐντολῶν του:

«Οὐ μοιχεύσης, προκειμένου να δημιουργήσης ἠθικόν πόνον...»

.....

.....

.....

Πῶς ἦτο δυνατόν, ἐσκέφθην, νά λαξεύσω πάντα ταῦτα ἐπί τοῦ λίθου, ὅταν ἡ μνήμη δέν ἠδύνατο νά συγκρατήσῃ τήν ὄλην ὑπαγόρευσιν; Τήν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ἀκούω τήν γνώριμον φωνήν τοῦ ἄλλου νά λέγῃ:

— Οὐ μοιχεύσης, ἀρκεῖ. Οὐ μοιχεύσης.

Ἄπαντῶ εἰς τήν φωνήν:

— Ἡ συνόψις τῆς ὄλης φράσεως μέ καθιστᾶ ἐπίορκον. Πῶς νά τηρήσω μέρος μόνον τῆς ἐντολῆς;

— Μή τήν τηρήσης, ἐφ' ὅσον γνωρίζεις τήν λεπτομέρειαν. Ἡ ἐλαστική ἐφαρμογή τῆς ἐντολῆς θά σέ βοηθήσῃ νά ἀδικῆς ἐκεῖ ὅπου ὑφίσταται τό δίκαιον καί νά ὑποστηρίξῃς αὐτό, ἐκεῖ ὅπου ὑφίσταται τό ἄδικον. Γίνου σφύρα καί ἄκμων διά νά τούς συνετίσης!

— Τοῦτο ὀνομάζεται παρανομία.

— Οὐδόλως. Ὁ νομοθέτης θεσπίζει νόμους διά τούς ἄλ-

λους, ὄχι διὰ τόν ἑαυτόν του, ἐφ' ὅσον γνωρίζει τόν σκοπόν του. Ὁ Κύριος, ναί μέν ὑπαγορεύει Ἐντολάς, ὁ ἴδιος ὁμως δέν τηρεῖ αὐτάς. Καί σύ, σύντροφε, ὡς ἀρχηγός ἑνός λαοῦ, εἶσαι μικρός Κύριος, ὅστις μιμεῖται τήν Κεφαλήν. Μιμούμενος δέν παρανομεῖς, ἀλλά δικάζεις κατ' ἀρέσκειαν, διὰ τό καλόν τῆς ὁλότητος!

— Πῶς τῆς ὁλότητος, ὅταν πράττω ἐκεῖνο τό ὅποῖον κατακρίνω;

— Ἡ μονάς εἰς τήν ὁλότητα εἶναι δεσμός τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀληθείας, ὥστε ἡ μέν ἀλήθεια νά γίνεται μισητή, τό δέ ψεῦδος ἀγαπητόν καί τανάπαλιν. Ὁ Κύριος ὑπόσχεται ἀγαθά καί δίδει πίκρας. Πικραίνει τούς ὁμοίους σου καί λαμβάνεις τά ἐκ τοῦ Κυρίου ἀγαθά. Τοῦτο εἶναι προσόν τῶν ἀρχηγῶν. Ἡ πεῖρα καταστρέφει καί δημιουργεῖ, κατὰ τήν γνῶσιν τοῦ φωτισμοῦ σου. Ἐάν εἶσαι τό ἄκρον τῆς ἀγαθότητος, θά δοκιμάσης τήν ἀχαριστίαν τοῦ λαοῦ σου. Ἐάν ὁμως εἶσαι σκληρός, θά κερδίσης φαινομενικῶς τήν ἀγάπην του. Διά νά εἶσαι ὅ,τι πρέπει, ὀφείλεις νά φαίνεσαι καλός καί σκληρός, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὥστε νά ἐνεργῆς κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Κυρίου.

— Μήπως δυσαρεστήσω τόν Κύριον, διὰ τοῦ τρόπου πού μου ὑποδεικνύεις;

— Ἐάν ὁ Κύριος δυσαρεστεῖτο, δέν θά σοῦ τό ἔλεγεν; Σιωπᾶ· καί ἡ σιωπή του εἶναι ἔγκρισις τῶν ἐνεργειῶν σου. Φανοῦ ἄξιος αὐτοῦ, ὡς ἀρχηγός τοῦ λαοῦ σου!

Αἱ ὁμιλίας τοῦ Πονηροῦ ἐπηρέαζον τάς ἀντιλήψεις μου. Ἐφ' ὅσον ἐβασίζοντο ἐπί τῆς λογικῆς, ἠσπαζόμενην αὐτάς ἀπροφυλάκτως. Ἰδού, τό μέγα σφάλμα μου.

Ἄνεφερον πάντα ταῦτα, διὰ νά σᾶς προφυλάξω ἀπό τούς πονηρούς λόγους τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Σκότους, ὅστις ἔχει τήν δυνατότητα νά ἀπατᾶ καί τούς πλέον προσεκτικούς καί καλῶς σκεπτομένους ἀνθρώπους, πλὴν ἐάν ἔχετε

τήν εἰδικήν προστασίαν ἀπό τόν Κύριον, ὅποτε δέν δύναται νά σᾶς πλησιάσῃ καί οὔτε νά σᾶς ἐπηρεάσῃ.

Ὁ Πονηρός μέ ἠπάτησε καί εἰς ἄλλας περιπτώσεις τῆς ζωῆς μου. Ὁ ἐμπαιγμός του ἦτο τόσο ἀληθοφανής, ὥστε νά μή ἀντιληφθῶ αὐτόν καί νά περιπέσω εἰς ἄλλο σφάλμα μου.

Εἶναι καλλίτερον δι' ἐσᾶς νά ἀγνοήσετε τήν εὐφυΐαν τοῦ Πονηροῦ πνεύματος, κατευθύνοντες τάς ἐνεργείας σας ὑπέρ τοῦ καλοῦ τῆς Ἀνθρωπότητος.

ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ:

ΠΕΡΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν προσεχῆ φορὰν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Σωκράτους θὰ ἔχωμεν διάλογον ἐπὶ τῶν μυστηρίων. Θὰ ἐξηγήσωμεν τὰ κυριώτερα, ἅτινα ἐπιτρέπονται νὰ γνωρίσουν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Τὰ κεφάλαια, τὰ μέρη καὶ αἱ κατηγορίαι των, εἶναι τόσα, ὥστε ἀδύνατον νὰ δοθῆ πλήρης ἐξήγησις ἐπὶ πάντων, διότι ὡς εἶπον πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀπόρρητα τοῦ Κυρίου.

Σωκράτη, ἔαν θέλῃς δύνασαι νὰ εἴπῃς δύο λέξεις εἰς τοὺς ἀδελφούς.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εὐχαρίστως. Ἀδελφοί, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο θὰ βοηθήσω ὡς ἕτερος ὀφθαλμὸς τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ δώσωμεν πλήρη εἰκόνα τοῦ τί ἐστὶ μυστήριον. Ἄλλοτε θὰ ἐξηγῆ ὁ ἀδελφὸς Κομφούκιος καὶ ἄλλοτε ἐγώ. Τοῦτο γίνεται χάρις εἰς τοὺς πιστοὺς ἀδελφούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καὶ συνεργάτας Ἡμῶν.

Τὸ μυστήριον εἶναι φαινόμενον ἀνεξήγητον, δρῶν ἐπὶ καλῶ πρὸς κατεργασίαν καὶ ἐκλέπτυνσιν τοῦ πνεύματος. Ἀποκτῶσα ἡ ψυχὴ σθένος διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ φαινομέ-

νου τούτου, τὸ πνεῦμα ἐξαγνίζεται καὶ ὑποδουλοῦται εἰς τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ βαίνη ἢ ὄντοτης πρὸς τὴν ἰσοστάθμισιν.

Πρὶν ἀναφερθῶμεν εἰς ἕν ἕκαστον ἐκ τῶν μυστηρίων θὰ σᾶς κατατοπίσωμεν διὰ τοῦ διαλόγου πόσα εἶναι ταῦτα ἐν ὄλῳ καὶ ποῖα δύνανται νὰ γίνουν γνωστά. Τὸν ὀρισμὸν θὰ δώσωμεν προσεχῶς· ἐδῶ ὠμίλησα προχείρως.

Ἐπὶ τῶν μυστηρίων τὰ ὅποια εἶναι ἄγνωστα καὶ εἰς ἡμᾶς· τὰ διαχειρίζεται μόνον ὁ Κύριος. Ὅσα γνωρίζομεν ἡμεῖς, οἱ ἄλλοι τὰ ἀγνοοῦν· καὶ σεῖς οἱ ἄνθρωποι ἀγνοεῖτε τὰ πάντα. Σκοπὸς μας λοιπὸν εἶναι νὰ σᾶς φωτίσωμεν. Ἡ φώτισις θὰ ἀρχίσῃ τὴν προσεχῆ φอรὰν.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Μυστήριον λέγεται τὸ φαινόμενον πού ἐκπλήσσει τὸν ἄνθρωπον, διότι ὡς ἀπόρητον ἐνεργεῖ, χωρὶς ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίζῃ τὸν σκοπὸν του. Βασικαὶ ἐνέργειαι τῶν Μυστηρίων εἶναι οἱ ἀριθμοί. Ὅλα ὁμοῦ τὰ Μυστήρια διαιροῦνται εἰς ἑπτὰ μεγάλα Κεφάλαια.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Γνωρίζετε διατί τὰ Κεφάλαια εἶναι ἑπτὰ καὶ ὄχι ἕξ ἢ ὀκτώ;

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Διότι τὸ ἑπτὰ εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῆς Δημιουργίας. Διὰ τῶν Μυστηρίων ἐκ τοῦ μηδενὸς τὰ πάντα λαμβάνουν σχῆμα, μέσῳ βεβαίως τῆς ἐνεργείας τῶν ἀριθμῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ἄρα, τὰ Μυστήρια δροῦν πρὸς ἀπόδοσιν ἰδιότητος τινὸς, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς θέσεως καὶ ἀντιθέσεως, καὶ τοῦτο διὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐνέργεια ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Ποῖαν σχέσιν ἔχουν τὰ Μυστήρια μετὰ τὸν ἄνθρωπον;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τὴν σχετικὴν, πού ἔχει ὁ σίδηρος ὁ κατεργαζόμενος διὰ τῆς πυρᾶς.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Δηλαδή, μεταξύ τῆς θέσεως καὶ ἀντιθέσεως, διὰ τῆς ἀοράτου ἐνεργείας τῶν Μυστηρίων, τὰ πάντα λαμβάνουν θέσιν ἀντίθετον τῆς ἐπιδιωκομένης. Διατί;

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Διότι ἡ μία πλευρὰ ἐχαλκεύθη, διὰ νὰ χαλκευθῆ καὶ ἡ ἄλλη.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Πρὸς ἰσοστάθμισιν τῶν δύο πόλων, ψυχῆς τε καὶ πνεύματος.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Διατί τὰ Μυστήρια εἶναι ἄγνωστοι ἐνεργεῖαι εἰς τὸν ἄνθρωπον;

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Διότι ὁ ἄνθρωπος ἐκπαιδεύεται ἀπὸ τὰς ἀσυλλήπτους γνώσεις τοῦ ἀοράτου κόσμου, διὰ μέσου τῶν Μυστηρίων, ἅτινα ἐνεργοῦν κατὰ τὴν βούλησιν τῶν ἀφθάρτων Ἀρχηγῶν. Καὶ ὡς ὁ ἄνθρωπος δέν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν ἢ νὰ ἴδῃ τοὺς Ἀρχηγούς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οὕτω δέν δύναται νὰ γνωρίσῃ καὶ τὰ μέσα αὐτῶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Ἄρα, τὰ Μυστήρια εἶναι δυνάμεις εἰς χεῖρας τῶν Πνευματικῶν Ἀρχηγῶν.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Εἶναι ἐνεργεῖαι πρὸς κατεργασίαν τῶν ὄντοτήτων καὶ διαθέσιμα μόνον κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Κυρίου.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εἰς πόσας μεγάλας κατηγορίας χωρίζονται τὰ Μυστήρια;

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Εἰς δύο. Τὰ Μεγάλα καὶ τὰ Μικρά. Τὰ μὲν Μεγάλα ἀφοροῦν τοὺς εἰς τὴν Θέωσιν (ἢ Νιρβάναν) εὐρισκομένους Ἀρχηγούς, τὰ δὲ Μικρά τοὺς ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου Ἀρχηγούς ἢ Διδασκάλους.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Τὰ Μεγάλα ἢ Θεϊκὰ Μυστήρια ἀποτελοῦν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δυνάμεις τῆς Ὑπερτάτης Οὐρανίας

Γνώσεως. Εἶναι τὰ μυστήρια τῶν μυστηρίων, τὰ Ἀπόρρητα τῆς Θεότητος.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Τὰ Μικρὰ Μυστήρια εἶναι δυνάμεις εἰς χεῖρας τῶν Ἀρχηγῶν τοῦ Πνευματικοῦ Βασιλείου τοῦ Κυρίου καὶ χρησιμοποιοῦνται τῇ ἀδείᾳ Του. Ἐκπλήσσουν, μεταστρέφουν, ἢ μεταβάλλουν τὸ ἀνύπαρκτον εἰς ὑπαρκτὸν, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς γήινης νοοτροπίας.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Εἶναι ἐπιτρεπτόν τὸ νὰ γνωρίζῃ τις πόσα ἐν ὄλῳ εἶναι τὰ Μυστήρια;

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Ἐφ' ὅσον δέν γίνεται γνωστὴ ἡ ιδιότης των. Ἀνέρχονται ἐν ὄλῳ εἰς 1250.

– 1 –

ΣΩΚΡΑΤΗΣ: Προσέξατε τὴν οὐσίαν τῶν Μυστηρίων. Τὰ Μυστήρια εἶναι δυνάμεις θεϊκαί.

Διαιροῦνται καὶ ὑποδιαιροῦνται, κατὰ τὴν κατάταξιν αὐτῶν, εἰς τέσσαρας μεγάλας Κατηγορίας.

Εἶναι τὰ Μυστήρια τροφαὶ τῶν Ἠγητόρων. Καὶ αἱ τροφαὶ αὗται ἐμπεριέχουν δυνάμεις ἀφθάρτους καὶ εἶναι ἀπεριόριστοι εἰς τὴν τελειότητά των.

Εἶναι τὰ Μυστήρια τὸ ὄλον 1.250.

Ἡ πρώτη Κατηγορία εἶναι:

- Πνευματικά
- Ἠγετικά
- Θεῖα
- Ἀνώτατα

Τὴν κάθε μία εἰδικότητα θά ἀναπτύξῃ προσεχῶς ὁ Κομφούκιος. Καὶ ὕστερον θά ἀναπτύξω καὶ ἐγὼ κατὰ σειρὰν τὴν 2αν Κατηγορίαν, δίδοντας ἀναλυτικῶς τὴν ἔννοι-

αν τῶν λέξεων.

Ὅλα ὁμοῦ τὰ Μυστήρια, ἔχουν τόν τίτλον τοῦ Ψυχικοῦ Κόσμου, δηλαδή «Πνευματικός Κόσμος» ἐξ οὗ καί πηγάζει ἡ ἄφθαρτος Διδασκαλία τοῦ Οὐρανοῦ.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Εἶπομεν ὅτι τὰ Μυστήρια, πλὴν τῆς ιδιότητός των, ἔχουν καί δυναμικότητα, τὴν ὁποίαν ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν δύναται νά σᾶς περιγράψῃ. Θά ἐρωτήσετε: «Ἀφοῦ εἶναι Μυστήρια, βεβαίως ἔχουν δυνάμεις ἰδιαζούσης φύσεως». Ναί, ἀδελφοί μου. Ἀλλά ἐδῶ συμβαίνει κάτι τό ἀντίθετον! Αἱ Δυνάμεις εἶναι τοῦ Ἀνάρχου καί ὑποκινοῦν τὰ Μυστήρια εἰς τό ἔργον των. Ἄλλην ἐξήγησιν δέν εἶναι δυνατόν νά δώσω ἐπ' αὐτῶν, διότι ταῦτα, τὰ Μυστήρια, εἶναι ὄπλα τοῦ Οὐρανοῦ.

Πνευματικά Μυστήρια, καλοῦνται ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα λαμβάνουν αἱ ψυχαί, ὅταν ἔρχονται ἐκ τῆς Γῆς εἰς τόν Οὐρανόν. Τά Μυστήρια ταῦτα δέν ἐξηγοῦνται, διότι δέν ἐπιτρέπεται ὁ γήινος νά ἔχῃ ἀντίληψιν αὐτῶν καί νά γνωρίζῃ πλήρως τὰς κινήσεις καί ἀποφάσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Αἱ Μεγάλαι ψυχαί, δηλαδή οἱ Ἀρχηγοί, ἔχουν ὑπό τόν ἔλεγχόν των τὰ Μυστήρια ταῦτα καί δέν ἐπιτρέπεται νά μεταδίδονται εἰς τὴν Γῆν, οὔτε ὑπό τοῦ Πονηροῦ. Ἰδού, ποία ἡ ἰσχὺς τοῦ Ἀνάρχου. Ὁ Πονηρός ἐμπλέκει τὰς γνώσεις τῶν ἀνθρώπων καί προκαλεῖ κλίμα ἀπιστίας εἰς αὐτούς, ὅταν οὗτοι, δηλαδή οἱ πιστοί, νοθετοῦνται ὑπό τῶν ἀπίστων, ὅτι τίποτε δέν ὑφίσταται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Τὰ Ἠγετικά Μυστήρια, τὰ χρησιμοποιοῦν μόνον τὰ Ἠγετικά Στελέχη τοῦ Οὐρανοῦ. Τά συμβουλευόνται καί δέν πράττουν οὐδέν, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν Μυστηρίων. Καί ἐδῶ θά ἐρωτήσετε: «Ἀφοῦ τὰ Μυστήρια δέν εἶναι ὄντοτες, πῶς τὰ συμβουλευόνται;». Σεῖς, ἀγαπητοί μου, δέν συμβουλευέσθε τὴν πυξίδα, τὰ σημεῖα τῶν φαινομένων καί ἄλλα πολλά; Οὕτω καί οἱ Ἠγήτορες συμβουλευ-

ονται αυτά και μόνον διά τῆς ἀδείας τοῦ Κυρίου τά χρησιμοποιοῦν.

Τά **Θεῖα Μυστήρια**, ἔχουν εἰς τὴν διαθεσὶν των οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν Θέωσιν. Καὶ οὗτοι δέν λαμβάνουν τὴν ἀδειαν πότε καὶ πῶς θά τά χρησιμοποιήσουν, διότι εὐρίσκονται εἰς τὴν τελειότητα καὶ γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων, ἐάν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, εἶναι μέ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Κυρίου. Ἡ τελειότης, συνταυτίζει τὴν γνῶσιν τῆς Ἀνωτάτης Ἀρχῆς.

Τά **Ἀνώτατα Μυστήρια**, εἶναι ἀγνωστα εἰς ὅλους. Μόνον ὁ Κύριος κατέχει αυτά καὶ τά μεταχειρίζεται ἐκεῖ ὅπου κρίνει καλόν καὶ εὐλογον. Κανείς ἐξ Ἡμῶν δέν ἐγνώρισεν αυτά. Ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς Αὐτόν. Συνεπῶς, δέν ἔχουν ἐξήγησιν.

— 2 —

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ: Τά Μυστήρια, ὡς ἤρχισαμεν νά ἀναπτύσσωμεν, βάσιν των ἔχουν τοὺς ἀριθμούς. Οἱ ἀριθμοὶ ἔχουν δυνάμεις ἀπεριορίστους. Εἶναι ἀτελεύτητοι, ὡς ἡ Αἰωνιότης. Καὶ οὕτω διαδραματίζουν τοὺς κυριωτέρους ρόλους εἰς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Δευτέρα Κατηγορία:

- **Θεότης**
- **Παγγνωσία**
- **Ἀνυπαρξία**
- **Τελειοποίησης**

Θά τά ἀναπτύξῃ ὁ Σωκράτης.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ:

Θεότης: Δέν σημαίνει τόν Θεόν, διότι οὗτος ὀνομάζε-

ται Ἄναρχος. Ἔχει ὁμως ἡ λέξις Θεότης, συσχέτισιν μέ τόν Θεόν. Ἄρα, Θεότης, σημαίνει Κυβέρνησιν τοῦ Οὐρανοῦ, ὅπου συγκατοικοῦν μετά τοῦ Κυρίου καί Σωτήρος τῆς Ἀνθρωπότητος τά Μεγάλα Πνεύματα, τά εὑρισκόμενα εἰς τήν Θεώσιν (Νιρβάνα). Αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τῆς Θεότητος, ἥτις διά μέσου τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔχει ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μέ τόν Πατέρα καί Δημιουργόν τῶν Πάντων.

Παγγνωσία: Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δύναται νά διατείνεται ὅτι γνωρίζει τά πάντα; Μήπως οἱ σοφοί τῆς Γῆς σας, οἱ ὅποιοι ἀδυνατοῦν ἀκόμη καί μικρόν μέρος τοῦ ἑαυτοῦ των νά γνωρίσουν; Μήπως εἶναι οἱ Ἠγέται τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, οἱ ὅποιοι τόσα γνωρίζουν, ὅσα σεῖς ἀδύνατον νά φαντασθῆτε; Ἡ Ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι τά πάντα γνωρίζομεν, μέχρις ἐνός σημείου, πού εἰς τήν μαθηματικὴν γλώσσαν ὀνομάζεται «Χ»; Ἄρα, εἷς εἶναι Ἐκεῖνος, ὅστις γνωρίζει τά πάντα καί ἐκ τοῦ Ὁποίου τά πάντα ἐξαρτῶνται: Ὁ Ἄναρχος. Ἡ Παγγνωσία εἶναι Πνεῦμα· καί τό Πνεῦμα τοῦτο διαχειρίζεται τό Ἅγιον Φῶς. Ἄρα, τό Φῶς τοῦτο, εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Κυρίου καί οὕτω αἱ Τρεῖς διαφορετικαί Δυνάμεις τοῦ Σύμπαντος Κόσμου, ἐν τῇ Τριαδικῇ Θεότητι, ἀποτελοῦν Ἐν καί τό Αὐτό.

Ἄνυπαρξία: Πολλοί ἐκ τῶν θνητῶν μεταχειρίζονται τήν λέξιν ταύτην, χωρίς νά ἐννοοῦν τί σημαίνει. Ὅταν λέγωμεν «Ἄνυπαρξία», δέν σημαίνει ὅτι οὐδέν ὑπάρχει, ἀλλά ἡ ἔννοια αὕτη συμβολίζει μίαν ἀκαθόριστον, ἃς εἶπω, ἐποχήν, πρό τῆς σκέψεως τοῦ Ἀνάρχου νά δημιουργήσῃ Κόσμους. Τά πάντα, εἴτε ἦσαν τότε σκοτεινά ἢ φωτεινά, οὐδεὶς τό γνωρίζει. Συμπεραίνομεν Ἡμεῖς ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ Θεός εἶναι Δύναμις διάχυτος εἰς τό Σύμπαν, ἄρα τό Σύμπαν ἦτο μεστόν ἀπό φῶς. Οὐδεὶς μας εἶναι μάρτυς τῶν ὅσων λέγω. Καί ὁμως, μάρτυρες ὑπάρχουν πολλοί. Αἱ ψυχαί μας, αἱ ὅποιαί διά τῆς διαισθήσεως ἀντελήφθησαν τήν ἀκριβῆ ἀλήθειαν.

Τελειοποιήσις: Ἄλλο Μυστήριον! Εἶναι κάτι τό ἀκατανόητον πῶς τελειοποιοῦνται αἱ ψυχαί, διά μέσου τῆς Αἰωνιότητος! Τοιαῦται εἶναι οἱ Ἀρχηγοί καί οἱ Ἠγήτορες τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Εὐρίσκονται εἰς θέσιν, ἡ ὁποία ὀνομάζεται «θέσις τῆς τελειοποιήσεως πρὸς φωτισμόν». Ἡ τελειοποιήσις, δέν γίνεται ἀπό τήν μίαν στιγμὴν εἰς τήν ἄλλην, ἐάν πρῶτον τό πνεῦμα καί ἡ ψυχὴ, δέν τελειοποιηθοῦν εἰς τήν Γῆν. Ἐάν εἶναι τελειοποιημένα, ἀλλ' ἔχουν μικρόν τι ἐμπόδιον, τοῦτο δύναται νά τό παρέλθουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, διδασκόμενα ἀπό ἀνωτέρους των, διά νά εἰσαχθοῦν καί αὐταί εἰς τήν τελειοποίησιν.

— 3 —

Τρίτη Κατηγορία:

- Ἀφθαρσία
- Πνεῦμα
- Γονιμότης
- Ἀπόρρητος

ΣΩΚΡΑΤΗΣ:

Τά Μυστήρια ταῦτα εὐρίσκονται ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἀλλὰ καί ἐν τῇ Γῆ, διότι ἀπό τόν Οὐρανόν μαθάνετε μέρος αὐτῶν ἐν τῇ Γῆ.

Ἐξηγῶ: Εἶναι τά Μυστήρια, τά ὁποῖα ἀφοροῦν τόν ἄνθρωπον, ὡς ὄντοτητα. Δοκιμάζονται ἐν τῇ Γῆ, διά νά ὀλοκληρωθοῦν ἐν τῷ Οὐρανῷ, χωρίς βεβαίως ὁ ἄνθρωπος νά ἔχη ὑπ' ὄψιν του τί τοῦ συμβαίνει καί τί ἀκολουθεῖ. Τοῦτο, μόνον τό ὑποσυνείδητόν σας γνωρίζει, ἀλλὰ δέν τό μεταδίδει εἰς τό πνεῦμα, διότι τό πνεῦμα εἶναι φλύαρον καί τό ἀγνόν τό καθιστᾶ μή ἀγνόν.

Ἐξήγησις τῶν Μυστηρίων ἀπό τόν Κομφούκιον.

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ:

Άφθαρσία: Εἰς τόν γήτινον Κόσμον δέν ὑφίσταται ἡ ἀφθαρσία, ἀλλά μόνον εἰς τόν Οὐράνιον. Ὅσοσδήποτε αἰῶνας καί ἂν ὑφίσταται ἡ Γῆ, εἶναι φθαρτή. Κάποτε δέν θά ὑπάρξῃ. Θά ἐξατμισθῇ, ὡς λέτε σεῖς οἱ ἄνθρωποι. Δέν μᾶς ἐνδιαφέρει κατά ποῖον τρόπον. Πάντως τό φθαρτόν δέν ζῆ. Ἀποθνήσκει διά παντός. Τό ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι φθαρτόν. Διά τοῦτο λέγεται, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι φθαρτός... Κακῶς! Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι μόνον τό σῶμα. Εἶναι καί ἡ ψυχοπνευματική αὐτοῦ ὑπόστασις. Τό μέρος τοῦτο, τό ἀόρατον, εἶναι ἀφθαρτον εἰς ἅπαντας τούς αἰῶνας, διότι τό θέλει τοιοῦτον ὁ Κύριος. Διά νά εἴπῃ μία ψυχή ὅτι εἶναι ἀφθαρτος, πρέπει νά εὐρίσκεται εἰς τήν κορυφήν τῆς τελειοποιήσεως. Ἐφ' ὅσον ἐπιστρέφει εἰς τήν Γῆν, διά νά ἀνανεώσῃ τήν γήινόν της ζωήν, δέν δύναται νά λέγῃ ὅτι εἶναι ἀφθαρτος. Αἱ ἐπαναλήψεις τῆς μετενσαρκώσεως, ἔχουν σκοπόν νά ἐξαλείψουν τελείως ἀπό τήν ὄντιότητα κάθε σφάλμα, μέγα ἢ μικρόν.

Πνεῦμα: Τό πνεῦμα εἶναι μία λεπτοτάτη οὐσία ἀφανῆς, ἀόρατος, ἡ ὁποία ἔχει πρωτεύουσαν θέσιν εἰς τήν ζωήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐκ τοῦ πνεύματός σας ἐξαρτᾶται ὁποῖαν ποιότητα καλλιεργεῖτε ἐντός τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου. Τό πνεῦμα λαμβάνει τήν θέσιν τοῦ «πηδαλίου». Ὅταν ὁμως τό πηδάλιον δέν ἔχῃ κυβερνήτην, τό πνεῦμα παραπαίει. Εἰς τήν περίπτωσιν ταύτην κυβερνήτης τοῦ πνεύματος εἶναι ἡ συνείδησις. Ἐάν ἐπιβληθῇ, τότε τό πλοῖον εὐρίσκεται εἰς χεῖρας πεπειραμένου ὁδηγοῦ. Ἐάν ὄχι, ἀλλοίμονον εἰς τό πλοῖον!

Γονιμότης: Ἴδού τό Μυστήριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς! Παρά τās τόσας ἐρεῦνας τῆς Ἐπιστήμης, οὐδέποτε αὐτή ἠδυνήθη νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό μυστήριον τῆς γονιμότητος. Ἐάν τοῦτο δέν εἶναι ὀρθόν, τότε διατί ἡ Ἐπιστήμη, ἐξ ἑαυτῆς, δέν γονιμοποιεῖ; Διότι, οὐδέν γνωρίζει ἀπό τήν Θεϊκὴν

χημείαν! Ούτε θά τό γνωρίση ποτέ! Ἡ γονιμοποίησις, τηρεῖται ἀπό τήν Ἐκκλησίαν ὡς Μυστήριον. Καί Μυστήριον ἀπομένει!....

Ἀπόρρητος: Τοῦτο εἶναι τό πρῶτον προσόν τῆς ψυχοπνευματικῆς ὀντότητος εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Τά ἀπόρρητα τῆς Γῆς σας εἶναι μηδαμινά, ἀνάξια λόγου. Ὑποκρύπτουν τό κακόν καί οὐδέποτε τό καλόν! Ἐνῶ τοῦ Οὐρανοῦ τό ἀπόρρητον εἶναι ἱερόν. Ὅταν ἀπό τήν Γῆν ἀσκηθῆτε εἰς τήν ἐχεμύθειαν, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς θά γνωρίσετε τί εἶναι τό ἀπόρρητον. Εἶναι «Ἀξία». Διατί τήν τηροῦν ἐν μυστικότητι; Διότι, ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἐγνώριζε τήν Ἀξίαν ταύτην, ὡς γήινον κόσμημα, θά ἐμείωνε τήν θεῖαν χάριν τῆς ἀξίας του, πρὸς βλάβην τῶν ἀδελφῶν του. Τό Ἀπόρρητον λέγεται «Ἀπόρρητος», διότι εἶναι, ὡς εἶπον, Ἀξία. Ὁ Οὐρανός ἔχει τοιαύτας Ἀξίας, αἱ ὁποῖαι, ἂν καί εἶναι δι' ἐσᾶς ἀφηρημένα ἔννοια, εἰς τόν Οὐρανόν βραβεύονται ὡς ἐνέργειαι ἄγνωστοι εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀντιλήψεις.

— 4 —

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΣ:

Ἡ τετάρτη καί τελευταία Κατηγορία τῶν Μυστηρίων εἶναι:

- **Εὐφυΐα**
- **Διορατικότης**
- **Ἀγάπη**
- **Πίστις**

Θά τὰς ἀναπτύξη ὁ ἀδελφός Σωκράτης.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ:

Εὐφυΐα: Αὕτη εἶναι ἀρεστή εἰς πάντας, Οὐρανίους καί ἐπιγείους. Μέ τήν διαφοράν, ὅτι εἰς μέν τόν Οὐρανόν ὁ εὐφυής, ὅταν εἶναι ἰσοσταθμισμένος, κατέχει θέσιν λαμ-

πράν ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου, εἰς δέ τὴν Γῆν ὁ εὐφυῆς δέν εἶναι πάντοτε καί εὐτυχῆς, οὔτε ἱκανοποιημένος ἀπό τὴν ζωὴν πού διάγει, ἐάν δέν φωτισθῆ ἀπό τοὺς Οὐρανοὺς, ὁπότε, ἐν τῇ πτωχείᾳ του, εἶναι λίαν ἱκανοποιημένος, διότι γνωρίζει τὰς γνώσεις τοῦ Οὐρανοῦ, τὰς ὁποίας μετέδωσεν εἰς αὐτόν ὁ Πνευματικός Κόσμος. Ἡ εὐφυΐα εἶναι δεκτὴ εἰς πάντας, διότι ἔχει τὸν τρόπον τῆς νά σαγηνεύῃ τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων. Ὁ εὐφυῆς ἔχει τὸ δῶρον τοῦτο τοῦ Οὐρανοῦ ἔμφυτον. Ποτέ ἡ εὐφυΐα δέν γίνεται ἐπίκτητος.

Διορατικότητα: Ὑπάρχουν δύο εἶδη διορατικότητος. Ἡ μικρά καί ἡ μεγάλη. Ἡ μεγάλη, μετατίθεται εἰς τὴν χορείαν τῶν προφητῶν, οἱ ὁποῖοι προβλέπουν κάτι τὸ μελλοντικόν, ἀλλὰ δέν σημειοῦν τὸν χρόνον. Ἡ μικρά εἶναι δῶρον εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν καλὴν διάθεσιν νά ἐνεργοῦν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου. Καί οὗτοι, δηλαδή οἱ προβλέποντες, προσπαθοῦν διὰ τοῦ φωτισμοῦ νά θέσουν εἰς κίνησιν τὸν λαόν ὑπὲρ μιᾶς προσπαθείας των, διὰ νά τοὺς ἱκανοποιήσουν εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὁ Πνευματικός Κόσμος δέν ἔχει τὴν ἀνάγκην τῆς διορατικότητος, διότι Οὗτος ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς Του καί δι' αὐτῶν δέν προβλέπει, ἀλλὰ γνωρίζει τὰ μέλλοντα γενέσθαι, ἀδιάφορον ἐάν εἰς τὸν ἄνθρωπον δέν λέγη τὸ μέλλον του. Οὐχὶ διότι τὸ ἀγνοεῖ, ἀλλὰ δέν ἐπιτρέπεται, διὰ λόγους πού ἀφοροῦν τὸ καλόν τοῦ ἀνθρώπου, νά τοῦ λέγη τὸ μέλλον! Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου ὑπάρχουν πολλοὶ λόγοι, τοὺς ὁποίους δέν θά ἐξετάσωμεν.

Ἀγάπη: Εἶναι μία λέξις παραγνωρισμένη. Ἐάν πράγματι ὁ ἄνθρωπος ἔχη ἀπεριόριστον ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἔχει κεκρυμμένην τὴν φωτογραφίαν τοῦ Θεοῦ! Ὁ Θεός εἶναι ἄορατος καί μόνον διὰ τῶν καλῶν πράξεων εἶναι ὄρατός. Ἀγάπα τὸν πλησίον σου, ἵνα ἀποδείξῃς ὁποῖαν ἀγάπην τρέφεις πρὸς τὸν Θεόν. Γνώρισον τὸν Θεόν, διὰ μέσου τῆς βοήθειάς σου πρὸς τὸν ἔχον-

τα ανάγκην αὐτῆς. Δός στέφανον εἰς τὴν ἀρετὴν, διότι αὐ-
τη ἐνδημεῖ ἐντὸς τῆς ψυχῆς σου. Πολέμησον τὸ μῖσος, ὡς
πανοῦργον λόγον τοῦ Ἑωσφόρου. Ἄγγισον τὴν ἀπλότητα,
διότι ἐξ αὐτῆς ἐδημιουργήθη τὸ Σύμπαν. Ὑμνησον τὸν Θε-
όν, διότι συντηρεῖ τὴν ψυχὴν σου καὶ ἐκπαιδεύει τὸ πνεῦμα
σου.

Πίστις: Πίστις σημαίνει ὅτι πράγματι ἀναζητοῦμεν
ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς φωτίζει. Πιστεύω, ἐξηγεῖται μέ τὴν
λέξιν «ἀναγνωρίζω». Ὑπάρχουν ὁμῶς δύο εἶδη πίστεως:
Ἡ πίστις τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἡ πίστις τοῦ ἐσφαλμένου. Ἡ μία
πίστις εἶναι θετικὴ καὶ ἡ ἄλλη ἀρνητικὴ. Ἡ ἀρνησις, βε-
βαίως, εἶναι εἶδος πίστεως, ἀλλὰ ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ; Ἐκεῖ
ὅπου ἐκμηδενίζεται τὸ πνεῦμα. Ἐνῶ ἡ ἄλλη, μᾶς ὁδηγεῖ
ἐκεῖ ὅπου ἀναζωπυρώνεται ἡ ψυχὴ, δηλαδή τὸ σθένος. Εἴ-
σθε ἐλεύθεροι εἰς τὸ πνεῦμα νὰ ἐκλέξετε μίαν ἀπὸ τὰς δύο
ἐνεργείας τῆς πίστεως. Τὴν θετικὴν ἢ τὴν ἀρνητικὴν.

Τὰ Μυστήρια διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας τάξεις: Τὰ
Μεγάλα Μυστήρια, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ Οὐράνιοι γνωρίζουν
καὶ δι' αὐτῶν εἰσέρχονται ὅλο καὶ εἰς τὰ βαθύτερα νοή-
ματα τῶν Μυστηρίων. Καὶ τὰ Μικρά, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ
μικρότεροι τῶν Ἀρχηγῶν καὶ δέν γίνονται γνωστά εἰς τοὺς
θνητοὺς, παρὰ μόνον ἐλάχιστα ἐξ αὐτῶν, ὅταν οὗτοι εἶναι
ὀπαδοὶ καὶ πιστοὶ εἰς τὸν Πνευματικόν Κόσμον. Δηλαδή,
μὴ νομίζετε ὅτι ὅσοι εὐρίσκονται ἐν μέσῳ τῶν πνευματι-
στῶν εἶναι ἄξιοι νὰ λαμβάνουν τοιαῦτα μυστήρια. Σεῖς, ὡς
προνομιουχοὶ, ἔχετε τὴν εὐνοίαν αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριον,
Ὅστις σᾶς φροντίζει καὶ μεριμνᾷ δι' ἐσᾶς καὶ τὸ ἀπώτερον
μέλλον σας.

Ἐδῶ, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἔχουν λήξει τὰ Μυστήρια.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ:

Η ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΟΦΕΩΣ

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Μοῦ ἐδόθη ἡ ἄδεια νά ἐξηγήσω ἀπό πολλές πλευράς, ἕως τήν συμβολικήν μορφήν, τόν ὄφιν. Διά τοῦτο ὁ τίτλος τοῦ νέου μικροῦ τούτου ἔργου εἶναι: «*Ἡ συμβολική ἔννοια τοῦ ὄφεως*».

Διατί ὁ Κύριος ἐξέλεξε τόν ὄφιν ὡς σύμβολον τοῦ Κακοῦ καί οὐχί ἄλλο θηρίον ἐκ τοῦ ζωικοῦ Βασιλείου Του;

Διότι ὁ ὄφιν ἔρπει! Εἶναι προσδεδεμένος εἰς τήν μητέρα Γῆν!

Εἶναι ἐρπετόν ἢ θηρίον ὑλικώτατον. Δέν ἐξευγενίζεται, ὡς τά ἄλλα ζῶα ἢ θηρία τῆς Κιβωτοῦ. Εἶναι ἐκ περισσοῦ χαμερπής, ὕπουλος. Καί διά τῆς ἐντόνου του σκέψεως ὑπνωτίζει τό θῦμα του, τό ὅποιον δέν φέρει ἀντίστασιν, ἀλλά παραδίδεται εἰς τόν στόμαχόν του.

Ἦννοήσατε, διατί ὁ Κύριος συμβολικῶς ἐξέλεξε τόν ὄφιν.

Ὁ Ἐωσφόρος, ὅταν διεχώρισε τάς εὐθύνας του ἀπό ἐκείνας τοῦ Θεοῦ, εἰς σχῆμα ὄφεως ἐπαρουσιάσθη εἰς τούς πρωτοπλάστους, οἱ ὅποιοι εἶδον αὐτόν ὡς ἓν ἐκ τῶν πολ-

λῶν καί διαφόρων θηρίων ἢ ζώων τοῦ Παραδείσου.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι ἐν τῷ Παραδείσῳ δέν ὑφίστατο ἡ μάχη μεταξύ τῶν ζώων, ὡς αὕτη ὑφίσταται ἐν τῇ Γῆ. Καί ὅταν ἤρχισε νά ὀμιλῇ πρὸς τοὺς Πρωτοπλάστους, κατέπληξεν αὐτούς. Πῶς ζῶον ἐρπετόν νά ἔχη ἀνθρώπινον λαλίαν;... Ἐκ περιεργείας συνωμίλουν μετ' αὐτοῦ. Δέν ἐγνώριζον τὰς πνευματικὰς δυνάμεις τοῦ ἐρπετοῦ καί ποιός εἶχεν εἰσχωρήσει εἰς τό ἀπεχθές σῶμα αὐτοῦ.

Αἱ συζητήσεις μεταξύ τῶν δύο πρωτοπλάστων καί τοῦ Ὁφεως, ἐδημιούργησαν εἰς αὐτούς οἰκειότητα τινά.

Τά ὄσα ἀναφέρω περί Πρωτοπλάστων καί Ὁφεως βασίζονται ἐπὶ τοῦ μυθολογικοῦ κειμένου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Διότι ὁ Θεός, ἐν τῷ Οὐρανῷ, δέν ἔπλασε δύο μόνον ψυχάς, ἀλλά ἀπείρους τοιαύτας. Ἀναφέρω τόν Ἀδάμ καί τὴν Εὐάν, ὡς συνδετικόν ὄλων τῶν ψυχῶν. Ἄρα, ὁ μῦθος κρύπτει τὴν ἀλήθειαν.

Τότε εἰς τοὺς Οὐρανοὺς εὐρίσκετο εἷς Παράδεισος, κατ' ἀντανάκλασιν τῆς μελλούσης ζωῆς ἐν τῷ Κόσμῳ σας, δηλαδή ἔβλεπον τὰ πάντα ὡς εἰκόνας ζώσης ζωῆς (κινουμένης ζωῆς). Οὕτως, ὁ Ὁφίς δέν ἔπεισε τοὺς Πρωτοπλάστους εὐθύς μόλις ἐνεφανίσθη εἰς αὐτούς. Πρῶτον, ἔπρεπε νά κερδίσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην των. Διὰ τοῦτο δέν τοὺς ὠμίλει περί τῆς θεϊκῆς αὐτῶν καταγωγῆς, ἀλλὰ περί τοῦ περιβάλλοντός των.

«Βλέπετε», ἔλεγεν ὁ Ὁφίς πρὸς τοὺς δύο Πρωτοπλάστους, «τί ὠραία εἶναι ἡ Φύσις, ἡ ὁποία προορίζεται δι' ἐσᾶς; Μίαν ἡμέραν θά εὐρεθῆτε εἰς τόν ὑλικόν τομέα τῆς Φύσεως ταύτης καί ἐκεῖ θά ἀπολαύσετε τὴν ὕλην, ὡς δημιουργόν τῆς ἀνθρώπινου ὑποστάσεως».

ΕΥΑ: Καί πῶς θά γίνῃ τοῦτο;

ΟΦΙΣ: Ἀπλούστατα! Θά μεταβῆτε, Θεοῦ θέλοντος, ἐκεῖ εἰς τόν ἄλλον Κόσμον, διὰ νά γευθῆτε τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς. Εἰς τὴν Γῆν θά ἔχετε καί ἄλλους πολλοὺς συντρόφους, με-

τά τῶν ὁποίων θά δύνασθε νά συνδιαλέγεσθε ἐπί πολλῶν σημείων τῆς ζωῆς καί τῆς ὠραιότητος τῆς ἀπεράντου Φύσεως.

Στραφεῖσα ἡ Εὐά πρὸς τόν σύντροφόν της, εἶπε:

ΕΥΑ: Σὺ, Ἀδάμ, τί λέγεις περὶ τῶν ὄσων ὁ Ὅφις μᾶς διηγεῖται;

Καί ἐκεῖνος ἀπήντησεν:

ΑΔΑΜ: Δέν ἔχω οὐδεμίαν ιδέα πρὸς τῶν ὄσων λέγει, διότι δέν ἤκουσα ποτέ νά ὑφίσταται ἄλλος Κόσμος ἀπὸ τοῦτον, τόν ὁποῖον ἠγαπήσαμεν καί ἀπολαμβάνομεν εἰς τό ἀχανές τῆς Δημιουργίας στερέωμα.

ΕΥΚΑΕΙΔΗΣ: Μέ τόν ἥπιον τρόπον καί μέ πολλές ἄλλας ὁμιλίας του, ὁ Ὅφις κατώρθωσε νά ἔλξη τήν Εὐάν καί νά τήν καθυποτάξῃ εἰς τά ἐπίμονα αὐτοῦ καί σκοτεινά σχέδια. Πολλάκις ὁ Ἀδάμ, μή συμμεριζόμενος τά τοῦ Ὁφείως, περιεπάτει εἰς τά εἰκονιζόμενα δάση τοῦ Παραδείσου, ἐνῶ ἡ Εὐά ἦτο καθηλωμένη εἰς τὰς ρίζας τοῦ δένδρου τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ καί ἐθαύμαζε τήν εὐφράδειαν τοῦ Ὁφείως.

ΕΥΑ: Πῶς — ἠρώτησε τόν Ὅφιν — ἐφ' ὅσον ὁμιλεῖς τήν γλῶσσαν ἡμῶν, ἔλαβες σχῆμα τοιοῦτον, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως νά μή εἶσαι συμπαθῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας;

Καί ὁ Ὅφις τῆς ἀπήντησε:

ΟΦΙΣ: Δέν εἶμαι συμπαθῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, ἀλλά ἐάν ἐγὼ ἐκλείψω διὰ παντός ἐκ τῆς ὁδοῦ σου, θά ἀναπολήσῃς τὰς ἡμέρας τῶν συνομιλιῶν μας καί τότε ἡ ἀνία θά πλήξῃ τήν καρδίαν σου καί οὐδέν θά ἠδύνατο νά εὐφραίνῃ τό πνεῦμα σου. Γνωρίζω ὅτι, παρά τήν ἀντιπάθειάν σου πρὸς ἐμέ, σήμερον εἶμαι ὁ συμπαθέστατος ὁμιλητής σου.

Εἰς τοῦτο ἀπήντησεν ἡ Εὐά:

ΕΥΑ: Δέν ἔχεις ἄδικον, διότι σύ μοῦ δίδεις τήν ἀλλαγὴν

τῶν εἰκόνων καί αὐταὶ ἐπίδρουσιν εἰς τό «εἶναι» μου. Διὰ τοῦτο, προσέχω μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως τούς λόγους σου. Τοιούτους λόγους, οὐδέποτε ἤκουσα, παρ' οὐδενός.

ΟΦΙΣ: Θά ἀκούσης καί ἄλλους ὠραιότερους, εἶπεν ὁ Πονηρός, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα διὰ νά σοῦ τούς μεταδώσω. Ἔχε μόνον ὑπομονήν. Διατί ἔχεις τήν ἀνυπομονησίαν νά μάθῃς τά πάντα; Πρό τῆς καλλιεργείας τῶν σπόρων δέν ὑφίσταται σπαρτόν πρός βρῶσιν.

ΕΥΑ: Καί τί σημαίνει τοῦτο; ἐπανέλαβεν ἡ Εὐα.

ΟΦΙΣ: Ὅταν, ἀπεκρίθη ὁ Πονηρός, εὐρεθῆς εἰς τήν Γῆν θά τό ἴδῃς. Καί ἀκόμα κάτι. Ἐκεῖ κάτω θά ἐκπλαγῆς μέ πολλά ἄλλα, τά ὅποια ἐδῶ εἰς τούς Οὐρανοῦς, βλέπεις μόνον δι' εἰκόνων. Ἐκεῖ θά ἀπολαύσης τήν οὐσίαν.

Ἡ Εὐα ἐρωτᾷ τόν Ὅφιν:

ΕΥΑ: Διατί, Ὅφι, παρουσιάζεσαι εἰς ἡμᾶς ὡς τό πλέον ποταπόν ἐρπετόν, ἐνῶ αἱ γνώσεις σου εἶναι τόσον ὑψηλαί;

ΟΦΙΣ: Ἄκου, Εὐα. Ἡ ὄψις τοῦ κάθε πράγματος εἶναι ἀπατηλή. Τό πᾶν ἐγκείται εἰς τήν οὐσίαν. Ὅταν αὐτήν δοκιμάσῃ ὁ ἄνθρωπος, τότε μεταβάλλει γνώμην καί λέγει: «Διατί ἐξέλαβα τοῦτο ἢ ἐκεῖνο ὡς ἀπεχθές;». Ἡ οὐσία εἶναι τό πᾶν! Αὐτή δημιουργεῖ, αὐτή κινεῖ καί διέπει τό Σύμπαν. Ἦννῶσες;

ΕΥΑ: Ἦννῶσα, ἀλλά δέν ἀντιλαμβάνομαι τήν διαφορᾶν τῆς ὄψεως ἀπό τήν οὐσίαν. Πῶς, γνωστικέ Ὅφι, θά δυνηθῶ νά τήν ἀντιληφθῶ;

ΟΦΙΣ: Μή ἀνησυχεῖς. Ἡ βιασύνη καταστρέφει. Ἡ ὑπομονή κατεργάζεται τήν ιδέαν πρῶτον καί ὕστερα ἐφαρμόζει αὐτήν εἰς τήν πράξιν. Ὅταν, ἀγαπητή Εὐα, ἔλθῃ ἡ στιγμή νά ἐφαρμόσῃς τήν πράξιν, ἡ στιγμή αὐτή θά ὀνομασθῇ παρ' ἡμῶν «δοκιμή». Καί ἡ δοκιμή θά εἶναι ἡ γεῦσις τῆς οὐσίας. Ὅταν λοιπόν γνωρίσῃς τήν οὐσίαν, δέν θά ἔχῃς ἀνάγκην οὐδενός, διὰ νά μάθῃς τί εἶναι ἡ γνώσις.

ΕΥΑ: Καί ποτε, αγαπητέ Όφι, θά έχω τήν τιμήν νά γευθῶ τήν οὐσίαν;

ΟΦΙΣ: Όταν ώριμάση ἡ θέλησις.

ΕΥΑ: Έχω τήν έντύπωσιν ὅτι εἰς ἐμέ ώρίμασεν ἡ θέλησις.

ΟΦΙΣ: Τοῦτο, αγαπητή μου, ὀνομάζεται περιέργεια! Μή, λοιπόν, διά τῆς περιεργείας προχωρεῖς εἰς τά άγνωστα ἐδάφη τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος γνωρίζει, ὅτι μίαν ἡμέραν θά ώριμάση εἰς σέ ἡ θέλησις. Άλλά δέν θέλει, πρὸς τό παρόν, τήν πρόοδόν σου. Τήν θεωρεῖ άπατηλήν. Διά τοῦτο θά σέ ένισχύσω ἐγώ, ὁ καλός φίλος καί ὁδηγός, εἰς τά ένδότερα τῆς γνώσεως μυστήρια!

ΕΥΑ: Όφι! Διατί σέ συνεπάθησα τόσον; Έλα πλησίον μου νά θωπεύσω τήν κεφαλήν σου, ἥτις τοσαύτας γνώσεις γνωρίζει καί ὁμως κρατεῖ αὐτάς δι' ἑαυτήν.

ΟΦΙΣ: Οὐδέν κρατῶ δι' ἐμέ, διότι ἡ γνώσις δέν μοῦ ἀνῆκει. Τήν ὑποκλέπτω. Καί σύ θά ὑποκλέψῃς αὐτήν ἀπό ἐμέ!

ΕΥΑ: Έρχεται ὁ Άδάμ. Τί νά τοῦ εἰπῶ;

ΟΦΙΣ: Οὐδέν, πλὴν τοῦ ὅτι εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπό τήν ὄλην ζωήν τοῦ Παραδείσου. Καί προσπάθησε νά εἶσαι λίαν καλή καί αγαπητή πρὸς αὐτόν, ἵνα τόν ἔλξης ἔτι περισσότερο πρὸς τήν συνουσίαν τοῦ πνεύματος. Έγώ θά ὑποβοηθῶ καί σύ θά ἐκτελῆς τό ἱερόν σου καθῆκον, διότι ἡ ἀνύψωσις τῆς ὄντότητος, εἶναι ἱερά ὑποχρέωσις τοῦ ὄντος πρὸς τόν Θεόν.

ΑΔΑΜ: Τί λέτε σεῖς ἐκεῖ καί εἶσθε τόσον ἱκανοποιημένοι;

ΟΦΙΣ: Διδάσκω εἰς τήν Εὐαν τά ἀπρόοπτα ἐκεῖνα, τά ὅποια δέν γνωρίζει καί θά γνωρίσῃ ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα.

ΕΥΑ: Άγαπητέ μου Άδάμ, δέν γνωρίζεις πόσῃν χαράν

αισθάνομαι πού εύρίσκεσαι πλησίον μου. Έτσι θά απολαύσωμεν καί οί τρεῖς τά αγαθά τῆς Δημιουργίας.

ΑΔΑΜ: Περίεργος ἡ ὀμλία σου. Δέν ἀπολαμβάνομεν ἤδη τήν χαράν τῆς Δημιουργίας;

ΟΦΙΣ: Ναί μέν τήν ἀπολαμβάνομεν, ἀλλ' οὐχί, ἀγαπητέ, εἰς τήν οὐσίαν αὐτῆς. Ὅ,τι ἀπολαμβάνομεν, εἶναι αὐταπάτη. Συνησθάνθης ποτέ, ἀγαπητέ φίλε, τήν ἱκανοποίησιν οὐσιαστικῶς;

ΑΔΑΜ: Τί θά εἰπῆ «οὐσιαστικῶς»; Ἴδού μία ἔκφρασις λόγου, ἡ ὁποία μοῦ εἶναι ἀκατανόητος εἰς τό πνεῦμα μου.

ΟΦΙΣ: Λέγεις ὅτι ἡ λέξις αὐτή σοῦ εἶναι ἀκατανόητος. Καί βεβαίως. Διότι δέν τήν ἐγεύθης. Ὅταν ὁμως τήν γεύθῃς, τότε θά μοῦ εἴπῃς ἐάν εἶναι πράγματι ἱκανοποιητική εἰς τάς αἰσθήσεις σου.

ΕΥΑ: Ἐπρόσεξες, Ἀδάμ, τόν γλυκύν καί εὐχάριστον λόγον τοῦ Ὁφews; Μέ τοιοῦτον φίλον, οὐχί εἰς τήν ἄγνωστον Γῆν, ἀλλά καί εἰς τόν ἄγνωστον Κόσμον, πέραν τῆς Γῆς, μετά προθυμίας θά ἐταξειδεύον, ἔχοντας καί εἰς τό πλευρόν μου ἐσέ, ἀγαπητέ σύντροφε τοῦ βίου μου, Ἀδάμ.

ΑΔΑΜ: Ὡραῖοι οἱ λόγοι, εὐχάριστοι, ἀπολαυστικοί. Ἀλλά τίς θά μέ βεβαιώσῃ, ὅτι τά πάντα δύνανται νά λάβουν ἄλλην μορφήν, ὅταν ὁ Κύριος μᾶς ὑπέδειξε τόν Κόσμον τοῦτον, ὡς αἰώνιον κατοικίαν ἡμῶν;

ΟΦΙΣ: Ὁ Κύριος, φίλε, σοῦ ὑπέδειξε τήν μίαν ὄψιν. Τήν ἄλλην, ἐπιφυλάσσεται νά σοῦ κάμῃ ἔκπληξιν. Ἐγώ, δι' ἐσᾶς φροντίζω καί μεριμνῶ, ἵνα καλλιερεύσω τήν θέσιν σας, ἐκεῖ ὅπου προορίζεσθε.

ΕΥΑ: Βλέπεις, Ἀδάμ, μέ πόσῃν προθυμίαν καί ἀγάπῃν ὁ Ὁφίς μᾶς περιβάλλει; Διατί νά μή τόν ἔχωμεν ὡς πολῦτιμον ὁδηγόν τῆς μελλούσης ζωῆς μας;

ΑΔΑΜ: Ὅλα μοῦ φαίνονται ἀπατηλά, ἐάν δέν ἴδω τήν

πραγματικότητα και αισθανθῶ αὐτήν, ὡς διακηρύττει τό πνεῦμα τοῦ Ὁφεως.

ΟΦΙΣ: Τό πνεῦμα μου, ἐν τῇ πραγματικότητι, δέν ὑφίσταται. Διότι μέσῳ ἐμοῦ, ὁμιλεῖ ὁ Κύριος, ὅστις προώρισε τήν πορείαν τῆς ζωῆς σας, ὡς Αὐτός τήν ἐφαντάσθη. Ἐγώ ὑπόκειμαι εἰς τάς διαταγάς Αὐτοῦ καί δέν πράττω οὐδέν ἄνευ τῆς θελήσεώς του. Δυνατόν ὁ Κύριος νά σᾶς ἀπηγόρευσε νά πράξετε κάτι, τό ὁποῖον θά τόν ἐνοχλοῦσε. Ἐν τῷ κρυπτῷ, ἔχω ἐξ Αὐτοῦ τήν διαταγήν νά σᾶς ὑποδείξω τήν ἄλλην ὁδόν, τήν ἄγουσαν εἰς τήν τελείαν ἱκανοποίησιν τῶν ὄντοτήτων σας, ἵνα μέσῳ αὐτῆς, ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ, ἐπανέλθετε εἰς τήν Αἰωνιότητα.

ΑΔΑΜ: Τά ὅσα λέγει ὁ Ὁφίς, ἀγαπητή Εὐα, δέν τά ἠνόησα καλῶς. Ἀφοῦ εὐρισκόμεθα εἰς τήν Αἰωνιότητα, πῶς θά ἐπανέλθωμεν; Κάτι μᾶς κρύπτεις, πονηρέ, καί διά τοῦ τρόπου σου μᾶς ἔλκεις πρὸς τήν ἰδικήν σου ὁδόν.

ΟΦΙΣ: Ἐάν εἶναι δυνατόν, ἐγώ, τό εὐτελές ἐρπετόν, νά ἔχω ὁδόν ἰδικήν μου καί ἄμεμπτον, ὡς εἶναι τοῦ Κυρίου! Διά νά δυνηθῆτε, ἀγαπητοί μου, νά φθάσετε εἰς τά ὕψη πού προορίζεσθε, εἶναι ἀνάγκη νά γνωρίσετε καί τά βᾶθη, διότι ἐξ αὐτῶν τό ὠραῖον ἄνθος ἀπομυζᾷ τήν ζωήν του. Καί σεῖς ὡσαύτως ἐκ τῆς ὑλῆς θά ἀναγεννηθῆτε, διά νά κερδίσετε τόν ἀληθῆ Παράδεισον.

ΑΔΑΜ: Οὗτος δέν εἶναι ὁ ἀληθῆς Παράδεισος; Ὑφίσταται καί ἄλλος;

ΟΦΙΣ: Οὗτος, ἀγαπητέ, εἶναι φαινομενικός. Πρέπει νά ἴδητε καί τήν ἄλλην του ὄψιν, διά νά συμπληρώσετε τήν γνώσιν σας ἐπί τῆς πραγματικῆς γνώσεως. Μέ ἀντελήφθητε;

ΑΔΑΜ: Πολύ ὠραῖα τά ὅσα λές, Ὁφί! Ἀλλά πόθεν ἡμεῖς θά λάβωμεν τήν ἐγγύησιν, ὅτι τά ὅσα ἐπαρουσίασες εἰς τά ὄμματά μας εἶναι ἀληθῆ καί οὐχί φανταστικά εἰκόνες;

ΕΥΑ: Δέν ήννόησες, Ἀδάμ, ὅτι ὁ Ὅφης ἐκ τοῦ Θεοῦ ἀντλεῖ τήν σοφίαν του; Διατί ἐρωτᾷς κάτι τό ὅποϊον, ἤδη, ἔχει ἀποφασισθῆ ἀπό τόν Κύριον; Δέν ἀντελήφθης, ὅτι ὁ λόγος τοῦ Ὅφεως ὑπεκλάπη ἀπό τόν Κύριον;

ΟΦΙΣ: Πόσον ὀρθά ὀμιλεῖς, Εὔα! Ἀντελήφθης, ὅτι καί σύ, ἀγαπητή νύμφη τοῦ Παραδείσου, ὑποκλέπτεις ἀπό τόν Ὅφιν τήν γνώσιν του; Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅσοι προσαρμόζονται πρός τάς ἐνδείξεις τοῦ Κυρίου, ποτέ δέν λανθάνουν.

ΑΔΑΜ: Ἀφοῦ ἡ Εὔα ὑπέκλεψεν ἀπό ἐσέ, Ὅφι, τήν γνώσιν, πῶς ἀναφέρεις ὅτι προσαρμόζεται μέ τήν βούλησιν τοῦ Κυρίου;

ΟΦΙΣ: Σύ, ἀγαπητέ Ἀδάμ, δέν ἀντιλαμβάνεσαι εὐκόλως τό καλόν ἀπό τό κακόν. Ἐνῶ ἐγώ σᾶς φωτίζω, σὺ ἀποστρέφεις τήν φώτισίν μου, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἄλλη, ἀπό αὐτήν τοῦ Κυρίου. Ἄρα, τήν θείαν φώτισιν ἀποκρούεις. Καί, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, μέχρις ὠρισμένου σημείου τῆς ἡλικίας σου θά εἶσαι ὀλιγώτερον ἀνεπτυγμένος ἀπό τήν Εὔαν.

ΑΔΑΜ: Ἰδού κάτι, τό ὅποϊον δέν ήννόησα!

ΟΦΙΣ: Θά τό ἐννοήσης, φίλτατε, ὅταν εὔρεθῆς εἰς τήν Γῆν. Ἐκεῖ θά ἀναγεννηθῆς καί, ὡς μειράκιον, δέν θά ἀντιλαμβάνεσαι εὐκόλως, τά ὅσα ἡ Εὔα εἰς τήν ἡλικίαν σου θά ἀντιλαμβάνεται. Βεβαίως, ὅταν ἀνδρωθῆς, θά ἔχης διάφορον γνώμην ἀπό τήν Εὔαν, διότι θά λάβης ὡς δῶρον ἀπό τόν Κύριον τήν «κρίσιν», τήν ὁποίαν θά στερῆται μέν ἡ Εὔα, ἀλλά θά καλύπτῃ αὐτήν ἡ γυναικεία ἔλξις της, ὥστε νά εἶσθε ἰσόπαλοι. Ἐάν ὄχι, δέν λάβῃ ἐκείνη τόν στέφανον τοῦ κάλλους, τότε αἱ διενέξεις σας θά γίνουν αἰτία τῆς κακῆς συνεννοήσεως. Ἐγώ ὅμως δίδω τόν λόγον μου, ὅτι θά τήν βοηθήσω εἰς τό ἔργον της.

ΑΔΑΜ: Καί διατί, ὦ Ὅφι, σὺ ὅστις μέ ὀνομάζεις φίλον, νά μή βοηθήσης καί ἐμέ;

ΟΦΙΣ: Ἀπλούστατα, διότι μέ ἀποφεύγεις. Ὅταν ὁμως μέ ἐννοήσης, τότε διά μέσου τῆς Εὔας, θά σέ βοηθήσω, Ἀδάμ!

ΑΔΑΜ: Ἀρκετά εἴπομεν διά σήμερον. Πηγαίνω νά ἀπολαύσω τό ὄραμα τοῦ Θεοῦ Παραδείσου.

ΕΥΑ: Ἀντελήφθης, Ὅφι, ὅτι ὁ Ἀδάμ ἐπέισθη κατά τό ἡμῖν;

ΟΦΙΣ: Τό ἀντελήφθην. Εἰργάσθην μέ τέχνην. Τώρα σύ ἔγκειται νά τόν πείσης κατά τό ἕτερον ἡμῖν! Καί ἔσο βεβαία, ὅτι ἐγώ, νύμφη Εὔα, δέν πλανῶ, ἀλλά διδάσκω, κατά τάς ἀποκρύφους τοῦ Κυρίου Βουλήσεις.

ΕΥΑ: Δέν εἶπον οὐδέν τό κακόν δι' ἐσέ, συμπαθέστατε Ὅφι. Γνωρίζω ἐκ τοῦ λόγου σου τά σχέδια τοῦ Κυρίου. Ἀλλά ἐκεῖνο τό ὁποῖον δέν ἀντιλαμβάνομαι καλῶς, εἶναι πῶς θά εὔρεθῶμεν εἰς τήν ἄλλην πλευράν. Ἐννοῶ τήν Γῆν, τήν ὁποῖαν οὐδέποτε εἶδον καί οὔτε γνωρίζω, ὅποια θά εἶναι ἡ διαμονή μας ἐκεῖ.

ΟΦΙΣ: Καί τοῦτο σέ στενοχωρεῖ; Βεβαίως, ἡ ἀδημονία ἔχει ὡς συνέπειαν τήν στενοχωρίαν. Μή ἀνησυχῆς καί συντόμως θά εὔρεθῆς εἰς τήν χώραν τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Καί ἐγώ, Εὔα, ἐπιθυμῶ ὅπως ἐνωρίτερον ἐκτελέσω τό Ἔργον τοῦ Θεοῦ. Διότι Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Πλάστης τῆς ὄντοτητός μου. Ἄρα, γνωρίζει τό ποιόν μου. Καί ὡς ἐκ τούτου, εἶμαι ἐλεύθερος, ὑποκλέπτων ἐξ Αὐτοῦ τό φῶς, νά μεταδίδω τοῦτο εἰς τόν ἄνθρωπον, μέσω βεβαίως τῆς γυναικός. Ἄρα, σύ, ὡς συνεργάτις ἐμοῦ, τόν Θεόν ὑπηρετεῖς. Καί οὕτω θά δημιουργήσωμεν τόν ὑλικόν Κόσμον, ὅστις δι' ἐσέ θά εἶναι τό κάτοπτρον τῆς φαντασίας σου, ἵνα διά τῶν εἰκόνων φέρῃς εἰς τήν πρᾶξιν, ὅλας τάς ἐπιθυμίας σου. Θά συνταξιδεύσωμεν, διότι ἐγώ θά εἶμαι ὁ θεῖος λύχνος τῆς ὁδοῦ σου. Λαμβάνοντας ἀπό ἐμέ σκέψεις, θά μεταδίδῃς αὐτάς εἰς τόν σύντροφόν σου, ὅταν οὗτος θά ἔχη τήν ἀνάγκην σου.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἀπό τῆς στιγμῆς τῆς γνωστῆς συνδιαλέ-

ξεως του Ὁφεως, της Εὔας καί του Ἀδάμ, παρήλθεν πολὺς χρόνος καί ὁ Ὁφης δέν ἐνεφανίζετο. Ἡ Εὔα ἦτο περίλυπος, διότι ἀπώλεσε τόν κυριώτερον συνομιλητήν της. Ἔλεγεν εἰς τόν Ἀδάμ:

ΕΥΑ: Δέν σου φαίνεται, Ἀδάμ, ὅτι ἡ θλίψις καταπιέζει τό ἄτομόν σου;

ΑΔΑΜ: Διατί, ἀγαπητή; Μήπως ἐπειδή ἐκλείπει ὁ σόφος ἐκεῖνος ὁμιλητής;

ΕΥΑ: Τοῦτο δέν τό γνωρίζω, ἀλλά αἰσθάνομαι ἀνίαν.

ΑΔΑΜ: Ἔχομεν εἰς τήν διάθεσίν μας ἕνα ὀλόκληρον Παράδεισον. Καί σύ αἰσθάνεσαι ἀνίαν;

ΕΥΑ: Ὅχι, ἀγαπητέ. Δέν αἰσθάνομαι τό παραμικρόν νά μέ ἐνοχλῇ! Ἡ αἴσθησις της χαρᾶς, δέν βλέπει πῶς ἐζωγραφίσθη εἰς τό πρόσωπόν μου;

ΑΔΑΜ: Καί πῶς τοῦτο τό θαῦμα;

ΕΥΑ: Ἰδού! Ἔρχεται ὁ Ὁφης!

ΟΦΙΣ: ὦ! Σᾶς βλέπω καί τούς δύο νά συνομιλῆτε καί νά καταφέρεσθε ἐναντίον μου!

ΕΥΑ: Τοῦτο εἶναι τό πρῶτον ψεῦδος πού ἤκουσα ποτέ!

ΟΦΙΣ: Ἀγαπητή, διά τοῦ ψεύδους θά νικήσῃς τās ἐπιθυμίας σου. Τό ψεῦδος εἶναι γλυκόν, ὅταν βεβαίως τοῦτο λέγεται μέ ἀφέλειαν. Ἰκανοποιεῖ τό πνεῦμα καί δίδει ἀναπτέρωσιν εἰς αὐτό. Σύ, Ἀδάμ, δέν χαίρεσαι μέ τήν παρουσίαν μου;

ΑΔΑΜ: Δέν βλέπω ἡ παρουσία σου νά εἶναι αὐτή αὐτή ἡ χαρά ἐν προσωποποιήσει! Χαίρω, διότι δέν εἶναι κατηφής ἡ Εὔα!

ΟΦΙΣ: Καί ὅμως! Διά μέσου της Εὔας χαίρεσαι, διότι μετέδωσα ἐγώ εἰς αὐτήν τήν χαράν. Ἄρα, εἰς ἐμέ χρεωστεῖς τό εὐάρεστον τοῦτο συναίσθημα!

ΕΥΑ: Ποῦ ἦσουν, ἐπί τοσοῦτον χρόνον, ἀγαπητέ Ὁφι;

ΟΦΙΣ: Συνεργαζόμεν μετὰ τοῦ Κυρίου! Ἀπεφάσισαμεν νά δημιουργήσωμεν τόν κόσμον τῆς φθορᾶς. Ἐκεῖνος θά εἶναι ἡ σφῦρα καί ἐγώ ὁ ἄκμων! Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, εἰς τό Ἄχανές, θά δημιουργηθοῦν πολλά, τά ὅποια σεῖς, εἰς τήν Γῆν, θά ἴδητε καί θά θαυμάσητε!

ΕΥΑ: Μέχρι στιγμῆς, οὐδέν ἔχομεν ἴδει, διά νά θαυμάσωμεν!

ΟΦΙΣ: Τό... καλόν... ἀργεῖ! Τό κακόν σπεύδει! Ἀλλά διά νά ἐπικρατήσῃ τό καλόν, ἀνάγκη εἶναι νά ἐνεργήσῃ τό κακόν. Διότι ἄνευ αὐτοῦ, δέν ὑπάρχει καλόν. Γνωρίζεις, εὐφρεστάτη Εὐα, πῶς ὀνομάζεται τοῦτο;

ΕΥΑ: Καί πῶς θέλεις νά γνωρίζω κάτι, τό ὅποῖον οὐδέποτε ἐγνώρισα;

ΟΦΙΣ: Θά σοῦ τό εἶπω. Ἀλλά σύ, θά τό λησμονήσῃς, μόλις ἐμφανισθῆς εἰς τόν γήινον Κόσμον. Ὄνομάζεται «Νόμος τῶν Ἀντιθέσεων».

ΑΔΑΜ : Καί τί σημαίνει τοῦτο;

ΟΦΙΣ: Σύ δέν δύνασαι νά μέ ἐννοήσῃς! Ἀργότερον, ὅταν ἀντιληφθῆς τά πάντα καί διεισδύσῃς εἰς αὐτά, τότε πλέον θά εἶναι ἀργά δι' ἐσέ! Ἐντός ὀλίγου θά ἀποχωρήσω. Δέν θά μέ ἴδητε μέχρι τῆς Δημιουργίας τῶν Κόσμων! Ἡ ἐργασία μου εἶναι νά βοηθήσω, ὅσον τό δυνατόν περισσότερο, τόν Μέγαν Δημιουργόν. Εἰς ἐμέ ὑπέδειξε πῶς νά ἐκμεταλλεύομαι τās περιστάσεις, πρός συντόμευσιν τῆς Θείας Του Οἰκονομίας! Τό ἔργον μου εἶναι δυσχερέστατον. Ἀλλά ποῖος ἄλλος ἦτο εἰς θέσιν νά ἀναλάβῃ ἀξίαν θέσιν, ὡς αὐτή τήν ὁποῖαν ἀνέλαβον ἐγώ;

ΕΥΑ: Πράγματι. Οὐδεὶς ἔχει τό πνεῦμα ἐσοῦ, ἀγαπητέ Ὁφι!

ΟΦΙΣ: Βλέπεις, νύμφη τοῦ Παραδείσου, τὴν μηλέαν ταύτην; Εἶναι εἰκὼν καὶ οἱ καρποὶ τῆς δέν συλλαμβάνονται. Καὶ ὁμως, ἐγὼ τὴν εἰκόνα ταύτην δύναμαι νά τὴν μεταβάλω εἰς γήινην. Ὁ κάθε καρπὸς ἔχει χυμὸν, καὶ ὁ χυμὸς οὗτος εἶναι ἡ γνώσις τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ!

ΑΔΑΜ: Δέν ἔχομεν ἀνάγκην τῆς γνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Κακοῦ, ἐφ' ὅσον δέν συντρέχει λόγος νά δοκιμάσωμεν τὸν χυμὸν τοῦτον.

(Ὁ Ὅφις καγχάζει!...)

ΟΦΙΣ: Καὶ ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ καρπὸς οὗτος δέν εἶναι τὸ ἅπαν τῆς ζωῆς σου;

ΕΥΑ: Ὅρθά ἐλάλησες, σοφέ Ὅφι! Ἀλλά διατί νά γίνῃ ἡ δοκιμή, ὅταν ἔχωμεν ἐκ συνειδήσεως τὴν ἐντολήν, νά μὴ ἀγγίσωμεν τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου τούτου;

ΟΦΙΣ: Ἄνευ δοκιμῆς, οὐδεμία ἐντύπωσις ὑφίσταται. Δοκιμάζεις καὶ διακρίνεις τὸ γλυκὺ ἀπὸ τὸ πικρὸ. Καὶ τὸ μὲν πικρὸ ἀπορρίπτεις, τὸ δὲ γλυκὺ κρατεῖς διὰ τὸν ἑαυτὸν σου! Διότι τὸ ἀρεστόν ἔλκει. Τὸ μὴ ἀρεστόν ἀπωθεῖ. Ἐάν δέν θέλῃς δοκιμάσει διὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς γνώσεως, παράμεινον ἐκεῖ ὡς λίθος ἀκατέργαστος καὶ μὴ ζητήσης ἀπὸ ἐμέ νεωτέρας ὁδηγίας! Ἐγὼ, ἀγαπητὴ Εὐα, δέν ἐγκαταλείπω τοὺς καλοὺς φίλους. Τοὺς συνοδεύω μέχρι τοῦ προορισμοῦ των ἐν τῇ Γῆ καὶ ἐκεῖ πάλιν, διὰ τοῦ φωτισμοῦ μου ἐνεργετῶ αὐτούς, διὰ νά τοὺς συνδέσω μετὰ τοῦ Θεοῦ! Ἀναχωρῶ! Σκεφθῆτε καὶ ἐκλέξατε, διὰ τῆς προτιμήσεώς σας, ὅ,τι εἶναι καλόν.

ΕΥΑ: Φεύγεις, Ὅφι; Καὶ ἡμεῖς τί θά ἀπογίνωμεν χωρὶς τὴν πεῖραν ἐσοῦ;

ΟΦΙΣ: Φεύγω, διότι δυσηρέστησα τὸν Ἀδάμ καὶ δέν θά ἐπανέλθω πλέον!

ΑΔΑΜ: Φεύγεις, πονηρέ, καὶ ἀφίνεις εἰς τὴν σύντροφόν μου τὴν νοσταλγίαν ὡς θλιῖψιν!...

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Είπεν ὁ Θεός «Γένοιτο» καί τό πᾶν, ἐν τῇ Φύσει, μετεστράφη. Ἡ ἀπόλυτος ἐκείνη ἡρεμία, μετεβλήθη εἰς ἀφόρητον θόρυβον. Τό Σύμπαν ἐφλέγετο. Οὐδείς ἠδύνατο νά ἀντιληφθῆ, τί ἦτο ἡ Δημιουργία τῶν Κόσμων! Μίαν ἀμυδράν παράστασιν αὐτῆς δίδει ἡ Ἑλληνική Μυθολογία μέ τόν Δία καί τούς Τιτᾶνας.

Ὅπως ὁ Θεός εἶχε τούς Ἀγγέλους Του, οὕτω καί ὁ Ἐωσφόρος εἶχε τούς ἰδικούς του ὀπαδούς. Ἡ μάχη ἐλάμβανε διαστάσεις καί τό πᾶν εὐρίσκετο ἐντός τοῦ πυρός καί τοῦ σκοτεινοῦ νέφους.

Ὅλονέν, ἐντός τῶν αἰώνων, ἡ πυρά τοῦ Σύμπαντος διηρέθη εἰς μικρά καί μικρότερα κυκλικά νέφη, τά ὅποια ἐπροορίζοντο νά γίνουν ἀστέρες. Διότι γῆ δέν ὑφίστατο. Τά νεφελώματα ταῦτα ἐσυμπυκνοῦντο καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐντός, ὡς εἶπον, τῶν αἰώνων, μετεβάλλοντο εἰς πυκνήν ὕλην, ἡ ὅποια ἀργότερον ἐστερεοποιήθη, ὡς ὕλική γῆ.

Ὁ Ἥλιος ἦτο πολύ μεγαλύτερος ἀπό τοῦ ὅ,τι φαίνεται. Συμπυκνούμενος καί ἀνατινάζων μάζαν τῆς ὕλης του, ἐσχηματίσθησαν ἡ Γῆ καί οἱ διάφοροι δορυφόροι. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ Γῆ ἐφλέγετο, μέχρις ὅτου, ἐντός τῶν ἀπείρων αἰώνων, ἀπεκρυσταλλώθη ἡ ὕλη, ὥστε καί ἡ Γῆ νά ἔχη τήν ὄψιν ἐρήμου καί ἀγόνου Ἀστέρος. Κατόπιν, ἐσχηματίσθη ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ ὅποια διά τῶν συνεχῶν βροχῶν της ἐπλήρει τά κοιλώματα τῆς Γῆς. Οὕτως ὁ Θεός παρέδωκεν τήν Γῆν εἰς τήν ἀτμόσφαιράν της. Ἐξ αὐτῆς τροφοδοτεῖται εἰς τά ἔγκατά της τό πῦρ, καί δέν εἶναι ὀρθόν, ὅτι μίαν ἡμέραν τό ἐντός τῆς Γῆς πῦρ δέν θά ὑπάρξῃ. Ἡ συντήρησις τοῦ πυρός της ἐξαρτᾶται ἀπό τόν Ἄναρχον. Αὐτός Οὗτος ὥρισεν τόν χρόνον τῆς συντελείας της καί οὐδείς ἄλλος. Ἄρα, ἀδίκως ὑπολογίζουσι τήν ἀπονέκρωσιν τῆς Γῆς εἰς τόσους αἰῶνας!

Ἡ πρώτη χλόη τοῦ ἐνεφανίσθη ἐπί τῆς Γῆς, ἦτο πρωτόγονος, ὡς καί τά ζῶα ἢ θηρία, τά ὅποια ἀργότερον ἐπαρουσιάσθησαν ἐπί τοῦ ἐδάφους της. Βεβαίως τό ζωϊκόν βασιλεῖον δέν ἦλθεν ὡς τό ἐγνωρίσατε ἐξ Οὐρανοῦ, ἀλλά

ἐνεφανίσθη ὡς ὕλη ἐντός τοῦ ὕδατος καί τῆς ξηρᾶς.

Ἡ διασταύρωσις τῶν ἐκ τῆς ὕλης αὐτῆς ἐμφανισθέντων ζῶων ἢ θηρίων ἔδωκεν νέας μορφάς εἰς τὰ εἶδη τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Οὕτω, ἐντός τῶν ἀπείρων αἰώνων, ἡ τράπεζα ἐστρώθη διὰ νά ἐμφανισθῇ ὁ ἄνθρωπος, τόν ὁποῖον προετοίμαζεν ὁ Ὅφρις, διὰ νά τόν παρασύρῃ εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης. Ὅλα εἶχον ἐτοιμασθῆ μέ λεπτομέρειαν.

Ἡ ὁδός, ἀπό τόν εἰκονιζόμενον Παράδεισον μέχρι τῆς Γῆς, ἦτο πλεόν ἐλευθέρα.

Ἐν συντομίᾳ, ἔδωσα τήν εἰκόνα. Τώρα θά ἀκολουθήσωμεν τήν ὁδόν τῆς ἀνυπακοῆς.

Ἡ Εὐα ἐβάδιζε μέ θλιβεράν τήν ὄψιν ἐντός τοῦ Παραδείσου καί ἐνίστε δέν ἀπῆντα εἰς τάς ἐρωτήσεις τοῦ Ἀδάμ. Ἡ ἀνία εἶχε πῖσει τήν ὄντότητά της τόσο, ὥστε νά νομίξῃ ὅτι ἦτο δυστυχῆς. Κάτι τῆς ἔλειπεν. Καί τοῦτο ἦτο ἡ τροφή της. Τό ψεῦδος! Ποῖος ἄλλος θά ἠδύνατο διὰ τοῦ ψεύδους νά ἐνισχύσῃ τάς δυνάμεις της; Καί ἰδού, ἡ παρουσία τοῦ Ὁφews, ὅστις δέν κατηθύνθη πρὸς τήν Εὐαν, ἀλλά πρὸς τάς ρίζας τοῦ δένδρου τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ. Ἐκεῖ ἀνερριχήθη καί παρέμεινε σιωπηλός, ὡς νά μὴ εἶχεν ἀνθρώπινον φωνήν. Ἐκπληκτος ἡ Εὐα ἀνακαλύπτει τήν παρουσίαν του καί σπεύδει πρὸς αὐτόν, φωνάζουσα τόν Ἀδάμ, ἵνα συμερισθῇ καί αὐτός τήν ἀνέλπιστον χαράν της. Ἄλλ' ὁ Ἀδάμ, εἰς τό βάθος τοῦ Παραδείσου, οὐδέν ἄλλο ἐσκέπτετο ἀπό τούς στοχασμούς του.

ΕΥΑ: Πῶς ἦτο καί ἐπαρουσιάσθης, Ὅφι, εἰς τόν οἶκον μας; Δέν δύνασαι νά φαντασθῆς ὅπόσην χαράν αἰσθάνομαι μέ τήν παρουσίαν σου!

Ὁ Ὅφρις δέν ἀπαντᾷ εἰς τήν Εὐαν. Προσποιεῖται ὅτι δέν ἀκούει καί ἀδιαφορεῖ διὰ τὰ ὅσα αὐτῇ λέγει πρὸς αὐτόν.

Ἡ Εὐα τείνει τήν χεῖρα της διὰ νά θωπεύσῃ τήν κεφαλὴν τοῦ Ὁφews. Μόλις οὗτος ἠσθάνθη τήν ἐπαφήν, ἠρώπησεν:

ΟΦΙΣ: Διατί, πονηρά φύσις, χαίρεσαι μέ τήν ἐμφάνισίν μου; Μήπως ἡ χαρά αὕτη εἶναι ψευδής;

ΕΥΑ: Διατί, ἀγαπητέ Ὅφι, νά ψευθῶ, ὅταν αἰσθάνωμαι τήν διάθεσιν ταύτην;

ΟΦΙΣ: Ἡ διάθεσις εἰς σέ, εἶναι ψεῦδος ἐκ τοῦ ψεύδους μου.

ΕΥΑ: Ὡστε ψεύδεσαι;

ΟΦΙΣ: Οὐδέν τοιοῦτον εἶπον. Ἄλλ' ὁ σύντροφός σου, διέγνωσε τό ψεῦδος καί σύ τό ἠσπάσθης.

ΕΥΑ: Ποῖος ἀπό τούς δύο ψεύδεται; Διότι ἐγώ οὐδέποτε ἠσπάσθην τό ψεῦδος τοῦ Ἀδάμ. Ἄλλ' ἐθεώρησα καθήκον μου νά τοῦ εἰπῶ, ὅτι ψεῦδος δέν ὑφίσταται, ὅταν ἡ ἀλήθεια κυριαρχῇ.

ΟΦΙΣ : Καί πῶς σύ γνωρίζεις ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία κυβερνᾷ, ὅταν τό ψεῦδος, δηλαδή ἐγώ, σοῦ ὁμιλῶ περί τῆς ἀληθείας; Μάθε, ἀγαπητή Εὐα, ὅτι ἀλήθεια εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον βλέπεις καί αἰσθάνεσαι ὡς δύναμιν κυριαρχοῦσαν εἰς τήν ὄντότητά σου. Τά λοιπά εἶναι ἐφήμερα. Πλασταί εἰκόνες, διά τήν μικράν τέρψιν τῆς ὀράσεως, οὐχί ὁμως καί τῆς αἰσθήσεως.

ΕΥΑ: Ποῦ εὐρισκόσουν ἐπί τοσοῦτον χρόνον; Διατί μᾶς ἐγκατέλειψες; Τί ἐμηχανεύεσο;

ΟΦΙΣ: Δέν σᾶς ἐγκατέλειψα, ἀφοῦ εὐρίσκομαι πλησίον σου. Εἰργάσθην σκληρά, διά τήν νέαν σου κατοικίαν. Ἐβοήθησα, ὅσον οὐδεῖς, τόν Κύριον καί τέλος ἠδυνήθημεν ὁμοῦ νά συνδυάσωμεν τόν χώρον τοῦ πραγματικοῦ Παραδείσου ἐν τῇ Γῆ, ὅπου θά ἀπολαύσετε τά ἀγαθά τῆς Γῆς.

ΕΥΑ: Καί πότε θά τά ἀπολαύσωμεν, ἀγαπητέ Ὅφι;

ΟΦΙΣ: Ἐντός ὀλίγου, ἐάν τό θελήσῃ ὁ Θεός.

ΕΥΑ: Σύ, δέν μοῦ ἔλεγες ὅτι ὁ Θεός δι' ἡμᾶς ἐργάζεται;
Διατί νά φέρῃ ἀντιρρήσεις;

ΟΦΙΣ: Θέλεις, ἀγαπητή Εὐα, νά δώσῃ ὁ Κύριος τήν
ἄδειαν τῆς ἀποχωρήσεώς σου καί νά ἀντιδράσω ἐγώ;

ΕΥΑ: Ὁχι! Διότι σύ μᾶς κρατεῖς ἐνημέρους τῶν πάντων.
Εἶσαι εἷς καλός σύντροφος τοῦ λόγου.

ΟΦΙΣ: Ναί. Συμφωνῶ. Εἶμαι καί καλός σύντροφος τῆς
αἰσθήσεως.

ΕΥΑ: Τοῦτο δέν τό ἀντελήφθην! Τί θέλεις νά μοῦ εἴ-
πῃς;

ΟΦΙΣ: Ὅτι εἰς τήν Γῆν θά λειτουργήσουν αἱ αἰσθήσεις
σας, αἱ πραγματικά δυνάμεις τῆς δοκιμῆς τῶν οὐσιῶν.

ΕΥΑ: Διά ποίαν οὐσίαν ὀμιλεῖς, ὅταν ἐγώ οὐδεμίαν
γνώσιν ἔχω περί αὐτῆς;

ΟΦΙΣ: Τό ὥραιον περικλείει τήν σοφίαν καί ἡ σοφία
εἶναι ἡ γνώσις τοῦ ὀρθοῦ. Τήν γνώσιν ταύτην παρουσιάζω
εἰς σέ, ὡς μήλον τῆς ἱκανοποιήσεως! Ἴδέ, πόσον εὖοσμον
καί ὥραιότατον εἶναι! Ἐντός αὐτοῦ εἶναι διάχυτος ἡ γνώ-
σις. Ἐμπεριέχει χυμόν γλυκύτατον, ὅστις ἀνυψώνει τήν ὄν-
τότητα εἰς ὕψη θεόρατα καί αἰσθάνεται τις τήν ὑπερτάτην
εὐτυχίαν τοῦ Θεοῦ του, ἐντός τῆς ἰδίας του ὄντότητος.

ΕΥΑ: Καί πῶς, σοφέ Ὄφι, θά γίνη ἡ δοκιμή;

ΟΦΙΣ: Ἀπλῶς, διά τῆς γεύσεως! Ἐάν δέν σέ εὐχαριστή-
σῃ ἡ γεῦσις, μή προχωρεῖς, ἀλλά δός εἰς τόν Ἀδάμ νά σοῦ
εἶπῃ, διά τῆς δοκιμῆς, ἐάν εἶναι εὐχάριστος ὁ χυμός τοῦ
μήλου.

ΕΥΑ: Αἰσθάνομαι φόβον, μήπως δυσαραεστήσω τόν Κύ-
ριον.

ΟΦΙΣ: Ὁ φόβος σου εἶναι καί ἀπόφασις. Ἦδη εἰσέρ-
χεσαι εἰς τό νόημα τῆς ἀναδημιουργίας. Ὅσον διά τόν Κύ-

ριον, μή ανησυχείς. Ἐκεῖνος μέ απέστειλεν, ἵνα δώσω μίαν ἀρχήν καί ἀπολαύσητε τό τέλειον. Μάλιστα, προσέθεσεν εἰς τούς λόγους του: «Ὑπαγε νά τούς εἴπης, ὁποῖος ὠραιότατος Κόσμος τούς ἀναμένει ἐν τῇ Γῆ». Ἡ ἀπόφασίς σου, θά εἶναι ἡ ἀπαντησίς μου εἰς τόν Κύριον. «Κύριε, θά τοῦ εἶπω, ἐξετέλεσα τήν διαταγήν Σου».

Ἄρνεῖσαι νά δοκιμάσης, ὅτι ἐγώ ἐκαλλιέργησα μετά τόσου κόπου καί μόχθου; Ἄλλως τε θά συνταξιδεύσωμεν. Ἐγώ θά σοῦ ἐμπνέω καί σύ θά ἐκτελῆς τās ἐμπνεύσεις μου, ὥστε νά παρουσιάσωμεν εἰς τά ὄμματα τοῦ Ἀδάμ, τήν ἔλξιν τοῦ ὠραίου.

Ἰδοῦ, ἔρχεται ὁ σύντροφός σου!

ΑΔΑΜ : ὦ! Ἀπό πότε εὐρίσκεσαι, Ὅφι, εἰς τήν περιοχὴν μας;

ΟΦΙΣ: Ἀπό τῆς στιγμῆς πού ὁ Κύριος μέ απέστειλεν, ἵνα σᾶς φωτίσω καί εὐχαριστήσετε Αὐτόν.

ΕΥΑ: Μεγάλη ἡ χάρις Του! Δέν ἔχω οὐδέν παράπονον ἐξ Αὐτοῦ. Μόλις ἀντελήφθη τήν ἀνίαν μου, απέστειλεν σέ, σοφέ Ὅφι, ὅπως μᾶς ἀπαλλάξῃς ἀπό τό βάρος τῆς ὄντοτήτος μας, μέ τήν ὑπόδειξιν ὅπως, ἀπουσιάζοντος Ἐκεῖνου, γευθῶμεν τό Μῆλον τῆς Γνώσεως.

ΑΔΑΜ: Μήπως παρεφρόνησες, Εὐα; Ποῖος σοῦ εἶπεν, ὅτι τό μῆλον τοῦτο εἶναι γνώσις μόνον τοῦ Καλοῦ;

ΟΦΙΣ: Ἀκριβῶς, διά τοῦτο ἀπεστάλην. Διότι τό Καλόν, οὐδέποτε γίνεται γνωστόν ἄνευ τοῦ Κακοῦ. Ἡ διάκρισις εἶναι γνώσις καί ἡ γνώσις εἶναι θεία ἰσχύς. Διατί, λοιπόν, νά μή γευθῆτε τήν γνώσιν, οὐχί μόνον τοῦ Καλοῦ, ἀλλά καί τοῦ Κακοῦ, διά νά ἀποκτήσετε κρίσιν καί ἀνταμειφθῆτε ἀπό τόν Κύριον, ὅταν θά φθάσετε ἐκεῖ ὅπου σᾶς προορίζει; Ἐγώ, φίλοι, ἀναχωρῶ πρῶτος διά τήν Γῆν! Χαίρετε! Ἐκεῖ θά συναντηθῶμεν, ἐάν, βεβαίως, ἔλθετε καί σεῖς. Εἰδ' ἄλλως, θά στραφῶ πρὸς ἄλλην κατεύθυνσιν καί σεῖς θά παραμείνετε μόνον, ἄβουλοι καί ἀνίκανοι νά ἴδητε τό μεγα-

λεϊον της Φύσεως καί τόν θρόνον τοῦ Θεοῦ! Χαίρετῶ.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Ἡ Εὐά σκέπτεται τί νά πράξῃ. Βιάζεται, μή ἀπολέσῃ διά παντός τόν συνομιλητήν της. Καί ἐνῶ ὁ Ἄδάμ ὑψώνει τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τό ἀχανές τοῦ Οὐρανοῦ στερέωμα, ἐκείνη ἀποκόπτει ἐκ τοῦ εἰκονιζομένου δένδρου τόν καρπὸν του καί δοκιμάζει αὐτόν. Στρέφεται ὁ Ἄδάμ καί τὴν βλέπει μέ τόν καρπὸν εἰς χεῖρας της!

ΑΔΑΜ: Τί ἔπραξες;

ΕΥΑ: Δοκίμασον καί θά ἴδῃς, ὁποῖαν διαφορὰν ἔχει ἡ ζωή τῆς εἰκόνας, ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς ἀληθείας. Δοκίμασον, ἵνα μή μετανοήσῃς, διότι δυνατόν νά ἀπολέσῃς καί ἐμέ καί μόνος νά περιπλανᾶσαι εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐντός τοῦ ἀνιαροῦ εἰκονιζομένου Παραδείσου.

ΑΔΑΜ: Ἄνιάρος ὁ Παράδεισος; Πῶς τό ἐσκέφθῃς τοῦτο; Ἐδοκίμασες σύ. Διατί νά δοκιμάσω καί ἐγώ;

ΕΥΑ: Διότι ὁμοῦ θά συνταξιδεύσωμεν καί θά ἀπολαύσωμεν τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς! Ἐάν δέν γίνῃ τοῦτο, τότε νά ἀποχαιρετήσω διά παντός τόν σύντροφον τῆς ζωῆς μου! Εἶναι πλέον καιρός! Ἡ θά παραμείνῃς πλησίον μου ἢ ἀναχωρῶ!

ΑΔΑΜ: Πῶς νά τό δοκιμάσω!... Ἐάν δέν τό δοκιμάσω, θά ἀπολέσω τὴν μοναδικὴν σύντροφον τῆς ζωῆς μου!... Ἄς τό δοκιμάσω!...

ΕΥΑ: Εἶναι καλό! Νοστιμώτατο! Δέν σοῦ φαίνεται, Ἄδάμ, ὅτι ἀπέκτησες εἰδικὴν δύναμιν σκέψεως καί ἀποφάσεως;

ΑΔΑΜ: Περίεργον! Καί ἐγώ αὐτό ἐσκεπτόμην. Εἶμαι διαφορετικός. Πῶς ὅμως συνέβη τοῦτο;

ΕΥΑ: Ποῦ εἶναι ὁ Ὄφις; Δέν τόν βλέπω. Διατί ἐξηφανίσθη;

ΑΔΑΜ: Καί ἐρωτᾷς ἐμέ σύ, ἡ ὁποία εἶχες τοσαύτας συνομιλίας μετ' αὐτοῦ; Ποῖος γνωρίζει ποῦ εὐρίσκεται καί τί μηχανεύεται!

ΕΥΑ: Αισθάνομαι, Ἀδάμ, μίαν τρομεράν πίεσιν ἐντός μου. Ἦκουσες;

ΑΔΑΜ: Οὐδέν ἀκούω.

ΕΥΑ: Πῶς! Δέν ἀκούς; Ἐγὼ ὁμως κρυνῶ, τρέμω. Μία φωνή ἐντός μου κράζει: «Εὖα, Εὖα, τί ἔπραξες;». Ποῦ νά ἀποκρύψω τήν κεφαλήν μου;

ΑΔΑΜ: Ποῖος φωνάζει; Ἐγὼ δέν ἀντελήφθην οὐδεμίαν φωνήν. Παρεφρόνησες;

ΕΥΑ: Ὁχι! Ὁχι! Πιέζομαι!

ΑΔΑΜ: Ἔχεις δίκαιον. Ἦκουσα καί ἐγὼ τήν φωνήν. Πιέζομαι ἀφαντάστως. Τί πρόκειται νά γίνῃ; Διατί, Εὖα, μέ ἠνάγκασες νά δοκιμάσω τό μῆλον τῆς Γνώσεως τοῦ Καλοῦ καί τοῦ Κακοῦ; Δέν εἴμεθα καλά μέχρι στιγμῆς; Ὁχι! Δέν δύναμαι νά ὑποφέρω τήν πίεσιν. Ὡς φαίνεται, αὐτή αὕτη εἶναι ἡ Φωνή τοῦ Κυρίου! Ὁχι, Κύριε! Δέν τό ἔπραξα ἐγώ. Ἡ Εὖα μέ ἠπάτησεν!

ΕΥΑ (κλαίουσα): Δέν εἶμαι ἐγὼ ἡ ἔνοχος, Κύριε. Ὁ Ὁφισ μέ ἠπάτησεν.

ΑΔΑΜ: Τρέμεις! Κρυνῶνεις, ὡς καί ἐγώ. Ποῦ θά ὑπάγωμεν; Τί θά γίνωμεν; Ποῦ εἶναι ὁ Ὁφισ; Διατί ἐξηφανίσθη; Ἔχεις δίκαιον. Κατά τήν κατάλληλον στιγμὴν τῆς ἀνάγκης μας, μᾶς ἀποφεύγει!

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ: Μακρόθεν, ἠκούσθη φωνή, ὡς νά ἤρχετο ἐκ τοῦ Ἄδου: «Πιστός εἰς τόν λόγον μου, θά σᾶς ἀκολουθήσω μέχρι τῆς γηίνου Ἐδέμ, διά νά σᾶς προσφέρω τήν πικρόχολον γνώσιν.

ΕΥΑ: Ἦκουσες; Δέν εἶναι αὐτή ἡ φωνή τοῦ Ὁφεως;

ΑΔΑΜ: Μοῦ φαίνεται πῶς αὐτός εἶναι. Ἀλλά ποῦ μᾶς ἔλκει; Ὅλα διαλύονται. Αἱ ὠραῖαι εἰκόνες καί ὁ θαυμαστός Παράδεισος... Εὐρισκόμεθα ἐν χαώδει καταστάσει! Οὐδεῖς

ἄλλος μᾶς ἀκολουθεῖ, πλήν ἢ ἀνυπακοή μας πρὸς τὸν Κύριον! Ποῦ βαίνομεν;

ΕΥΑ : Εἰς τὴν Γῆν. Εἰς τὴν ἄγνωστον, ἀλλὰ γνωστήν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ὁφειως! Σὺ, Ἀδάμ, δέν αἰσθάνεσαι τὸ παγερόν ψυχῆς τοῦ Οὐρανίου Θόλου;

ΑΔΑΜ: Τὸ αἰσθάνομαι, ἀλλὰ δέν ἔχω πλέον προαίεθησιν τοῦ τί πρόκειται νά συμβῆ. Κατέρχομαι μετὰ σοῦ...

ΕΥΑ: Καί τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ τεῖχος;

(Μία φωνή ἄγνωστος, ἡ τοῦ Ἀγγέλου διώκτου των, ἀπαντᾷ)

ΑΓΓΕΛΟΣ: Ἡ Ζώνη τῆς Λήθης. Ἐξέλθετε ἐκ τῆς θύρας ταύτης. Καί γνωρίσατε ὅτι μετὰ κόπων καὶ μόχθων θά κερδίσετε τὸν ἄρτον σας, ἵνα μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐξιλεώσετε τὰς ἁμαρτίας σας, ἐπανέλθετε, ὡς ἀνανήψαντες, εἰς τὸν πραγματικόν Οὐράνιον Παράδεισον.

ΕΥΚΑΕΙΔΗΣ: Οὕτω ἔληξεν ἡ ζωὴ τῶν προπατόρων σας, εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, καὶ ἐνεφανίσθησαν ἐν τῇ Γῇ, ὡς ἄνθρωποι πού εἶχον ἀπόλυτον ἀνάγκην, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, μορφώσεως καὶ ἀνυψώσεως τοῦ γένους σας.

Εἰς τὸ προσεχές θά ἀναφέρω τὸν ὄφιν ὡς ἐρπετόν ἐν τῇ Γῇ.

ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ:

Ο ΟΦΙΣ ΩΣ ΕΡΠΕΤΟΝ

Ὁ ὄφις ἐν τῇ Γῆ, ὡς ἔρπετόν, ἐάν δέν ἔχη πνεῦμα, ἔχει ἀνεπτυγμένον τό ἐνστικτόν του καί δι' αὐτοῦ πορεύεται ἐπὶ τῆς μητρὸς του γῆς. Διά τοῦ ἐνστικτοῦ του, ἀποδεικνύει ὅτι ἔχει γνῶσιν πονηράν εἰς τὰς πράξεις του.

Ἡ Ζωολογία τοῦ δίδει μικρόν πνεῦμα. Κακῶς! Τό πνεῦμα του μετεβιβάσθη εἰς τό ἐνστικτόν· καί διά μέσου αὐτοῦ, εἶναι γνώστης ὅλων τῶν βοτάνων. Ἐξ ἐνστικτοῦ γνωρίζει τόν χυμόν των καί εἰς τί εἶναι δυνατόν τό ἐν μετά τοῦ ἄλλου τά βότανα νά ἐνεργήσουν ἐπὶ τῶν ζώντων ὀργανισμῶν.

Εἶναι τό μόνον ἐκ τῶν ζῶων (δέν λέγω ἔρπετῶν) ποῦ γνωρίζει μέ ἀκρίβειαν ποῦ δύναται τις νά χρησιμοποίησῃ τό ἐν ἢ τό ἄλλο ἐκ τῶν βοτάνων, διότι ὡς ἔρπει, πλησιάζει τό κάθε βότανον καί ἐξετάζει τὰς ρίζας αὐτοῦ, ὥστε διά τῆς ὁσμῆς καί τοῦ ἐνστικτοῦ του, νά εἶναι βέβαιος ὅτι ἐκεῖνο τό ὅποῖον ζητεῖ, εὐρέθη ἢ ὄχι!

Ἐπὶ τῶν εἰδικότητων τοῦ κάθε βοτάνου, ἔχει τεραστίαν μνήμην, ὥστε δέν αὐταπατάται. Διότι, ὡς πνεῦμα, ἠπάτησε τοὺς πάντας καί τὰ πάντα! Ὡς ζῶον, ζῆ ἐντός τῶν δασῶν, θάμνων καί ὑπὸ τόν κοῖλον λίθον, ὅπου συγκεντρώνεται καί ἀποφασίζει κατὰ ποῖον τρόπον νά θηρεύσῃ τό θῦμα του. Ἐχει ὅλας τὰς ἄλλας ιδιότητας τῶν ἄλλων ζῶων. Ἡ πανουργία εἶναι τό ἰδιαίτερον προσόν τοῦ χαμερποῦς ἔρπετοῦ.

Εἶπον ὅτι καθοδηγεῖται ἐκ τοῦ ἐνστίκτου του, τό ὁποῖον εἶναι πολύ περισσότερον ἀνεπτυγμένον, ἀπό ὅλα τά ἄλλα ζῶα τῆς Δημιουργίας. Διά τοῦτο ὁ ἄνθρωπος τῆς γνώσεως, ἔχων ὑπ' ὄφιν του τόν ὄφιν, ὡς πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ καί ὡς ἐρπετόν πανοῦργον, συμβολίζει τήν γνώσιν ἐπί τῆς Ἱατρικῆς διά τοῦ ὄφεως. Ἄλλά καί οἱ Πατέρες τῶν Ἐκκλησιῶν, γνωρίζοντες ὁποῖαν γνώσιν ἔχει ὁ ὄφιν, τόν εἰκονίζουν ἐπί τῆς ἱεράς των ράβδου, ὡς κατακτηθέντα ἐκ τῆς Οὐρανιας γνώσεως.

Δυστυχῶς, ὅμως, ἐμπνέονται πολλάκις ἐξ αὐτοῦ καί μόνον! Εἰδ' ἄλλως θά ἦσαν οἱ προασπισταί τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἰς αὐτούς (τούς Πατέρας σας) θά ἔτρεχον νά τούς ζητήσουν τήν ἱεράν των συμβουλήν. Ἄλλ' οὗτοι ἀπέδειξαν ὅτι εἶναι περισσότερον φίλοι παρά ἐχθροί τοῦ ὄφεως. Τοῦτο δύνασθε νά διαπιστώσετε ἰδίους ὀφθαλμοῖς, ὅταν κρούσετε τήν θύραν τοῦ ἱερέως καί τοῦ ζητήσετε μίαν ἐκδούλευσιν ὑπέρ τῆς σωτηρίας σας! Ἐκεῖ θά ἴδητε τήν ἄρνησίν του ἢ τόν τρόπον μετά τοῦ ὁποίου θά σᾶς ἀποπέμψῃ εἰς ἄλλους, ἵνα μή ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος εὐθύνας, λησμονῶν ὅτι ὁ Κύριος ἀνέλαβεν ὅλας τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων ἐπί τοῦ ὤμου Του, σύρων τόν Σταυρόν, ὡς σύμβολον τῆς συγχωρήσεως.

Ὁ ἱερεύς ἔχει καθήκοντα πολύ περισσότερα τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του. Καί ὅμως! Ἀπαλλάσσεται ἐξ αὐτῶν, ἵνα ὁ ἴδιος ἱκανοποιήσῃ τὰς ὁρέξεις του, κατά τήν ἐμπνευσίν τοῦ ὄφεως, πού τοῦ μετέδωσεν.

Ἐδῶ κλείω τό κείμενον.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Διατί ἡ Φύσις ἐπροίκισεν ὠρισμένους ὄφεις μέ τό φοβερόν δηλητήριον;

ΕΥΚΑΙΕΙΔΗΣ: Τά δηλητήρια τῶν ὄφεων διαφέρουν. Ἐάν γίνῃ ἀνάλυσις τοῦ δηλητηρίου, θά δυνηθῆτε νά τό χρησιμοποιοῦτε εἰς περιπτώσεις μεγάλης ἀνάγκης καί νά ἀπαλλαγῆτε ἀπό τόν κίνδυνον μιᾶς ἀσθενείας ἢ καί ἀτυχήματος.

ΟΡΑΤΙΟΥ:

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΑΦΕΛΟΥΣ

Ἐπάρχουν, φίλοι μου, διάφοροι βαθμοὶ ἀφελείας. Ἡμεῖς, ὅμως, θὰ διαχωρίσωμεν τὴν ἀφέλειαν εἰς δύο κατηγορίας: Πρῶτον, τὴν ἀφέλειαν τῆς ἀγνοίας, καὶ δεύτερον, τὴν ἀφέλειαν τῆς πονηρίας.

Ἀφελεῖς, δυνατόν νά εἶναι τό παιδίον, ὁ ἀνὴρ καὶ ὁ γέρον. Ὡσαύτως, τὰς ἰδίας ἀφελείας ἔχει καὶ τό γυναικεῖον γένος. Μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ, ὅταν εἶναι ἀφελής, λέγεται ἀνόητος, ἡ δὲ γυνή, ὅταν εἶναι ἀφελής, λέγεται ἐνάρετος.

Τὴν ἀρετὴν τῆς γυναικός, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι εἰς θέσιν νά ἀντιληφθῆ, παρὰ μόνον ἡ Θεότης.

Μὴ πλανᾶσθε, ὅταν ἰσχυρίζεται τις, διὰ τὴν τάδε ἢ δεῖνα, ὅτι εἶναι ἐνάρετος. Πόθεν ἔκρινε τὴν ἀρετὴν αὐτῆς, ὅταν ἡ πονηρία καλύπτῃ τὰ ἐλαττώματα; Πῶς εἶναι δυνατόν νά κρίνετε τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν ἑαυτὸν σας δὲν γνωρίζετε καί, ἔτι περισσότερον, τὴν γυναικεῖαν φύσιν;

Ἡ κρίσις σας, διὰ νά εἶναι ὀρθή, πρέπει νά λαμβάνετε τὸν Θεῖον φωτισμόν. Δι' αὐτοῦ ὀρθολογεῖτε ἐντὸς τῶν πλαισίων τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν εὐνοίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, κατέχουν δυνάμεις, τὰς ὁποίας ἀγνοοῦν. Δι' αὐτῶν τῶν δυνάμεων δύνανται νά κρίνουν ὀρθῶς καὶ νά λαμβάνουν πρωτοβουλίας, διότι κα-

θοδηγοῦνται ἀπό τό Ἅγιον Φῶς τοῦ Βασιλείου μας.

Ἐπανερχόμενος εἰς τήν ἀφέλειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἔχω νά εἶπω, ὅτι αὕτη ἄλλοτε ἔλκει καί ἄλλοτε ἀπωθεῖ τούς ἀδελφούς. Ἐλκει, ὅταν ὁ ἀδελφός ὀμιλῇ ἢ πράττῃ κάτι αὐθορμήτως, χωρίς νά σκεφθῇ τό κακόν, χωρίς νά ὑπολογίσῃ σκοπόν τινα· ἀπλῶς ὠμίλησεν ἢ ἔπραξε τι, οὐχί μέ κακῆν πρόθεσιν.

Ἀπωθεῖ ἡ ἀφέλεια, ὅταν αὕτη εἶναι προσποιητή, δηλαδή κατά βάθος ὑπάρχει σκοπός εἰς τήν ὀμιλίαν τοῦ ἀφελοῦς, ὅστις ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς πράξεώς του. Μόλις δέ ἀντιληφθῇ τις τήν προσποίησην τῆς ἀφελείας, χωρίς νά γνωρίζῃ τόν σκοπόν τοῦ φαινομενικοῦ ἀφελοῦς, ἀποσύρεται ἐξ αὐτοῦ ἢ ἀπωθεῖ αὐτόν, ὡς μή συνταυτιζόμενον μέ τόν τρόπον τῆς ζωῆς του, ἦν διάγει.

Τό ὄνειρον τοῦ ἀφελοῦς δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μέ τούς τύπους, τούς ὁποίους ἀνέφερον. Ὑπάρχει εἰς ἰδιάζων τύπος, τοῦ ὁποίου ἡ φαντασία ἐργάζεται ἐξω τοῦ χρόνου καί τοῦ τόπου. Εἶναι ἕνας ὄνειροπόλος, ὅστις δέν ζῆ εἰς τήν πραγματικὴν ζωὴν, ἀλλ' εἰς ἕνα κόσμον πλαστόν, πού ἱκανοποιεῖ τόσον τήν φαντασίαν του, ὥστε ὅταν ὀμιλῇ, πολλάκις δέν γίνεται ἀντιληπτός ἀπό τούς πλαισιώνοντας αὐτόν. Διηγεῖται εἰς πάντας κατορθώματα, τά ὅποια οὐδέποτε ἐπεχείρησεν· ἔχει ὁμως τήν βεβαιότητα, ὅτι τά ἔζησε, τά συνησθάνθη καί ὅτι ἱκανοποίησαν πλήρως τήν φαντασίαν του, τήν ὁποίαν ἀντιλαμβάνεται ὡς πραγματικότητα.

Τό ὄνειρον τοῦ ἀφελοῦς δέν ἔχει οὐδέν θετικόν ἀποτελεσμα, τόσον εἰς τόν ἴδιον ὅσον καί εἰς τούς ἀδελφούς αὐτοῦ. Ἡ ἐξημμένη του φαντασία παλινδρομεῖ ἐντός τῶν εἰκόνων πού συλλαμβάνει, ἐξ αἰτίας τῆς ἰσχυρᾶς του ἐπιθυμίας νά ἴπταται εἰς τούς οὐρανοὺς ὡς πτηνόν, νά διασχίξῃ τεραστίας ἀποστάσεις ἐντός μιᾶς στιγμῆς, νά μεταβάλλεται εἰς μαγνήτην καί νά ἔλκῃ τά πρόσωπα τῆς ἀρεσκείας του. Δι' ἑνός ἐπιτακτικοῦ του λόγου, νά μετατρέπῃ τήν καλύβην εἰς ἀνάκτορον. Νά πανικοβάλλῃ ὀλόκληρον λαόν καί νά καταδιώκῃ αὐτόν, πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς θελήσε-

ώς του. Νά συνομιλή μετά τῶν ζώων καί νά δίδῃ εἰς αὐτά ὀδηγίας. Νά τὰ καταδιώκῃ ἢ νά τὰ ἔλκῃ. Νά βυθίζεται εἰς τούς πυθμένας τῶν ὠκεανῶν καί νά ἀνακαλύπτῃ θησαυρούς, τούς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐφαντάσθη. Νά φαντάζεται τόν ἑαυτόν του ὡς ἄριστον δεξιότηχην μουσικοῦ ὄργάνου, διά τοῦ ὁποίου συγκινεῖ τὰ πλήθη, εὐθυμεῖ ἢ ἱκανοποιεῖ αὐτά, ἀναλόγως τῆς εἰκόνος τῆς φαντασίας του. Νά βλέπῃ τόν ἑαυτόν του ἐπί τῆς ὀθόνης ὡς ὑψίφωνον καί νά ἀποσπᾷ τὰ φρενητώδη χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν του. Νά λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς μάχας ὡς ἀήττητος σύντροφος τῆς νίκης. Νά προκαλῇ τόν θαυμασμόν πάντων τῶν ἀδελφῶν καί πολλαίαις νά μὴ δύναται νά ἀποκοιμηθῇ, ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴν δόξαν τῶν παντοίων αὐτοῦ χαρισμάτων, ἱκανοποιημένος ὁμως ἀπὸ τὴν κούρασιν τῶν τόσων του εἰκόνων τῆς πλαστῆς ζωῆς του, μέ τό ἀποτέλεσμα, ὅταν συνέλθῃ, νά παραμένῃ ὁ αὐτός, μέ τὴν ψευδαίσθησιν τῆς ἱκανοποιήσεως.

Τό ὄνειρον τοῦ ἀφελοῦς δέν ἔχει ἀρχήν, ἀλλ' οὔτε καί τέλος. Δέν δίδει σημασίαν εἰς οὐδένα. Ὅλοι εἶναι πολὺ κατώτεροι αὐτοῦ εἰς τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας καί τὰς γνώσεις. Δέν προσγειοῦνται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς, ἀλλὰ ζητεῖ αὐτὴν πέραν τῆς πραγματοποιήσιμης φαντασίας. Ζῆ, ὁ ἀφελής, ἐντὸς τοῦ μυθικοῦ του περιβάλλοντος, ὡς κυρίαρχος τοῦ ἀνυπάρκτου Ἐλντοράδου του.

Κατόπιν τῆς περιγραφῆς ταύτης, εἰπέτε μου, πόσα τοιαῦτα ὄνειρα τρέφουν τὴν φαντασίαν τῶν ἀφελῶν, οἱ ὅποιοι ἀπώλεσαν τόν προσανατολισμόν των καί ζοῦν ἐντὸς τῆς χίμαιρας, εἰς βάρος πάντοτε τῆς ὀντότητός των !

Οἱ τύποι οὗτοι τῶν ἀφελῶν, ζοῦν ἐντὸς ἑνός κόσμου ἀνυπάρκτου. Ὀνομάζω δέ αὐτούς ἀφελεῖς, διότι πιστεύουν εἰς τό ἀνύπαρκτον καί διά τῆς φαντασίας των ὄνειροπολοῦν τὰ πάντα ὡς πραγματικά. Ἡ ψευδαίσθησις των εἶναι τόσον πειστικὴ εἰς αὐτούς, ὥστε νά ἀποτελοῦν ἕναν ἰδιόζοντα τύπον ἀνθρώπου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἡ Ἀνθρωπότης δέν ἀναμένει οὐδέν τό ὠφέλιμον.

Προσέξατε, δέν αναφέρομαι εἰς τήν φήμην ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διά τῆς γήινης γνώσεώς των ἀεροβατοῦν, διότι ὁ ἐγωισμός των τοὺς παρέσυρε μακράν τῆς Θείας γνώσεως. Οἱ τύποι, τοὺς ὁποίους αναφέρω, πολλάκις εἶναι κρυφοί, δηλαδή δέν ἐξωτερικεύουν τόν κόσμον των, διά νά ἀποφύγουν τήν ἐπίκρισιν τῶν ἀδελφῶν των. Οἱ ἀφελεῖς οὗτοι, αἰσθάνονται ἕνα εἶδος ἡδονῆς νά ἀπατοῦν διά τῶν φανταστικῶν εἰκόνων τόν ἑαυτόν των καί νά παραμένουν ἀδιάφοροι πρός τό ἀνθρώπινον γένος.

Οἱ τύποι τῶν ὄνειροπόλων ἀφελῶν, εἶναι ὄντοτες αἱ ὁποῖαι εἰς προγενεστέραν των ζωῆν ὑπῆρξαν ἀνθρωποι μέ ὄλα τά ἀγαθά πού ὁ Θεός δίδει δι' ὅλους καί οὐχί εἰς ὀρισμένους. Ἔζησαν τήν γήινον ζωὴν των ἀνέτως, μέ πλήρη ἱκανοποίησιν αὐτῆς. Ποτέ δέν ἠσχολήθησαν μέ τήν ἐν γένει ζωὴν τῶν ἀδελφῶν των. Ἦσαν τελείως ἀδιάφοροι διά τοὺς ἄλλους. Δέν ἦσαν κακοί, ἀλλ' οὔτε ἔπραττον καί τό καλόν. Εὐρίσκοντο ἐν στασιμότητι ἐν τῇ ἐξελίξει των. Διά τοῦτο τοὺς ἀφηρέθησαν, εἰς τήν μετενάρκωσιν των, πάντα ἐκεῖνα τά ἀγαθά, τά ὁποῖα ἀπολαμβάνουν μόνον διά τῆς ψευδαισθήσεως, ἀδιάφορον ἐάν ἐν τῇ πραγματικότητι στεροῦνται πολλά.

Τό διάστημα τοῦ χρόνου τούτου εἶναι νεκρόν, ὡς πρός τήν ἐξέλιξιν των. Ὁ ἀπολεσθεῖς χρόνος καθυστερεῖ τήν Θεϊαν Οἰκονομίαν, εἰς τήν συντόμευσιν τοῦ ἔργου της. Διά τοῦτο οἱ ἐν λόγῳ τύποι ἀνακαλοῦνται εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, πρός σύντομον ἐκπαίδευσιν καί ἐπαναφοράν των εἰς τόν γήινον Κόσμον, ἵνα ἀποκτήσουν, ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῆς ζωῆς, ἰδίαν ἀντίληψιν τοῦ προορισμοῦ των καί τόν τρόπον, διά τοῦ ὁποίου πρέπει νά ἐνεργοῦν.

Οἱ ὄνειροπόλοι ἀφελεῖς, ἀνακαλούμενοι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, ἐπιστρέφουν ἄπρακτοι. Ἀπώλεσαν τήν γήινον ζωὴν των, χωρίς νά ἐπωφεληθοῦν αὐτῆς, διότι δέν κατώρθωσαν νά εὔρουν τόν κατάλληλον γήινον ὁδηγόν των, ὅστις θά τοὺς ἀπελύτρωνε ἀπό τόν πνευματικόν λαβύρινθον καί θά τοὺς προσανατόλιζε πρός τό Θεῖον φῶς τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἰδού, διατί ὑφίσταται ἡ ἐν τῇ Γῆ Πηγὴ μας, διὰ νὰ διευκολύνη τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ συντομεύσῃ τὸν χρόνον τῶν δοκιμασιῶν του. Ἰδού, διατί συνεχῶς ὁ Πνευματικὸς Κόσμος μεταδίδει τόσας καὶ τόσας διδασκαλίας, ὥστε νὰ εὐρύνη τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὰ στενά καὶ παναρχαιωμένα πλαίσια τῆς σκοτεινῆς ἀντιλήψεώς του, πρὸς ἓνα ὀρίζοντα εὐρύν καὶ πεφωτισμένον.

Οἱ ὀλίγοι θὰ διδάξουν τοὺς πολλοὺς καὶ οἱ ψυχικῶς μορφωμένοι τοὺς σοφοὺς ἀσόφους, ὥστε οἱ ἰσχυροὶ νὰ ἔχουν τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν ἀδυνάτων. Νὰ ταπεινωθῶν μέ τὴν ψευδομάθησίν των, διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὸ Θεῖον φῶς εἰς τοὺς ἐγκεφάλους των.

Οἱ ὀνειροπόλοι ἀφελεῖς, ἐνσαρκούμενοι, θὰ τοὺς ἀφαιρηθῇ ἡ φαντασία καὶ δέν θὰ δυνηθῶν νὰ ἀποκτήσουν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς. Θὰ παιδευθῶν πολὺ εἰς τὴν νέαν γῆινον ζωὴν των, διὰ νὰ ἀναζητήσουν τὸ Θεῖον φῶς τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον, ἐν εἴδει ἀκτίνων θεϊκῆς ἐμπνεύσεως, θὰ τοὺς κοθοδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν ποῦ ἀπώλεσαν, διὰ νὰ δυνηθῶν οὕτω νὰ ἀποκτήσουν τὰ θεῖα ἐφόδια καὶ συντομεύσουν τὸν τραχύν καὶ δύσβατον δρόμον τῆς ἀνυψώσεώς των.

Ὅπως ἀνέφερον ἀνωτέρω, διὰ μέσου τῆς Θείας Οἰκονομίας, ἡ Θεότης διανοίγει μίαν νέαν εὐρεῖαν λεωφόρον, διὰ τῆς ὁποίας δύναται πᾶς τις, θεωρούμενος τέκνον τοῦ αὐτοῦ Πατρός, νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ φωτισθῇ δεόντως, ὥστε νὰ δύναται νὰ διαχωρίσῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ, ἐφαρμόζων τὸ ἀγαθὸν κατὰ τοῦ βλαβεροῦ.

Ἐπωφεληθῆτε, ἐφ' ὅσον οἱ Οὐρανοὶ ἤνοιξαν τὰς Θείας πύλας των καὶ φωτίζουν ἀφειδῶς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΑΤΟΥ:

ΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΑΦΘΑΡΣΙΑ

Ὁ διαχωρισμός τῆς φθορᾶς ἀπὸ τὴν ἀφθαρείαν συγκρίνεται μὲ τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀθανασίαν. Φθείρεται ἡ ὕλη τῆς ὄντοτης, δηλ. ἐξουδετεροῦται τὸ ἔνδυμα αὐτῆς καὶ ἀναζωογονεῖται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα δεσμά της.

Τὸ ἐνδιάμεσον μεταξὺ θανάτου καὶ ἀθανασίας λέγεται «ἀποκάθαρσις τοῦ πνεύματος». Ἐάν ἡ ὄντοτης δέν διατηρῆ εἰς τὸ πνεῦμα της νοερῶς γήινας ἐπιθυμίας, κατατάσσεται μεταξὺ τῶν καθαρῶν ψυχοπνευματικῶν ὄντοτήτων. Ἐάν ὁμως δέν ἠδυνήθη νὰ ὑποστῇ τὴν ἀποκάθαρσιν, τότε μεταβαίνει, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ της, εἰς τὸ Κέντρον τῶν Διερχομένων. Τὸ Κέντρον τοῦτο εἶναι τὸ πλέον πυκνοκατοικημένον καὶ ἔχει πολλὰ τμήματα.

Ἡ ὕλική φθορά καταστρέφει τὸ πνεῦμα, τὸ ναρκώνει διὰ τῶν παντοίων καταχρήσεων, τὸ καθιστᾷ ἀνίκανον νὰ ἀντιδράσῃ εἰς τὰς ἀνωφελεῖς τοῦ ἀνθρώπου ἐπιθυμίας καὶ τὸ ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἠθικὴν κατάπτωσιν.

Ἡθικὴ δέ κατάπτωσις λέγεται, ὅταν ἡ ψυχὴ δέν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον, ἐν τῇ μέθῃ του, ὑποδουλῶνει τὴν ὄντοτητα εἰς τὰ γήινα πάθη, ἵνα φθαρῇ τὸ γρηγορώτερον καὶ ἐπεκταθῇ ὁ χρόνος τῆς ἐξιλεώσεώς της. Δηλαδή, βαίνει ἡ ὄντοτης ἐναντίον τοῦ εὐεργετικοῦ

Νόμου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Εἶναι πάντοτε τό πνεῦμα, τό ὁποῖον ἐξασθενεῖ τās ψυχικὰς δυνάμεις τῆς ὄντοτης.

Τὴν φθοράν οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νά διαφύγη. Εἶναι Νόμος οὗτος τῆς Θείας Χάριτος μέ ἀπώτερον σκοπόν. Ἀλλά τό νά ἐπισπεύδῃς τὴν φθοράν σου, ἀντιτίθεσαι πρός τόν ἐν λόγῳ Νόμον, διότι δέν ἀκολουθεῖς τὴν ὀρθὴν ὁδόν τοῦ μέτρου, ὅποτε εἰσέρχεσαι εἰς τὴν τροχίαν τῆς δυσαρμονίας καὶ τῆς κακῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἀντιλήψεών σου.

Ἡ ἠθικὴ φθορά εἶναι χειρότερα τῆς ὑλικῆς, διότι ἀλλοιώνει τὴν σκέψιν καὶ τὴν καθιστᾷ ἀνίκανον νά συναισθανθῇ τὴν πτώσιν τῆς ὄντοτης. Ἡ ἠθικὴ φθορά εἶναι ὁ κρυφὸς δολοφόνος τῆς ἐξελιξεώς σου· ἐγκληματεῖς ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ τῶν ἀδελφῶν σου. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τό δηλητήριον, τό ὁποῖον δέχεσαι μετ' εὐχαριστήσεως, ἔχει γλυκεῖαν τὴν γεῦσιν, μέ ὀλέθριον ἀποτέλεσμα.

Ἐνέργεια τῆς συντομωτέρας φθορᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος εἶναι τό πνεῦμα. Δηλαδή, τό πνεῦμα ἐνεργεῖ ὡς ὀδηγὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιθυμιῶν σας, χωρὶς νά ἐξετάσῃ, ἐάν ἡ ἐπιθυμία σας αὕτη ἢ ἐκείνη θά ὠφελήσῃ ἢ θά βλάβῃ κατὰ ἓνα τρόπον ἐλκυστικόν τὴν ὄντοτητά σας.

Δύο κορμοὶ πολὺκλαδοὶ τῆς κακοδαιμονίας τοῦ κόσμου σας εἶναι οἱ ἐξῆς: Ἡ Θεοσοφία καὶ ὁ Τεκτονισμός.

Ἐκ πρώτης ὄψεως, αἱ δύο αὗται ὀργανώσεις φαίνονται εἰς τὰ ὄμματα πάντων ἐφαρμόσιμοι ἱεροὶ σκοποὶ, πρός καθοδήγησιν τῶν ἀνθρωπίνων βημάτων ἐν τῇ γῆνι ζωῇ. Ἡ ὄψις τῶν αὕτη εἶναι παραπλανητικὴ, διότι οὐδεὶς σας γνωρίζει, ὡς καὶ ἐκ τῶν μελῶν τῶν ὀργανώσεων, τόν ἀπώτερόν των σκοπόν.

Ἀποτελοῦνται αἱ ὀργανώσεις αὗται ἀπὸ ἀνθρώπους, ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον μορφωμένους πνευματικῶς, μέ κοινωνικὰς ἀξιολόγους θέσεις καὶ ἀνεξαρτήτους ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς. Αἱ ὀργανώσεις αὗται εἶναι πανίσχυροὶ εἰς ὅλον τόν κόσμον. Ἐάν ἤθελον, ἠδύναντο νά μεταβάλουν τὴν ὄψιν τῆς κακοδαιμονίας τῶν λαῶν εἰς παραδεισιακόν κῆ-

πον. Ἀπό πολλῶν ἐτῶν κατέκτησαν τὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ Κόσμου καί εἰς οὐδέν ὠφέλησαν τὴν Ἀνθρωπότητα. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ τις τὸν σκοτεινὸν ἀπώτερον σκοπὸν τῶν.

Αἱ δύο αὗται ὀργανώσεις κατ' οὐσίαν εἶναι μία καὶ ἡ αὐτὴ ὀργάνωσις. Κατ' ὄνομα διαφέρουν, διὰ νὰ παραπλανήσουν πάντας, μὴ μέλη αὐτῶν. Εἶναι δύο φοβερὰ καὶ ὑπουλα, ἐντὸς τῶν κοινωνιῶν, ρεύματα, τὰ ὅποια καθοδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Πονηρὸν Πνεῦμα.

Οἱ δύο οὔτοι κορμοί, εἶπον, ὅτι εἶναι πολὺκλαδοι, ἦτοι ὁ κάθε κλάδος, μὲ ἄλλην ὀνομασίαν καὶ ἄλλην κατεύθυνσιν, σκοπὸν ἔχουν νὰ ἐξαρθρώσουν τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν, διὰ παντοίων μέσων θεμιτῶν καὶ ἀθεμίτων. Ὁ εἷς κλάδος ἀντίκειται πρὸς τὸν ἄλλον, πρὸς δημιουργίαν σάλου, διὰ νὰ ἐνισχυθοῦν ἔτι περισσότερον οἱ κορμοί. Οὐδεὶς δύναται νὰ ὑποπτευθῇ (ἀκόμη καὶ μέλη τῶν ὀργανώσεων), ὅτι οἱ κλάδοι οὔτοι ἀνήκουν εἰς τοὺς δύο κορμούς, οἱ ὅποιοι εἶναι αἱ κύριαι βάσεις τῶν. Διὰ τοῦτο, εἶναι ἀνάγκη, ὁ κόσμος τῆς φθορᾶς νὰ φωτισθῇ ἐπαρκῶς ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Ἄς ἐξετάσωμεν τοὺς κυρίους κορμούς τῶν ὀργανώσεων:

ΘΕΟΣΟΦΙΑ: Ὁ ὅρος Θεοσοφία ὑφίστατο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους· ἔκανον προπαντός χρῆσιν αὐτοῦ οἱ Νεοπλατωνικοί. Ἡ λέξις Θεοσοφία ἐσήμαινε τὴν θεϊαν γνῶσιν, ἣτις ἐσχολιάζετο διὰ τῆς ἐμπνεύσεως. Ὅπως καὶ ἡ Θεολογία εἶναι μελέτη, διὰ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ἡ ἔννοια τῆς Θεοσοφίας δέν ἔχει οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν Θεόν. Ὁ Θεός δέν συζητεῖται, οὔτε ἀναλύεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. Δέν δύνασθε νὰ εἴπητε, ὅτι ὁ Θεός εἶναι Πνεῦμα, διότι τὸν ὑποβιβάζετε εἰς τὴν ἀνθρώπινον ὑπόστασιν καὶ θά τοῦ ἐδίδατε, τότε, ὄλας τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῆς ἀνθρωπίνου φύσεως.

Ὁ Θεός εἶναι ἐνέργεια διάπυρος, ἀπρόσωπος καὶ αἰώ-

νιος. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἔχη κάποιαν συγγένειαν μέ τόν Θεόν, αὕτη εἶναι τό ἀπειροελάχιστον μόριον τῆς κινήσεώς του, ἡ ψυχή, ἡ ἡ ἀκτίς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἔμπνευστής τῆς εἰκόνας τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, παριστᾷ τόν Θεόν ὡς Πατέρα μετά τοῦ Υἱοῦ του καί ἄνωθεν τῶν κεφαλῶν των τήν Ἁγίαν Περιστεράν, νά φωτίζη καί τούς δύο διά τῶν πνευματικῶν ἀκτίνων της. Δηλαδή, ἡ Περιστερά εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα Των. Ἡ Τριαδική Θεότης ἐν πνεύματι εἶναι ὁμοούσιος.

Ἡ Θεοσοφία, μέχρι τῶν χρόνων τῆς αἰγυπτιακῆς θρησκολογίας, ἦτο ἐν χρήσει. Ὅταν ἔδωσαν εἰς αὐτήν νέαν βάσιν, μέ ἀπώτερον σκοτεινόν σκοπόν, ὁ Κύριος τήν κατήργησεν. Ἡ Θεοσοφία σκοπόν ἔχει σήμερον, διά τῆς γνώσεως τοῦ Πονηροῦ νά ἔλξη καί νά ἐκπλήξη τήν ἀνθρώπινον μορφωσιν διά τοῦ λόγου, καί νά τούς παρασύρῃ εἰς τό ἀδιέξοδον.

Ἡ Θεοσοφία εὐρίσκεται ἐν ἀχρηστίᾳ. Παρ' ὄλας τάς παραπλανητικάς εἰκόνας καί ὑποσχέσεις τῶν θεοσόφων, οὐδέν καλόν προσέφερον εἰς τήν Ἀνθρωπότητα. Ὑποσκάπτουν τά θεμέλια τῆς ἀληθοῦς πίστεως καί παρεγνώρισαν τήν ἐννοίαν τῆς Ἀγάπης.

Δυστυχῶς, πολλοί ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς γνώσεως ὑπέπεσαν εἰς τήν παγίδα τοῦ Σατανᾶ. Ἐάν τούς ὑποδείξη τις τήν ἐσφαλμένην των ὁδόν, χωρίς νά ἐξετάσουν τό βάθος τοῦ σκοποῦ τῆς ὀργανώσεώς των, μεταβάλλονται εἰς φανατικούς πολεμίους τῶν ἀδελφῶν των καί μέ σατανικήν εὐφράδειαν καί ἐπιχειρήματα ἀληθοφανῆ, ὑπερασπίζονται τά ὀφέλη τοῦ πανσόφου Ἐωσφόρου. Εἶναι καιρός πλέον νά ἀφυπνισθοῦν ἀπό τήν νάρκη των καί νά μή περιπλανῶνται εἰς τόν λαβύρινθον τοῦ σκοτοῦ καί τῆς ἀπάτης.

ΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ: Ὁ Τεκτονισμός ἐνεφανίσθη πρό μερικῶν αἰώνων ὡς ὀργάνωσις. Αἱ ρίζαι του εἶναι βαθεῖαι καί σκοτειναί, κεκρυμμένα ἐντός τῆς ὀμιχλώδους παλαιᾶς ἐποχῆς. Ὅταν καλῶς ἐνισχύθησαν αἱ ρίζαι τοῦ Τεκτονι-

σμοῦ, τότε ἐβλάστησεν ὁ καρπὸς του.

Ἡ θεωρία τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶναι πλήρης συμβολισμῶν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οἱ πρῶτοι ὄργανωταὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ, διὰ τῆς φαντασίας των, ἐμιμήθησαν τὰ θρησκευτικὰ μυστήρια καὶ τελετὰς ἀρχαίων λαῶν, χωρὶς ἢ ὀργάνωσις αὐτὴ νὰ εἶναι θρησκευτικὴ. Ἔθεσαν εἰς τὴν ὀργάνωσιν θεμέλια πανίσχυρα, μέ σκοπὸν νὰ κατακτήσουν ὀλόκληρον τὸν Κόσμον, ἀνεξαρτήτως θρησκευματος καὶ φυλῆς, ἀρκεῖ οἱ ἑταῖροι νὰ εἶναι διανοούμενοι καὶ ἀνεξάρτητοι οἰκονομικῶς.

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ ὑποβάλλονται εἰς δοκιμασίας, διὰ νὰ λάβουν τὸν βαθμὸν τοῦ ἑταίρου καί, σὺν τῷ χρόνῳ, τοῦ διδασκάλου. Ἡ ἐχεμύθεια εἶναι πρῶτιστος κανὼν τῆς ὀργανώσεως. Τό σέβας καὶ ἡ ὑπακοή εἰς τοὺς ἀνωτέρους των εἶναι παρομιώδεις. Εἰς τὰς τάξεις των δέχονται χρηστὸς πολίτας, καλοὺς οἰκογενειάρχας καὶ ἐν γένει ἀνθρώπους μέ ἐπιρροήν, ἥθος καὶ χαρακτῆρα. Ἡ ἀλληλεγγύη μεταξὺ τῶν ἑταίρων εἶναι ἱερός νόμος. Ἡ διαφήμισις τῶν ἀρχῶν των, ὡς καὶ ἡ τήρησις τῶν μυστικῶν τῆς ὀργανώσεως, ἐδημιούργησαν τὴν αἴγλην τοῦ τρόμου. Νὰ θέλῃς νὰ εἰσχωρήσῃς ἐντὸς τῆς ὀργανώσεως καὶ νὰ δυσπιστῆς ἐν μέρει, ἐκ τοῦ φόβου μὴ εὐρεθῆς δέσμιος αὐτῶν.

Πράγματι, τὰ μέλη τῆς ὀργανώσεως ἐκπροσωποῦν τὴν ἀρετὴν εἰς τὰ ὅμματα πάντων· μὴ λησμονῆτε ὁμῶς, ὅτι εἶναι τυφλὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως των Ἀρχῆς. Ὅργανον τυφλόν, ἐχεμύθεια καὶ κοινωνικὸν κῦρος, σημαίνουν σατανικὴν ἐνέργειαν.

Τὰ περισσότερα τῶν μελῶν τῆς ὀργανώσεως, δὲν ἀντιλαμβάνονται τὸν ἀπώτερον καὶ σκοτεινὸν σκοπὸν τῆς Ἑταιρείας τῶν Σατανάδων! Τί καλὸν προσέφερον εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα οἱ τέκτονες; Ὁ δὲ συμβολισμὸς τοῦ «κτίζω» τί ἀπέδωσεν;

Ὁ Τεκτονισμὸς, παρ' ὅλην τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ δημοσίαν διδαχὴν, εἶναι ἐστία καὶ παγίς τοῦ Πονηροῦ, ὅστις φωτίζει μέ λογικὸν εἰρμόν καὶ τὴν προσωπίδα τῆς ἀρετῆς, ἀν-

τιθέτως πρὸς τὴν πλατεῖαν ἔννοιαν τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλη ἡ κακοδαιμονία τοῦ κόσμου καλλιεργεῖται μέ μεγάλην προσοχὴν καὶ τέχνην διαβολικὴν ἀπὸ τὴν ἰσχυροτέραν αὐτὴν ὀργάνωσιν, πού σκοπὸν κρύφιον ἔχει τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν λαῶν εἰς μίαν καὶ στιβαρὰν Ἀρχὴν τοῦ Ἰεχωβᾶ.

Ἡ ὀργάνωσις αὕτη παραπλανᾷ τὴν διανόησιν καὶ τὴν ἐπιστήμην, διὰ τοῦ μοχθηροῦ καὶ ὑπούλου τρόπου τῆς. Ἐάν ἐγνωρίζατε τὰ κρύφια αἴσχη αὐτῆς, θὰ ἀπετροπιάζεσθε διότι ὑπῆρξατε μέλη αὐτῆς, μαθηταί, ἑταῖροι ἢ διδάσκαλοι.

Οἱ δύο κορμοί, ἦτοι ἡ Θεοσοφία καὶ ὁ Τεκτονισμός, κατέχουν ἐνεργείας πού φθείρουν τὸ πνεῦμα· εἶναι δόξα ἄδοξη, φαινομενικὴ ἀρετὴ, καὶ ὑπουλος ὑπονόμευσις του γενικοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ. Ἡ φθορά, δέν εἶναι μόνον εἰδικῶς ἐπὶ τῆς ὕλης, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἀλλοιώνει αὐτό καὶ τὸ ἐκμεταλλεῖται.

Ἀνέπτυξα, ἐν ὀλίγοις, τὰ δύο μεγάλα ρεύματα τῆς πνευματικῆς φθορᾶς. Καὶ τώρα θὰ ἀναπτύξω τὰ δύο ἄλλα ρεύματα, τῆς ἀφθαρσίας. Ταῦτα εἶναι: Ὁ Βραχμανισμός καὶ ὁ Χριστιανισμός.

ΒΡΑΧΜΑΝΙΣΜΟΣ: Εἶναι ἡ παναρχαία φιλοσοφικο-θηρησκευτικὴ γνῶσις. Προετοιμάζει τοὺς Βεδιστάς πρὸς τὴν ἀφθαρσίαν τῆς ψυχοπνευματικῆς των ὄντοτητος. Ἡ προετοιμασία αὕτη εἶναι δυσκολωτάτη διὰ τοὺς πολλοὺς. Ἐλάχιστοι ἔφθασαν εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς κατανοήσεως τοῦ Θείου. Οἱ ἔλάχιστοι οὗτοι ἐκοπίασαν ὑπερανθρώπως, καὶ διὰ τῆς ἀκραιφνοῦς των πίστεως πρὸς τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχὴν, τὸν Θεόν, καὶ τῶν συνεχῶν των διαλογισμῶν καὶ μυστικῶν των ἀσκήσεων, ὄχι μόνον ἐθαυματούργουν (οὐχὶ μέ τὴν πρόθεσιν τῆς φήμης), ἀλλὰ προσεπάθουν νὰ ἐκκύσουν μαθητάς καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκλέξουν τοὺς καταλληλοτέρους των διαδόχους.

Οἱ διδάσκαλοι οὗτοι τοῦ πνεύματος καί τῆς θελήσεως, εἶχον ἐπίγνωσιν τῆς ἱερᾶς των ἀποστολῆς καί ἐκράτουν ὑπό ἐχεμύθειαν αὐστηράν τόν τρόπον, διά τοῦ ὁποίου ἐλάμβανον ἐντολάς καί ὁδηγίας ἀπό Ἀνώτερα Πνεύματα τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου. Παρ' ὄλην τήν τεραστίαν θείαν μόρφωσίν των, ὁ λαός των παρέμεινεν ὑπανάπτυκτος καί δεισιδαίμων, ἀπαθής εἰς τήν ζωήν, λιτοδίαιτος καί ἀμόρφωτος. Οἱ νεώτεροι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν προσπαθοῦν, διά τῶν δυνάμεων τῆς ἐλευθέρας θείας ἐνεργείας καί τῶν προσευχῶν των, νά σώσουν τόν δυστυχισμένον καί συναισθηματικόν λαόν των.

Τά σανσκριτικά ἀπόκρυφα τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, περιέχουν καί πολλές μυθολογικάς εἰκόνας, πού ἐξηγοῦνται συμβολικῶς. Παρά τόν φανατισμόν τοῦ λαοῦ πρός τά θρησκευτικά του καθήκοντα, οἱ μεγάλοι των διδάσκαλοι εἶναι τόσον φωτισμένοι, ὥστε νά μήν ἄρνοῦνται οὐδεμίαν θρησκείαν καί νά σέβωνται ἀπάσας ὡς ὁδοῦς, ἀγούσας εἰς τό αὐτό θεῖον τέρμα. Ἰδιαιτέραν προσοχήν δίδουν εἰς τόν Χριστιανισμόν, τόν ὁποῖον συνταυτίζουν μέ τόν Βραχμανισμόν.

Θά ἦτο μεγάλη πρόοδος διά τούς Δυτικούς, ἐάν ἐγκολποῦντο τάς ἀσκήσεις τῶν μεγάλων διδασκάλων, διά νά ἴδουν τό ἀληθές φῶς τοῦ Κυρίου ἐν ὄλη αὐτοῦ τῇ λάμπει. Ἡ διαφορά τοῦ Κρίσνα ἀπό τοῦ Κυρίου ἔγκειται εἰς τό ὅτι, ὁ μέν πρῶτος ἐδίδαξε μέ πλήρη μυστικότητα, ἐνῶ ὁ δεύτερος ἐδίδαξε μέ ἀπλούστατον τρόπον κατανοητικόν, ἀλλά καί ἀλληγορικόν, διά τούς ἐμβαθεῖς τῆς γνώσεως, ὥστε ἡ Δύσις, διά τοῦ Χριστιανισμοῦ, νά προοδεύσῃ καί ἡ φωτεινή Ἀνατολή νά παραμείνῃ εἰς τό σκότος. Σήμερον ἡ Ἀνατολή ἐπωφελεῖται ἀπό τήν πρόοδον τῆς Δύσεως, καί ἡ Δύσις, λησμονήσασα τήν πίστιν της πρός τόν Θεόν, νά λοξοδρομεῖ πρός τήν κακοδαιμονίαν.

Μή περιφρονῆτε τάς Ἰνδίας, διότι ἐξ αὐτῆς ἐπήγασεν τό πρῶτον Φῶς τοῦ Κυρίου, ὁ Ἄρχων Φαράχ (Ἅγιον Πνεῦμα), ὅστις ἐγεννήθη εἰς τό Δελχί, ὅπου καί ἴδρυσεν τό πρῶτον

Κέντρον τῆς μονοθεϊκῆς πίστεως. Τοῦτο συνέβη πρό πολλῶν χιλιετηρίδων. Ἀλλά ποῖος ἐκ τῶν μεγάλων διδασκάλων τὸν ἐνθυμεῖται; Οἱ χρόνοι ἐπεσκίασαν τὸ ὄνομα τοῦ ἰδρυτοῦ, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ λόγου, ὅστις ἀκαταπαύστως φωτίζει διὰ τοῦ φωτός του τὰ μεγάλα ρεύματα τῆς Θείας γνώσεως. Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν, ὀλίγον ἀργά θά ἀντιληφθοῦν, τὸ ὅτι τὸ θεῖον ρεῦμα τῆς γνώσεως εἶναι εἷς καὶ μόνον, ὁ συμπατριώτης των Ἄρχων Φαράχ, ὅστις ἔλεγε: «Διὰ τῆς ἐρεύνης τοῦ ἑαυτοῦ σου μαθάνεις πῶς νὰ συνταυτίζεσαι ἐν ἁρμονίᾳ μέ τὰς Δυνάμεις τοῦ Καλοῦ καὶ Ἄγαθοῦ».

Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν ἐργάζονται ὑπὲρ τῆς ἀφθαρσίας τῆς ὄντοτήτος των, δηλαδὴ νὰ ἐξυψώσουν ἐν τῇ Γῆ τὴν ψυχοπνευματικὴν των ὑπόστασιν μέχρι τοῦ ἀοράτου κόσμου καὶ νὰ πείθονται οὕτω, ὅτι δύνανται, διὰ τῆς θείας θελήσεως, νὰ ἀποκοτῶν ἐκ τοῦ Ἀπείρου ἐνεργείας, πρὸς ὄφελος τῆς διὰ τοῦ πειράματος ὑψηλῆς των γνώσεως.

Οἱ τελειότατοι τῶν διδασκάλων τούτων, ποῦ βαίνουν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ὑλικοῦ των σώματος; Λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἔργου των, ἀκολουθοῦν τὴν ὁδὸν τοῦ Θρησκευτικοῦ Τομέως, ὅπου στέφονται διὰ τῆς Αἰωνιότητος μέ τὴν λέξιν «Νιρβάνα». Ὁ Μέγας Σωτήρ τῆς Ἀνθρωπότητος, ὡς Ἀρχηγός, θά συνδέσῃ ὅλας τὰς θρησκείας τοῦ Κόσμου εἰς μίαν μονοθεϊκὴν καὶ ἀκλόνητον, εἰς τὸ προσεχές μέλλον.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ: Ὁ ἄνθρωπος, πού δέν ἐγνώρισεν τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἢ πού δέν καταβάλλει προσπάθειαν νὰ ἐνδοσκοπίσῃ τὸν ἐσώτερόν του κόσμον, δέν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιληφθῇ τὴν θεότητα εἰς τὸν Χριστόν. Θά παραμείνῃ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ψυχικῶς ἀμόρφωτος, παρά δέ τὴν πνευματικὴν του ἰκανότητα καὶ τὴν θέσιν, ἣν κατέχει εἰς τὴν κοινωνίαν, δέν θά κατορθώσῃ νὰ ἀνέλθῃ τὰς βαθμίδας τῆς ἐξελιξεώς του εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἡ ὕλη τὸν τροφοδοτεῖ διὰ τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς ἀπιστί-

ας καί τῆς σκοτεινῆς ἐμπνεύσεως.

Ὁ Χριστός, ναί μέν ἐπαρουσιάσθη ὡς ὁ ἀπλούστερος κοινός ἄνθρωπος τῆς Γῆς σας, ἀλλ' ἦτο ὁ μεγαλύτερος ἀδάμας τοῦ Ἀοράτου Βασιλείου. Τόση ἦτο ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον, ὥστε ἠκολούθησε μίαν ἀπέριπτον ζωὴν προσευχῆς, διαλογισμοῦ, ἐφαρμογῆς ἀγάπης, πορειῶν, ἀπομονώσεων, διδασκαλιῶν κατανοητῶν εἰς ὅλους, φωτίσεων καί ἀποκαλύψεων.

Ὁ Χριστός, ἐξωτερικῶς ἦτο μία ἀπλῆ καί ἀγαθὴ φυσιολογία πραγματικοῦ προφήτου· ἐσωτερικῶς ἦτο πράγματι Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἀνάρχου, ἦτοι Θεός, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πολλῶν. Θεός σὺν Θεοῦ ἴσον Θεός ἐνανθρωπίσθεις, διὰ νά μή διαφέρῃ ἀπὸ τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς του εἰς οὐδέν.

Ὁ Χριστιανισμός, δέν εἶναι θρησκεία, ὡς τόσαι ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι ἐδημιουργήθησαν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου μέ σκοπὸν ὑλικοπνευματικόν. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι σοφία, προσιτὴ πρὸς ὅλους, τοῦ Θεοῦ Φωτός.

Οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῶν Ἰνδιῶν δέν ἐξισώνονται εἰς τόν γήινον κόσμον μέ τό θεῖον φῶς, ἀλλ' εἰς τόν Οὐρανόν. Οὐδεὶς ὅμως τῶν μεγάλων αὐτῶν φωτεινῶν ἀστέρων τῆς Γῆς δύναται νά ἐξισωθῆ μέ τόν Χριστόν. Παρ' ὅσα λέγουν καί διαλαλοῦν, εἰς ἦτο ὁ Κύριος καί Σωτήρ τοῦ Κόσμου.

Παρ' ὄλην τήν ψυχικὴν μὀρφωσιν τῶν διδασκάλων τῶν Ἰνδιῶν, ὁ πληθυσμὸς των παρέμεινεν εἰς τό σκότος τῆς ἀμαθείας. Ἀντιθέτως, εἰς τοὺς Χριστιανούς ἐπεκράτησεν ἡ φώτισις, ὡς δημιουργὸς τῆς ἐξελισσομένης ζωῆς. Σήμερον οἱ πιστοὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καί ὄχι ὁ κληρὸς, θά ἐφαρμόσουν τήν πραγματικὴν φώτισιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ ἀνωτέρου ἐπιπέδου. Ἐνῶ ὁ λαὸς τῶν Ἰνδιῶν ὑστερεῖ εἰς πολλά, παρ' ὅτι ἔχουν καλοὺς κληρικούς.

Τό χρῆμα διέφθειρε τὰς συνειδήσεις τῶν κληρικῶν τῆς Δύσεως, ὥστε εἰς τήν πλειονοψηφίαν των νά εἶναι ἀποκρουστικοί, ἐξ αἰτίας τῶν ἀνοήτων πράξεων των. Αἱ μεταρρυθμίσεις εἶναι ἀναγκαῖαι καί ἐπείγουσαι εἰς ὀλόκληρον τόν χριστιανικόν κόσμον.

Εἰς τὰ πρόσωπα πολλῶν ἱερουργῶν ἐνεργεῖ τό Πνεῦμα τοῦ Πονηροῦ· καί εἶναι ἀνάγκη νά ἐκδιωχθοῦν οὗτοι, μέ τήν προσπονητήν των πίστιν καί εὐλάβειαν, ἀπό τάς ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἀνεπιθύμητοι, βλαβεροί καί διεστραμμένοι ὡς ἄνθρωποι. Ἡ ἐκκαθάρισις ἐπέιγει, διά νά ἐπέλθῃ ἡ ἄρμονία καί ἀμοιβαία κατανόησις εἰς τάς θέσεις, ἅς κατέχουν οἱ ἱεροί λειτουργοί τοῦ Κυρίου. Ὅπως ὁ Κύριος κατέστρεψεν τό ἄγαλμα τοῦ ἐπιγεῖου θεοῦ Λάμα, ὡσαύτως θά ἐκμηδενίσῃ ἱεραρχικᾶς προσωπικότητας, διότι μολύνουν τόν Οἶκον Του. Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά εἶναι φειδωλή εἰς τήν πρόσληψιν τῶν λειτουργῶν της.

Ὁ Χριστιανισμός, ὡς ἄφθαρτος διδασκαλία, ἐμπνέει τήν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. Τό ἄφθαρτον εἶναι αἰώνιον εἰς ὅλα τὰ σχήματα τοῦ λόγου. Ἡ Ἄρετή, ὡς ἄφθαρτος ἀξία, ἀνυψώνει τήν ὄντοτητα εἰς ἐπίπεδα μεγαλείου. Ὁ Χριστιανισμός, διά μιᾶς ὀλοτελῶς νέας λεωφόρου, ἐθαυματούργησεν εἰς τούς πιστούς ἐξωτερικῶς καί πολύ συντόμως θά θαυματοουργήσῃ ἐσωτερικῶς. Το πνεῦμα τῆς Δύσεως εἶναι πλέον ἔτοιμον νά δεχθῇ καί νά διδαχθῇ τόν ψυχισμόν, ὡς ἄφθαρτον διδασκαλίαν διά τήν ὄντοτητα.

Ὅ,τι εἶναι γήινον φθείρεται καί ἐξαφανίζεται διά παντός· ὅ,τι ὅμως εἶναι Οὐράνιον, ὡς οἱ Λόγοι τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, εἶναι ἄφθαρτον καί οὐδέποτε ἐξαφανίζεται ἀπό τό αἰώνιον καί ἱερόν Φῶς τῆς Θεότητος. Ἡ ἄφθαρτος ἐνέργεια φθείρει τήν φθαρτήν ὕλην καί μεταβάλλει αὐτήν εἰς ἐνέργειαν.

ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ:

ΜΙΚΡΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΜΕΓΑΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΤΟΥ

Όταν, αγαπητοί μου αδελφοί, λέγω, ότι ο άνθρωπος είναι μέγας ή μικρός, δεν προσδιορίζω τό ανάστημα αυτού εν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, ἀλλά τήν πνευματικήν αὐτοῦ ἀξίαν ἢ ἀπαξίαν.

Εἰς τό μικρόν τοῦτο ἔργον μου, δέν θά ἀναφερθῶ εἰς τό μέγεθος τῆς πνευματικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἐξ αὐτῆς πάντοτε θά προκύψῃ τό καλόν. Καί σκοπός τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου εἶναι νά πατάξῃ τό κακόν, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτοῦ πηγάζουν τά διάφορα ρεύματα τῆς κακοδαιμονίας τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Τό κακόν, ὡς πονηρόν, εἰσχωρεῖ εἰς τάς ἐπάλλξεις τῶν ἀνθρώπων, μέ τήν προσωπίδα τοῦ καλοῦ καί ἀγαθοῦ.

Τό πονηρόν δέν ἐμφανίζεται, ὡς σεῖς ἔχετε τήν ἀντίληψιν, μέ ἀπαισίαν τήν μορφήν. Ἐάν τοῦτο ἐγένετο, ὅλοι θά ἀπεχθάνοντο τό πονηρόν πνεῦμα.

Διατί ὁμως ὀνομάζεται «πονηρόν»;

Ἀκριβῶς διά νά σᾶς ἀπατήσῃ. Καί ὁ ἀπατῶν δέν ἐμφανίζεται ποτέ μέ τάς διαθέσεις τάς ὁποίας ἔχει, ἀλλά μέ τήν

ἔλξιν τοῦ δῆθεν ωραίου καί καλοῦ ἀνθρώπου. Καί οὕτω καταλαμβάνει θέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ, μέ ωρισμένας καλὰς πράξεις, ἵνα στερεωθῇ ἐπὶ τῆς ἔδρας του. Καί ὅταν ἀποκτήσῃ τὴν ἰσχύν του, τότε ἐκβάλλει τὴν προσωπίδα του. Ἀλλὰ τότε, εἶναι πλέον ἀργά, διὰ νὰ τὸν ἀπομονώσετε. Ὅποτε οὗτος καταπιέζει τὰς συνειδήσεις καί διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ ὑποτάσσει τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὀλέθρου καί τῆς καταστροφῆς.

Ὁ μικρὸς ἀνθρωπος, ἦτοι ὁ σκώληξ τοῦ σκοτόυ καί τῆς κακίας, ἐδρεύει εἰς σώματα τολμηρά, ἀσυνείδητα, πονηρά καί εὐστροφα, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσει, ὡς δύνამις ὑποχθόνιος καί ἀόρατος ἐν τῇ ὀρατῇ Γῆ, ὅπου τὰ πάντα διὰ τῆς ὕλης καί μόνον πείθουν τοὺς ἀνοήτους, πρὸς βλάβην καί ἀπόγνωσιν τῶν συνετῶν.

Ἐσκέφθη ποτέ τις, ὅτι ὁ τάδε ἦ ὁ δεῖνα ἀνθρωπος μεγάλης πνευματικῆς ἀξίας, παρέδωσαν τὸ ὑλικόν των σώμα εἰς τὴν μητέρα Γῆν καί ὅτι τὰ σώματα ταῦτα, τὰ ὅποια τόσον ἐτιμήθησαν εἰς τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀγνωσίας, θά ἐγίνοντο ποτέ τροφή τοῦ σκώληκος;

Ὁ ποταπὸς καί σκοτεινὸς σκώληξ, μετὰ μεγάλης βουλμίας γεύεται τὰ ἀχρηστα πλέον ἐκεῖνα σώματα, εἰς τὰ ὅποια τόση δόξα ἐδόθη ἐκ τῶν ἀνθρώπων. Ἴδού, τί δύναται νὰ πράξῃ καί ὁ ἀσήμαντος ἀνθρωπος τοῦ κακοῦ χαρακτήρος. Νὰ καταστρέψῃ ἔργον ὠφέλιμον διὰ τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ λαοῦ, χάριν τῆς ἰδικῆς του ἀρεσκείας, νὰ δοξασθῇ, χωρὶς τὸν στέφανον τῆς δόξης.

Ὁ ποταπὸς καί χαμερπῆς ἀνθρωπος δέν διαφέρει οὐδὼς ἀπὸ τὸν σκώληκα. Δολοφονεῖ, συκοφαντεῖ, ἐξουδετερώνει τὰς ἀξίας, διότι δέν ἔχει τὸ σθένος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὸ δίκαιον καί τὴν εὐσέβειαν τῶν μεγάλων φάρων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Δολοπλοκεῖ ὑπούλως, ὡς ὁ σκώληξ, μέχρις ὅτου ἐξουδετερώσῃ τὸ φῶς τοῦ φάρου καί ὕστερον ἔρπει πρὸς αὐτόν, διὰ νὰ εὐφράνῃ τὴν γεῦσιν ἐκ τοῦ ἔργου του.

Ὁ μέγας ἐχθρὸς δέν εἶναι τόσον ἐπίφοβος, ὅσον ὁ

άφανής, ὁ μικρός, ὁ ὑπουργός καί ὑπερόβουλος, ὅστις ἐργάζεται ἀόκνως, ὡς ὁ σκώληξ ἐντός τῆς γῆς, διὰ νά εὕρη τό θῦμα του· καί ἐπ' αὐτοῦ ἡρεμεῖ δι' ἓν διάστημα, διὰ νά συνεχίση τό φρικαλέον καί ἀπαίσιον ἔργον τοῦ πονηροῦ πνεύματος, πού τόν καθοδηγεῖ.

Σήμερον, ἀγαπητοί μου, δέν ἔχετε ἀντίληψιν ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐργάζονται ἀφανῶς, ὡς οἱ σκώληκες, διὰ τήν καταστροφὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ὁ σκώληξ εὐρίσκεται ἐντός τῆς γῆς καί δέν σᾶς εἶναι ὁρατός, ἐάν δέν εὕρετε τό σημεῖον, εἰς τό ὅποιον ἐδρεύει. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τούς ἀνθρώπους! Μικροί καί ἄσημοι, ἐγκαθιδρύθησαν εἰς σημεῖα ἀόρατα καί ἐκεῖ ὑποσκάπτουν τά θεμέλια τοῦ πολιτισμοῦ, ὥστε ἐκ τοῦ μικροῦ καί ἀσημάντου ἀνθρώπου, νά προκύψῃ ἔργον χεῖριστον διὰ τήν Ἀνθρωπότητα.

Ἐκ τοῦ ἀπειρο-ελαχίστου, ἦτοι τοῦ μορίου, δημιουργεῖται μέγα τι, διὰ τό καλόν ἢ τό κακόν τῆς Ἀνθρωπότητος.

Τό ἀπειροελάχιστον τοῦτο μόριον, εὐρισκόμενον ἐντός τῆς ὄντότητος τῆς ἀνθρωπίνου ὑπάρξεως, δυνατόν τό μικρόν νά δημιουργήσῃ τό μέγα. Ἄλλ' ἐάν ὁ ἄνθρωπος οὗτος δέν εἶναι καλῆς φύσεως, ἦτοι δέν καλλιεργεῖ τόν ψυχικόν του κόσμον, τότε ἀναμένετε ἐξ αὐτοῦ τήν καταστροφὴν.

Δέν τοῦ δίδετε σημασίαν, διότι τόν ἐκλαμβάνετε ὡς στοιχεῖον ἄχρηστον ἐν τῇ κοινωσίᾳ. Καί ὁμως, ἐκεῖνο τό ἄχρηστον στοιχεῖον ἐξ ἀνάγκης ἐργάζεται κρυφίως. Καί ὅταν συνδέσῃ τὰς δυνάμεις του μέ αὐτάς τοῦ κακοῦ πνεύματος, ἦτοι τῆς κακῆς ἐνεργείας, φωτίζεται ἐκ τοῦ Δαίμονος καί ἡ πονηρία του εἶναι τόσον ἀνεπτυγμένη, ὥστε νά ἀπατήσῃ τούς πάντας καί νά ἀνέλθῃ εἰς τήν ἐξουσίαν, ὡς σωτήρ τῆς πλειονοψηφίας. Ἄλλ' ἐκεῖ δέν παραμένει ἄοκνος. Ἐργάζεται μέ ἐπιμέλειαν ἀσφαλίσεως τοῦ ἑαυτοῦ του καί ἐξαναγκάζει τούς ὀπαδούς του νά εἶναι λίαν αὐστηροί πρὸς πάντας, ἦτοι ὑποδουλώνει τόν λαόν καί ἡ ἰσχὺς του μεταβάλλεται εἰς τρομοκρατίαν. Βεβαίως, λαμβάνει ὅλα τά μέτρα προφυλάξεως.

Ίδου, λοιπόν, πῶς ὁ ἀσήμαντος ἄνθρωπος γίνεται μέγας καταστροφεὺς τῶν πολλῶν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ποῖος πταίει; Πταίει ἢ ἰθύνουσα Ἀρχή, ἢ ὁποία ἐπαλινδρόμησε καὶ δέν προεΐδε τό κακόν, διότι δέν ἐνδιαφέρετο τόσον διά τούς πολίτας της, ὡς ἄστοργος μήτηρ.

Ποῖος ὅμως πληρώνει τὰς ἀδυναμίας τῆς ἰθύνουσας Ἀρχῆς; Ὁ λαός! Διότι ἐάν εὐρίσκετο εἰς πραγματικόν ἀνώτερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ καὶ χρέους πρὸς τόν Κυβερνήτην τῶν Πάντων, δέν θά ὑπέπιπτεν εἰς χονδροειδῆ σφάλματα, διότι θά ἦτο εἰς θέσιν νά λάβῃ ἐνεργόν μέρος εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας του, διά νά ἐπιτύχῃ τὴν ἀσφάλειαν τῆς ζωῆς τῶν ἀδελφῶν του.

Μικροὶ καὶ ἀσήμαντοὶ εἶναι οἱ σκώληκες, καὶ ὅμως τό ἔργον των εἶναι σημαντικόν, ὅταν κατατρώγουν οὐχί μόνον τὰ πάντα, ἀλλά καὶ αὐτόν τόν ἄνθρωπον τῆς δόξης καὶ ἀξίας.

Ἡ δόξα καὶ ἡ ἀξία δέν ἔγκειται εἰς τό σῶμα, ἀλλά εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τό πνεῦμα. Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος μειδιᾷ, ὅταν εἰς ἐκ τῶν Παπῶν ἀνακληθῆ καὶ τό Κοικλάβιον διοργανῶναι ἐπίσημον τελετὴν ἐπὶ τῆς κηδείας τοῦ σώματος ἐκείνου, ὁ ὁποῖος πολὺ πιθανόν νά ὑπῆρξεν ὑπῆρέτης τοῦ πονηροῦ πνεύματος. Ποίαν ἀξίαν ἔχει τό σῶμα ἐνός Πάπα, ὅταν τοῦτο εἰσαχθῆ εἰς εἰδικόν τάφον ἢ σαρκοφάγον; Ὅσον καὶ νά θέλουν οἱ θνητοὶ νά διατηρήσουν τό σῶμα τοῦτο ἀκέραιον, ὁ χρόνος ἐξαλείφει τὴν πρῶην ἀξίαν τοῦ σώματος καὶ τό μεταβάλλει εἰς ἄχρηστον χοῦν, ὅστις δέν ἀποδίδει οὐδεμίαν ζωὴν. Ἐνῶ εἰς ἀπλοῦς καὶ ἀσήμαντος θνητός, μεταβαλλόμενος εἰς χοῦν, ἀποδίδει νέαν ζωὴν εἰς τόν χώρον τῆς ἐνταφῆς του.

Ποῦ εὐρίσκεται ὁ μέγας καὶ στιβαρὸς ἀνὴρ, ὅστις κατέρρευσε ὡς χάρτινος πύργος; Διότι εἰς ἀπλὸς καὶ ἀσήμαντος, ἀνεκάλυψε εἰς τόν μέγαν τοῦτον ἄνδρα τό καταχθόνιον πάθος του, νά ὑποδουλώνη τούς συνανθρώπους του, καὶ ἀναλαμβάνῃ ἰδιοχείρως νά ἐξαλείψῃ αὐτόν ἐκ τοῦ μετώπου τῆς Γῆς. Ίδου, εἰς μίαν διάφορον περίπτωσιν, ὁ

μικρός καὶ ἀφανὴς γίνεται, διὰ τοῦ ἔργου του, Ἡρακλῆς καὶ ἐκκαθαρίζει τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου!

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σπόρος, πῶς κατώρθωσε νὰ ἀπαλλάξῃ ὀλόκληρον τὸν λαὸν ἀπὸ τὸ φάσμα τοῦ Κακοῦ καὶ Πονηροῦ; Ἴδου πῶς: Τοῦ ἐδόθη ἐκ τοῦ Πονηροῦ ἡ ὄθησις, ἥτις δὲν ἦτο ἄλλη ἀπὸ τὸν Ἄνεμον τοῦ Κυρίου.

Ὁ μικρὸς ἐκεῖνος θνητὸς ἔπραξε καλῶς;

Ἐάν εἰς τὴν ζωὴν του ἦτο ἀμεμπτος καὶ ἐφανατίσθη ἐναντίον τοῦ τυράννου, ἀπὸ ἐνδόμυχον ὄθησιν (Ἄνεμος τοῦ Κυρίου), τότε καλῶς ἔπραξεν. Ἡ τιμωρία του ὡς φονέως, δὲν ὑπάγεται εἰς τὰς κοινὰς τιμωρίας, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Γῆν, ὡς νέον πλάσμα τῆς Δημιουργίας. Διὰ τῆς χειρὸς του ἐνήργησεν ἡ Θεία Δικαιοσύνη. Διότι ἐν ἄτομον, δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποδουλώνῃ χιλιάδας πολιτῶν, ἵνα ἐκμηδενίσῃ αὐτοὺς κατ' ἀρέσκειαν τῆς βουλήσεώς του.

Εἶδομεν ὁμοῦ, ὅτι ὁ μικρὸς καὶ βρωμερὸς σκώληξ, ὅποῖον ὄλεθρον εἶναι εἰς θέσιν νὰ δημιουργήσῃ, πρὸς καταστροφὴν τῶν ὑγιῶν στοιχείων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ὡς ὁ σκώληξ, ἀναλογισθῆτε πόσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων μιμοῦνται αὐτὸν ἀσυνειδήτως, ὥστε νὰ μὴ καταδέχωνται τὴν παρομοίωσιν ταύτην, διότι κατώρθωσαν νὰ ἀνέλθουν εἰς ὑψηλὰς τῆς κοινωνίας θέσεις καὶ νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτὸν τῶν ὡς κορυφαίους πολίτας τῆς χώρας τῶν.

Ἴδου, πῶς ἡ ἀναρρίχσις εἰς τὰ ἐπίγεια ὕψη, ἔδωσε πτέρυγας εἰς τὸν ἐγωισμόν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄρπαγα, κακόβουλον, μισητὸν καὶ κακὸν δαίμονα τῶν συνανθρώπων του.

Ὁ μέγας οὗτος κίνδυνος προῆλθεν ἐκ τοῦ ταπεινοῦ καὶ ἀσημάντου ἀνθρωπίνου σκώληκος, ὅστις ἀνεπτύχθη καὶ ἔζησεν ἐντὸς τοῦ σκότους καὶ διὰ τοῦ σκότους, μέσῳ προσωπίδος τοῦ φωτός, ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ ζήσας ἐν τῷ σκότει δὲν δύναται νὰ ἔξῃ φῶς λευκόν, ἀλλὰ νὰ σκορπᾷ τὴν μέλαινάν του ἀκτίνα, ἐκεῖ ὅπου ἀνορθοῦται καὶ διαμαρτύρεται ἡ ἀλήθεια.

Ἐμίλησα διά τόν βορβορώδη σκώληκα, ὅστις, ὅταν φθάσῃ εἰς τό κέντρον τοῦ εὐόσμου τριανταφύλλου, καταστρέφει τήν ὠραιότητα αὐτοῦ καί τό καθιστᾶ ἀνιαρόν καί ἀηδές, διότι κατέφαγε τά ὠραιότερα πέταλα αὐτοῦ.

Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τόν ἀσήμαντον ἄνθρωπον - σκώληκα. Κατατρώγει τό εὐρωστον μέρος τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καί ἀντί νά ἀποδώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τό ὠραῖον, καλόν καί ἀγαθόν, καταπατᾶ τά ἱερά ταῦτα σύμβολα τῆς ζωῆς, πρὸς ἐκμηδένισιν τοῦ ὠραίου ἄνθους, διά νά καταστήσῃ αὐτό ἄχρηστον καί νά τό ὑποδουλώσῃ εἰς μεγαλύτερον σκώληκα, διά νά τοῦ ἀφαιρεθῇ καί αὐτή ἀκόμη ἢ ἐλευθερία τῆς σκέψεώς του.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ:

ΤΙ ΕΣΤΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ

Εἶναι ἡ Ἱστορία πράγματι βοηθός τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος; Καί εἰς τί δύναται νά βοηθήσῃ τόν ἄνθρωπον τῆς σκέψεως καί τοῦ στοχασμοῦ;

Ἡ Ἱστορία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἀναγκαία δι' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἐρευνοῦν τήν ἀλήθειαν, διότι ἐντός τοῦ ὄγκου τῆς, συνδέονται κατά τρόπον περίεργον ἡ ἀλήθεια καί τό ψεῦδος.

Ὁ μελετητής τῆς Ἱστορίας ὀφείλει νά ἔχῃ καθαράν τήν σκέψιν καί ἀγνήν τήν καρδίαν. Νά μελετᾷ τά κείμενα αὐτῆς καί ὕστερον νά στοχάζεται ποῖαι ἐννοιαί εἶναι ἀληθεῖς καί ποῖαι ψευδεῖς. Ὁ μελετητής τῆς Ἱστορίας δέν πρέπει νά ἐπαναπαύεται ἐπί τῆς ἐπισήμου Ἱστορίας, ἀλλά νά λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν του καί ἄλλα ἔργα διαφωτιστικά ἐπ' αὐτῆς, διά νά δυνηθῇ νά εἰσχωρήσῃ εἰς τό βάθος τῆς κάθε ἐννοίας τοῦ περιεχομένου τῆς.

Διά τοῦτο πολλοί ἐκ τῶν ἐρευνητῶν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀνατρέχουν εἰς διαφόρους ἐντοπίους καί ξένας πηγάς, συγκρίνοντες τάς γνώσεις τῶν Ἱστοριογράφων, διά

νά διακρίνουν τὰς διαφορὰς τῶν ἀπόψεων των καὶ διὰ τῆς θείας ἐμπνεύσεως συμπεραίνουν τὰς ἀληθεῖς καὶ τὰς ψευδεῖς, ἐκ συμφερόντων, σελίδας τοῦ ἱστορικοῦ περιεχομένου των.

Ἡ μέση ὁδός, εἰς τοὺς ἐρευνητὰς τῆς Ἱστορίας, εἶναι ἡ ὀρθότερα. Οὐδεμία Ἱστορία ἐγγράφη ποτέ ὡς εἶχεν. Αἱ γνώμαι πάντοτε διχάζονται, διότι ὁ εἷς ἀντιλαμβάνεται τὰ γεγονότα κατ' ἀρέσκειαν τῆς θελήσεώς του καὶ ὁ ἕτερος ἀντιλαμβάνεται τὰ γεγονότα κατὰ τὰ βαθύτερα αἷτια αὐτῶν.

Εἶναι πολὺ δύσκολον εἰς τὸν ἀμερόληπτον κριτὴν νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, διὰ νὰ μορφώσῃ εἰκόνα πραγματικὴν καὶ ἰσαξίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ του.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καλῆς θελήσεως, δέν πιστεύει εἰς τὴν Ἱστορίαν, ὡς αὕτη ἔχει, ἀλλὰ παραδέχεται αὐτήν, ὡς εἰκόνα πρὸς ἔρευναν.

Ἡ ἔννοια τῆς Ἱστορίας εἶναι χρήσιμος καὶ συνάμα βλαβερὰ. Διατί εἶναι χρήσιμος καὶ διατί βλαβερὰ, θά τό εἴπωμεν εἰς τὴν συνέχειαν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ἀδελφέ Θεουκιδίδη, εἶναι γνωστόν ὅτι σεῖς κατὰ τὴν ἔνσαρκον ζωὴν σας, ὑπήρξατε μέγας ἱστορικός, τοῦ ὁποίου τό ἔργον παγκοίνως ἔχει ἀναγνωρισθῆ. Ἡ Ἱστορία σας τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ἀπολύτως ἀκριβῆς καὶ καλῶς ἔχουσα, ἢ θά πρέπη νὰ ὑπαχθῆ καὶ αὕτη εἰς τὰ παρ' ὑμῶν τιθέμενα ἀνωτέρω γενικά πλαίσια τῆς Ἱστορίας;

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ: Ἡ Ἱστορία μου δέν ἔχει σχέσιν μέ τό κείμενον τοῦτο, διότι ἐκείνη ἐγγράφη ὅταν εὐρισκόμην ἐν τῇ Γῆ, καὶ τό κείμενον τοῦτο μεταδίδω ἐξ Οὐρανοῦ. Τά ὅσα ἐπακολουθήσουν, εἶναι γνώσεις ἐκπορευόμεναι ἐκ τῆς Θείας Πηγῆς.

Ἡ ἀφθαρτος Γνώσις, δέν ἔχει σχέσιν μέ τὴν φθαρτὴν τοιαύτην.

Ὁ σπουδαστής τῆς Ἱστορίας, μανθάνει ἐξ αὐτῆς τά ἦθη, τά ἔθιμα καί τόν τρόπον τῆς ζωῆς τῶν διαφόρων λαῶν καί τῶν συστημάτων αὐτῶν ἐπί τῆς διακυβερνήσεώς των. Κρίνει τά πάντα, συσχετίζει αὐτά μέ ἄλλους λαούς, ἐμβαθύνει εἰς τά ἀφανῆ νοήματα τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἐποχῶν ἐκείνων καί ὕστερον ἀποφαίνεται, δίδων μίαν ἀμυδράν ἰδέαν τῆς Ἱστορίας των.

Ἐπὶ τῆς λαοί μέ σχετικῶς ἀνεπτυγμένον πολιτισμόν. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ ὁ μελετητής ἐξετάζει τό ποιόν του, δηλαδή τί ἀπέδωκεν ὁ πολιτισμός οὗτος εἰς τοὺς πολίτας του καί οὕτω, ἐξετάζων τὰς συνθήκας τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ζητεῖ σημεῖον τι ἐπί τοῦ ὁποίου νά δυνηθῆ νά ἐφαρμόσῃ ὅ,τι τό καλόν ἦντλησεν ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης, τήν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς πολιτισμένην.

Ἡ Ἱστορία καταγράφει καί τά σφάλματα τῶν ἰθυνόντων μιᾶς χώρας, ὥστε νά μᾶς ὑπενθυμίξῃ, ὅτι, προτοῦ προβῶμεν εἰς τι, ὀφείλομεν νά συμβουλευόμεθα τήν Ἱστορίαν, διότι τά πάντα ἐν τῷ κόσμῳ σας ἐπαναλαμβάνονται, ἵνα ἀποφύγετε εἰς τό μέλλον μίαν θλιβεράν κατάστασιν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ καί τοῦ κακοῦ σχολιαστοῦ τῆς Ἱστορίας.

Ἡ Ἱστορία δέν γράφεται τήν ἐπομένην τῆς ζωῆς σας ἡμέραν, ἀλλά κατόπιν πολλοῦ χρόνου, ὥστε τά πνεύματα, τά ἀσχολούμενα μέ αὐτήν, νά εἶναι ἐλεύθερα εἰς τήν κρίσιν των καί ἀμερόληπτα.

Ἐκ τῆς Ἱστορίας δύνασθε νά ἀντλήσετε σελίδας τῶν καλῶς κεμένων, ὥστε νά φέρετε αὐτάς εἰς τό φῶς πρός μίμησιν καί οὐχί νά συγχίζετε αὐτήν δι' ὑποκειμενικῶν σας ἀντιλήψεων, μέ σοφιστικές παρερμηνείας, πρός βλάβην ἀνεπανόρθωτον τῶν ὄντοτήτων.

Ἡ κακή πλευρά τῆς Ἱστορίας δέν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ὑπάρχουν ὅμως μελετηταί μέ κακὴν θέλησιν καί ἀσχολοῦνται μόνον μέ τήν πλευράν ταύτην, ὥστε νά συσκοτίζουν τό πνεῦμα καί νά φανατίζουν τόν λαόν ὑπέρ μιᾶς ἰδέας, τήν ὁποίαν ποτέ των δέν ἠσπίασθησαν ὡς εὐεργέτιδα τῶν πολλῶν. Εἶναι λυπηρόν νά βλέπη τις τήν διαστρέβλωσιν τῶν

ιστορικῶν κειμένων εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Ὑφηλίου καὶ πρὸ παντός εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διοικοῦν μέ πνεῦμα ποιηρόν καὶ ἀνάξιον τοῦ ὀνόματος «ἄνθρωπος».

Ἐκ τῆς Ἱστορίας νά ἀντλήτε μόνον τὸν πολιτισμόν, διότι τὰ πρόσωπα ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Ἐγκαταλείπουν καλὰς ἢ κακὰς ἀναμνήσεις· ὁ πολιτισμὸς ὅμως παραμένει ὡς ἀκτίς φωτός εἰς τὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας καὶ ἐκ τῆς ἀκτίνος ταύτης, ἔστω καὶ ἂν παρήλθον αἰῶνες, ἀνατρέχουμεν διὰ νά ἀναζητήσωμεν τὸ φῶς ἐκεῖνο, τοῦ ὁποίου καὶ σήμερον ἔχομεν ἀνάγκην. Διότι τὸ φῶς τοῦ πολιτισμοῦ οὐδέποτε σβύνει, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐκτυφλοῦται διὰ τῆς κακῆς του γνώσεως καὶ δέν τὸ ἀντιλαμβάνεται, ὅτι τοῦτο εἶναι ἄσβεστον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐπῆρξαν πολλοὶ πολιτισμοί, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἰς τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς, ἀλλ' ἄγνωστοι εἰς ὑμᾶς. Εἷς ἐκ τῶν πολιτισμῶν αὐτῶν ἦτο καὶ τῆς ἠπειροῦ Ληξουρίας, ἐν τῷ Εἰρηνικῷ Ὀκεανῷ. Κατεποντίσθη πρὸ τῆς Ἀτλαντίδος. Θά εἶχε ἡ Ἱστορία νά ἀναφέρῃ πολλά περὶ αὐτοῦ. Δυστυχῶς, ὅταν μία ἠπειρος φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ἐγωισμόν λησμονεῖ ποῖος ἦτο ὁ Φωτοδότης του καὶ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐπαφίεται εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὡς θεῖον σκεῦος μιᾶς ἀγνώστου, ἢ καὶ μὴ, δυνάμεως, ἢ ὁποία εἶναι τυφλή.

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ληξουρίας ἐλοξοδρόμησαν καὶ ἡ ἐσφαλμένη αὐτῆ ὁδὸς ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸ ἀδιέξοδον. Δηλαδή, ἠμάρτησαν εἰς βάρος τῶν ἀδελφῶν των, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τῆς οἰκτρᾶς των θέσεως ἐναντι τῶν ὀλίγων, διεστρεβλώθησαν. Καὶ τότε ὁ Κύριος ἀπεφάσισεν ὅπως καταποντίσῃ τὴν ἠπειρον ἐκείνην, τῆς ὁποίας μόνον ἀπὸ μνήμης διεσώθη τὸ ὄνομα καὶ οὐχί ὁ πολιτισμὸς αὐτῆς.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τῆς μακρυνῆς εἰς αἰῶνας ἐποχῆς, εἰς τὰ πρῶτα ἔτη τῆς δημιουργίας των, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα τοῦ πολιτισμοῦ εἰς σημεῖον ἀφάνταστον διὰ τὴν σημερινήν σας ἐποχὴν.

Εἶπομεν, ὅμως, ὅτι ὅταν ἡ πρόοδος (ἐννοῶ τὴν τεχνικήν) ὑπερβῆ τὸ ὄριον τῆς ἀνθρωπίνου διανοήσεως, ὁ ἀνθρώπος, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, ποτίζει τὸ δένδρον τοῦ ἐγωισμοῦ του καὶ οὕτω καταστρέφει πᾶν τὸ ἀγνόν καὶ λαμπρόν ἐντὸς αὐτοῦ, ἦτοι τοῦ πνεύματός του.

Εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς θά εὑρετε, ἐν ὀλίγοις, τὴν ἀπολεσθεῖσαν Ληξουρίαν. Ἡ Ἁγία ὅμως Γραφή δέν ἀναφέρει πολλά διὰ τὴν ἡπειρον ταύτην. Ἐάν ὁ Κύριος ἐπιτρέψῃ, τότε εἰς ἐκ τῶν Ἀρχηγῶν Διδασκάλων θά σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῆς ἐκτενῶς, διὰ νὰ μάθετε τί εἶδους πολιτισμός ὑπῆρξεν εἰς τὰ σκοτεινά ἐκεῖνα ἔτη τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς

Ἄρα, ἡ πρόοδος δέν εἶναι μόνον τῶν μεταγενεστέρων κρατῶν δείγμα, ἀλλὰ ὑφίστατο εἰς ἀγνώστους χρόνους. Δέν ἀναφέρω εἰς ποίους χρόνους κατεποντίσθη ἡ ἡπειρος αὕτη, ἀλλ' ὅταν εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς προόδου της, τοῦτο συνέβη πρό 60.000 ἐτῶν. Τότε εἰς τὰς ἄλλας ἡπείρους, αἱ ὁποῖαι ἐκατοικοῦντο ἐξ ἐλαχίστων ἀνθρώπων, δέν ὑπῆρχε μέσον ἐπικοινωνίας, οὔτε ἐγνώριζον τὸν τροχόν.

Ὁ τροχός, διὰ πρώτην φοράν, ἐφευρέθη ἀπὸ τοὺς Ἄτλαντας. Τότε, θά εἶπητε, πῶς οἱ Ληξούριοι μετέφερον τὰ ἐμπορεύματά των ἀπὸ τὸ ἐν σημεῖον εἰς τὸ ἄλλο;

Ὅταν σᾶς ἐξηγήσῃ ἐκεῖνος, ὅστις θά ἀναλάβῃ τὴν ἐξιστορήσιν τῆς Ληξουρίας, θά σᾶς τὸ εἶπῃ καὶ θά ἀπορήσετε πῶς εἰς ἐκείνους τοὺς χρόνους ἦσαν τόσον προοδευμένοι οἱ ἀνθρώποι τῆς μετέπειτα κακῆς πίστεως. Ἀλλὰ εἰς τί θά σᾶς χρησιμεύσουν τὰ ὅσα ἀναφέρω;

Θά σᾶς χρησιμεύσουν εἰς τὴν πάταξιν τοῦ ἐγωισμοῦ.

Σήμερον ὁ ἱστορικός πολιτισμός τῶν ἀνθρώπων βαδίζει εἰς τὰ ἴχνη ἐκείνων τῶν παλαιῶν. Διὰ τοῦτο προειδοποιῶ ἐγκαίρως, ἵνα μὴ καὶ σεῖς μίαν ἡμέραν συντομεύσητε τὴν καταστροφὴν, οὐχὶ τῆς ἡπείρου εἰς ἣν κατοικεῖτε, ἀλλὰ τοῦ πλανήτου σας.

Ἔδωσα ἀμυδροτάτην ιδέαν περὶ μιᾶς ἡπείρου, τῆς

ὅποιας ὁ πολιτισμός ὑπῆρξεν ἄγνωστος, διότι οὐδεὶς των ἠδυνήθη νά σωθῆ.

Ἐάν, εἰς ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ὑπῆρχον καὶ ἄλλαι ἡπειροὶ μέ πολιτισμόν ἰσάξιον τῆς Ληξουρίας, τότε θά ἐσώζοντο πολλοὶ ἐκ τῶν πολιτῶν της καὶ θά ἐμάνθανον, ὅποια ἦτο ἡ ἡπειρος αὕτη.

Πλὴν αὐτῆς, ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι πολιτισμοί, κατὰ πολὺ κατώτεροι αὐτῆς. Δυστυχῶς ὁμοῦ ἐξηλείφθησαν ἐντελῶς καὶ ἠγνοήθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὥστε σήμερον νά ἀγνοῆτε ποῖοι ἦσαν οἱ λαοὶ οὗτοι καὶ εἰς ποῖον βαθμόν ἐφθασεν ὁ πολιτισμός των.

Πάντα ταῦτα τὰ ἀναφέρω, διὰ νά ἀποδείξω ὅτι ὁ πολιτισμός ἐνός ἔθνους δέν εἶναι ἡ ἱστορικὴ γενεαλογία τῶν Ἀρχόντων, ἀλλὰ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν πολιτῶν. Πῶς ἐσκέπτοντο καὶ κατὰ ποῖον τρόπον ἐνήργουν ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ ἐσωτερικοῦ των κόσμου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ των ὡσαύτως.

Τὴν πρόοδον τῶν λαῶν θά ἐξετάσετε, καὶ οὐχὶ τῶν μεμονωμένων ἀτόμων. Ἐάν μεταξύ τῶν πολλῶν ὑπῆρχον ἄτομα τὰ ὅποια ὑπερεῖχον εἰς τό πνεῦμα καὶ τὴν ἐσωτέραν διδασκαλίαν τοῦ ἑαυτοῦ των, ἐξ αὐτῶν τῶν ἀτόμων δέν προκύπτει πρόοδος, διότι παρεμβαίνει ἐν εἶδος ἐγωισμοῦ, ὡς ἦσαν τό πάλαι οἱ μανδαρίνοι. Ναὶ μὲν ἐγνώριζον πολλὰ, μόνον ὁμοῦ διὰ τὸν ἑαυτὸν των. Οὐδεμίαν προσπάθειαν κατέβαλον διὰ τοὺς συνανθρώπους των, ὥστε ἡ πνευματικὴ πρόοδος νά γίνῃ κτῆμα τῶν πολλῶν. Ἐάν τοῦτο ἐγένετο, δέν θά ὑπῆρχον δοῦλοι, διὰ νά τοὺς ὑπηρετοῦν. Εἰς τί τότε ἐχρησίμευσεν ἡ πρόοδος των; Ἀπεναντίας κατέστρεψεν ἐκεῖνο, τό ὅποῖον εἶχον διὰ κόπου καὶ μόχθου κερδίσει.

Δέν λέγω, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τῆς σοφίας ἐφθασαν εἰς τό ἀπόγειον τῆς γνώσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θά εἶχον ἐπαφήν μετὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ἔχουν τοιαύτην ἐπαφήν, δέν εἶναι ἐγωισταί, οὔτε φαυλοκράται, ἀλλ' ἐνεργοῦν ὡς θεῖα πλάσματα τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Τοιοῦτοι, ὡς οἱ μανδαρίνοι, ὑπῆρξαν καὶ οἱ σοφοὶ τῶν

Ἰνδιῶν, οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι τῆς σοφίας. Διὰ τοῦτο, ναί μὲν ἔφθασαν εἰς τό σημεῖον νά θαυματουργοῦν, ἀλλά πολ-
λαὶ ἀπόψεις των εἶναι τελείως ἐσφαλμέναι.

Οἱ νεώτεροι ἐξ αὐτῶν ἠλλαξαν τακτικὴν καὶ ἐργάζον-
ται ἀνθρωπίνως. Δηλαδή, φωτίζουν τόν κόσμον τῆς ἀγνοί-
ας καὶ διανοίγουν ὁδόν ἐλευθέραν, πρὸς τὴν ἐξύψωσιν τῆς
ψυχῆς, μέ μέσα ἴσως ἀρκετά δύσκολα, ἀλλά πάντως ἀρε-
στά δι' ἐκεῖνον, ὅστις θά ἀποφασίσῃ νά ὀδηγήσῃ τόν ἑαυ-
τόν του εἰς ὑψηλότερα στάδια τῆς καθαρᾶς γνώσεως.

Αὐτὴν ταύτην ἀκριβῶς τὴν ἔλλειψιν ἔρχεται νά συμ-
πληρώσῃ, κατὰ θεῖαν ἐπιταγὴν, τό Φῶς τῆς Ἀληθείας.

Ὡς εἶπον, ἀγαπητοί μου, ὁ σκοπὸς τῆς Ἱστορίας δέν εἶ-
ναι νά ὀραματιζώμεθα τὰς εἰκόνας τοῦ παρελθόντος, ἀλ-
λά ἐν αὐταῖς νά διαχωρίζωμεν τὰ ὀρθὰ ἀπὸ τὰ ἐσφαλμένα.
Καὶ τὰ μὲν ὀρθὰ νά πράττωμεν, τὰ δέ ἐσφαλμένα νά δι-
ορθώνωμεν, οὕτως ὥστε νά μὴ περιπίπτωμεν εἰς τὰ αὐτὰ
σφάλματα τοῦ παρελθόντος.

Δυστυχῶς, οἱ ἄνθρωποι ποτέ δέν ἐπωφελήθησαν ἀπὸ
τὴν Ἱστορίαν. Αἰωνίως ὑποπίπτουν εἰς τὰ αὐτὰ καὶ μά-
λιστα χεῖριστα σφάλματα τῆς ἀνθρωπίνου νοοτροπίας.
Ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν δύνασθε νά ἀντλήσετε θησαυρούς. Ἄλλ'
ὑμεῖς ἀντλήτε ἀπὸ τὰ ἔλη, τό ἀδιέξοδον εἰς τὰς ὑποθέσεις
τῆς ἱστορικῆς σας ἐποχῆς.

Εἰς τί σὰς χρησιμεύει ἡ Ἱστορία, ὅταν δι' αὐτῆς ἐξά-
πτετε τό πνεῦμα ἐναντίον τῶν βαρβάρων λαῶν; Ἐνῶ ἔπρε-
πε νά ἀποκτήσετε ἀνάλογον δύναμιν, πρὸς ἐξουδετέρωσιν
τοῦ βαρβαρισμοῦ των καὶ νά ἔλξετε τοὺς βαρβάρους, διὰ
τῆς ἔλξεως τοῦ λόγου, εἰς τὰ πεδία τῆς εἰρηνεύσεως καὶ
τῆς καθαρᾶς φωτίσεως. Οὕτω θά ἀποκτούσατε ἀδελφούς,
ἴσως πολὺ ἀνωτέρους τῶν πέριξ ὑμῶν.

Προσέξατε τὴν Ἱστορίαν! Εἶναι ἀπαραίτητος, δι' ὅσους
ἐμβαθύνουν εἰς τὴν ἀνθρώπινον ζωὴν. Δι' ὅσους ὁμως εἶ-
ναι φωτεινὸν ἐπίγειον φῶς, πρὸς διεκδίκησιν καὶ ἀδικίαν,
ἡ Ἱστορία εἶναι τότε βλαβερὰ. Βαίνει ἀντιθέτως πρὸς τοὺς

λόγους καί τās ὑποδείξεις τοῦ Κυρίου.

Ἔχετε νοῦν ὑγιῆ. Σκεφθῆτε, κρίνατε καί ὑστερον ἀποφασίσατε. Εἶδ' ἄλλως, ὠθεῖτε τοὺς ἀδελφούς σας πρὸς τὴν μνησικακίαν, ἐκδίκησιν καί ἀνομίαν. Ἐξ αὐτῶν πηγάζει καί ἡ διαφθορά τοῦ πνεύματος καί τοῦ σώματος, ἡ ὁποία μεταβάλλεται εἰς πάθος, ἀσθένειαν, καί οὕτω παγιδεύεσθε ἀπὸ τόν Πονηρόν καί δέν δύνασθε νά ἐκφύγετε ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς του.

Εἶδομεν ὁποῖος εἶναι ὁ ρόλος τῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει εἰς τό ἀνθρώπινον γένος τās καλās καί τās κακάς εἰκόνας τῶν διαφόρων ἐποχῶν.

Ἡ Ἱστορία δέν περιγράφει μόνον τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καί τό ψεῦδος. Διότι ὁ κάθε ἱστοριογράφος, κατὰ τὴν ἀντίληψίν του, ἐκθέτει τās εἰκόνας τῆς ἀρεσκείας του. Τοῦτου ἔνεκεν, ὁ ἀμερόληπτος κριτῆς ὀφείλει νά ἐξιχνιάσῃ τās ἱστορικὰς ἐννοίας, τῶν ὁποίων τὰ αἷτια εἶναι ὅλως διόλου διάφορα ἀπὸ τὰ περιγραφέντα. Δηλαδή, νά εἰσδύσῃ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ κινήματος μᾶς ἐποχῆς, ἡ ὁποία ἔχει σχέσιν μέ τόν προορισμόν τῆς ὀλότητος.

Παρακαλῶ, μὴ συγχέετε τās λέξεις, ὅταν λέγω «κίνημα». Ὅταν βαίνατε πρὸς τὴν πρόοδον ἢ τὴν ὀπισθοδρομήσιν, δέν εἶναι τοῦτο κίνημα; Ὅλη ἡ Φύσις κινεῖται. Προοδεύει ἢ ὀπισθοδρομεῖ, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους σεῖς, ὡς ἀνθρωποὶ τῆς ἀπλῆς σκέψεως, δέν εἴσθε εἰς θέσιν νά γνωρίζετε.

Ἡ Ἱστορία ἔχει καί τὰ ἀπόκρυφα αὐτῆς, τὰ ὁποία γνωρίζουν μόνον ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διευθύνουν τās τύχας τῶν λαῶν. Γνωρίζουν τὰ ἀπόκρυφα, ἀλλὰ δέν γνωρίζουν τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Πολλάκις, γίνονται αἷτιοι οὗτοι τῆς καταστροφῆς τοῦ λαοῦ των.

Ὅφείλετε, ὡς ἀνθρωποὶ τῆς γνώσεως, νά εἴσθε μετριόφρονες καί ὅταν ἐγκύπτετε εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἱστορίας, νά μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ αὐτήν, ἀναζητοῦντες τὰ βαθύτε-

ρα αίτια καί τόν τρόπον νά έξουδετερώσετε τά κακῶς κείμενα.

Βεβαίως, ἡ Ἱστορία εἶναι εἰς ἀντανεκλαστικός καθρέπτης τῶν προηγουμένων ἐποχῶν καί τῆς ζωῆς, ἐν γένει, τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ αὐτῆς δύνασθε νά ἀντλήσετε τό καλόν καί νά πατάξετε τό κακόν. Καί οὐχί νά συνυφαίνωνται τά δύο ταῦτα. Ἡ συνύπαρξις λαμβάνει χώραν τότε μόνον, ὅταν καί τά δύο μέρη ἐπιδιώκουν τό καλόν ἢ τό κακόν. Δέν δύναται νά γίνη σμίξις τοῦ πυρός μετά τοῦ ὕδατος, ἀλλά ὕδωρ μετά ὕδατος διαφόρων στοιχείων, ὡς καί πῦρ μετ' ἄλλης πυρᾶς. Συνύπαρξις, ὡς σήμερον ἀναφέρεται, δέν εἶναι δυνατή. Ὑπάρχει ἐμπαιγμός.

Ἡ Ἱστορία ὑπενθυμίζει, εἰς τήν ἀνατομίαν τῆς, τό ἀνθρώπινον σῶμα. Τί γνωρίζετε περί τοῦ ἀνθρώπου; Ἐλάχιστα! Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν Ἱστορίαν, παρ' ὅτι ἔχετε τήν γνώμην ὅτι κατέχετε αὐτήν.

Εὐχομαι, ὡς Πνεῦμα, νά φωτισθῇ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἵνα τό σῶμα εὐρῇ τήν πλήρη ὑγείαν αὐτοῦ.

ΜΩΥΣΕΩΣ:

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Ταύτην θά διαιρέσω εἰς τρία κύρια σημεῖα:

- A) Κάθαρσις τῆς ψυχῆς.
- B) Ἰκανοποίησις τῆς συνειδήσεως.
- Γ) Τύψις τῶν σφαλμάτων μας.

Τά τρία ταῦτα σημεῖα θά ἀναπτύξω ἐν συνεχείᾳ, ἵνα ἀποδείξω ποία εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐξομολογήσεως. Οὐχί εἰς τόν ἑαυτόν σας, ἀλλά εἰς ἄτομα τά ὅποια εἶναι εὐνόληπτα καί ἄξια ἐμπιστοσύνης νά ἐκμυστηρεύεταιί τις.

Μή νομίζετε, ὅτι ὁ κάθε ἄνθρωπος εἶναι εἰς θέσιν νά ἀντιλαμβάνεται τό μυστήριον πού κρύπτει εἰς τήν ψυχὴν του ὁ ἀδελφός του. Κάποτε οἱ ἱερωμένοι ἦσαν τά κατάλληλα πρόσωπα, διὰ νά ἐκμυστηρεύεταιί τις τά ἐνδόμυχα τῆς ψυχῆς του (ὅταν ὀμιλῶ περὶ «ψυχῆς» θά ἐννοῆτε ὅτι ἀναφέρομαι εἰς τόν ἐσῶτερόν σας κόσμον).

Οἱ ἱερωμένοι κατεχράσθησαν τῆς ἱεραῆς ταύτης ἐξομολογήσεως καί ἐπωφελήθησαν εἰς ὅ,τι συνέφερον εἰς αὐτούς.

Ἡ ἐξομολόγησις δυνατὸν νά γίνεται καί εἰς ἄτομον, τό ὅποιον χαίρει ἄκρας ἐμπιστοσύνης καί ἀγάπης τῶν ἀδελ-

φῶν του. Ὄταν ὁ εἷς ἐκμυστηρευθῇ τό βάρος τῆς ὄντο-
τός του εἰς ἀδελφόν, τό βάρος τοῦτο μετατρέπεται εἰς τό
ἥμισυ.

ΚΑΘΑΡΣΙΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Θά ἐρωτήσετε: Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ ψυχή νά ὑπόκειται
εἰς ἀποκάθαρσιν, ἀφοῦ αὕτη εἶναι ἀκτίς τοῦ Θείου;

Ἐξηγῶ: Ἡ ψυχή δέν ἔχει ἀνάγκη ἀποκαθάρασεως. Ἄλ-
λά τί γίνεται; Πέριξ αὐτῆς πιέζεται ἀπό τό πνεῦμα καί τοῦ-
το δέν ἀφήνει νά ἀναπτυχθῇ τό σθένος τῆς ψυχῆς. Ἡ ψυχή,
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, παραμένει στάσιμος.

Ὄταν, ἀδελφοί μου, ἐν μέρος τοῦ σώματός σας πάσχη,
διότι δέν λειτουργεῖ καλῶς ὁ πνεῦμων ἢ ἄλλο σημεῖον τοῦ
ὀργανισμοῦ σας, δέν ἔπεται ὅτι τό σημεῖον τοῦτο εἶναι
ἀσθενικόν, ἀλλά κάτι περιέσφιξεν αὐτό, ὥστε νά μή δύνα-
ται νά λειτουργήσῃ κανονικῶς. Ἄλλ' ἐσεῖς πάσχετε ἀπό τό
νεφρόν ἢ πνεύμονα, χωρίς νά ἀντιληφθῆτε ὅτι κάτι ἄλλο
εἶναι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐπηρέασεν τήν ὁμαλήν λειτουργίαν
τῶν σημείων τούτων τοῦ ὀργανισμοῦ σας.

Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν ψυχῆν, ἡ ὁποία δέν δύνα-
ται, ὑπό τήν πίεσιν τοῦ πνεύματος, νά ἀναλάβῃ πρωτοβου-
λίαν καί δυνατόν (κακῶς βεβαίως) νά ὀνομάσετε τόν ἄν-
θρωπον τοῦτον, ὅστις ἔχει μικράν ψυχῆν, «ἀπάνθρωπον»
καί «κακῆς ψυχῆς» ὄντοτητα. Εἶναι λανθασμένη ἡ κατη-
γορία αὕτη. Λέγεται ὁμως συχνάκις ἀπό ἄγνοιαν.

Οὐδέποτε ἡ ψυχή εἶναι πταικτικῆς τῆς κακῆς πράξεως.
Διότι, αὕτη αὕτη γίνεται εἰς τούς Οὐρανοῦς ὁ αὐστηρός
κριτής τῆς ὄντοτητος. Αὕτη καταδικάζει ἢ ἀμείβει τό πνεῦ-
μα. Εἶναι ἄφρονος, ἀλλά εὐγλωττος.

Πῶς εἶπατε; Δέν ἐννοήσατε τήν φράσιν; Ἐπαναλαμβάνω.
Ἡ ψυχή δέν ὀμιλεῖ. Δίδει τήν κίνησιν τῆς ζωῆς εἰς τόν
γήινον καί εἰς τόν Οὐράνιον Κόσμον. Τό τί θέλει νά εἶπῃ, τό
δαισθάνεσθε διά μέσου τοῦ πνεύματος, διότι εἶναι θεότης.
Τόν Θεόν δέν τόν βλέπετε, οὔτε ἀκοῦτε τήν φωνήν του. Καί

ὁμως τόν βλέπετε καί τόν ἀκοῦτε διά μέσου τῆς διαισθήσεως. Τό αὐτό συμβαίνει, ἀδελφοί μου, καί μέ τήν ψυχήν. Μή τήν ὑβρίζετε, μή τήν κακολογεῖτε. Εἶναι ὁ πρῶτος σας θεός. Πάντα ταῦτα δέν τά ἐγνώριζα, ὅταν εὐρισκόμην εἰς τήν ζωήν. Ἐπωφεληθῆτε τουλάχιστον σεῖς ἀπό ἐμέ.

Μή τοποθετοῦν, οἱ ἀνόητοι ἐκ τῶν ἐπιστημόνων, τήν ψυχήν εἰς σημεῖον, τό ὁποῖον ἀγνοοῦν. Ἡ ψυχή εἶναι ἡ λεγομένη «πράνα» συνδεδεμένη μέ τό πνεῦμα. Καί ἂν σεῖς ζητεῖτε διά τῆς εἰσπνοῆς σας νά ἀποκτήσετε περισσότεραν πράνα ἢ σθένος ψυχικόν, τοῦτο λαμβάνετε ἀπό τās ἀποθήκας τοῦ Θείου. Ἐξηγῶ σημεῖα, τά ὁποῖα μέχρι στιγμῆς οὐδεῖς σας ἐγνώρισεν εἰς τόν κόσμον τῆς ὕλης.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Τās περισσότερας φορές ὁ ἄνθρωπος δέν ἀπολαμβάνει τήν ἱκανοποίησιν τῆς συνειδήσεώς του, διότι ἐκτρέπεται ἀπό τά ἱερά αὐτοῦ καθήκοντα. Καί τό βάρος τοῦτο αὐξάνεται καθημερινῶς, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τό ἀδιέξοδον, ὅποτε πλήττει χωρίς αἰτίαν. Καί ὁ ἄφρων δέν σκέπτεται τό τί ἔχει πράξει, διά νά συσσωρευθοῦν τόσα βάρη ἐπί τῆς συνειδήσεώς του.

Ἐάν ὁμως ὁ ἀπλός καί ἀγαθός ἄνθρωπος προσέχει καί δέν παλινδρομεῖ, ἀλλά πράττει κατά τās δυνάμεις του ὅ,τι τό καλόν δύναται, ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει τήν συνείδησιν του ἐλαφράν καί ἀπολαμβάνει τήν ἀνείπωτον χαράν τοῦ Κυρίου, χωρίς νά ὑπάρχῃ λόγος νά ἱκανοποιεῖται τόσον. Καί ὁμως, ὁ λόγος εἶναι τό ὅτι ἡδυνήθη νά ἱκανοποιήσῃ τήν συνείδησιν του, διά τῶν καλῶν του ἔργων. Ὅταν εἷς τοιοῦτος ἄνθρωπος συσσωρεύσῃ ἐντός του τās ἱκανοποιήσεις τῆς ψυχικῆς του χαράς, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀπερχόμενος τῆς Γῆς καί ἐμφανιζόμενος εἰς τόν Οὐρανόν, ἀποκτᾷ φῶς ὑπέρτερον καί θέσιν λαμπράν ἐν τῷ Βασιλείῳ τοῦ Κυρίου. Εἶναι μέγα προσόν εἰς τόν ἄνθρωπον νά ἱκανοποιήσῃ τήν συνείδησιν του.

Ἐρωτήσατε τοὺς ἔχοντας ἄφθονα πλοῦτη, μέγαρα καὶ πάντα τὰ ἀγαθὰ, ἐάν εἶναι ἱκανοποιημένοι οὐχὶ ἀπὸ τοῦ πνεῦμα των, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συνείδησίν των, διὰ νὰ ἴδῃτε τί θὰ ἀπαντήσουν. Πρῶτον, οὗτοι δὲν γνωρίζουν ἐάν ἔχουν ἢ ὄχι συνείδησιν, διότι αὕτη περιεβλήθη ἀπὸ τὴν σκωρίαν τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ τῆς ἀπάτης. Διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν εἰς ποίαν θέσιν εὐρίσκονται ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης, πρέπει νὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ κάτι ποῦ δὲν ἀνέμενον. Καὶ πάλιν εἶναι δύσκολον νὰ τοὺς ἀποσπᾶσῃ τις ἐκ τῆς προσφιλοῦς των ὕλης, ποῦ τόσον τοὺς καθυπέταξε διὰ τῆς ἔλξεώς της. Οἱ τοιοῦτοι θὰ ἐπανέλθουν πολλὰς φορές εἰς τὴν Γῆν, διὰ νὰ ἀποπλύνουν τὰ ἀνομήματά των καὶ εἰσέλθουν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοῦ φωτός τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ἀγαπητοί μου, ὁμιλῶ, ὡς βλέπετε, ἐκ πείρας οὐχὶ ἀνθρωπίνης, ἀλλὰ Οὐρανίας. Καὶ τοῦτο ἔχει σχέσιν δι' ἐσᾶς τοὺς νεοφωτίστους ἀδελφούς μου. Ἀποτείνομαι εἰς ὅλους καὶ οὐχὶ εἰς ὀλίγα τινὰ ἄτομα, τὰ ὅποια εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν τί ἐστὶ Πνευματικός Κόσμος.

Ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ βαρόμετρον τῆς ὄντοότητός του. Ὅσοι δὲν δύνανται νὰ συμβουλευθοῦν τὸ βαρόμετρόν των, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἀπώλεσαν τὸν προσανατολισμόν των καὶ δὲν ἔχουν βαρόμετρον, ἀλλὰ τυφλὸν ὀδηγόν, ὅστις τοὺς ὀδηγεῖ πρὸς τὸ βάραθρον καὶ τὰς θυέλλας. Ἀλλοίμονον, ἐάν τις ἐξ ὑμῶν εὐρεθῇ ἐντὸς τῆς σφοδρᾶς καὶ ἀνοικτίρμονος θυέλλης! Ὑπογράφει τὴν καταδίκην του καὶ τίς γνωρίζει πότε θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν χαρμόσυνον αὐγὴν τῆς ὠραιότητος καὶ προσφιλεστάτης Ἀγάπης.

Ἡ ΤΥΨΙΣ ΤΩΝ ΣΦΑΛΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Ὅταν, ἀδελφοί μου, λέγω, «ἡ τύψις τῶν σφαλμάτων μας», ἐννοῶ καὶ τὸν ἑαυτὸν μου, διότι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀναμάρτητος. Καὶ ἐγώ, ὡς ἄνθρωπος, ἐπαρουσιάσθην καὶ ἐνήργησα κατὰ τὰς Βουλήσεις τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τοῦ Θεοῦ. Ὡς ἐλεύθερον πνεῦμα, εἶχον τὸν ἀνθρώπι-

νον ἐγωισμόν καί τοῦτο ἔβλαψε πολύ τήν ὄντοτήτά μου, ὥστε ἐπί αἰῶνας, λόγω τῆς θέσεώς μου ἐν τῇ Γῆ, ἐπλήρωσα ἀκριβῶς τά σφάλματα τῆς ζωῆς μου.

Ὡς ἀντιλαμβάνεσθε, ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως εἶναι ὁ αὐστηρότερος κριτής τῆς ὄντοτήτός μας. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχη συνείδησιν, ἦτοι τό πνεῦμα τοῦ εἶναι τόσον ἰσχυρόν, ὥστε νά καλύπτῃ, διά τῶν σοφισμάτων, τās ἐσφαλμένες πράξεις του, δέν ἔπεται ὅτι δέν ἔχει συνείδησιν, ἀλλ' αὕτη παραμένει ναρκωμένη ἀπό τήν ἐπιβολήν τοῦ πνεύματος.

Μόλις ὁμως ἡ ὄντοτης ἀποχωρισθῆ ἀπό τό ὑλικόν της περίβλημα, αὐτομάτως ἡ συνείδησις λαμβάνει σάρκας καί ὁσῶ, ἦτοι κυβερνᾷ τήν ὄντοτητα. Καί τότε αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως γίνονται ἀφόρητοι, ὥστε ἡ ἰδία ἡ ὄντοτης νά ἐπικαλῆται τήν Θεῖαν Πρόνοιαν, ὅπως τιμωρηθῆ, διά νά καταβάλλῃ τήν κακίαν τοῦ πνεύματος ἐπιβλητικότητα καί οὕτω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ ὄντοτης, διά μέσου τῆς πίεσεως, ἐξιλεῶται κατὰ ἓν ποσοστόν. Καί ἐάν ἡ ὄντοτης αὕτη ἦτο ἐν τῇ Γῆ ἀσήμαντος, ὡς πρὸς τās πράξεις τοῦ καλοῦ, τότε ἀσυζητητεῖ θά ἐπανέλθῃ εἰς τήν Γῆν, διά τῆς μετενσαρκώσεως, διά νά ἐλεγχθῆ ἀπό τόν Οὐρανόν, ἐάν πράγματι εἰργάσθῃ ὑπέρ τῆς ἀνυψώσεως της εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Εἶναι, ἀδελφοί μου, προτιμότερον, διά τῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως, νά ἐξιλεώσετε τά σφάλματά σας ἐν τῇ Γῆ καί οὐχί ἐν τῷ Οὐρανῷ.

Ὅταν αἰσθάνεσθε ὅτι κάτι σᾶς βαρύνει τήν ψυχήν, τότε ἐκλέξατε τόν κατάλληλον ἐκμυστηρευτήν. Καί οὗτος, ἐάν εἶναι πράγματι ὡς τόν ἐξελέξατε, τίμιος καί εὐσυνείδητος, θά σᾶς δώσῃ, οὐχί τήν ἀφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων σας, ἀλλά τήν κατεύθυνσιν, ἣν ὀφείλετε νά ἀκολουθήσετε, καί δι' αὐτῆς ἐξασφαλίσετε τήν ἐξιλέωσίν σας. Τοιαῦτα πνεύματα ὑπῆρξαν πολλά καί ὡς παράδειγμα ἔχετε τόν Ἀπόστολον Παῦλον.

Οἱ σωματικοί πόνοι καί αἱ κακοδιαθεσίαι, εἶναι προ-ἀγγελοι μιᾶς κακῆς καταστάσεως. Σᾶς προαγγέλλουν, ὅτι

ὀφείλετε νά κοιταχθῆτε, προτοῦ ἢ ἀσθένεια σᾶς καταβάλλῃ. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τās τύψεις τῆς συνειδήσεως· δηλαδή γίνεται ἐκ μέρους σας ἀλλαγὴ πορείας εἰς τὴν ζωὴν σας. Ἀφήνετε τὴν λανθασμένην ὁδὸν καί ἀκολουθεῖτε τὴν πρέπουσαν, τὴν ὀδηγοῦσαν εἰς τὴν Λεωφόρον τοῦ Κυρίου. Ὅχι, διότι ἤδη εἰσῆλθατε εἰς τὴν Λεωφόρον ταύτην, ἀλλ' ἔχετε τὴν κατεύθυνσιν, ἢ ὁποῖα ἐκεῖ βαίνει.

Ἡ Λεωφόρος τοῦ Κυρίου δέν εἶναι εὐκόλος, παρ' ὅτι λέγεται «Λεωφόρος». Εἶναι δίοδος σκληρά διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ὅταν τὴν διέλθετε μέ ἐπιμονὴν καί πίστιν, τότε εἰσέρχεσθε εἰς τὸν ἐλεύθερον καί εὐρύν ὀρίζοντα τῆς Λεωφόρου.

Διὰ νά φθάσῃ τις εἰς τό τέρμα τῆς μεγάλης αὐτῆς κατευθύνσεως, πρέπει νά ὑποστῇ ὅλας τās δοκιμασίας, πρὸς ἀνύψωσιν οὐχὶ μόνον τῆς ψυχῆς, ἀλλά καί τοῦ πνεύματος. Πόσοι ὁμως, μέχρι σήμερον, ἠδυνήθησαν νά ἀκολουθήσουν τὴν κατεύθυνσιν ταύτην τῆς τελείας σωτηρίας των; Εἶναι ζήτημα ἂν ὑπῆρξαν 2 ἢ 3. Οἱ λοιποὶ, θά ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γῆν, διὰ νά ἐκπληρώσουν τὰ ὑψηλά των καθήκοντα, θέλουν ἢ δέν θέλουν.

Ὅταν αἱ ψυχαὶ συνηθίσουν τὸν βίον τοῦ Οὐρανοῦ, παρακαλοῦν ὅπως μὴ ἐπανέλθουν εἰς τὴν πικράν καί ἀγνώμονα Γῆν. Ἐάν ὁμως ἔχουν θείαν ἀποστολήν, τότε ἀναγκάζονται νά ὑποκύψουν καί παρουσιάζονται εἰς τὸν ὑλικόν Κόσμον ὡς ἄνθρωποι φωτισμένοι, ἤτοι ὑπεράνθρωποι.

Μὴ δημιουργῆτε σφάλματα, δηλαδή μὴ βλάπτετε τὸν πλησίον σας. Ἀντιθέτως, βοηθήσατε αὐτόν, ἵνα μὴ παρενοχληθῆτε ἀπὸ τās τύψεις καί τὴν κακὴν ἐπίδρασιν αὐτῶν, ἐπὶ τῆς νέας σας ζωῆς ἐν τῷ Οὐρανῷ, ὅποτε θά ζητῆτε τὴν ἐπάνοδόν σας. Ἀλλ' αὕτη τίς γνωρίζει πότε θά λάβῃ χώραν, διὰ νά ἐπιτύχετε τὸν σκοπὸν τῆς ψυχῆς καί οὐχὶ τοῦ πνεύματος.

ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Άγαπητοί μου άδελφοί, νά μου έπιτρέψετε νά σās αναφέρω μίαν μου διάλεξιν εις πολύ εύρύ κύκλον, όπου ήρώτησα τούς άκροατάς μου ώς εξής:

— Φίλοι μου, είπέτε μου ειλικρινώς, τό φθαρτόν ή τό άφθαρτον ίσταται ύψηλότερα;

Ούδεις άπήντησεν, ένώ πάντες έγνώριζον τήν άπάντησιν.

— Διατί τοσαύτη σιωπή; έπανέλαβον. Δέν γνωρίζετε, ότι ή δειλία είναι καί άμφιβολία; Διατί δέν έχετε τήν τόλμην νά είπητε τήν γνώμην σας, έστω καί αν αύτη είναι λανθασμένη; Ίδού, διατί εύρίσκομαι εις τήν έδραν.

Είς, άγαπητοί μου, νέος, εύρισκόμενος εις τά όπισθεν καθίσματα, έσηκώθη καί άποτεινόμενος πρός έμέ, είπε:

— Διδάσκαλε, γνωρίζω καλώς, ότι τό άφθαρτον δέν είναι δυνατόν νά συγκριθή μέ τό φθαρτόν. Διότι τό έν είναι αιώνιον· τό άλλο άποθνήσκει, ώς ή ζωή του ανθρώπου εις τήν Γην.

— Καλῶς ἀπήντησες, εἶπον εἰς τόν νεαρόν. Καί ἐλπίζω, ὅτι ὅλοι οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ἔχετε τήν αὐτήν γνώμην, ὅτι τό ἄφθαρτον εἶναι αἰώνιον. Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὀφείλω νά εἶπω, ὅτι ὁ Πνευματικός Κόσμος εἶναι ἀφθαρτος, ἐνώ ἡ Ἐπιστήμη εἶναι φθαρτή. Καί ἐρωτῶ: Πῶς εἶναι δυνατόν τό φθαρτόν νά ἐλέγῃ τό ἀφθαρτόν;

Διατί, ἀγαπητοί μου, ἡ Ἐπιστήμη ζητεῖ ἀποδείξει τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου διά νά πεισθῇ, ὅταν αὐτή ἡ ἴδια οὐδεμίαν ἀπόδειξιν ἔχει δώσει ὑπέρ τῆς σταθεράς καί ἀσφαλούς αὐτῆς θέσεως; Εἶναι πρωτοφανές, ὁ ἄνθρωπος νά θέλῃ τόν ἐλεγχον τοῦ Θείου. Ὁ Πνευματικός Κόσμος ἴσταται πολύ ὑψηλότερα τῆς Ἐπιστήμης, καί δέν γίνεται λόγος συγκρίσεως, ὡς τοῦ ἀφθάρτου καί φθαρτοῦ.

Βεβαίως, ἡ Ἐπιστήμη προοδεύει. Ἀκριβῶς αὐτή ἡ πρόοδος ἐπιβεβαιοῖ τήν ἀστάθειαν τῆς ἐπιστήμης, διότι ἐάν ἦτο σταθερά, θά παρέμενεν ἐκεῖ ὅπου εὕρισκετο. Ἐφ' ὅσον λοιπόν προχωρεῖ καί οὐδέποτε δύναται νά εἴπῃ ὅτι ἔφθασε τό τέλειον, θά παραμείνῃ ἐκεῖ ὅπου ὠρίσθη ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον. Δέν ὑφίσταται οὐδεμία σύγκρισις μεταξύ Πνευματικοῦ Κόσμου καί Ἐπιστήμης.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος φθάσῃ εἰς τό χεῖλος τοῦ θανάτου καί ἡ Ἐπιστήμη δέν δύναται νά πράξῃ τι, ἐλάχιστοι τότε, διατί ἐνθυμοῦνται τό Θεῖον; Ἄρα, ἐν τῷ βάθει τῆς ψυχῆς των γνωρίζουν, ὅτι δέν ἔχουν τήν δυνατότητα τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἀλλά ἀπό ἕξαλλον ἐγωισμόν δέν ὁμολογοῦν τήν κατωτερότητά των εἰς τήν γνώσιν, διά νά μή γίνουν, ὡς νομίζουν, περίγελοι τῶν ἄλλων. Ἀπατῶνται! Ἡ ἀλήθεια, ὅσον πικρά καί ἄν εἶναι, ὀδηγεῖ εἰς τό φῶς τῆς Θείας Ἀρχῆς.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ὅταν, ἀδελφοί μου, ἤρχισε νά λειτουργῇ ἡ ἐν τοῖς σπαργάνοις εὕρισκομένη ἐκείνην τήν μακρυνήν ἐποχὴν Ἐπιστήμη, αὕτη ἦτο ἐντός τοῦ βαθέος σκότους της. Ὅλοι οἱ μάγοι τῶν ἐποχῶν ἐκείνων, ἦσαν οἱ μελλοντικοί ἐπιστή-

μονες, δηλαδή εξερευνοῦσαν τὴν Φύσιν καὶ τὴν ὕλην, ὥστε νὰ μὴ γίνεταί οὐδεμία διάκρισις μεταξύ Φύσεως καὶ ὕλης. Ὅταν λέγω «Φύσις», ἐννοῶ τὴν θεϊαν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ ἢ Θεοῦ, ὅπως ὀνομάζετε σεῖς τὸν Παντοδύναμον. Μὲ τὴν πάροδον τῶν αἰώνων, ὅταν τὸ πνεῦμα ἀνεπτύχθη, τότε ἐγένετο ὁ διαχωρισμὸς τοῦ μάγου ἀπὸ τοῦ ἐπιστήμονος. Ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ὑπῆρχον ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι εὕρισκοντο μεταξύ τοῦ μάγου καὶ τοῦ ἐπιστήμονος.

Ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὴν Μαγείαν· καὶ ὁ,τι ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, κατέτασεν αὐτὸ εἰς τὴν Ἐπιστήμην. Ἄρα, ἡ Ἐπιστήμη δίδει τὴν κλεῖδα τῶν φαινομένων, κατὰ τὴν γνώμην πάντοτε τῶν ἐπιστημόνων. Καὶ οὕτω ἔχομεν φθάσει εἰς τὸ κορυφωμα τῆς Ἐπιστήμης, χωρὶς νὰ ἔχετε σεῖς οἱ ἄνθρωποι φθάσει εἰς τὸν προθάλαμον τῆς ἀληθοῦς γνώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ἡ πρόοδος, λοιπόν, τῆς Ἐπιστήμης κατέστησε τοὺς ἄνθρώπους αὐτοὺς ἐγωιστὰς καὶ θεανθρώπους. Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη των περὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. Διὰ τοῦτο, παρά τὴν πρόοδον τῆς Ἐπιστήμης καὶ τὰς παντοίας εὐκολίας ἐξ αὐτῆς, χωλαίνετε, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε, διότι ἐγκαταλείψατε τὴν ὀρθὴν ὁδὸν τοῦ ταπεινοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἀνθρώπου. Ἡ μηχανικὴ πρόοδος σᾶς κατέστρεψε τὸν ἐσωτερικὸν σας κόσμον. Καὶ ἀντὶ νὰ προοδεύσετε, ὀπισθοδρομεῖτε ὡς ἄνθρωποι. Ἄλλωστε, αὕτη αὕτη εἶναι καὶ ἡ ἔλξις τοῦ Πονηροῦ Δαίμονος πρὸς ὑμᾶς.

Ἐάν ἡ Ἐπιστήμη, παρά τὴν πρόοδόν της, ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς της πρὸς τὸν Κύριον, Δημιουργὸν τῶν Πάντων, καὶ ἐζήτηι ἐξ Αὐτοῦ τὴν εὐλογίαν Του, τὰ πάντα θὰ ἤλλαζον πρὸς ὄφελος αὐτῆς ταύτης τῆς Ἀνθρωπότητος.

Δυστυχῶς, ὁμως, οἱ περισσότεροι τῶν ἐπιστημόνων δρέπουν δάφνας ἄνευ οὐδεμίας ἀξίας. Καὶ τοῦτο διότι δὲν ἔχουν καλλιτερεύσει τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν των, ὡς διατείνονται. Ἀπεναντίας, κατέστρεψαν τὸν ψυχικὸν κόσμον τῆς Ἀνθρωπότητος μὲ τὰς ἀνοήτους θεωρίας καὶ συστήματα των.

Ἡ Ἐπιστήμη βεβαίως εἶναι ἀναγκαία διὰ τὸν ἄνθρω-

πον, μέχρις ενός ορίου. Ἐκεῖθεν, ποῦ βαίνει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δέν ἔχει τόν θεῖον φανόν ἐντός τοῦ σκοτούς; Βαίνει πρὸς τήν αὐτοκαταστροφὴν του.

Καί τί πρέπει νά γίνη, διά νά σώσωμεν αὐτόν; Ἀπλῶς νά τόν φωτίσωμεν καί νά τοῦ ὑποδείξωμεν τήν λανθασμένην ὁδόν του, ἵνα ἀντιληφθῇ τό χρέος του ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀγάπην του ἔναντι τοῦ πλησίον.

Φίλοι μου, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ὅταν γεννηθῇ, ἔχει ἀνάγκην ὁδηγοῦ· καί ὁδηγός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι οἱ γονεῖς του. Οἱ πνευματικοὶ ὁδηγοὶ εἶναι οἱ Διδάσκαλοι τῆς σχολῆς καί ἀργότερον οἱ Καθηγηταί. Οὕτω καί ὁ ἐπιστήμων ἔχει πρῶτον τήν ἀνάγκην καθοδηγητοῦ, παρ' ὅλην του τήν μόρφωσιν, ἥτις εἶναι τεχνική, ἀλλ' οὐχί οὐσιώδης. Ποῖος λοιπόν θά τολμήσῃ νά εἴπῃ εἰς τόν ἐπιστήμονα: «Ἐγὼ εἰμί ὁ ὁδηγός καί πνευματικός σου διδάσκαλος»; Οὐδεὶς! Διότι θεωροῦν τόν ἐπιστήμονα ὡς ἄνθρωπον μέ ἀνωτέρας γνώσεις καί πείραν ἐτῶν.

Λέγω «ἐτῶν», διότι οἱ προγενέστεροι ἐξήσκησαν τήν ἐπιστήμην των καί ἀπέκτησαν ἐξ αὐτῆς γνώσεις, τὰς ὁποίας ἐπωφελεῖται πάντοτε ὁ νεώτερος ἐπιστήμων. Καί μέ αὐτήν τήν ἀντίληψιν ὁ ἄνθρωπος παραπαίει ἐντός τῆς σκοτεινῆς γνώσεως καί οὐδέν τό θετικόν ἐπωφελεῖται.

Ἄρα, ὁ ἐπιστήμων ἔχει τήν ἀπόλυτον ἀνάγκην ἐνός ὁδηγοῦ, ὅστις νά γνωρίζῃ καλῶς τήν ὁδόν τήν ἀγούσαν πρὸς τήν Ἀλήθειαν. Ποῖος ὁμως θά ἠδύνατο νά εἴπῃ εἰς τόν ἐπιστήμονα: «Κύριε, ἰδοὺ ἐγὼ θά σέ ὁδηγήσω πρὸς τό φῶς, ἵνα μὴ περιπλανηθῆς εἰς τὰ ἀβυσσαλέα βάθη τῆς διεστραμμένης γνώσεως»; Ὁ ὁδηγός οὗτος δέν εἶναι ἄνθρωπος μέ σάρκας καί ὀστᾶ, διά νά ἔλκεται ἀπό τήν ἀπατηλὴν φύσιν. Εἶναι Πνεῦμα ἰσχυρόν, ἀνήκον εἰς τόν Πνευματικόν Κόσμον. Εἶναι Ἀρχηγός καί Διδάσκαλος τῆς ἀπωτέρας γνώσεως τοῦ Οὐρανοῦ. Εἶναι αὐτός ὁ Πνευματικός Κόσμος.

Ἀρχίζετε ἀπό τήν πρώτην τάξιν καί δύνασθε νά καταλήξετε εἰς τήν τελευταίαν πανεπιστημιακὴν, ὅποτε αὐτομάτως γίνεσθε γνώσται τῶν μυστηρίων τῆς, πέραν τῆς ζωῆς,

ζωῆς καί ἀποκτᾶτε δυνάμεις ὑπερφυσικάς. Οὐχί βεβαίως ὅλοι, ἀλλ' ἐν μικρόν μέρος ἐξ ὑμῶν. Διότι εἶναι δυσκολώτατον, ἔστω καί ἐάν εἴσθε ἐπιστήμονες, νά ἀνέλθετε τόσον εὐκόλως τήν κλίμακα τῆς ζωῆς.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι πάντοτε πρόθυμος νά σᾶς ἐξυπηρετήσῃ εἰς ὅποιανδήποτε στιγμήν, ἀρκεῖ νά τόν ἀντιλαμβάνεσθε, ὡς πιστοί καί ἀγαθοί πολῖται τοῦ Οὐρανοῦ καί οὐχί τῆς Γῆς.

Ὁ πολίτης τῆς Γῆς σας ἔχει πολλές ἀπασχολήσεις καί ἔλξεις πρὸς τά γήινα συμφέροντά του, τά ὅποια τόν συσκοτίζουν. Καί δέν εἶναι δυνατόν εἰς ἄνθρωπος νά ἀσχολῆται συγχρόνως καί μέ τās δύο δυνάμεις, ἦτοι τοῦ πνεύματος καί τῆς ὕλης.

Εἰς ἐξ ὑμῶν δυνατόν νά ἐρωτήσῃ:

— Διδάσκαλε, ἀφοῦ εἶμαι γήινος δέν ἔχω ἀνάγκην τῆς διατροφῆς μου καί ἄλλων ἀναγκῶν, ἐντός τῆς κοινωνίας εἰς ἣν ζῶ;

Ἀπαντῶ εἰς τόν ἀγαπητόν μου μαθητήν:

— Ἐγώ, ἀγαπητέ μου, δέν ἀναφέρομαι εἰς ἐκεῖνα τά σημεῖα, τά ὅποια εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τήν συντήρησίν σου ὡς καί τήν προόδόν σου. Ἀλλά νά μή εἴσαι ἐκ συνηθείας ἐπιλήσμων τῶν Διδασκαλιῶν μας καί ζητεῖς ἀπό τήν ζωήν περισσότερα τῶν ὧσων ἔχεις ἀνάγκην. Ἡ ἀπληστία εἶναι κακός σύμβουλος εἰς τήν ἀνύψωσίν σου. Καί δυστυχῶς, τοιοῦτοι εἶναι οἱ περισσότεροι τῶν ἐπιστημόνων!

Θεωροῦν τόν ἑαυτόν των ὡς ἐξέχοντα πνεύματα καί ἐπωφελοῦνται ἀπό τούς ἀδελφούς των, ὡς ὁ λωποδύτης ἀπό τόν νοικοκύρη, ἦτοι τόν κλέπτουν νομίμως. Διά τοῦτο πολλάκις ἐτόνισα, ὅτι καί οἱ νόμοι σας εἶναι σαθροί.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος εἶναι τό Φῶς τοῦ Οὐρανοῦ, Δύναμις Ὑπερκόσμια, μελλοντική σας Πολιτεία, οὐχί μέ φυλακάς καί βασανιστήρια, ἀλλά μέ θλίψιν καί βάρος ψυχικόν, ὅταν δέν εἴσθε ἀξιοί αὐτοῦ. Καί δι' αὐτῆς τῆς τιμω-

ρίας, ήτις προέρχεται από αυτήν ταύτην τήν οντότητά σας, ανέρχεσθε τόν βαθμόν τής εξηλεώσεως.

Ὁ Οὐρανός δέν εἶναι Γῆ ἀχάριστος καί πονηρά! Εἶναι ὄλο εὐσπλαγχνία καί ἀλήθεια. Εἰς αὐτόν θά εὔρετε τό δίκαιον, τήν ἀμοιβήν καί τήν ἀνύψωσιν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Εἶναι πολύ δύσκολον, ἀγαπητοί μου, νά εἰσχωρήσετε εἰς τήν καθαράν ἔννοιαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ἐχετε βεβαίως τήν πίστιν πρός αὐτόν. Γνωρίζετε ἐπίσης, ὅτι ὁ Πνευματικός Κόσμος εἶναι ὑπαρκτός, ἀπό τά διάφορα φαινόμενα, τά ὁποῖα εἰς διαφόρους ἐποχάς καί καταστάσεις ἐμφανίζονται. Τοῦτο γίνεται διά νά σᾶς ἀποδείξη ὁ Οὐρανός, ὅτι ἡ ψυχὴ ζῆ καί ἐνεργεῖ. Δέν παραμένει στάσιμος, ὡς πολλοί νομίζουν. Ἡ ψυχὴ εἶναι ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ καί πάσχει ὅταν ὁ σύντροφός της, τό πνεῦμα, τήν καθήλωσεν εἰς ὑποδεεστέραν θέσιν· καί οὕτως ἐνεργεῖ πρός ἀνύψωσίν της μετά τοῦ πνεύματος.

Εἰς τήν Γῆν τό πνεῦμα εἶναι ὁδηγός τῆς ψυχῆς. Εἰς τούς Οὐρανοὺς ἡ ψυχὴ ἀναλαμβάνει τήν ὁδήγησιν τοῦ πνεύματος. Εἶναι δύσκολον εἰς τήν ψυχὴν, ἐν τῇ γηίνῃ ζωῇ, νά ὑποτάξῃ τό πνεῦμα. Εἶναι ὁμως εὐκόλον διά τό πνεῦμα νά ἀνυψωθῇ χάριν τῆς ψυχῆς. Διά τοῦτο ἡ ψυχὴ εἰς τούς Οὐρανοὺς δέν δωρίζει εἰς τό πνεῦμα τήν χάριν, ἀλλά διά τῆς θλίψεως κερδίζει το ἀπολεσθέν σθένος τῆς ψυχῆς.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἐννοήσατέ το, εἶναι ὄλος εὐσπλαγχνία καί βοηθεῖ τούς πάντας πρός ἀνύψωσίν των, διά μέσου τῶν ἐνεργειῶν του. Διά νά φωτισθῆτε ἔτι περισσότερο ἐπὶ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ὀφείλει ἡ Ἐκκλησία νά δίδῃ τὰς εἰκόνας αὐτοῦ, ὡς ἐμπνέονται αὐτάς οἱ ἐλάχιστοι τοῦ Κλήρου. Ἐάν δέν ἐνεπνέοντο, δέν θά ὠμίλουν μέ ἔλξιν.

Δυστυχῶς, αἱ πράξεις των ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἴδιοι δέν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τὰς ἑαυτῶν ἐμπνεύσεις ἀπό τόν

Πνευματικόν Κόσμον, θεωροῦντες ὅτι αὐταί εἶναι ἀποκυήματα τῆς φαντασίας των καί ἐνεργοῦν ὡς Φαρισαῖοι.

Ὁ Κληρὸς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην διαπαιδαγωγήσεως καί νά παύσῃ νά ἐπαινῆται, ὡς νά εἶναι φῶς τοῦ Κυρίου. Ἐάν δέν ἀποβάλῃ τὸν ἐγωισμόν καί δέν στρέψῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὸ ποίμνιόν του, δέν εἶναι καλὸς ποιμὴν, ἀλλὰ λύκος ἐντὸς τῆς στάνης.

Προσέξατε καί ἐμβαθύνετε εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου. Ὅχι μόνον ὑφίσταται καί ἐνεργεῖ, ἀλλὰ εἶναι καί παντοδύναμος, ἐκεῖ ὅπου ὀφείλει νά εἶναι.

Τὸ κάθε «διατί» τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἰδίαν ἐξήγησιν, ἐάν ὁ Οὐρανὸς θελήσῃ νά δώσῃ αὐτήν. Ἐάν δέν δώσῃ τὴν ἐξήγησιν, τότε ὑπάρχουν βαθύτερα αἷτια, τὰ ὁποῖα δέν εἶναι διὰ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι περιορισμένον εἰς τὰ ὅριά του.

Βλέπω, ὅτι πλεῖστοι ἀσχολοῦνται μέ τὰ τοῦ Πνευματισμοῦ. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν γνωστήν αὐτοῦ γήινον ζωὴν καί ζητεῖ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὁδηγίαν. Ὅσοι, ὅμως, ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὰ γήινα, οὗτοι οὐδέποτε θά ἀποκτήσουν γνώσεις ἀνωτέρας σπουδῆς. Καί ἂν προσέρχονται εἰς τὸν Πνευματισμόν, τοῦτο πράττουν πρὸς διασκέδασιν τῆς ὄντοτητός των. Οἱ ζητοῦντες παρηγορίαν λαμβάνουν αὐτήν ἐκ τῶν ἰδικῶν των πνευμάτων, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δέν ἀρκεῖ, ὅταν ὑστεροῦν εἰς πνευματικὴν μόρφωσιν, ὡς τοῦ Οὐρανοῦ.

Ἠυξήθησαν κατὰ πολὺ τὰ Κέντρα τῶν Πνευματιστῶν εἰς τὸν γήινον κόσμον καί οὐδεμίαν ἀνάπτυξιν Θείας Ἐνεργείας ἔλαβον οἱ πιστοὶ οὗτοι, διότι παρεγνώρισαν αὐτόν. Καί ἐρωτῶ: Διατί, φίλοι μου, προσέρχεσθε εἰς τὰ Πνευματιστικά Κέντρα, ὅταν δέν γνωρίζετε ἐπαρκῶς ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς συνομιλίας σας μετὰ τῶν οἰκείων πνευμάτων;

— Διδάσκαλε, ἠρώτησεν εἷς, ἐγὼ προσέρχομαι διὰ νά ἀναπτύξω τὸ ψυχικόν μου σθένος, διὰ νά ἐκμάθω τὰς γνώσεις τοῦ Οὐρανοῦ. Τί πταίω, ἐάν εἰς τὰς συνεδριάσεις ταύτας, οὐδέν μανθάνω περὶ τῶν ὄσων ἐπιθυμῶ;

— Τέκνον μου, τοῦ ἀπαντῶ, ἔχεις ἀπόλυτον δίκαιον. Δέν παῖς ἐσύ, ἀλλά ὁ ἀνίδεος γήινος ὁδηγός, ὅστις διασκεδάζει τὴν ἀνίαν του εἰς βάρος τῶν πιστῶν. Παρά δέ τὴν προθυμίαν του νά φαίνεται ὅ,τι οὗτος δέν εἶναι, αὐξάνει εἰς ἑαυτόν τό βάρος τῶν ἀδελφῶν του.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι παίγνιον τοῦ κάθε ἐγωιστοῦ καί ἀνίδεου ἀνθρώπου. Ὁ Πνευματικός Κόσμος ἀνήκει εἰς ἐκείνους μόνον πού τόν ἀντιλαμβάνονται ὡς Θεῖον Φῶς τοῦ Κυρίου. Μή πλανᾶσθε ἀπό τās διαδόσεις, τὰ συστήματα, τās θεωρίας καί τās ἀνοήτους ἀντιλήψεις τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς. Ἔχετε ἀνάγκη καθοδηγήσεως ἀπό Πνεύματα - Διδασκάλους τοῦ Οὐρανοῦ καί οὐχί διδασκάλους τῆς Γῆς μέ γήινον ἀντίληψιν, διότι οὗτοι εὐρέθησαν ἀμόρφωτοι εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Ἡ μόρφωσις δίδεται εἰς τὴν ψυχὴν καί οὐχί εἰς τό πνεῦμα. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ πνεύματος πολλάκις μεταβάλλεται εἰς ὄπλον ἐπικίνδυνον διὰ τόν ἀνθρωπον καί τὴν Ἀνθρωπότητα. Διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεως δύνασθε νά καθυποτάξετε τό πνεῦμα εἰς τὴν ψυχὴν, ὥστε νά ἰσοσταθμισθοῦν, ψυχὴ τε καί πνεῦμα. Νά ἐλέγχετε τὴν ἰσοπαλίαν, διὰ νά εἴσθε ἐντός τῆς ὁδοῦ μας.

Οὐδεὶς μέχρι σήμερον συνέγραψεν ἔργον κατάλληλον δι' ὅλους τούς ἀδελφούς, ἀπό τῆς ἀπόψεως τοῦ Πνευματισμοῦ. Οὐδεὶς ἠδυνήθη νά ἐπιδείξῃ τούς σκοπούς καί τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς καί τῆς ἀμοιβῆς αὐτῶν ἀπό τόν Κύριον. Εἶναι μέγιστον τό ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί ἔχει ἀνάγκη ἐξηγήσεως καί φωτίσεως. Οὐχί ἀπό τόν ἀνθρωπον, ἀλλά ἀπό τούς Οὐρανοῦς Διδασκάλους, τούς κατέχοντας θέσεις ἀνωτάτας, διὰ νά μή ὀλισθήσετε, διὰ τῶν ἀνοήτων ὁδηγιῶν τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν πολλῶν καί ἀνεξελέγκτων πνευμάτων τοῦ Οὐρανοῦ.

Εὐχομαι εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην νά ἀνοίξῃ ὁ τρίτος ὀφθαλμός της καί νά ἀφυπνισθῇ ἡ ὀντότης ἀπό τόν βαθύν ὕπνον ἢ νάρκωσιν, διὰ νά τύχῃ τῆς εὐσπλαχνίας τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ:

Η ΧΡΥΣΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΕΙΣΗΓΗΣΙΣ

A

Θά δώσω ὁδηγίας ἐπί τοῦ Ἔργου μου.

Ὅταν, ἀδελφοί, λαμβάνετε τά κείμενα τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, θά ἀρκεσθῆτε μόνον εἰς αὐτά, μέχρι τέλους τοῦ Ἔργου. Δέν θά ἀποσπᾶτε τήν προσοχήν σας εἰς ἄλλην κατεύθυνσιν, ἐκ θορύβου, ἢ ἐνοχλήσεως τρίτου ἢ ἄλλων προσώπων, διότι τό Ἔργον τοῦτο ἔχει σκοπόν τινα. Προφητεύει τήν μέλλουσαν Χρυσήν Πολιτείαν τῆς Γῆς σας. Ἐξ αὐτῆς θά ἀκτινοβολήσουν τά φῶτα τῆς Ἀγάπης, τῆς Δικαιοσύνης καί τῆς καλῆς θελήσεως παντός καλοῦ καί ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἐξ αὐτῆς θά ἀνατείλῃ ὁ λαμπρός ἥλιος τῆς πνευματοψυχικῆς ὑποστάσεως τοῦ νέου ἀνθρώπου. Ἐξ αὐτῆς θά βλαστήσῃ ὁ νέος κλάδος τῆς Ἐπιστήμης, ἢ διά τῆς θείας ἐνεργείας πρόοδος τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου.

Ὅλα θά λάβουν νέαν μορφήν. Ὁ ἀκατέργαστος ἀδάμας θά λάμπῃ ὡς ὁ ὠραιότερος ἀστήρ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου: ὁ ἀνθρώπος. Τά ζῶα θά ἐξευγενισθοῦν ἐτι περισσότερο, διότι ἔχουν νοημοσύνην, τῆς ὁποίας ὁ ἀνθρώπος στερεῖται,

λόγω τῆς συνεχοῦς σκέφεώς του εἰς τὴν ὕλην. Θά δαμάσῃ ὁ ἄνθρωπος καί τὰ πλέον ἀδάμαστα θηρία, διότι θά ἀναπτύχθῃ εἰς αὐτόν ἡ ἐπιβολή τοῦ ψυχικοῦ του σθένους καί τῆς πνευματικῆς του θείας ἀξίας.

Ἐντός τῶν πλαισίων τῆς Νέας Πολιτείας, θά ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος πῶς δύναται νά συνεργάζεται μετά τοῦ Θείου· καί τό Θεῖον θά ἐπεμβαίη διά τῆς ἐμπνεύσεως εἰς τό Μέγα Ἔργον τοῦ Κυρίου, τοῦ ὁποίου τήν βάσιν ἔχομεν δώσει μέ τόν λόγον. Ὡστε ὁ λόγος πρόκειται νά μεταβληθῇ εἰς ἔργον καί ἡ πράξις αὐτή θά ὀφείλεται εἰς τόν τελευταῖον φάρον τοῦ Θείου ἐπί τῆς Γῆς.

Τά κεφάλαια τοῦ νέου τούτου Ἔργου, θά παραμείνουν αἰώνια εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων τῆς λαμπρᾶς καί θείας φωτίσεως.

Ἐστέ ἐν τῇ ψυχῇ ὑμῶν ὑπερήφανοι, διότι χαλκεύετε ὀρόσημον, τό ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε ἡ Ἀνθρωπότης ἐφαντάσθη. Ἡ Χρυσή Πολιτεία θά ἔλξη πάντα καί θά διδάξῃ εἰς πάντα ποῖον τό ἀνώτατον ἀγαθόν ἐν τῇ Δημιουργίᾳ τοῦ Σύμπαντος Κόσμου. Εἶναι ἡ Ἀγάπη ἐν ἐφαρμογῇ.

B

Εὐχαριστῶ ἀπείρως τόν Παντοκράτορα, διότι ηὐδόκησεν εἰς Ἐμέ, τόν ταπεινόν Του δούλον, νά δώσω τήν εἰκόνα τῆς μελλούσης Χρυσῆς Πολιτείας.

Οὕτως ὁ ἄνθρωπος, θά ἴδῃ διά τῶν φθαρτῶν ὀφθαλμῶν του τήν εἰς τούς Οὐρανοὺς εὐδαιμονίαν ἐπί τῆς Γῆς. Βεβαίως, ἡ διαφορά τῆς Λευκῆς Πολιτείας ἀπό τῆς Χρυσῆς τοιαύτης, εἶναι μεγάλη. Καί ὁμως, ἡ Χρυσή Πολιτεία θά προετοιμάξῃ τὰ τέκνα της διά τήν Λευκὴν Πολιτείαν, ἥτοι θά εἶναι ἔτοιμα ἀπό τήν γήινον κάθαρσιν, πρὸς ἔνταξιν εἰς τὴν νέαν καί αἰώνιον ζωὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

Εὐχαριστῶ καί πάλιν τὴν Ἀνωτάτην Ἀρχὴν τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, διότι μέ ἠξίωσεν ὅπως δώσω τὰς εἰκόνας τῆς μελλούσης ζωῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ὕλης καί ἀνυπακοῆς.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς τὴν Τριαδικὴν Θεότητα, διότι ἀπεφάσισε διὰ τοῦ θείου Της φωτός νά διευκολύνῃ τὰς ἐπικοινωνίας ταύτας, χάριν ὁλοκλήρου τῆς Ὑψηλίου.

Ὁ Πνευματικὸς Κόσμος οὐδεμίαν ἐξαιρέσιν κάμνει διὰ τὰς φυλάς, τὰς δοξασίας, τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἄλλα πολλά. Ὅλους τοὺς θεωρεῖ ἀδελφούς.

Ὅλοι, εἰς τὸν αὐτὸν ἀόρατον Κόσμον θά συναντηθῆτε καὶ ἐκεῖ θά ἐννοήσετε τί ἐστὶ ἀδελφότης πνευματικῆ. Ἐκεῖ, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, θά ἴδητε τό θεῖον φῶς καὶ θά ἀντιληφθῆτε ὅτι αἱ τόσαι διακηρύξεις ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, δέν ἦσαν φροῦδαι, ἀλλὰ ἐννοιαὶ μέ σκοπὸν τὴν ἀνύψωσιν τῆς ἀνθρωπίνου ὑποστάσεως, τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ πνεύματος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἔδωκαν πίστιν καὶ ἠσπάσθησαν τὰς Βουλὰς τοῦ Οὐρανοῦ, θά τύχουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀμοιβῆς ἀγνώστου εἰς ὑμᾶς. Ἐκεῖνοι δέ οἱ ὅποιοι ἐχλεύασαν τὰ τοῦ Οὐρανοῦ κείμενα, πικρῶς θά μετανοήσουν. Δυστυχῶς ὁμως δέν θά ἔχουν τὴν αὐτὴν εὐνοϊαν μέ τοὺς ἄλλους. Διότι, ἐάν ἡ Θεότης ἤθελε δώσει εἰς αὐτοὺς τό φῶς Της, τί ἔπρεπε νά δώσῃ εἰς τοὺς πράγματι πιστοὺς καὶ ἀφωσιωμένους;

Γ

Προτοῦ, ἀγαπητοί μου, εἰσέλθωμεν εἰς τὰ κύρια σημεῖα τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, εἶναι ἀπαραίτητον νά δώσω ἐξηγήσεις τινάς, πρὸς κατατόπισιν καὶ φωτισμὸν Οὐράνιον:

Τό ἀξίωμα τῆς ἐν λόγῳ Πολιτείας, διὰ κάθε πολίτην, εἶναι τό ἐξῆς:

«ΠΑΝ ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ».

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δέν ἐφιλοσόφουν, ἀλλ' ἐδιδάσκοντο ἀπὸ Πνεύματα ὑψηλά τὰς Βουλὰς τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο ἀνέφερον τό ἀξίωμα.

Εἰς τὸν ἀνθρωπον ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὰ πάντα, ἀρκεῖ νά ζυγίζῃ οὗτος τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ καὶ νά ἀποφασίσῃ, ὡς

ελεύθερος εἰς τὴν βούλησιν.

Ὅταν οἱ Ἀρχαῖοι ἤκμαζον εἰς τὸ πνεῦμα, ποῖος ἄλλος λαὸς τοῦ Κόσμου ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοὺς ἀνταγωνισθῆ; Μὴ μοῦ ἀναφέρετε ἄλλους πολιτισμούς, οἱ ὅποιοι ἦσαν σκοτεινοὶ εἰς τὰς δοξασίας καὶ τὰς πράξεις των. Ἐλάχιστα ἄτομα ἐξ αὐτῶν εἶχον τὸ θεῖον φῶς, ἐνῶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν τὸ πάλαι ἐποχὴν, ἦσαν πάμπολλοι οἱ ἀνακαλύψαντες τὴν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Σπάρτην, οἱ Νόμοι διὰ τὸν πολίτην ἦσαν αὐστηρότατοι, διὰ δὲ τὴν νεολαίαν ἔτι περισσότερο. Πολλοὶ ἐκ τῶν σημερινῶν λαῶν, ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι μιμοῦνται τὸν σπαρτιατικὸν πολιτισμόν. Τοῦτο εἶναι ψεῦδος. Τὸν μιμοῦνται ἐπὶ κακῷ καὶ θά ἐξηγήσω διατί.

Ἡ Σπάρτη ἐζήτει ἀπὸ τὴν νεολαίαν αὐστηροτάτην πειθαρχίαν. Καὶ ὁμως! Ἐδίδασκεν ὅτι τὸ πνεῦμα των εἶναι ἐλεύθερον, νὰ πράττῃ ὁ νέος τὰ τῆς ἐπιθυμίας του. Ἡ κλοπὴ ἦτο ἐλευθέρα. Διατί; Διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ θάρρος τοῦ νέου, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ὀξυνθῆ ἡ ἐπιτηδειότης αὐτοῦ, ὥστε νὰ φοβῆται τὸν Νόμον καὶ νὰ πράττῃ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶχε κατὰ νοῦν, χωρὶς νὰ γίνεταί ἀντιληπτός.

Τοῦτο εἶχε δύο σκοπούς: τὸ θάρρος μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα καὶ τὴν ἐχεμύθειαν. Ὅσον καὶ φαινομενικῶς ἡ κλοπὴ νὰ σᾶς εἶναι ἀπεχθής, εἰς τὸ πολίτευμα τῆς Σπάρτης ἦτο ἀναγκαία. Πολλοὶ ἐκ τῶν νέων, ὅταν διέπραττον κάτι τοιοῦτον, ἐπροτίμων τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐχεμύθειαν. Ἡ ἄσκησις αὕτη εἶχε τὴν ψυχικὴν ἔντασίν της εἰς τὸ πνεῦμα. Καὶ μὴ κατηγοροῦν ἐλάχιστοι ἐκ τῶν ἀνοήτων, ὅσα δὲν ἀντελήφθησαν ἐκ τῆς Ἱστορίας τῶν Σπαρτιατῶν.

Δέν λέγω, ὅτι ὅλοι οἱ Νόμοι πού ἐθέσπισεν ὁ Λυκούργος ἦσαν ἄριστοι. Ὡς ἄνθρωπος, εἷς τινα σημεῖα ἀπέτυχεν. Εἰς ἄλλα ἐπέτυχεν. Δέν θά ἐξηγήσω τὸν λόγον, διότι ἡμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ Νέα Πολιτεία, τὴν ὅποιαν θά περιγράψωμεν, ὅπως ὑπεσχέθημεν εἰς τὸν Πνευματικὸν Κόσμον.

Διατί ἐξέλεξα τὸν τίτλον «Χρυσὴ Πολιτεία»; Διότι, ὅπως ὁ Ἥλιος ἀνατέλλει καὶ διὰ τῶν χρυσῶν του πλοκά-

μων προαναγγέλλει τήν ωραιότητα ἐρχομένην ἡμέραν, οὕτω καί ἡ Χρυσή Πολιτεία θά προαναγγείλῃ τήν ἐπί τῆς Γῆς εὐδαιμονίαν τοῦ Οὐρανοῦ. Αἱ ἀκτῖνες τῆς θά εἶναι δι' ὄλον τόν κόσμον. Ἀνατέλλει διά νά φωτίσῃ τάς ψυχάς πάντων ὑμῶν, διά νά καταπραῦνῃ τάς καρδίας σας, διά νά σᾶς ἀνοίξῃ νέους καί εὐρεῖς ὀρίζοντας εἰς τό πνεῦμα σας, τό ὁποῖον, ἐγκλεισμένον ἐντός τοῦ ἐγκεφάλου, δέν δύναται νά προεκταθῇ πέραν ἐνός ὀρισμένου σημείου. Ἴδού διατί ἐπεμβαίνει τό θεῖον φῶς.

— 1 —

Τά πρῶτα σημεῖα τά ὁποῖα θά ἀναπτύξω εἶναι:

- ΠΟΛΙΤΙΚΗ,
- ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ,
- ΜΟΥΣΙΚΗ, καί
- ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Ταῦτα εἶναι εἰς θέσιν νά σᾶς ἀποδώσουν τήν ἔννοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅποτε θά συνεχίσω μέ τό: «Τί ἐστί θρησκεία».

Ἐπειδή ἀναφέρομαι εἰς τήν Νέαν Πολιτείαν, τήν ἄγνωστον εἰς τόν ἄνθρωπον, καί ὡς γνωρίζετε ἡ Πολιτεία αὐτή διοικεῖται ἀπό Ἀρχήν μέ πολιτικόν πνεῦμα, θά ἐξηγήσω πρῶτον τί εἶναι Πολιτική καί ὕστερον θά συνεχισθοῦν τά διάφορα κεφάλαια τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, διά νά μάθουν ὅλοι τό τί ἐπιδιώκει ὁ Πνευματικός Κόσμος. Καί ἐάν εἶναι ἄνθρωποι μέ λογικόν καί ψυχὴν μεγαλουργόν, ἄς ὑποστηρίξουν τό Ἔργον τοῦτο, ἐάν δέν θέλουν νά τό μιμηθοῦν. Διότι ὁ σπινθήρ του θά προκαλέσῃ πυρκαϊάν. Θέλω νά εἶπω, ὅτι ἡ διάδοσις τῆς πνευματικῆς προόδου του θά εἶναι πρωτοφανής, ὥστε νά εὖρη οὐχί μιμητάς, ἀλλά ὁπαδούς. Μέ ἄλλους λόγους, ἀδελφούς.

Ἐπί κεφαλῆς τῆς θείας ἐμπνεύσεως τοῦ Ἔργου, ἴστανται τό Φῶς τῆς Ἀληθείας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Εἶναι ἡ Πολιτική, μία λέξις ἄγνωστος εἰς τοὺς πολιτικούς κύκλους τοῦ κόσμου σας. Ἡ Πολιτική διὰ πρώτην φοράν θά ἐφαρμοσθῆ εἰς τὴν Χρυσὴν Πολιτείαν. Ἡ Πολιτική εἶναι ἡ μυστήριος δύναμις τῆς θείας ἐμπνεύσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἀσκεῖ αὐτὴν κατὰ βούλησιν τῆς θείας εἰκόνας Ἐκείνου, ὅστις ἐδημιούργησε τὰ πάντα. Σήμερον ὀλόκληρος ὁ κόσμος ἀσκεῖ τὴν Πολιτικὴν, ὡς ὁ ἀσυνείδητος ἄνθρωπος.

Πολιτικὴ δὲν σημαίνει νὰ πολιτεύεσαι, ἀλλὰ νὰ διευθετῆς τὰ πάντα μέ συνείδησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Πολιτικὴ εἰς τὴν Χρυσὴν Πολιτείαν δὲν θά ἐπιδιώξῃ τὰ συμφέροντα ἐνός καὶ μόνου ἔθνους, ἀλλὰ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀνθρώπου, ὅποιοσδήποτε εἶναι οὗτος καὶ εἰς ὅποιανδήποτε φυλὴν ἢ δοξασίαν ἀνήκει.

Πρῶτον, ὁ ἰθύνων νοῦς τῆς Πολιτείας, ἦν ἀνέφερον, θά ἔχῃ τὴν θείαν χάριν νὰ ἐκλέγῃ ἄνδρας καταλλήλους τῆς θέσεως, ἦν θά τιμήσουν καὶ θά προωθήσουν εἰς τὸ τέλειον, ὥστε ἡ διακυβέρνησις τῆς Χρυσῆς Πολιτείας νὰ συνεργάζεται μέ ὅλα τὰ μέλη της, ὡς εἰς ἄνθρωπος, διὰ τὸ καλὸν ὄλων τῶν πολιτῶν, καὶ οὐχὶ δι' ὀλίγας μερίδας τοῦ λαοῦ ἢ ἀτομικὰς των ὑποχρεώσεις.

Ἡ Πολιτικὴ θά εἶναι οἱ χρυσοῖ λόγοι, πρὸς κατευνασμὸν διαφορῶν καὶ ἀντιξοοτήτων διὰ τὰς παραπλησίας χώρας καὶ πέραν αὐτῶν. Διὰ τοῦ λόγου θά πείθῃ, οὐχὶ διὰ νὰ καρπωθῆ αὐτὴ τὰ ὀφέλη, ἀλλὰ διὰ νὰ διευθετῆ τὰ πάντα, ἐν τῇ ὀρθότητι καὶ ἀγαθῇ πράξει.

Ὁ πολιτικός δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὡς οἱ σημερινοί, πονηρός, ἀνάξιος ἐμπιστοσύνης, ἄρπαξ, καχύποπτος, ὑπουλος καὶ σπορεύς ζιζανίων. Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία θά εἶναι τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀρετῆς, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Καλοῦ. Θά ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος της, ἔστω καὶ διὰ τὴν παρωνυχίδα.

Ὅταν μία τοιαύτη Πολιτεία ἐνδιαφέρεται δι' ὅλα τὰ τέ-

κνα της, πάντα ταῦτα θά εἶναι ἔτοιμα, εἰς τήν παραμικράν ἀνάγκην τῆς Μητρὸς των, νά συνδράμουν αὐτήν, ἀκόμη καί μέ θυσίαν τῆς ὀντότητός των. Ἀλλά, ὅταν ὄλα βαίνουν μέ μέτρον καί συνοχήν, οὐδέποτε τό ἄνθος τοῦτο τῆς Ἐδέμ εἶναι δυνατόν νά ἐκτροχιασθῆ. Καί οὕτω, θά πολλαπλασιασθοῦν τά ὠραῖα καί ποικίλα ἄνθη τῆς νέας αὐτῆς Πολιτείας, ἥτις διά τῶν χρυσῶν αὐτῆς ἀκτίνων θά ἔλξη τά ἐκτός αὐτῆς ἀνθρώπινα ὄντα, ὥστε διά τοῦ θαυμασμοῦ καί τῆς ἀμίλλης νά θελήσουν νά ἀνταγωνισθοῦν, μέχρις ὅτου φθάσουν εἰς τήν πραγματικὴν ἀδελφότητα τῆς μιᾶς ἀνθρωπίνου οἰκογενείας.

Ὁ φανατισμός, ὁ ἀτομικισμός, ἡ ἀπληστία καί πάντα ταῦτα παράσιτα τῆς ὀντότητος, θά ἐξαλειφθοῦν σὺν τῷ χρόνῳ. Διότι ἡ Νέα Πολιτεία θά δώσῃ τό παράδειγμα τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς κακῆς καί βλαβερᾶς σιτίσεως αὐτοῦ. Διότι ὁ ἀνθρώπος δέν σιτίζεται μόνον μέ τροφάς, ἀλλά καί μέ κακὰς ἕξεις, αἱ ὁποῖαι μετατρέπονται εἰς δευτέραν φύσιν καί ὑστερον εἰς πάθος.

Καί ἐδῶ, εἰς τό σημεῖον τοῦτο, τό ὅποιον εἶναι καί τό κυριώτερον εἰς τόν ἀνθρώπον, θά ἐπέμβῃ ἡ Πολιτικὴ, ὡς θεία φώτισις, διά νά τόν διδάξῃ, ὅτι ὁ ἴδιος, ἐάν ἀφεθῆ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, οὐδέποτε θά δυνηθῆ εἰς τοὺς αἰῶνας νά ἀνεύρῃ τήν λεωφόρον τῆς Ἀρετῆς.

Ἡ Ἀρετὴ, ἀγαπητοί μου φίλοι, ἔχει διακλαδώσεις, τὰς ὁποίας σεῖς, οἱ ἔχοντες συνείδησιν τῶν πράξεών σας, ὀφείλετε νά ἀκολουθῆτε ἐν μέτρῳ. Διότι ἐάν εἴσθε κάλλιστοι εἰς τήν ψυχὴν καί δέν ἔχετε ἀντίληψιν καθαρὰν, δυνατόν νά ἐκτραπήτε ἀπὸ τήν ὁδόν τῆς ὀρθότητος, ἥτοι θά σᾶς καταπατήσῃ ὁ ζηλόφθων, τόν ὅποιον δέν ἀντελήφθητε καί ὅλη ἡ καλωσύνη τῆς ὀντότητάς σας θά εἶναι ἄσκοπος, ἐφ' ὅσον δέν ἠδυνήθητε νά θέσετε αὐτήν εἰς τήν ὑπηρεσίαν τῶν καλῶν σας πράξεων.

Ναί μὲν ἦσθο καλὸς καί ἠδύνασθο νά δώσετε βοήθειαν εἰς τοὺς ἀδελφούς σας, ἀλλ' ἐκ βραδυπορίας τῆς ἀντιλήψεώς σας ἐπωφελήθη ὁ ἄρπαξ καί πονηρός. Πάντα ταῦτα

θά εφαρμοσθοῦν ἔξω τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, διότι οἱ ἐν-
τός αὐτῆς θά εἶναι ἤδη γνῶσται τοῦ Θείου Λόγου καί θά
ἐφαρμοζοῦν αὐτόν κατά γράμμα. Τόν κυριώτερον, λοιπόν,
ρόλον, ἀναλαμβάνει μόνον ὁ πολιτικός, ὁ εἰδήμων εἰς τήν
τέχνην τοῦ λόγου, τῆς λογικῆς καί τοῦ ὀρθοῦ.

Ἡ Χρυσή Πολιτεία, δέν θά ἔχη ἀνάγκην ὑποδείξεως τοῦ
τί ὀφείλει νά πράττη. Ἡ Ἀντιπολίτευσις δέν εἶναι ἐχθρά τῆς
Πολιτείας, ἀλλά ἰατρός αὐτῆς. Ἡ συνεργασία Κυβερνήσε-
ως καί Ἀντιπολιτεύσεως, θά ἔχη ἄλλο νόημα. Τό νόημα τῆς
ἀδελφότητος μεταξύ των. Ὡστε ἡ Πολιτεία θά διοικῆται
ἀπό ἓν ἄτομον, τό ὁποῖον θά συγκεντρῶνῃ τά πολλά.

Ἀναφέρω ὄχι μόνον πῶς θά εἶναι ὁ μηχανισμός τῆς Πο-
λιτείας, ἀλλά καί πῶς θά εὐρίσκωνται τά λοιπά ἔθνη, ὡς μι-
μηταί, ἐναντι αὐτῆς ταύτης τῆς Πολιτείας. Θά ἔχουν πρὸς
αὐτήν σεβασμόν καί πίστιν εἰς τὰς πνευματικάς της προό-
δους. Διότι, παρ' ὄλην τήν πρόοδον, ἡ γνῶσις εἶναι ἄπειρος
καί ἐξ αὐτῆς ἀντλεῖ ἡ πρόοδος νέας γνώσεις. Καί τό καλόν
γίνεται καλλίτερον καί τό καλλίτερον ἄριστον.

Λαοί ὀλοκλήρου τῆς Ὑψηλίου:

«Ἀνοίξατε τοὺς κεκλεισμένους ἀπό τήν νάρκην ὀφθαλ-
μοὺς σας καί ζητήσατε νά εὕρητε τήν εἰκόνα πρῶτον τῆς
Χρυσῆς Πολιτείας, διά νά δυνηθῆτε νά ἀπολαύσετε τήν
ἀληθινὴν Γῆν τῆς Ἐπαγγελίας, οὐχί μόνον τῆς συντηρήσε-
ως σας, ἀλλά καί τῆς διατηρήσεως σας ἐν ἀγαθῷ πνεύματι,
ἵνα τό φῶς τῆς Θείας Προνοίας, σᾶς δώσῃ τό δῶρον τῆς ἐν
τῇ ψυχῇ σας εἰρήνης.

Μέγα τό Ἔργον τῆς Χρυσῆς Πολιτείας καί μεγίστη ἡ
ἐννοια τῆς Πολιτικῆς, τήν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος κατέστρε-
ψε διά λόγους συμφεροντολογικούς καί ἔφερε τόν κόσμον
τῆς σημερινῆς σας ἐποχῆς εἰς τό ἀδιέξοδον. Τό ἀδιέξοδον
τοῦτο θά ἐκλείψῃ, μέ τὰς πρῶτας ἀναλαμπὰς τῶν χρυσῶν
ἀκτίνων τῆς Νέας Πολιτείας. Οὕτω μόνον θά ἴδῃτε, ἄνθρω-
ποι δύσπιστοι, τήν εὐδαιμονίαν τοῦ Οὐρανοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς.

Πολεμήσατε τόν ἐντός σας ἐχθρόν, τόν Πονηρόν, καί
ἐάν δέν πιστεύετε εἰς αὐτόν, τότε πολεμήσατε τόν ἑαυτόν
σας, διότι κατελήφθητε ἐντελῶς ἐκ τοῦ Πονηροῦ».

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Διά τῆς λέξεως «Ἐκπαίδευσις», δέν ἐννοῶ τό πῶς ὀφείλει τις νά μορφοῦται τεχνικῶς, ἀλλά τό πῶς ὀφείλει νά μορφώη τόν ψυχικόν του κόσμον, διά μέσου τῶν θείων νοημάτων.

Δυνατόν εἶς καθηγητής νά ἔχη φήμην τεραστίαν, ὡς κορυφή εἰς τήν ἀπόδοσιν τῶν καθηκόντων του, δηλαδή νά μεταδίδῃ τὰς γνώσεις του εἰς τούς φοιτητάς μέ εἰδικόν τρόπον κατανοήσεως. Ἀντιθέτως εἰς μικρός εἰς φήμην, ἀντάξιον τοῦ καθηγητοῦ, διά τῶν πράξεών του, νά σώζῃ περισσότερον κόσμον καί νά καθοδηγῇ αὐτόν εἰς τόν προορισμόν του. Ἴδου πῶς ὁ «μέγας νοῦς» δέν εἶχε τήν αὐτήν κατεύθυνσιν μέ τόν λογιζόμενον «μικρόν νοῦν». Ὁ μικρός, ἐστοχάσθη πολύ βαθύτερον τοῦ μεγάλου, ὥστε νά λάβῃ θέσιν σωτήρος καί οὐχί ἐκπαιδευτοῦ. Διότι ἡ βαθεῖα ἐκπαίδευσις, εἶναι σωσίβιον τῆς ψυχῆς.

Τά γράμματα, ναί μέν εἶναι ἀπαραίτητα διά τήν μόρφωσιν τῶν ἀδελφῶν, ἀλλ' οὐχί πάντοτε εὐεργετοῦν αὐτούς. Ἡ μόρφωσις πρέπει νά εἶναι προσγειωμένη μέ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς. Ἡ πολυχρόνιος μάθησις εἰς τὰ θρανία, ἐξασθενεῖ τόν ἀσκούμενον, ὅστις ἀδίκως παραμένει ἐπί ἔτη εἰς τὰς ἀνωτάτας τάξεις, διά νά λάβῃ τό πτυχίον του. Αἱ ἀνώτεροι σπουδαί κατορθοῦνται διά τῆς ἐμπειρίας καί μόνον καί οὐχί διά μέσου τῆς συνεχοῦς ἀοριστολογίας τῶν κυρίων καθηγητῶν.

Σήμερον αἱ Ἐπιστήμαι καταλήγουσιν εἰς νέους ἐμπορικούς κλάδους καί οὕτω δέν ἔχουν πλέον τήν ἀξίαν, ἣν εἶχον πρό πολλῶν ἐτῶν. Εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν θά καταργηθοῦν τὰ ἐπί πλέον ἔτη τῆς ἀνοήτου τριβῆς τοῦ φοιτητοῦ μέ τὰς σχολαστικότητας τῶν καθηγητῶν. Ἡ Ἱατρική δύναται νά διαρκέσῃ μόνον τρία ἔτη. Ἐάν ὁ ἀπόφοιτος κλείει πρός αὐτήν ἢ τήν ἄλλην εἰδικότητα, δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀπολέσῃ ἀδίκως τὰ ἔτη του διά νά θεωρηθῇ ἄξιος τοῦ κλάδου του. Ἄρκει ὁ ἴδιος νά ἔχη τόν ζῆλον εἰς τήν ἐπιστήμην του.

Ἄδίκως παιδεύουν τόν κόσμον διά μίαν εἰδικότητα. Τοῦτο συμβαίνει, διά νά μή αὐξηθοῦν οἱ ἐπιστήμονες. Καί τούναντίον, οὗτοι αὐξάνονται περισσότερο.

Ὁ ἐπιστήμων πρέπει νά ἔχη κλίσιν πρός τήν ἐπιστήμην, ἣν ἐξέλεξε, καί εἰς τάς ὥρας τῆς ἐργασίας του νά εἶναι ἀφοσιωμένος εἰς αὐτήν, ὡς ἄνθρωπος καί οὐχί ὡς ἔμπορος. Πάντα ταῦτα, εἶπον, θά ἐκλείψουν ἐκ τῆς Χρυσῆς Πολιτείας. Οὐδεὶς θά παραμείνῃ ἀμόρφωτος. Καί ἕκαστος ἐκ τῶν πολιτῶν θά ἔχη νά ἀσχολῆται μέ ἐκεῖνο τό ὅποῖον εἶναι τῆς ἀρεσκείας του. Οὐτῶ μόνον θά ἀποδίδει. Ἡ κατανόησις θά εἶναι τό μέσον πάσης συνεννοήσεως, μεταξύ τῶν ἀδελφῶν. Ὁ θυμῶνων, ἢ μᾶλλον ὁ εὐέξαπτος, θά θεωρῆται ὡς ἀσθενής καί θά νοσηλεύεται ὡς τοιοῦτος. Διότι, ὅταν ἐξασθενοῦν τά νεῦρα, δέν εἶναι ἄξιος δι' οὐδεμίαν ἀπασχόλησιν ὑπέρ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος.

Ὅταν ὁ πολίτης κόπτεται διά τούς ἀδελφούς του, οὐδέποτε εἶναι μόνος, ἔστω καί ἂν δέν ἔχη προσφιλή του πρόσωπα ἐν τῇ ζωῇ. Οἱ περίξ αὐτοῦ θά ἀντικαθιστοῦν τούς ἰδικούς του καί ἡ Πολιτεία ὡς πραγματική Μήτηρ, θά τρέφῃ ἀπεριόριστον ἀγάπην πρός ὅλα τά τέκνα της, ἅτινα ἐπίσης θά ἐνδιαφέρονται δι' αὐτήν, ὡς θείαν θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἡ μόρφωσις, πνευματική καί ψυχική, θά εἶναι τά δύο σκέλη πού θά βαστάζουν τήν ὄντοτητα τοῦ ἀνθρώπου, ἐπί βάρους στερεοῦ, ὥστε ὁ ἀνθρώπος μόνος του νά κρίνῃ τά ἑαυτοῦ ἐλαττώματα καί νά ἐλαττώσῃ αὐτά μέ τήν καλήν θέλησιν καί ἐπιμονήν.

Ἡ Χρυσή Πολιτεία θά ἀποτελῆται ἀπό ἄτομα, ὡς ἀνεφερον. Πᾶς ὑστερούμενος ἀντιλήψεως ἐπί τῆς ἀρχῆς ταύτης, θά κλείεται εἰς εἰδικά Κέντρα ἐξετάσεως καί θεραπείας. Ἴδού, διατί ἡ Πολιτεία αὕτη θά εἶναι ἀπαράμιλλος, ὡς δεῖγμα καλῆς θελήσεως καί ἀναπτύξεως τοῦ ψυχικοῦ σθένους εἰς τόν ἀνθρώπον.

Αἱ γυναῖκες θά εἶναι τό βάλσαμον τοῦ ἀνδρός καί οὐχί ὁ δάκτυλος τοῦ Πονηροῦ. Ἐάν, κατά τύχην, εὑρεθῇ τις καί ὁμιλήσῃ ἀπρεπῶς εἰς τήν γυναῖκα, αὕτη θά εἶναι εἰς θέσιν, διά

τοῦ ἀπαλοῦ της λόγου καί τῆς χρηστῆς συμπεριφορᾶς της, νά τόν καθηλώσῃ, χωρίς κακίαν καί μίσος, ὥστε, συνερχόμενος ὁ ἀνὴρ, νά εὐγνωμονῇ αὐτήν, ὡς θεῖον ὄδηγόν.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νά συγκρίνω τήν σημερινήν σας ἐποχὴν μέ τήν μέλλουσαν, διότι σήμερον ἡ γυνή κατέστη ὁ πυρὴν τῆς ἀνηθικότητος: καί εἰς τοῦτο πταίει ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτήν τό ἐλεύθερον τοῦ σκέπτεσθαι καί πράττειν, ὥστε νά εὐρίσκεσθε ἐντός τοῦ κυκεῶνος καί νά μή εὐρίσκετε διέξοδον. Ἀδιαφορῶ πλήρως διά τὰς ἀπόψεις τῶν συνανθρώπων σας, διότι εἶναι ἀνάξιοι νά σκεφθοῦν ὅποια εἶναι τὰ ὀφέλη τῆς κοινωνίας καί ὅποια αἱ βλάβαι αὐτῆς.

Ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι θά ἔπρεπε καλλίτερον παντός ἄλλου, νά διδάξουν εἰς τοὺς πιστούς, ἀκόμη καί εἰς τοὺς ἀπίστους, τήν ὁδόν τῆς Ἀρετῆς καί τήν ὁδόν τῆς Κακίας; Μήπως σεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, γνωρίζετε ποῖοι θά ἠδύναντο νά τό πράξουν; Θά σᾶς τό εἶπω, ἐν ὀλίγοις. Ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι λέγουν ὅτι φωτίζονται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ καί λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχει καί κακή φώτισις, ἡ ὅποια διαστρέφει τὰ νοήματα καί καθυστερεῖ τόν ἄνθρωπον εἰς τήν πρόοδον τοῦ ψυχικοῦ του κάλλους. Δι' αὐτούς ὁμως θά ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερα εἰς τό κεφάλαιόν των.

Μέ τήν λέξιν «Ἐκπαίδευσις» ἐννοῶ πλατεῖαν μόρφωσιν, ἀνθρώπινον καί οὐχί ἀπάνθρωπον. Διότι καί ὁ Πονηρός ἔχει τεραστίαν μόρφωσιν, ἀλλά ποῦ χρησιμοποιεῖ αὐτήν; Εἰς τὰ τεχνάσματα καί τὰς ἀπάτας του, τὰς ὁποίας μιμεῖται ὁ ἄνθρωπος τῆς σήμερον.

Τότε μόνον θά παταχθῇ τό πονηρόν πνεῦμα, ὅταν ὁ ἄνθρωπος θά ἔχη ἐπίγνωσιν τοῦ προορισμοῦ του.

Καί ποῖος θά τοῦ διδάξῃ ποῖος εἶναι ὁ προορισμός αὐτοῦ;

Μή αὐταπαταῖσθε! Μόνον ὁ Πνευματικός Κόσμος. Αὐτός, ὅστις ἀπό καταβολῆς Κόσμου προσπαθεῖ νά ἐμπνεύσῃ καί νά διδάξῃ τόν ἄνθρωπον, τόν ἀκαλλιέργητον ἄνθρωπον, διότι ὁ σημερινός εἶναι καλλιεργημένος ἀπό τόν Πονηρόν καί μόνον. Ἐλάχιστοι μόνον ἀποτελοῦν ἐξαιρέσιν.

Διά τοῦτο ἡ φωνή των δέν εἶναι τόσοσν ισχυρά, ὥστε νά εἰσακουσθοῦν ἀπό ὄλους τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μεγάλης οἰκογενείας τοῦ κόσμου σας.

Ὁ Πνευματικός Κόσμος, ὅμως, ὅστις ἐνδιαφέρεται διά τήν φωνήν ταύτην, θά θέσῃ μεγάφωνα, ἥτοι εἰδικόν δίκτυον φωτοβολισμοῦ εἰς τάς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, διά νά ἐπιτύχῃ τήν παραδειγματικήν Χρυσήν Πολιτείαν, τήν ὁποίαν, εἰς ἀπωτέρους χρόνους, θά διοικήσῃ ὁ Περικλῆς. Οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ θά εἶναι ἐπίσης σημαίνοντα πρόσωπα, μέ γνώσεις καί αἰσθήματα ἀνθρώπινα καί οὐχί κτηνώδη ὡς, μετά λύπης μου παρατηρῶ, εἶναι οἱ περισσότεροι τῶν διοικούντων σήμερον τήν Ἀνθρωπότητα.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Δέν θά ἐξετάσω τήν Μουσικήν ὡς μέσον ἀνακουφιστικόν τῆς ὀντότητος. Οὔτε θά διεισδύσω εἰς τό βαθύ νόημα αὐτῆς, ἥτοι τήν οὐσίαν της, ὡς γλώσσαν διάφορον τῆς κοινῆς συνεννοήσεως τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ Μουσική, ἀγαπητοί μου, ἐξευγενίζει τήν ψυχήν καί δίδει εἰς αὐτήν τήν δυνατότητα νά καταπραῦνῃ τό πνεῦμα καί διά τῆς φαντασίας νά δώσῃ πτερά εἰς τήν ἔμπνευσιν τῆς διανοήσεως.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ Μουσική θεωρεῖται διασκέδασις. Αὐτή εἶναι κακή ἀντίληψις τῶν ἀνθρώπων. Τό ἔργον τοῦ μουσικοῦ ἤχου, δέν δύναται εὐκόλως νά ἀντιληφθῇ καί ὁ πλέον εἰδικός. Εἰς τοὺς καθημερινούς κόπους καί μόχθους τῆς ζωῆς σας, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ Μουσική. Ναρκώνει τά πάντα καί ἀναζωογονεῖ τό πνεῦμα μέ νέας κατευθύνσεις.

Δέν ἀναφέρομαι εἰς τήν παράλογον μουσικήν τοῦ ἤχου, ἥτοι εἰς τόν ἤχον τῆς ἐκτροχιάσεως τῶν ἀνθρώπων, ὅστις εἰκονίζει τήν βαρβαρότητα καί τά ἀνήθικα ἥθη τῶν καθυστερημένων λαῶν. Εἶναι περίεργον διά τόν ἀνθρωπον τῆς γνώσεως, πῶς ἔλκεται ἀπό τοιαύτας ἐνοχλητικὰς δονήσεις, πού δέν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μέ τήν πραγματικήν ἀρμονίαν τῆς ψυχῆς.

Ἡ Μουσική διαιρεῖται εἰς πολλά καὶ διάφορα μέρη. Δέν θά τά ἐξετάσωμεν, διότι δέν εἶναι ὁ Τομεύς μου. Ὅταν ἔχετε ἀποκτήσει πολλές εἰκόνας τῆς ζωῆς, καὶ τό πνεῦμα σας εἶναι ἤρεμον, μέ γνώσεις ὀρθάς καὶ ποικιλομόρφους, καθήμενοι ἐν τῷ ὑπαίθρῳ καὶ ἀπολαμβάνοντες ἐν τεμάχιον, ἄξιον λόγου, τῆς Μουσικῆς, ἄμεσα σχηματίζετε ὑπερόχους εἰκόνας τῶν ἐνεργειῶν σας ἐπί τῆς μελλούσης ζωῆς σας ἐν τῇ Γῆ.

Ἡ Μουσική ἀναπαύει τήν ψυχὴν καὶ τροφοδοτεῖ αὐτήν μέ γλυκύτητα ἀνωτέραν καὶ αὐτοῦ τοῦ μέλιτος. Ἰκανοποιημένη ἡ ψυχὴ, ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὥστε τό πνεῦμα ὑπό τήν ἐπίδρασιν τῆς Μουσικῆς σᾶς ἀνοίγει νέους ὀρίζοντας γνώσεως καὶ καλῆς δράσεως, ὥστε νά σχηματίσετε εἰκόνας ἀξίας τοῦ ὀνόματος ἀνθρώπου, δηλαδή εἰκόνας ἀνθρωπιστικάς.

Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία δέν θά ἔχη νά ἐκλέξη μεταξύ τῶν τῶσων ἤχων τῆς Μουσικῆς, παρά μόνον ἐκείνους τούς ἤχους οἱ ὁποῖοι θά κατευνάζουν τὰς ἠχούσας ὀρμάς τῶν ἀνθρώπων, πρὸς ἐξευγένισιν τῆς ὄντότητος.

Θά ὑπάρξουν πολλά Κέντρα μουσικῶν ἐκδηλώσεων. Λέγω «ἐκδηλώσεων», διότι ἡ Μουσική, χωρὶς νά τό ἐννοήσετε, ἐκδηλώνει τὰς ἐνεργείας της καλῶς ἢ κακῶς. Ἡ ἐκλεκτὴ ὁμως Μουσική, ἐκδηλοῦται μόνον διὰ τὰς καλὰς προθέσεις καὶ ἔργα τῶν ἀνεπτυγμένων τῶν ἀνθρώπων ἐγκεφάλων. Αἱ συναυλῖαι τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, θά δίδονται εἰς χώρους εὐρεῖς, μέ τήν ἐλαχίστην δαπάνην τῶν μουσικοφίλων. Ὁ μουσικός, ὁ πράγματι μουσικός, δέν εἶναι ἔμπορος, ἀλλὰ ὄργανον τροφοδοτοῦν τήν ψυχὴν, ἐφ' ὅσον ἡ Μουσική εἶναι τροφή τῆς ψυχῆς. Τό μεγαλύτερον μέρος τῆς δαπάνης πρὸς τόν μουσικόν ἀναλαμβάνει ἡ Χρυσὴ Πολιτεία, ὥστε ὡς πολίτης ὁ μουσικός νά μὴ στερηταὶ τῶν ἀναγκαίων του καὶ νά εἶναι ἐλεύθερος νά προσφέρῃ, εἰς τὴν μεγάλην οἰκογένειαν τοῦ κόσμου τούτου, τὰς ἀρετὰς τοῦ μουσικοῦ ἤχου.

Μὴ μέ ἐρωτήσετε ποῖαι εἶναι αἱ ἀρεταὶ τοῦ μουσικοῦ

ἤχου. Ὅστις ἔχει γνῶσιν καὶ καλὴν ψυχὴν, εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζῃ. Ἡ Μουσικὴ εἶναι ἐπίσης ἐν μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ διευκολύνεται νὰ ἀναπέμψῃ εἰς τὸν Ὑψιστον τὸν ἀνώτατον χαιρετισμὸν τοῦ Κάλου, τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης.

Ἡ Μουσικὴ εἰρηνεῦει τὴν ἐντὸς τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου ἀνώμαλον κατάστασιν. Ταξιθετεῖ τὰς ἰδέας ἐντὸς τοῦ πνευματικοῦ ἔρμαρίου, ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πράττειν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν, ἀνορθώνει τὸ ἠθικόν, καθυστερεῖ τὴν κακὴν ἔμπνευσιν καὶ διαμορφώνει αὐτὴν εἰς ἐνέργειαν τοῦ καλοῦ. Ἀνασταίνει τὴν παθητικὴν ἀδράνειαν τοῦ σώματος καὶ ἀντικαθιστᾷ αὐτὴν διὰ νέας ζωῆς.

Εἰς τὴν Χρυσὴν Πολιτείαν, θὰ δίδονται, ἐν ὀλίγοις, διαλέξεις ὑπὲρ τῆς Μουσικῆς. Οὐχὶ ἔπαινοι τῶν μουσικοσυνθετῶν, οἱ ὅποιοι ἤδη θὰ εἶναι γνωστοί, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ποία εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐνέργεια τῆς Μουσικῆς ἐπὶ τῶν ὄντοτήτων καὶ ποία θὰ εἶναι εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ὅλη ἡ ζωὴ ἐν τῇ Χρυσῇ Πολιτείᾳ θὰ εἶναι μουσικὴ, ἀνθη καὶ ἀγάπη, ὁμοία τῆς ὁποίας, μέχρι στιγμῆς, δέν ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ὁ ἄνθρωπος. Διὰ τοῦτο λέγω, ὅτι ἡ νέα αὕτη εἰκὼν θὰ εἶναι ἡ ποίησις τῆς ποιήσεως. Ὅλα θὰ ἐλέγχονται, οὐχὶ μὲ τὸ σημερινόν σας πνεῦμα, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸν τῆς Πολιτείας. Ὅλοι θὰ εἶναι πρόθυμοι ἀκόμη καὶ νὰ θυσιασθοῦν ὑπὲρ μιᾶς τοιαύτης Μητρὸς. Ἀλλὰ καὶ ἡ Μήτηρ, ὡσαύτως, θὰ εἶναι πρόθυμος νὰ συνδράμῃ, ἔστω καὶ τὸ τελευταῖον τῆς τέκνον, ὅταν αὐτὸ θὰ ἔχη τὴν ἀνάγκην τῆς.

Θὰ μάθουν ὅλοι ὁποῖαν δυναμικότητα ἔχει ἡ Μουσικὴ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς καὶ διατί ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὴν δύναμιν νὰ προσκολλᾷ πτέρυγας εἰς τὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα, βεβαίως, ἔχει ταχύτητα μεγάλην, ἀλλὰ δέν ἔχει πηδάλιον. Μὲ τὰς πτέρυγας τῆς Μουσικῆς καθοδηγεῖται ἐκεῖ ὅπου εἶναι προωρισμένον, δηλαδὴ δέν ἐκφεύγει ἐκ τοῦ κύκλου του, ἔστω καὶ ἂν ὁ κύκλος οὗτος ὀνομάζεται Σύμπαν.

Μὲ τὴν λέξιν «κύκλος» δέν ἐννοῶ ὅτι τὸ Σύμπαν εἶναι

κυκλικόν. Τοῦτο μόνον ὁ Κύριος τό γνωρίζει. Τά κυκλικά σχήματα, ἔχουν σταθεράν τήν ἔννοιαν τῆς εἰκόνας. Διά τοῦτο πολλάκις ὁμιλοῦμεν μέ κύκλους. Τό «μηδέν» εἶναι κύκλος. Τί ὅμως περιέχει, τοῦτο εἶναι ἄγνωστον διά τήν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐφ' ὅσον ὑφίσταται, δέν εἶναι κενόν, ἀλλ' ἐμπεριέχει ἀξίας, τάς ὁποίας οὐδεὶς σας εἶναι εἰς θέσιν νά γνωρίσῃ ποτέ!

Ἀπόδειξις τῶν ὄσων λέγω εἶναι, ὅτι ἡ «ἀνυπαρξία» ἀντεπροσωπεύετο ἀπό τό μηδέν· καί ἐκ τοῦ μηδενός ἐνεφανίσθη ὁ Κύριος, ὅστις τά πάντα ἐποίησεν, καί ἔθεσεν ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν σας ἐκεῖνα τά ὁποῖα εὐρίσκοντο ἐντός τοῦ μηδενός. Ἄρα, «μηδέν» δέν σημαίνει «τίποτε», ἀλλά κάτι τό ὁποῖον δέν δύνασθε νά ἀντιληφθῆτε.

Τήν ἔννοιαν τοῦ «μηδενός» θά ἐξηγήσουν οἱ ρήτορες τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, εἰς τοὺς πολίτας τῆς ἀπαραμίλλου ζωῆς των, ἥτοι μόνον των θά ἐννοήσουν, διά τῶν ἀπλῶν λόγων, ποία εἶναι ἡ πραγματική ἔννοια τοῦ μηδενός, ἥτοι τοῦ Ἄγνωστου.

Εἰς τό Ἄπειρον, ὁ μουσικός ἦχος εἶναι τό ἄσμα τῶν Ἀγγέλων. Κάποτε θά εἴσθε εἰς θέσιν νά συλλάβετε τοὺς ἠχους τούτους καί τότε θά ἀντιληφθῆτε, ὁποίας ἀληθείας δέξεσθε ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου.

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

Μέ τήν λέξιν «Ἀθλητισμός» δέν ἐννοοῦμεν τόν ἀνταγωνισμόν τοῦ χρηματικοῦ ἄθλου, ἀλλά τήν εὐγενικήν ἀμιλλαν τῶν νέων, διά τήν σωματικήν αὐτῶν ἀνάπτυξιν. Πάλαι ποτέ, ὁ νικητής ἐστεφανοῦτο διά τῆς δάφνης, ἥτις εἶναι ἱερά, καί ἡ τιμή ἦταν πολύ μεγαλυτέρα, ἀπό τήν τιμήν τήν ὁποίαν δίδουν σήμερον εἰς τοὺς νικητάς, ὡσάν νά τοὺς ἐξαγοράζουν.

Εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν, οἱ νικηταί εἰς τά διάφορα παίγνια, θά στεφανοῦνται διά τοῦ κισσοῦ ἢ τῆς δάφνης. Ἡ ἀμιλλα τῶν νέων ὀφείλει νά εἶναι ἐπί βάσεως καθαρᾶς καί οὐχί ὑλικῆς, ὡς εἶναι τό χρῆμα.

Ποῖον σκοπόν ἔχει ἡ ἀσκησις ἐπί τῶν διαφόρων ἀθλη-

μάτων; Πρώτον τήν σωματικήν αὐτῶν ὑγείαν, δεύτερον τήν ἀπομάκρυνσιν αὐτῶν ἀπό κάθε ὑλικήν προσφοράν, καί τρίτον τήν ἀπασχόλησιν αὐτῶν, ὥστε νά μή παρεκτρέπωνται, ὡς ἡ σημερινή ἀνήθικος νεολαία, ἥτις βαίνει πρὸς τήν ἰδίαν αὐτῆς καταστροφὴν.

Θέλομεν πολὺ τοὺς ὑγιεῖς ἐν σώματι καί ἐν πνεύματι. Ὅταν τὸ σῶμα δέν εἶναι ὑγιές, παρά τήν καθαρὰν πνευματικήν του ἀνάπτυξιν, τοῦτο χωλαίνει ἐπικινδύνως καί, χωρὶς νά τὸ ἐννοήσουν, θά πράξουν κάτι τὸ ὁποῖον δυνατὸν νά βλάβῃ, οὐχὶ ἐν μόνον πρόσωπον, ἀλλὰ ὀλόκληρον τήν κοινωνίαν. Ἄρκεῖ οἱ νέοι νά ἐντάσσωνται εἰς τὰ Ἀθλητικά Σωματεῖα, ἅτινα θά ἐπιβλέπουν καί θά ὀδηγοῦν τούτους εἰς τήν ὁδὸν τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀνυψώσεώς των. Ἀργότερον, ὅταν οἱ νέοι ἀκμάσουν εἰς τὸν Ἀθλητισμὸν, τότε θά ἐνταχθοῦν εἰς ἄλλην σειρὰν ἀναπτύξεως. Αὕτη εἶναι ἡ τοῦ πνεύματος.

Ὁ νέος δέν εἶναι ἐνδεδειγμένος νά πολιτεύεται, παρά τήν μόρφωσίν του. Πολιτεύεται μόνον ὁ ἔχων πεῖραν τῆς ζωῆς καί ἀσκεῖ ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ιδέαν περὶ τῆς πολιτικῆς. Πόσους σήμερον γνωρίζετε νέους πολιτικούς; Καί τί ἀπέδωσαν, παρά τήν καλὴν των προσφορὰν πρὸς τὸ ἔθνος των; Μήπως οἱ φλογεροὶ αὐτῶν λόγοι ἐνεψύχωσαν τὸν λαόν, ὑπὲρ μιᾶς καλῆς ἢ κακῆς ἐκβάσεως τοῦ ἔθνους; Ἴδού, αἱ ἀτελεῖς γνώσεις τῶν ἀνθρώπων ποῦ ὀδηγοῦν.

Ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐπανέρχεται πολλὰς φορές εἰς τήν Γῆν σας, διὰ νά ἐκπαιδευθῇ, βεβαίως, μία τοιαύτη ὄντοτης, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, εἶναι πολὺ περισσότερον προσδευμένη, ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν ἄλλοτε αἱ ὄντοτητες. Ἀλλὰ τοῦτο δέν ἀρκεῖ, ὅταν σεῖς, ὡς γνωσται τῆς θείας μας Ἀρχῆς, γνωρίζετε καλύτερον παντός ἄλλου, ὅτι ἡ γνώσις εἶναι ἀτελεύτητος.

Ἡ μεγάλη γνώσις, ἥτοι ὁ ὑπέρτατος βαθμὸς τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἶναι πολλάκις, διὰ νά μή εἶπω συχνάκις, ἀπατηλός! Ὅταν εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀνυψοῦται ἐκ τῶν ὁμοίων του, διότι ὑπερτερεῖ εἰς

γνώσεις, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, χωρίς βεβαίως νά τό ἐπιδιώ-
ξη, ἀναπτύσσει εἰς τόν ἑαυτόν του διαφόρους κλάδους τοῦ
ἐγωισμοῦ· καί ὁ ἐγωισμός εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνο τό σκοτει-
νόν σημεῖον, τό ὁποῖον τόν καταδικάζει ὡς ἄχρηστον. Καί
ἄν, ἐκλιπόντος τοῦ ἀνδρός τούτου, ἡ κοινωνία τόν ἀναφέ-
ρη ὡς μέγα πνεῦμα, ἀπατάται οἰκτρῶς.

Ποῖον ἠρώτησεν, ἐάν ὄντως εἶναι ἄξιος νά ὀνομασθῇ
μέγα πνεῦμα; Μόνον ὁ Πνευματικός Κόσμος εἶναι εἰς θέσιν
νά εἴπη τήν ἀλήθειαν καί μόνον αὐτήν. Τοιαῦται ἀπατηλαί
γνώσεις, αἵτινες προέρχονται ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, δέν εἶ-
ναι παραδεκταί εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν. Ὅχι μόνον ὁ ἄν-
θρωπος πού ἀνέφερον, ἀλλά ὅλοι ὁμοῦ οἱ ἄνθρωποι, ὀφεί-
λουν νά γνωρίζουν, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τό ὄπλον,
τό ὁποῖον ἐκμηδενίζει τόν ἐγωισμόν.

Ποτέ ὁ Κύριος δέν ὠμίλησεν ὡς ἐγωιστής. Ἔλεγε τήν
ἀλήθειαν, διότι ταύτην μετέδιδεν εἰς αὐτόν τό Ἅγιον Πνεῦ-
μα. Δέν ἦλθεν ὁ Κύριος διά νά βασιλεύσῃ ἐπί τῆς Γῆς. Ὡς
διεκλήρυξεν, ἡ Βασιλεία Του ἦτο εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἐπα-
νελάμβανε τά ὅσα ὁ Πατήρ τοῦ μετέδιδεν. Καί ὅταν λέγω-
μεν τήν ἀλήθειαν, δέν ἔπεται ὅτι εἴμεθα καί ἐγωισταί! Ἀλ-
λά τό νά γνωρίσῃ τις τήν ἀλήθειαν, δέν εἶναι εὐκόλον, διότι
τό ψεῦδος εἶναι μέγα καί ἔχει ἔλξιν, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι
πάντοτε προσιτή εἰς πάντας. Τήν ἀπωθοῦν, διά νά μή ἐμπο-
δισθοῦν εἰς τά ἄνομα ἔργα των.

Εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν, πάντες ὀφείλουν νά γνω-
ρίζουν τόν ὀρισμόν τῆς ἀληθείας. Καί ἐπί τῇ βάσει αὐτοῦ,
θά ἐνεργοῦν ὡς πεφωτισμένα πνεύματα. Ἴδού, διατί ἡ νε-
ολαία θά ἀσκήται εἰς τόν Ἀθλητισμόν, ὅστις θά τήν ἀπο-
τρέπη ἀπό τά ἀπηγορευμένα ἐδάφη τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.
Ὅλα ἔχουν κανόνα καί οὗτος πρέπει νά τηρῆται αὐστηρό-
τητα. Ἡ πειθαρχία αὕτη δέν εἶναι ἐπί ζημίᾳ τῶν πολιτῶν,
ἀλλά ἐπί ἀνυψώσει αὐτῶν.

Σεῖς, οἱ σημερινοί νέες, οἵτινες ἔχετε τήν ἐντύπωσιν, ὅτι
τά πάντα γνωρίζετε, λησιμονεῖτε τήν ἠθικὴν βάσιν τῆς ζωῆς
καί παρεκτρέπεσθε μέ τὰς διαφόρους δοκιμάς, αἵτινες κα-

ταλήγουν εἰς τό ἀδιέξοδον. Καί ὕστερον διερωτᾶσθε, ποῖα μέτρα ὀφείλετε νά λάβετε ὑπέρ τῆς κοινωνίας. Ἀγαπητοί μου, πρῶτον σεῖς ἔχετε ἀνάγκην διαπαιδαγωγήσεως. Οὐχί ἐπὶ τῆς νέας θεωρίας, ἡ ὁποία καταστρέφει τό ἀνθρώπινον ποιόν, ἀλλά τῆς θείας καθοδηγήσεως, τήν ὁποίαν θά ἀφομοιώσετε, διά νά λάβετε τήν θέσιν ἀστέρος, ὅστις γοητεύει καί συνάμα ἀνυψώνει τήν ὄντότητα, εἰς ὕψη ἀνάλογα τοῦ θείου τῆς φωτός.

Μέ τās εἰκόνας τοῦ Ἀθλητισμοῦ, δέν ἐννοῶ ὅτι ἡ Χρυσῆ Πολιτεία θά μεταβληθῆ εἰς στρατιωτικόν πεδῖον. Διότι, ἐάν συνέβαινε τοιοῦτον τι, ὁ σκοπός ὅστις θά ὑπεθάλλετο θά ἦτο σκοτεινός, ὀλέθριος καί ἀπάνθρωπος. Ἄλλος εἶναι ὁ σκοπός μας, πολύ περισσότερον ἀνώτερος, ἀπό ὅ,τι ἡ φαντασία σας δέν δύναται νά συλλάβῃ. Οἱ πολῖται, ὅμως, τῆς Νέας αὐτῆς Χώρας, θά εἶναι τόσον μεμνημένοι εἰς τό θεῖον φῶς, ὥστε τά πάντα νά γνωρίζουν ἐκ τῶν προτέρων.

Προειδοποίησα τό τί πρόκειται νά ἐξαλειφθῆ ἀπό τās ἐννοίας τῶν λέξεων. Δηλαδή, νά μή ὀμιλῆτε περί τοῦ καλοῦ καί νά σκέπτεσθε τό κακόν. Νά μή ἠθικολογῆτε, καί σεῖς νά εἴσθε οἱ πλέον ἀνήθικοι τῆς κοινωνίας. Νά μή τιμωρῆτε, ὅταν σεῖς θά εἴσθε οἱ περισσότερον ἔνοχοι. Νά μή ἐμπαίζετε τόν ἀδελφόν σας, ὅταν σεῖς θά εἴσθε πολύ κατώτεροι αὐτοῦ.

Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί τοῦ Κόσμου τούτου, νά συμμορφωθῆτε πρός τās Οὐρανίας Ἀρχάς καί νά παραβλέπετε τά μικροελαττώματα τῶν ἀδελφῶν σας, διότι «οὐδεὶς ἀναμάρτητος» εἶπεν ὁ Κύριος. Αἱ μικραὶ ἀμαρτίαι, αἱ ὁποῖαι κατά βάθος δέν βλάπτουν οὐδένα, εἶναι συγχωρητέαι ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον, διότι εἴσθε ἀνθρώπινα ὄντα.

Ἄλλά τί ἐννοεῖται μέ τήν λέξιν «ἀμαρτία»; Τοῦτο θά ἐξετάσωμεν περαιτέρω, διότι χρῆζει ἀναπτύξεως.

Μή εἴσθε φθονεροί. Πολεμήσατε τās κακάς συνηθείας σας. Δοκιμάσατε τά πάντα ἐν μέτρῳ. Οὐδεὶς σᾶς ἐμποδίζει νά μή γευθῆτε τόν καρπὸν τῆς γηίνης ἐπιδιώξεώς σας.

Ἄρκεϊ νά γνωρίζετε τούς τρόπους τῆς συμπεριφορᾶς σας, χωρίς ἀπάτην καί δημιουργίαν τοῦ φθόνου καί τοῦ μίσους. Πάντα ταῦτα, ὡς εἶπον, δέν θά ὑφίστανται εἰς τήν λαμπράν καί πλήρη εὐλογίας Χρυσῆν Πολιτείαν.

— 2 —

• ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Θρησκεία εἶναι ἡ τελευταία ἔννοια, εἰς τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος δίδει σημασίαν. Θά ἐρωτήσετε, διατί; Διότι δέν ἀναπτύσσεται ὁ ἄνθρωπος μέ τήν θεϊαν τροφήν. Ὅταν ἐμφανισθῇ εἰς τόν Κόσμον τῆς ὑλῆς, πρέπει νά ἀναπτύξῃ τό πνεῦμα του, καί ὕστερον, ἀφοῦ κατατάξῃ πολλάς ἐκ τῶν ἐννοιῶν τῆς ζωῆς εἰς τάξιν λογικήν, τότε θά στραφῇ καί πρὸς τήν θρησκείαν. Διά τοῦτο ἤρχισα τήν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου μου μέ ἄλλας ἐννοίας τοῦ Λόγου τῆς ζωῆς.

Ἡ Θρησκεία ἀποτελεῖ τόν λίθον τῆς Σοφίας. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν δώσῃ σημασίαν εἰς τόν λίθον τοῦτον, εἶναι ἀδύνατον νά οἰκοδομήσῃ στερεόν κατάλυμμα διά τήν ὑπαρξίν του, καί φωτισμόν ἐπαρκῆ διά τήν ἀνύψωσιν καί συνεχῆ καλλιέργειαν τοῦ πνεύματός του, ὥστε νά ἰσοσταθμισθῇ τό πνεῦμα μετά τῆς ψυχῆς.

Ἐάν μεταξύ τοῦ ἀνδρός καί τῆς γυναικός δέν ὑπάρξῃ κατανόησις, ὁ βίος των μεταβάλλεται πολλάκις εἰς κόλασιν. Τό αὐτό συμβαίνει καί μέ τήν ὄντότητα. Ἐάν δέν συμφωνήσῃ τό πνεῦμα μέ τήν ψυχὴν, ἡ ὄντοτης πλέει, ὡς πλοῖον ἄνευ πηδαλίου, ἐντός τῶν ἀγνώστων ὠκεανῶν. Πάντα ταῦτα θά ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Νέα Πολιτεία, διότι θά βασιζέται ἐπὶ στερεῶν βάσεων. Καί τό πηδάλιον τῆς Πολιτείας θά εἶναι ὁ Θεῖος Λόγος, ὅστις δέν ὑπαγορεύει τετριμμένας ἐννοίας καί ἀκατανοήτους εἰς τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν, ἀλλά ἀπίάς καί ζωηράς εἰκόνας τῆς ἐνεργείας τοῦ κάθε πο-

λίτου καί τῆς πίστεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς μιᾶς καί μόνης Ἀρχῆς τοῦ Οὐρανίου Βασιλείου.

Εἰς τὴν Χρυσὴν Πολιτείαν δέν θά συγκεντροῦνται οἱ πιστοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νά λύουν τά προβλήματα τῆς ζωῆς των ἢ νά ἐκφέρουν τὰς ἀπόψεις των ἐπὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα δέν ἐνδιαφέρουν τὴν Θρησκείαν. Ἀλλά θά γίνεταί ἐκεῖ ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς, ἥτοι θά ἐξηγοῦνται τὰ προβλήματα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, καί πῶς οὗτος θά δύναται διὰ τῆς δεήσεώς του νά ἔρχεται εἰς ἄμεσον ἐπαφήν μετὰ τῆς Θείας Βουλήσεως.

Ὁ κῆρυξ θά λαμβάνη τόν λόγον καί θά ἐξηγή ποιόν εἶναι τό Θεῖον Φῶς καί πῶς τοῦτο εἰσέρχεται, ὡς ἀρωγός, εἰς τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Διατί ἡ καλή πράξις εἶναι ἐνέργεια τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί οὐχί τοῦ Πονηροῦ. Ἐπίσης διατί, ὅταν ἐπενεργῇ ὁ Πονηρός ἐπὶ τῆς ὀντότητος, δέν λαμβάνει μέρος ὁ Πνευματικός Κόσμος· καί πολλά ἄλλα χρησιμώτατα διὰ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος καί τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν πολιτῶν, ὡς καί τοῦ θήλεος μετὰ τοῦ ἄρρενος.

Ἡ ἀγαμία δέν ἐνδείκνυται εἰς οὐδένα, ἔστω καί ἂν ὁ εἰς οὗτος εἶναι Ἀρχιερεὺς ἢ πρόσωπον ἀξιόλογον ἐν τῇ κοινῶνίᾳ, πλὴν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐγεννήθησαν διὰ τόν σκοπόν τοῦτον. Καί οὗτοι ποτέ δέν δελεάζονται ἀπὸ τοῦ Πονηροῦ τὰ τεχνάσματα, δηλαδή παραμένουν ἀπαθεῖς, ἐφ' ὅσον τό ὑποσυνείδητόν των τοὺς ὑπαγορεύει τόν λόγον, τόν ὁποῖον τηροῦν ὡς Οὐράνιον ἀδάμαντα. Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐδόθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς, προτοῦ ἐγκαταλείψουν τό Θεῖον Βασίλειον τοῦ Κυρίου.

Ὁ ἱερεὺς δέν θά ὑποκρίνεται· θά ἀπολαμβάνη καί αὐτός, ὡς καί οἱ ἄλλοι συμπολιῖται του, τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς. Δέν θά στερῆται τῶν θεαμάτων, τῶν συναυλιῶν καί πολλῶν ἄλλων ὠφελίμων μαθημάτων τῆς ζωῆς. Δέν θά ἐκμεταλλεῖται τοὺς πιστοὺς, ἀλλά ὀφείλει νά συντρέχη αὐτούς καί νά καθοδηγῇ, ὡς πιστός καί ἀφοσιωμένος οἰκογενειακός φίλος. Δέν θά βλασφημῇ, διότι τό τοιοῦτον εἶναι ὕβρις πρὸς

τόν Θεόν.

Οἱ ἱερεῖς θά μισθοδοτοῦνται, ὡς καί οἱ κρατικοὶ ὑπάλληλοι. Οὐδεὶς θά εἶναι προνομιούχος ἔναντι τοῦ ἄλλου, ἀλλά πάντες θά εὐποροῦν καί θά ἔχουν εἰς τήν διάθεσίν των ὥρας ἐλευθέρως πρὸς μελέτην καί ἐξάσκησιν τοῦ πνεύματός των ἀπό ποικίλας γνώσεις τοῦ κόσμου των. Αἱ βιβλιοθήκαι θά εἶναι ἀνοικταί πρὸς ὅλους καί ὅ,τι θά ἀρέσῃ εἰς τό πνεῦμα των ἢ τήν μελέτην ἐπὶ ἐνός ἔργου, θά δύνανται εὐκόλως νά τό ἀποκτήσουν εἰς τήν βιβλιοθήκην των, διὰ νά τό ἐντυφήσουν ἔτι περισσότερο.

Ὡς βλέπετε, οὐδεὶς ἀδικεῖται ἀπό τήν μόρφωσιν τήν πνευματικὴν καί ψυχικὴν. Ἡ τελευταία θά ἔλξη τοὺς πολίτας ἔτι περισσότερο, διότι ἡ μελέτη τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κόσμου, ὡς ἀγνώστου, εἶναι ἀτελεύτητος. Ἐκεῖ θά μανθάνουν πῶς νά ἀποφεύγουν τὰς ἀσθενείας καί πῶς οἱ ἴδιοι νά γίνωνται ἰατροὶ τοῦ ἑαυτοῦ των. Ἐάν μερικοὶ δέν θά ἔχουν τό σθένος τοῦτο, θά ὑπάρχη καί δι' αὐτοὺς πρόβλεψις.

Δέν θά ἐπιτραπῇ ὁ εἷς, εἴτε εἶναι ἐπιστήμων, εἴτε σοφός, εἴτε ἔμπορος, νά ἔχη εἰς τήν διάθεσίν του τεράστιον πλοῦτον. Βεβαίως, ἡ ἀνισότης ὑφίσταται εἰς τήν Φύσιν. Δέν πρέπει ὅμως νά ὑφίσταται καί εἰς τήν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, ὅστις διατηρεῖ τήν σχετικὴν ἴσην ὑπαρξιν ζωῆς εἰς τόν ἄνθρωπον. Τό κτῆνος δέν γνωρίζει τήν ἰσότητα, ἀπό ἀπόψεως συντηρήσεώς του. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει ἐγκέφαλον, ὀφείλει νά γνωρίζῃ, ὅτι ἡ ἰσότης ὑφίσταται εἰς ὠρισμένα σημεῖα τῆς ζωῆς. Εἶδ' ἄλλως νά ἀναγνωρίσῃ ὅτι συγκαταλέγεται μεταξύ τοῦ κτήνους καί τοῦ ἀπανθρώπου.

Πάντα ταῦτα, ὡς ἐτόνισα, καί ὅλα τὰ προηγηθέντα Κεφάλαια, ἀνήκουν ἐκτός τοῦ κύκλου τοῦ θρησκευτικοῦ λόγου. Ἡ Θρησκεία ὀδηγεῖ τόν ἄνθρωπον πρὸς τόν λιμένα τῆς Οὐρανίας Πολιτείας. Δέν ἐκλέγει πρὸς τοῦτο ἡ Θρησκεία τοὺς ἀνικάνους, ἀλλά τοὺς ἀξίους. Καί ἂν δέν εἶναι ἀξιοί, ὁ προορισμός τῆς θρησκείας εἶναι νά ἐξευγενίσῃ τοὺς ἀγροίκους καί ἀκατεργάστους εἰς τήν ψυχὴν πολίτας καί νά μεταβάλλῃ τούτους εἰς πολυτίμους λίθους, καί νά μὴ

ἀναμένη, ὅπως ὁ χρόνος, διά τῆς τριβῆς καί τῆς ἐπαναφο-
ρᾶς πλειστάκις τῶν ψυχῶν, κατεργασθῆ τόν σκληρόν ἀδά-
μαντα τοῦ Κυρίου.

Ἡ Θεία Οἰκονομία ἐπισπεύδει τήν πολύτιμον κατερ-
γασίαν τῶν ὄντων, πού ὀνομάζονται «ἄνθρωποι» εἰς τήν
μορφήν καί μόνον. Σκοπός τῆς εἶναι οὐχί μόνον εἰς τήν
μορφήν, ἀλλά καί εἰς τήν συνείδησιν νά γίνουν ἄνθρωποι.
Ὁ πολιτισμός τοῦ ἀνθρώπου δέν καταμετρᾶται ἀπό τήν τε-
χνικήν πρόοδον, τάς ὁδούς καί τά μέσα τῆς μηχανικῆς δι-
ευκολύνσεως, ἀλλά ἀπό τήν ἔκβασιν τῆς ἐσωτερικῆς αὐτοῦ
προόδου.

Ἡ Χρυσῆ Πολιτεία, ὡς ἀνεκτίμητος Φάρος ἐπὶ τῆς Γῆς,
θά λάμπῃ ὡς ἄλλος Θεῖος Ἀστήρ καί θά μεταδώσῃ τά φῶτα
τῆς εἰς τούς τέσσαρας ὀρίζοντας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.
Ἀπό τό γήινον σκότος, θά ἀναβλύσῃ ἡ Πηγὴ τοῦ Ἀθανάτου
Ὑδατος πρὸς πάντας τούς ἐρχομένους πρὸς αὐτήν, ἵνα διά
τῆς μυστικῆς τοῦ Οὐρανοῦ μαθήσεως, διδάξουν τά θαύμα-
τα τῆς Νέας Πολιτείας, τοῦ νέου αὐτοῦ Παραδείσου ἐν τῇ
Γῇ, πρὸς μίμησιν καί ἀπόκτησιν θείας Γνώσεως.

— 3 —

- ΔΗΜΟΣ
- ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ
- ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΕΡΓΑ
- ΘΕΑΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΣ

Ὁ Δῆμος, ἀγαπητοί μου, ἐκπροσωπεῖ τόν φιλόστοργον
πατέρα, ὅστις φροντίζει διά τήν περίθαλψιν καί ἐκπαίδευ-

σιν τῶν πολιτῶν, μακράν πάσης περιφρονήσεως καί καταπατήσεως τῶν δικαιωμάτων τῆς ζωῆς των.

Ἐν τῇ Χρυσῇ Πολιτείᾳ, ὁ Δῆμος θά εἶναι ὁ κατ' ἐξοχίην παιδαγωγός τῶν τέκνων του. Αὐτός θά φροντίζῃ δι' ὅλα τά ἐσωτερικά τοῦ οἴκου του, ὥστε τά πάντα νά διάκεινται εὐνοϊκώτατα διά τήν μεγάλην οἰκογένειαν, πού θεία χάριτι ἀνέλαβεν. Ἡ φροντίς τοῦ Δήμου ἀνάγεται εἰς τήν πρώτην θέσιν τοῦ κύκλου «ἀνθρωπισμός».

Οἱ σημερινοί Δῆμοι τῶν διαφόρων πόλεων ἀπέχουν πολύ ἀπό τάς εὐθύνας πού ἀνέλαβον, διότι κατέχονται ἀπό τήν ἀρχομανίαν καί τήν μικράν εὐνοιαν πρὸς τοὺς πολίτας των. Ἀποβλέπουν εἰς τό σύνολον. Τοῦτο εἶναι μία πρόφασις ἀνεξερεύνητος, ὡς δικαιολογία. Ἡ καλή Ἀρχή ἀποβλέπει εἰς τήν μονάδα καί ἐξ αὐτῆς ἐξαπλοῦται εἰς τό σύνολον, ὥστε ὅλα τά τέκνα τῆς αὐτῆς οἰκογενείας νά εἶναι ἴσα εἰς τά πολιτικά των δικαιώματα καί τά δικαιώματα τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς.

Ἡ σύγκρισις, μεταξύ παρόντος καί μέλλοντος, εἶναι τεραστία. Ἐάν ἐχρωμάτιζον τάς διαφοράς, οἱ σημερινοί Δῆμοι εἶναι μέλανες, ἐνῶ ὁ μέλλον Δῆμος τῆς Χρυσῆς Πολιτείας θά εἶναι χρυσοῦς, ὡς ἡ Πολιτεία.

Εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ἀπό τόν μελετητήν, νά ἴδῃ τάς διαφοράς καί νά μᾶς εἴπῃ διατί ὑφίστανται αὐται. Ἀλλά ποῖος θά ἐγκύψῃ εἰς τήν μελέτην ταύτην, διά νά ἐκφωνήσῃ τόν ἀληθῆ λόγον τῆς διαφορᾶς, ὅταν φοβῆται τήν παρεξήγησιν καί τά ἐμπόδια τῶν ζιζανίων; Ἴδού, διατί ὁ Δῆμος ὀφείλει νά ἔχῃ κεφαλὴν μέ ἐγκέφαλον θεῖον, ἦτοι νά εἶναι εὐσεβῆς πρὸς τά Θεῖα, οὐχί διά νά ἐπιδεικνύῃ ὅτι πράγματι εἶναι ἀφοσιωμένος εἰς τήν Θεϊάν Ἀρχήν, ἀλλά διότι ἡ ψυχική του κατάστασις τόν παρεμποδίζει νά ἐπεκταθῇ μακράν τοῦ καθήκοντός του.

Ὁ Δῆμος πρέπει (εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον) νά εὐρίσκεται ἐντός τῶν πλαισίων τοῦ ἔργου του καί νά μὴ παρεκτρέπεται ἔξω αὐτοῦ, εἰς πεδία τά ὅποια δέν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός του. Διά νά συμβῆ τοιοῦτον τι, ὀφείλουν οἱ περισσότεροι

τῶν πολιτῶν νά εἶναι πεφωτισμένοι, ὥστε νά καθελώνουν τοὺς μὴ καλῶς φωτισμένους τῶν ἀδελφῶν των.

Τό πάλαι ὁ Δῆμος ἦτο ἡ Ἀρχή μιᾶς χώρας. Σήμερον ἔχει δευτερεύοντα ρόλον. Ἐάν ἐξετάσετε τοὺς ἀρμοδίους, θά σᾶς εἶπουν ὅτι πράγματι ὁ Δῆμος ἔρχεται εἰς δευτέραν μοῖραν. Κακή, πολύ κακή ἡ ἀντίληψις αὕτη. Ὁ Δῆμος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδιαφέρεται πρωτίστως διὰ τοὺς πολίτας καί ὕστερον ἡ Γενική Ἀρχή.

Πρῶτον ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ τέκνα τῆς ἡ μήτηρ καί ὕστερον ὁ πατήρ. Εἰς τὴν Πολιτείαν, ἣν ἀνέφερον, ἀνατρέπονται οἱ ὄροι. Πρῶτον ἐνδιαφέρεται ὁ πατήρ καί ὕστερον ἡ μήτηρ, ὥστε ἐν τῇ κοινωνίᾳ νά ὑφίστανται οἱ γονεῖς, ὡς κατευθύνουσα Ἀρχή, καί νά ἐνδιαφέρεται ἀπερίσπαστος δι' ὅλα τὰ τέκνα τῆς οἰκογενείας τῆς.

ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ

Ἐν ἀπό τὰ πρότιστα καθήκοντα τῶν γονέων εἶναι ἡ καθαριότης, οὐχί μόνον τοῦ σώματος ἀλλά καί τοῦ οἴκου καί ὕστερον τῆς πνευματικῆς τροφῆς τῶν τέκνων.

Διατί νά ἀφίενται ἐλεύθεροι οἱ πολῖται καί νά δηλητηριάξουν τὴν πνευματικὴν τροφήν τῶν ἀδελφῶν των; Ἰδού, ποῦ ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου ἔχει φραγμούς. Ὅ,τι θέλει ὁ εἷς, δέν δύναται νά τό ἐπιβάλη εἰς τοὺς πολλοὺς ἢ νά ἐπιδράσῃ ἐπ' αὐτῶν, πρὸς βλάβην τῆς Κοινωνίας.

Ἐχετε πλεῖστα παραδείγματα εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Γῆς σας. Ἀλλά ποῖος ποτέ ἠθέλησε νά ἐγκύψῃ εἰς τὴν γενικὴν μελέτην τῶν βλαβερῶν ἔργων, διὰ νά σώσῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀνθρωπίνου φυλῆς; Καί διατί οὐδεὶς των κινεῖται πρὸς αὐτὴν τὴν κατευθύνσιν; Διότι δέν θέλει νά ἀπολέσῃ τὴν εὐμάρειάν του καί νά κακολογηθῇ ὡς ἠθικολόγος τῆς ἀνηθίκου παρατάξεως.

Ἡ καθαριότης, ἐν γένει, εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ὑγείας. Καί ὅταν ἡ ὑγεία εἶναι σταθερά εἰς τόν ἄνθρωπον, σκέπτεται οὗτος πολύ διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι θά ἐσκέπτετο, ἐάν ἦτο ἀσθενής. Πόσοι ἐκ τῶν ἀρχόντων τῆς Γῆς σας, ὡς ἀσθε-

νικοί εις τό σῶμα, ἀλλά καί τό πνεῦμα, κατέστρεψαν τήν εὐθειαν ὁδόν τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς! Ἄνθρωπος ὅστις εἶναι ἀσθενικός, ὀφείλει νά ἀπέλθῃ ἀπό τήν Διοικοῦσαν Ἀρχήν. Ἄς θεραπευθῆ, καί ὕστερον ἡ κοινωνία θά τοῦ δώσῃ τήν θέσιν πού τοῦ ἀρμόζει.

ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ἜΡΓΑ

Τά ἔργα ταῦτα διατί ἀναλαμβάνει ὁ Δῆμος; Διότι εἰς αὐτόν ἀνήκουν, διά νά διευκολύνῃ πλαγίως τούς πολίτας του.

Τά κοινωφελῆ ἔργα δέν εἶναι συγκροτήματα βιομηχανίας ἢ εἰδικά ἰδρύματα ἐπιχειρήσεων. Αὐτό ὀφείλουν νά τό ἐννοήσουν καλῶς ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκθειάζουν τόν Δῆμον ὡς ὑπεύθυνον εἰς τά τοῦ ἄστεως προβλήματα. Λησιμονοῦν, ὅτι ὁ Δῆμος ἐργάζεται διά τό γενικόν συμφέρον καί οὐχί διά νά συσσωρεύσῃ πλοῦτον, πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῶν ὀλίγων εὐνοουμένων αὐτοῦ.

Διατί ἡ προνομιούχος Ἀρχή τῶν κοινωφελῶν Ἰδρυμάτων νά ἀδιαφορῇ διά τούς ἀδελφούς της, καί μέ τās διακρίσεις της νά προστατεύῃ μόνον τούς εὐνοουμένους της, παραμελῶντας τούς καταλληλοτέρους; Διατί τό Κράτος νά μή ἐνδιαφέρεται διά τούς ὑπηρετοῦντας αὐτό καί ἡ μισθολογία νά εἶναι διάφορος, ὡσάν οἱ ἄλλοι ἀδελφοί νά μή εἶναι ἀδελφοί, ἀλλά ἐχθροί τῆς Κοινωνίας; Ἰδού, αἱ πρῶται ἀνισότητες μιᾶς πολιτείας.

Τοιαῦται ἀνισότητες ἀπαγορεύονται εἰς τήν Χρυσῆν Πολιτείαν, ἥτις θά ἔχῃ τήν πρωτοπορίαν εἰς τό εἶδος τῆς ζωῆς της, ὥστε νά παραδειγματισθοῦν ὅλοι οἱ λαοί τοῦ Κόσμου καί νά λέγουν: «Ἰδού, ποῦ ἐγκαθιδρύθη ὁ Παράδεισος τῆς Γῆς». Ὅταν λέγω «Παράδεισος», δέν ἐννοῶ τόν Ἐπουράνιον, διότι ἡ διαφορά εἶναι εἰς τήν οὐσίαν της μεγίστη. Ἄλλ' ἐννοῶ τήν προπαρασκευήν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τήν Ἐπουράνιον Κτῆσιν.

ΘΕΑΜΑΤΑ

Τά θεάματα εἶναι εἰκόνες πρὸς τέρψιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος. Ἀναπαύεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν καθημερινὴν του κόπωσιν καὶ παρακολουθεῖ τὰ θεάματα ὡς εἰκόνας τῆς ζωῆς, εἰς διαφόρους φάσεις καὶ ἀντιφάσεις.

Ὅταν συνεχῶς εἰς τὰ θεάματα προβάλλωνται τρόποι, οἱ ὅποιοι διαφθείρουν τὴν συνείδησιν, ὁ μαθητὴς, ἤτοι ὁ θεατὴς, ὡς ὀπώρα σήπεται. Κατ' ἀρχὴν ἀγανακτεῖ, ἐάν ἔχη δόσιν κρίσεως. Ἀργότερον, ἐκ συνηθείας, δέν ἐκφέρει γνώμην καὶ ὕστερον, ὡς τὰ ναρκωτικά, ἔλκεται ἀπὸ τὴν σῆψιν.

Ποῖος πταίει; Ὁ ἄνθρωπος.

Ἄλλὰ διατί δέν ἐπεμβαίνει ὁ Δῆμος;

Διότι ἔχει συμφέρον ἀτομικόν· καὶ ὅταν λέγω συμφέρον ἀτομικόν, σημαίνει συμφέροντα προσωπικά.

Καὶ τό Κράτος διατί δέν ὀμιλεῖ;

Διότι ὁ Δῆμος εἶναι ὁ θεσμοφύλαξ αὐτοῦ. Δηλαδή, μία μικρά ἢ μεγαλυτέρα κλίκα ἀνθρώπων, δημιουργοῦν καταστάσεις, αἱ ὅποια ἐκτροχιάζουν τοὺς πολίτας, καὶ ὕστερον τὰς εὐθύνας ἐπιρρίπτουν ἐπὶ τῶν πολιτῶν, ἐνῶ οὗτοι ἔπρεπε νά καθήσουν εἰς τό ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου.

Ἄλλὰ ποῖος θά συνελάμβανε αὐτούς, οἵτινες ἔχουν τὴν Ἀρχὴν εἰς τὰς χεῖρας των; Καὶ ἰδού, πῶς γίνονται αἱ στάσεις καὶ ἐπαναστάσεις. Ἀπὸ τὴν κακὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἰθυνόντων.

Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία δέν θά ἀνεχθῇ τοιαύτας καταστάσεις, διότι ἡ ἰθύνουσα τάξις τῆς Πολιτείας θά εἶναι πεφωτισμένη ἀπὸ τὴν Θεῖαν Ἀρχὴν. Ἄνθρωποι ἄξιοι μὲ πνεῦμα καλοκάγαθον καὶ ψυχὴν ἀνωτέραν, θά ἀναλάβουν εἰς χεῖρας των τὴν διακυβέρνησιν τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, ὥστε αἱ ἀκτῖνες τοῦ νέου αὐτοῦ Ἥλιου νά θερμάνουν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ νά ἀναγεννήσουν εἰς τό πνεῦμα των τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ζωῆς των.

- **ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ**
- **ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΖΩΗΣ**
- **ΦΟΡΟΙ**
- **ΝΟΜΟΙ**

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ

Όταν λέγω Φροντιστήρια, δέν έννοώ αυτά τά όποια σήμερον λειτουργούν διά τούς φοιτητάς. Έννοώ κάτι άλλο.

Ό κάθε άνθρωπος έκλέγει μίαν έργασίαν ή έπιστήμην καί άσχολεΐται διά μέσου αυτής, ίνα κερδίση τόν έπιούσιον άρτον του. Τή παρόδω του χρόνου, άνακαλύπτει ό άνθρωπος τής έργασίας, ότι ή έπιθυμία του ήτο νά σπουδάση κάτι άλλο, άπό αυτό πού σήμερον έξασκεΐ. Δηλαδή είς έμπορος, είς ήλικίαν μεγάλην, του έγεννήθη ή ιδέα ότι θά ήτο καλός ίατρός έν τή κοινωνία ή είς άλλην όποιανδήποτε έπιστήμην πού έκκλινεν ή ροπή αυτού. Καί ιδού, του παρουσιάζεται ή εύκαιρία.

Τά Φροντιστήρια ταυτα θά εΐναι εύεργετικώτατα διά τήν κοινωνίαν. Δηλαδή, ή ένθερμος έπιθυμία του ανθρώπου πραγματοποιεΐται μέσω αυτών.

Τά Φροντιστήρια ταυτα έλέγχει καί συντηρεΐ ό Δήμος, μέ μίαν πολύ μικράν άμοιβήν, ώστε νά εΐναι προσιτά προς πάντας. Καί ιδού πώς, μέ τήν δευτέραν αυτήν μόρφωσιν ό άνθρωπος λαμβάνει άλλην θέσιν έν τῷ κοινωνικῷ βίω.

Όταν, άδελφοί μου, ή θέλησις γίνεται μόρφωσις, ό άνθρωπος τότε θά άποφύγη τά διάφορα κέντρα τών τυχηρών παιγνίων καί τής άσκόπου ζητήσεως διεξόδου, πέραν τών πλαισίων του. Η διδαχή θά γίνεται διασκεδαστική καί ουχι έξαναγκαστική. «Θέλω καί μανθάνω». Ό διδάσκων θά εΐναι ίσος προς τόν φοιτητήν καί πολλακις ό φοιτητής ουτος, μετά τήν λήξιν τής σπουδής του, δύναται νά εΐναι πολύ άνώτερος του διδάξαντος αυτόν. Ούτως, ουδείς έκ τών πο-

λιτών θά εἶναι παραπονούμενος, ὅτι εἰς τήν ζωήν του δέν κατώρθωσε νά γίγη ἐκεῖνο τό ὅποῖον ἐπεθύμει.

Τά Φροντιστήρια ταῦτα θά γίνουιν νέα φῶτα τῆς κοινω-
νίας. Δέν θά λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἡ ἡλι-κία. Διότι ὁ διακα-
ῆς πόθος τοῦ ἀνθρώπου θά ἐκπληροῦται, ὡς νά ἦτο πράγ-
ματι φοιτητής τοῦ Πανεπιστημίου. Προβλέπω, ὅτι τοιοῦτοι
ἀπόφοιτοι θά ἐπισκιάσουιν πολλούς ἐκ τῶν φοιτητῶν. Τά
Φροντιστήρια ταῦτα, ἐν τῇ Χρυσῇ Πολιτείᾳ, θά εἶναι σχε-
δόν δωρεάν.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΖΩΗΣ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΑΣ

Τό κεφάλαιον τοῦτο εἶναι ἐν ἐκ τῶν κυριωτέρων. Ὅλοι
θά ἐργάζονται καί αὐτομάτως θά εἶναι ἀσφαλισμένοι. Εἰς
τόν τομέα αὐτόν φροντίζει τό Κράτος.

Ὅταν ἡ χώρα ἔχη ἀνάγκην τῶν πολιτῶν, οὐδεμίαν δι-
άκρισιν κάμνει. Διατί, λοιπόν, νά ὑπάρχη διάκρισις μετα-
ξύ ἀσφαλισμένων καί μή; Ποῖος θά φροντίση διά τούς μή
ἀσφαλισμένους, ὅταν οὗτοι ἔδωσαν καί δίδουν τό αἷμα
των ὑπέρ τῆς Πατρίδος; Ἄλλ' εἶπομεν: εἰς τήν Χρυσήν Πο-
λιτείαν δέν θά γίνονται τοιοῦτου εἴδους διακρίσεις. Ὅλοι
θά εἶναι ὅμοιοι ἐναντι τοῦ Νόμου, ὡς καί τῆς ζωῆς. Ὅλοι
θά ἔχουν τά αὐτά δικαιώματα, ὡς πολῖται μιᾶς χρηστῆς καί
καλοκαγάθου Πολιτείας.

Ὅταν ὁ ἠθικός παράγων εἶναι βάσιμος, τότε τά πάν-
τα βαίνουιν πρός τήν πρόοδον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Οἱ
σκληροί εἰς τόν χαρακτήρα καί τήν νοοτροπία, θά ἀπο-
βάλλωνται ἐκ τῶν δημοσίων θέσεων· θά θεωρηθοῦν ὡς
πνευματικῶς ἀνάπηροι καί θά νοσηλεύωνται ὡς τοιοῦτοι.
Ἡ Πολιτεία, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, δέν τούς ἀπομονώνει,
ἀλλά τούς νοσηλεύει. Καί ἐάν δείξουν δείγματα καλῆς συμ-
περιφορᾶς, τότε θά ἐπανεύρουιν μίαν θέσιν ὑπό τόν ἥλιον.
Ἡλιος δέ εἶναι ἡ Ἀρχή τῆς κοινωνίας, ἣτις ἐμπνέεται καί
καθοδηγεῖται Ἄνωθεν.

Ἐπίσης αἱ Ἐκκλησίαι θά συνεργάζωνται μέ τήν Ἀρχήν,
οὐχί ὡς ἄρπαγες καί ἐγωισταί, ἀλλ' ὡς ἀδελφοί τοῦ μεγά-

λου κύκλου πού περιλαμβάνει τούς πολίτας μιᾶς χώρας.

Σήμερον, εἰς τόν πανάθλιον τοῦτον κόσμον σας, πόσαι ψυχαὶ ὑποφέρουν, χωρίς νά ἔχουν οὔτε τόν ἐπιούσιόν των ἄρτον! Παρ' ὅτι πολλάί χώραι εὐημεροῦν, καί ὁμως σπαταλοῦν τόν πλοῦτον των εἰς ἀστόχους ἐργασίας, προφασιζόμενοι, ὅτι εἰς τό μέλλον θά ἀποδώσουν. Καί τί γνωρίζουν περί τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἔμπροσθεν αὐτῶν δέν βλέπουν τήν πενίαν καί πολλαπλασιάζουν τά ἀποθέματά των, χωρίς νά σκέπτονται τήν Θεῖαν Δικαιοσύνην; Ποῦ εὐρίσκεται τό πνεῦμα των καί ἡ μόρφωσις, ἣν ἀπέκτησαν εἰς τά Πανεπιστήμια; Τί προβλέπουν, διά νά ἰσχυρίζονται ὅτι τό ἀπόθεμα εἶναι βάσις παντός συνετοῦ καί φρονίμου ἀνθρώπου; Καί ἐάν τά ἀποθέματα ἐκεῖνά μία σεισμική δόνησις τά καταστρέψη, τότε τί ἔχουν νά εἶπουν; Θά μετανοήσουν, διότι δέν ἔδωσαν ἐξ αὐτῶν εἰς τούς ἔχοντας ἀνάγκην. Καί τώρα τί τούς ὑπόσχονται; Ἐργασίαν καί μέλλουσαν ἀμοιβήν; Ἰδοῦ, πῶς γεννῶνται οἱ ἀπατεῶνες.

Πάντα ταῦτα θά ἐκλείψουν ἐντελῶς ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Χρυσῆς Πολιτείας. Θά διηγοῦνται οἱ παλαιότεροι εἰς τούς νεωτέρους τά αἴσχη τῆς σημερινῆς σας κοινωνίας, ὡς μύθους περασμένης ἐποχῆς, καί τά τέκνα των θά διερωτῶνται, ἐάν ὄντως ὑπῆρξεν εἰς τοιοῦτος κόσμος, ἄπληστος καί κακοήθης ἐναντι τοῦ ἀδελφοῦ του. Θά ἀποροῦν οἱ νέοι διά τήν συμπεριφοράν τῶν προγόνων των καί θά προσπαθοῦν, μέ τά μέσα τά ὁποῖα θά διαθέτουν, νά φανοῦν ἀνώτεροι ὄλων τῶν αἰῶνων. Αὐτό θά ἐπιδιώξη ἡ Χρυσή Πολιτεία.

ΦΟΡΟΙ

Σήμερον, ὅταν πρόκειται νά σᾶς θίξη ὁ φόρος τρομάζετε, διότι δέν ὑφίσταται Δικαιοσύνη. Εἰς τήν Νέαν Πολιτείαν, τήν Χρυσήν, δέν θά γνωρίσετε τήν λέξιν «φόρος», διότι οὔτος θά κρατῆται ἀπό τά ἔσοδά σας, χωρίς νά σᾶς μειώνη τόν τρόπον τῆς ζωῆς.

Ὅλα θά κανονισθοῦν ἐπί ἄλλων βάσεων, τελείως διαφορετικῶν ἀπό τὰς σημερινάς. Ὁ ἔμπορος θά δύναται νά

ἔχη κάτι περισσότερο. Τά μεγάλα ὅμως κέρδη θά ἀπολαμβάνη ἡ Πολιτεία.

Καί τότε, θά ἐρωτήσετε, διατί ἀσκοπῶς νά κοπιᾶζῃ ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα, ἀφοῦ τό ὑπέρογκον κέρδος τῆς ἐπιχειρήσεως του τό ἀφαιρεῖ ἡ Πολιτεία;

Ὅσοι, ἀδελφοί μου, ἔχουν τήν ἱκανότητα νά κερδίζουν περισσότερα τῶν ἄλλων καί νά τούς στερῇ ἡ Πολιτεία ἐν μέγα μέρος τοῦ κέρδους των, οὗτοι ἀμείβονται ἠθικῶς. Γίνονται Σύμβουλοι τῆς κοινωνίας καί διαχειρίζονται τόν πλοῦτον αὐτῆς πρὸς ὄφελος τῆς ὁλότητος.

Ἐάν εἰς τήν σημερινήν σας κοινωνίαν δέν γίνονται τοιαῦτα σκέψεις, πρὸς γενικὴν ὠφέλειαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τήν ὀλιγαρχίαν τοῦ πλοῦτου καί τῆς κακοδαιμονίας. Τό Κράτος δέν ἔχει ἰσχύν νά ἐπιβληθῇ εἰς τούς ἐξαγοράζοντας τὰς συνειδήσεις τῶν πολιτῶν. Εἰς τήν Χρυσῇ Πολιτείαν δέν θά εἶναι εὐκόλον εἰς οὐδένα νά ἐξαγοράζεται ἀπὸ τόν Δαίμονα τοῦ Κακοῦ. Αἱ συνειδήσεις των θά εἶναι τόσον ἀνεπτυγμέναι, ὥστε τό πνεῦμα των νά ὀρθολογῇ καί νά συμφωνῇ μέ τήν ψυχὴν.

NOMOI

Οἱ Νόμοι πρωτίστως ὀφείλουν νά ἀκυρωθοῦν ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τῆς Γῆς σας καί νέοι Νόμοι νά ἐμφανισθοῦν. Ἡ Χρυσῇ Πολιτεία θά ἔχη εἰς τήν διάθεσίν της τούς καλυτέρους Νόμους, τούς ὁποίους μέχρι στιγμῆς δέν εἶδεν ἡ Ἀνθρωπότης.

Ὁ Νόμος δέν ἐφαρμόζεται κατὰ βούλησιν τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἄλλου νομοθέτου, ἐάν ὑφίστανται σήμερον «νομοθέται». Ὁ Νόμος ἐμπνέεται ἀπὸ τούς καταλλήλους· καί οἱ κατάλληλοι ὀφείλουν νά εἶναι λευκοί εἰς τήν συνείδησιν καί οὐχί μέλανες, ὡς οἱ κόρακες.

Ὁ Νόμος δέν εἶναι ἔδρασμα τοῦ καθενός. Εἶναι Θεία Ἐπιβολή. Ὀφείλετε νά ἔρχεσθε εἰς ἐπαφήν μετὰ τοῦ Θείου, διὰ νά λαμβάνετε ἐξ αὐτοῦ τόν Νόμον, εἰδ' ἄλλως χρεωκοπεῖτε καί παρασύρετε τήν Ἀνθρωπότητα εἰς τό χεῖλος τῆς ἀβύσσου.

σου. Διότι κακός Νόμος δημιουργεῖ κακούς πολίτας. Καί οἱ κακοί πολῖται παρασύρουν τούς καλούς καί δημιουργοῦν σάλον καί ἀδιέξοδον.

Ἀναφερόμενος εἰς τήν γενικήν ἔννοιαν τῆς ἁμαρτίας, λέγω ὅτι αὐτή εἶναι ἡ παρανομία τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμάρτημα εἶναι ὁ ἠθικός ἢ σωματικός πόνος, πού προξενεῖ ὁ εἷς ἀδελφός εἰς τόν ἕτερον ἀδελφόν. Τό κακούργημα δέν θά ἐξετάσω, παρά μόνον τῆς σημερινῆς ἐποχῆς σας, διότι εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν τοιοῦτον τι θά ἐθεωρεῖτο ἀνάξιον τοῦ ὄντος πού ὀνομάζεται «ἀνθρώπος».

Πλημμελήματα καί παραπτώματα, ἔχουν τās ρίζας των εἰς τόν σημερινόν σας πολιτισμόν. Ταῦτα, εἰς τόν νέον πολιτισμόν τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, θά ἔχουν ἄλλο νόημα. Μή λησμονῆτε, ὅτι τό μέτρον εἶναι ὁ σταθερός κανών τῆς ἀντιλήψεως καί ἀφομοιώσεως τοῦ Θείου Λόγου. Τό μέτρον τοῦτο θά εἶναι ἡ ἀσπίς καί τό τόξον τῶν πολιτῶν μας.

— 5 —

- ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ
- ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ
- ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ
- ΦΥΛΑΚΑΙ
- ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΜΕΝΑΙ ΦΥΣΕΙΣ
- ΒΡΑΔΕΙΑ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

Ἡ Δημοκρατία εἶναι τό ἰδεῶδες πολίτευμα διά τήν Γῆν σας. Ἀναφέρομαι εἰς τήν καθάραν ἔννοιαν τῆς Δημοκρατίας. Τό πρῶτον ἔθνος μέ καθεστώς δημοκρατικόν, θά εἶναι

ή Χρυσή Πολιτεία.

Μέχρι στιγμής, ή Δημοκρατία δέν έβλάστησεν εϊς ουδεμίαν χώραν του κόσμου σας. Όλοι οϊ λαοί παρεποίησαν αύτήν. Ό Σοσιαλισμός, όστις εϊναι έν σχήμα του δημοκρατικού πολιτεύματος, απέτυχεν παταγωδώς, διότι έδωσεν έλευθερίας εκεί όπου έπρεπε να εϊναι κάπως συγκρατημένοι αύται. Άλλως τε ό σκοπός, δηλαδή ό απόκρυφος σκοπός του Σοσιαλισμού, εϊναι να εκτροχιάση τό Πολίτευμα, παρ' όλας τάς λαμπράς εϊκασίας των άρχηγών καί πολιτικών του Σοσιαλισμού.

Ήμεϊς προχωρούμεν εϊς τά ένδότερα της δημοκρατικής έννοίας. Ή Δημοκρατία εϊναι τό μόνον Πολίτευμα που πλησιάζει προς την όδόν της Άληθείας. Διότι, ως άνθρωποι, θά έχετε τάς άτελείας σας, τάς όποίας ό Πνευματικός Κόσμος δέν λαμβάνει ύπ' όψιν του. Έάν ήσθο τελειότατοι, τότε δέν ύπήρχε ανάγκη να εύρεθήτε εϊς τόν γήινον Κόσμον. Ήλθατε διά να κατεργασθήτε, ως κόσμημα του Ούρανού. Καί εάν οϊ Άρχηγοί δέν εϊναι άξιοι, ως τεχνικοί, τότε μή συζητήτε περί Δημοκρατίας. Τό όνομα θά τό έχετε, εϊς την ποιότητα όμως θά εϊσθε ή χειροτέρα.

Ή Χρυσή Πολιτεία, δέν έχει ανάγκην των όσων άνέφερον. Διά τουτο όνομάζω αύτήν «Χρυσήν». Θά εϊναι τό καύχημα του Ούρανού, ως φάρος άσβεστος της Γης σας.

ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ

Όνομάζω «Μορφωτικά Διδακτήρια» τάς σημερινάς σας Σχολάς, εϊς τάς όποίας έλάχιστα μανθάνετε καί πολύν χρόνον καταναλίσκετε, διά να εϊσέλθετε ως μαθηταί καί να έξέλθετε ως αγροϊκοί!

Ή Μόρφωσις θέλει μεταρρύθμισιν εκ θεμελίων, διότι ό,τι σήμερον μανθάνετε, δέν σās καθιστά άνθρωπους, άλλ' ως επί τό πλεϊστον κτήνη της ζούγκλας. Έάν δέν μορφωθή, κατά πρώτον λόγον, ό έσωτερικός σας κόσμος, μή ζητήτε επέκτασιν της μορφώσεως εϊς τόν έξωτερικόν σας τοιούτον.

Αἱ γνώσεις, τῶν ὁποίων ὁ μαθητής ἔχει ἀνάγκην, ἀπό ποικίλας πλευράς, δέν εἶναι αὐταί τὰς ὁποίας μεταδίδουν. Τά διδακτήρια διδάσκουν τά ἀπαραίτητα. Ὑστερον ὁ μαθητής θά ἔχη τόν χρόνον νά ἐπαυξήσῃ τὰς γνώσεις του, ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Μή τοῦ καθυστερῆτε τόν πολύτιμον χρόνον.

Οἱ ἀπόφοιτοι τῶν Πανεπιστημίων, μή νομίζετε ὅτι εἶναι καλλίτεροι τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολαρχείου! Ἡ τριβή τούς ἐξασκεῖ εἰς τό ἐπάγγελμά των. Καί οἱ χρόνοι τούς ὁποίους ἀπώλεσαν, λόγω τῆς κακῆς ἐκπαιδεύσεώς των, δέν ὠφέλησαν εἰς οὐδέν. Ἡ ἀλλαγὴ εἰς τόν τομέα τοῦτον θά εἶναι ριζική.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Οἱ ἐπιστήμονες, ἦτοι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι θά ἐρευνοῦν διὰ νά εὕρουν τό τελειότερον, ἐάν δέν ἔχουν τήν θεῖαν καθοδήγησιν, ἡ πρόοδος των θά εἶναι λανθασμένη. Θά προχωροῦν ἐπί κακῶ, ἐνῶ ἡ Χρυσῆ Πολιτεία θά προχωρῇ καί θά προσδεύῃ ἐπί καλῶ τοῦ συνόλου, διότι οἱ ἐπιστήμονές της θά ἔρχονται εἰς ἐπαφήν μετά τοῦ Θείου. Ἦτοι, ἐπί τῇ βάσει τῆς Θείας Ἀρχῆς θά ἐνεργοῦν καί θά συναισθάνωνται τήν θεῖαν πνοήν ἐντός των. Μόνον κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ Ἐπιστήμη θά δυνηθῇ μέ ἄλματα νά φθάσῃ ἐκεῖ, ὅπου δέν τό ἐφαντάσθητε.

ΦΥΛΑΚΑΙ

Ἴδού Ἰδρύματα, τά ὁποῖα δέν θά ὑφίστανται εἰς τήν νέαν Χρυσῆν Πολιτείαν!

Παρ' ὄλην τήν ἀνθησιν ἐνός ἔθνους, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχουν αἱ περισσότεραι φυλακαί, ἐκεῖ εἶναι καί οἱ περισσότεροι ὑπανάπτυκτοι καί οὐχί ἐκεῖ ὅπου δυστυχοῦν ἐξ αἰτίας τοῦ στεῖρου ἐδάφους.

Κακῶς σήμερον μεταχειρίζεσθε τήν λέξιν «ὑπανάπτυκτος». Δυνατόν ὁ πλουσιώτερος τοῦ κόσμου σας νά εἶναι ὁ πλέον ὑπανάπτυκτος τῶν ἀνθρώπων. Λέξεις τοιαῦται θά

έκλείψουν έκ τῆς Χρυσῆς Πολιτείας, διότι ὅπου θά ὑπάρξῃ τό Ἀληθινόν Φῶς, ἐκεῖ δέν δύνανται νά εἰσχωρήσουν ἔντομα βλαβερά καί καταστρεπτικά διά τήν Ἀνθρωπότητα.

ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΑΙ ΦΥΣΕΙΣ

Ἐννοῶ ἐκείνους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θά ἔχουν δημοσίας θέσεις ἐν τῇ Χρυσῇ Πολιτείᾳ. Εἴπομεν, ὅτι θά ὑπάρξουν καί ἄνθρωποι ὑπό συνθήκας τοιαύτας, ἀλλ' οὗτοι θά εἶναι ἐλάχιστοι, διότι οἱ τοιοῦτοι θά ἀποβάλλονται ἐκ τῶν θέσεων των καί θά ὑπόκεινται εἰς τήν ἰατρικήν ἐπέμβασιν τοῦ νωτιαίου μυελοῦ δι' εἰδικῶν θεραπευτικῶν ἀκτίνων, ὥστε μετά τήν θεραπείαν θά εὔρεθοῦν καί πάλιν ἐντός τῶν κόλπων τῆς μητρός των, ἥτις φροντίζει ἀκόμη καί διά τά καθυστερημένα τέκνα της, ὡς φιλόστοργος.

ΒΡΑΔΕΙΑ ΑΝΤΙΛΗΨΙΣ

Αὐτή θά διευκολύνεται διά μέσου εἰδικῆς ἠλεκτροακτινοβολικῆς συσκευῆς, ὥστε νά ἐνδυναμῶνῃ παρεμφερῆ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου, ἀντικαθιστῶντα τά ἀπολεσθέντα. Ἴδού, πῶς ἡ ἐπιστήμη ἐργάζεται ὑπέρ τοῦ ἀνθρώπου καί οὐχί ὑπέρ τῆς ἐξοντώσεως αὐτοῦ.

Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι εἰς τήν Χρυσήν Πολιτείαν ἡ ἀγάπη θά εἶναι ἀμέριστος πρὸς τήν ἔμψυχον Φύσιν, τά ζῶα καί τά φυτά. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς αὐτά καλλιεργεῖ εἰς τήν ὄντότητα τήν ψυχικήν εὐγένειαν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὡς γνωρίζετε τό ἅλας, εἰς μικράν ποσότητα, νοστιμίζει τήν καθημερινήν σας τροφήν. Ἡ ὑπερβολικὴ χρῆσις αὐτοῦ, εἶναι βλαβερά διά τόν ὄργανισμόν σας. Τό αὐτό, ἀγαπητοί μου, συμβαίνει καί μέ τήν ἀγάπην. Νά τήν ἐκδηλώνετε φειδωλά, διότι ἡ σπατάλη της εἰς τήν ζωήν, θά δώσῃ ἀντίθετα ἀποτελέσματα τῶν ὅσων ἀναμένατε.

Σπαταλάτε τήν αγάπην ἀπό ἐγωκεντρικήν ἱκανοποίησιν. Οὐχί τόσοσιν διὰ τῆς καλῆς πράξεως, ὅσον παρακινούμενοι ἐκ τοῦ ἐγωιστικοῦ σας κινήτρου. Ἰκανοποιεῖτε μίαν στιγμὴν τῆς ἀδυναμίας σας, χωρὶς θετικόν σκοπόν, βλέποντες ἀσυναίσθητως τήν ὀλότητα. Τό μέτρον τῆς αγάπης νά γίνη ὁ ρυθμιστής τῆς ζωῆς σας.

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν μανθάνει τις ὅ,τι δέν γνωρίζει. Πιστεύει χωρὶς ἐνδοιασμούς καί προσεύχεται, ἀποκτῶν ἐπαφήν μετὰ τοῦ Θεοῦ καί οὐχί διὰ νά ἀκούσῃ καί νά μὴ ἐννοήσῃ ποῖος εἶναι ὁ σκοπός καί τό χρέος του ἐν τῇ γήινῃ ζωῇ.

Ἡ Χρυσῆ Πολιτεία δέν ἔχει ἀνάγκην τῆς προχείρου αὐτῆς μου ὀμιλίας. Θά εἶναι μία πλευρά τῆς αἰωνίου Ἐδέμ. Τήν ἄλλην, αἱ ὄντότητες θά ἴδουν καί θά θαυμάσουν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς.

Ἡ Χρυσῆ Πολιτεία θά εἶναι ἡ ἐμπροσθοφυλακή πρὸς τήν ἀληθῆ γνῶσιν. Ἐκεῖ οἱ πολῖται δέν θά ἐκτρέπωνται, ὡς σήμερον συμβαίνει εἰς τοὺς λαούς τῆς Γῆς, τοὺς κακῶς φωτισμένους. Ὁ Φάρος οὗτος τοῦ λόγου καί τῆς πράξεως, θά εἶναι μία λαμπρά ἀπόδειξις τοῦ τί δύναται ὁ ἄνθρωπος νά πράξῃ, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἐπαφήν μέ τό Θεῖον καί λάβῃ ἐξ αὐτοῦ ὁδηγίαν καί γνῶσιν ἐπαρκῆ.

Δέν λέγω τά θαύματα τῆς Ἐπιστήμης εἰς τήν Χρυσῆν Πολιτείαν. Ἀκριβῶς αὐτά καί πολλά ἄλλα θά ἔλξουν τήν προσοχήν ὄλων τῶν λαῶν, καί τῶν πλέον ἀπομεμακρυσμένων, καί θά ἀμιλλῶνται τῆς νέας αὐτῆς Πολιτείας, ὥστε νά ἀρχίσῃ νά διαφαίνεται καί νά κατανοῆται ἡ Θεία Οἰκονομία ἀπό τοὺς φωτισμένους καί μεγάλους νέους ρήτορας τοῦ κόσμου σας.

Τάς ἀκτῖνας τοῦ Ἥλιου πού ὀνομάζεται «Χρυσῆ Πολιτεία», κρατεῖτε εἰς τάς χεῖρας σας. Ἴδού, διατί κάθε τόσοσιν ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι εἰς τάς ἀποθήκας σας ἔχετε τόν θησαυρόν τοῦ Οὐρανίου Λόγου. Ἴδού, διατί ἐπιμένομεν νά μάθουν πάντες, ὁποῖος εἶναι ὁ σκοπός τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου ἐπὶ τῆς Γῆς σας: **Ἡ Χρυσῆ Πολιτεία.**

ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ:

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΗΡΙΩΝ

Α΄. Η ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΕΚ ΦΥΣΕΩΣ

Ἀγαπητοί μου, ποτέ νά μή οἰκτίσετε τούς ἀναπήρους, διότι καί αὐτοί εἶναι ἄνθρωποι, ὡς σεῖς, μέ τήν διαφοράν, ὅτι δέν εἶναι ἀρτιμελεῖς. Νά φέρεσθε πρός αὐτούς μέ ἀνθρωπισμόν. Νά τούς θεωρῆτε ἴσους μέ σᾶς. Διότι, παρά τήν ἀναπηρίαν των, δυνατόν νά ἀποδώσουν πολλά μέ τήν καλήν θέλησίν των, τά ὅποια σεῖς δέν δύνασθε νά ἀποδώσετε, διότι, ἔχοντες ὄλην τήν εὐκαιρίαν πρός τοῦτο, παραμελεῖτε τόν ἑαυτόν σας καί τόν θεωρεῖτε ἀνώτερον τῶν ἀναπήρων.

Οἱ ἐκ φύσεως ἀνάπηροι, διατί ἦλθον εἰς τήν Γῆν;

Ἦλθον, ἀγαπητοί μου, διότι οἱ ἴδιοι, μέ βαρὺ φορτίον εἰς τούς Οὐρανοὺς, ἐξέλεξαν, χωρίς καμμίαν καταπίεσιν ἐκ μέρους τῆς Θεότητος, τόν τρόπον διά νά ἀπαλλαγῶν ἀπό τά βάρη των, ἐπανερχόμενοι εἰς τήν Γῆν ὡς ἀσθενικά ὄντα. Ἐκτελοῦν ποινήν Οὐράνιον, ἐκλέγοντες οἱ ἴδιοι τήν κατάδικήν των. Καί οὕτω, ἐν τῇ σκληρᾷ ταύτῃ δοκιμασίᾳ των, συνετίζονται, κατανοοῦν τά πάντα, χωρίς νά δύνανται νά ἀντιληφθοῦν, διατί ἐτιμωρήθησαν ἀπό τόν Θεόν.

Ὁ Θεός δέν τούς ἐτιμώρησεν. Οἱ ἴδιοι ἠθέλησαν νά τι-

μωρηθούν, διά νά ἀπαλλαγούν ἀπό τό οὐράνιον ἄγχος. Καί ἐπανερχόμενοι εἰς τήν Γῆν, διέβησαν τήν Ζώνην ἐκείνην πού ὁ Πνευματικός Κόσμος ὀνομάζει «Λήθην». Διά τοῦτο, θά ἦτο καλόν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι νά διδαχθούν, διά ποιόν λόγον εἶναι ἀνάπηροι. Ἀλλά νά μή περιφρονηθούν ἀπό τούς ἀνθρώπους, πού τούς περιστοιχίζουν. Ἀπεναντίας, νά τούς δίδετε θάρρος εἰς τήν ζωήν καί νά τούς τιμᾶτε ὡς ἄτομα «καλῆς θελήσεως». Διότι ἐξ Οὐρανοῦ ἀπεφάσισαν οἱ ἴδιοι διά τήν τιμωρίαν των καί ἀνύψωσιν τῆς ψυχῆς των.

Εἶναι πολλά τά συμπτώματα τῶν ἀναπήρων. Ἀλλ' Ἡμεῖς θά ἐξετάσωμεν τά κυριώτερα, διά νά λάβετε μίαν ἀμυδράν ἐκπαίδευσιν ἐπί τοῦ σημείου τούτου.

Β. ἈΝΑΠΗΡΙΑ ΕΞ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

Ἐπανέρχομαι εἰς ἓν θέμα, τό ὁποῖον ἀφορᾷ ὅλους τούς ἐπιγείους.

Ἀγαπητοί μου, δέν ὑπάρχει οὐδέν τό μοιραῖον, ὡς εἶναι τά ἀτύχηματα. Πάντα ταῦτα καθωρίσθησαν ἐκ τῶν προτέρων, ὅταν οἱ ἀτυχήσαντες εὕρισκοντο ἐν τῷ Οὐρανῷ καί ἐγνώριζον ὅλην τήν προὔπαρξίν των, ὡς καί τήν μέλλουσαν ὑπαρξίν των ἐν τῇ Γῇ, ἐάν ἠκολούθουν αὐτήν ἢ ἐκείνην τήν ὁδόν. Πολλοί, ἐκ τῶν πνευματικῶν ὄντοτήτων, προτιμοῦν τό ἀτύχημά των νά μή εἶναι τρίτου βαθμοῦ, ἀλλά νά ἐξελισσεται τοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἵνα δυνηθούν, ὡς ὄντοτιες τοῦ γήινου κόσμου, νά ἀνθέξουν κάπως τήν μειονεκτικότητα ἐκ τῆς ἀναπηρίας τοῦ ἀτυχήματος. Μέ ἄλλους λόγους, ἀτύχημα εἶναι κάτι πού δέν τό ἠνόησεν ἡ Θεία Τύχη, ἐνῶ Ἡμεῖς τό ἀτύχημα τοῦτο τό ὀνομάζομεν «Ἐξίλέωσιν».

Ἐξ Οὐρανοῦ, λοιπόν, ἐκλέγετε τήν λεγομένην ταύτην «τύχην τῆς ἐξιλέωσεως», τήν ὁποίαν ὀνομάζετε ἀτύχημα. Καί βλέπετε ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι πολλάκις δέν εὐημεροῦν εἰς κάτι, ἐνῶ ἔχουν ὅλα τά προσόντα πρὸς τοῦτο! Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, βεβαίως, ὑποφέρουν. Τούς στενοχωρεῖ

ἐκεῖνο τό ὅποιον ἐπιδιώκουν καί δέν δύνανται ποτέ νά τό ἀπολαύσουν. Εἶναι καί τοῦτο ἐν εἶδος ἀτυχήματος, ἀλλά εἰς δόσεις. Διότι οὕτω τό ἠθέλησαν προτοῦ ἐνσαρκωθοῦν.

Ἄλλοι, πάλιν, ἔδωσαν ὑπόσχεσιν ὅτι θά γίνουν ὑποδειγματικοί εἰς τήν κοινωνίαν των καί ἡ Θεία Χάρις τούς ἀφήκεν ἐλευθέρους, διά νά ἀντιληφθοῦν, ὡς γήινα ὄντα, ἐάν ἔχουν ἢ δέν ἔχουν σθένος ψυχικόν πρός ὀρθήν καθοδήγησιν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἀνδρῶνται, λησιμονοῦν τά πάντα καί ἐξακολουθοῦν νά εἶναι οἱ αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἦσαν καί πρό τῆς τελευταίας ἐνσαρκώσεώς των. Τότε τιμωροῦνται, διότι οἱ ἴδιοι ἐξέλεξαν τήν τιμωρίαν ταύτην νά γίνουν ἀνάπηροι ἐξ ἀτυχήματος.

Ὅταν τοῦτο ἐπαναληφθῆ εἰς τάς αὐτάς ὀντότητας, τότε τό ἀτύχημά των θά γίνῃ προτοῦ αὐτοί ἀνδρωθοῦν, δηλαδή ἐνῶ θά εὐρίσκωνται εἰς τήν ἡλικίαν τοῦ ἀθῶου πλάσματος· καί βλέπετε τότε νήπιόν τι νά πνίγεται, νά καίεται, νά κατασπαράσσεται ἀπό θηρίον κ.λπ.

Ἄρα, πάντα ταῦτα, τά ὅποια σεῖς θεωρεῖτε ἀτυχήματα, τά ἔχετε ἐκλέξει σεῖς οἱ ἴδιοι, ὅταν εὐρίσκεσθε εἰς τούς Οὐρανοὺς καί προτοῦ ἐνσαρκωθῆτε ἐκ νέου. Καί εἰς τοῦτο δέν σᾶς ἐξηνάγκασεν ἡ Θεότης, ἀλλά σεῖς μόνοι ἐκλέξατε τήν τιμωρίαν τοῦ ἑαυτοῦ σας, διά νά κερδίσετε τήν Χάριν τοῦ Οὐρανοῦ.

Εἰς τήν Γῆν, ὅμως, τά πράγματα ἀλλάσσουν. Οὐδέν ἐνεθυμεῖσθε, ἐξ ὅσων συνέβησαν εἰς τούς Οὐρανοὺς. Μηδέ τό ὑποσυνείδητόν σας ἀνεμίχθη εἰς τάς εἰκόνας, τάς ὁποίας ἤδη ἐγνωρίσατε. Καί ὡς ἄνθρωποι πολλάκις ἀγανακτεῖτε καί λέτε, ὅτι οὐδέν τό κακόν ἐπράξατε! Διατί νά τιμωρηθῆτε ἀπό τόν Θεόν;

Τήν στιγμήν ταύτην ἐνεθυμήθητε τόν Θεόν, Ὅστις δέν ἔλαβε μέρος εἰς τά συμβάντα; Διατί νά μή τόν θυμηθῆτε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς καί νά μή πράξετε τά ὅσα Ἐκεῖνος διά τοῦ Υἱοῦ του ἐδίδαξε καί ἐπράξε; Ἴδού τό μέγα σφάλμα σας!

Ὅ,τι σπείρετε θά θερίσετε! Ἀγαπήσατε, διά νά σᾶς ἀγαπήσουν. Βοηθήσατε, διά νά ἔχετε τουλάχιστον τήν εὐ-

νοιαν τοῦ Θεοῦ, ἐάν εἷς ἐκ τῶν τόσων πού ἐβοηθήσατε δέν σᾶς ἐβοήθησεν. Διά τούς κόπους δίδομεν ἀμοιβήν. Διά τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ξένων ἀγαθῶν, ἀφαιροῦμεν τήν εὐνοιάν Μας. Δίδοντες, μή ἀναμένετε ἀνταπόδοσιν. Τά χρέη τοῦ καλοῦ, θά σᾶς τά ἀνταποδώσουν εἰς τούς Οὐρανοῦς.

Καί θά εἶπητε: «Διατί ὄχι εἰς τήν Γῆν;» Διότι, ἀγαπητοί μου, εἰς τήν Γῆν, δέν ἐκαθαρίσατε τελείως τούς κακοῦς λογαριασμούς σας. Ἀφήσατε καί ὑπόλοιπον, μικρόν μὲν, ἀλλά μελανόν! Μέ τάς καλᾶς προθέσεις καί τήν ἐμπρακτον καλωσύνην, ἐάν θέλετε, διαγράφετε ἐκ τοῦ ἐπιγείου λογαριασμοῦ σας τό μικρόν ἐκεῖνο ὑπόλοιπον τῆς ὀφειλῆς σας, ὅποτε ἐπανορθώνετε, ἔστω καί τήν τελευταίαν στιγμὴν, τό βάρος τῆς ψυχῆς σας.

Γ΄. ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΕΞ ΑΜΕΛΕΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἀναπηρία αὐτή ἔχει διαφόρους βαθμούς. Δέν εἶναι δυνατόν νά ἀπαριθμῶ τά διάφορα στάδια τῶν βαθμῶν τούτων. Θά ἀρκεσθῶ μόνον νά εἶπω τό κυριώτερον στάδιον τῆς ἀμελείας, διότι ἡ ἀμέλεια ἔχει πολλοὺς τρόπους, τούς ὁποίους ἡ ὄντοτης δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντιληφθῇ. Λέγω «τρόπους», διότι ἡ κάθε εἰκὼν μιᾶς φάσεως εἶναι καί εἷς διάφορος τρόπος, ὁ ὁποῖος δέν ὑποπίπτει εἰς τήν ἀντίληψιν τοῦ ὄντος.

Ὁ παθὼν εἶχε δώσει, πρό τῆς ἐνσαρκώσεώς του, εἰς τόν Οὐρανόν ὑπόσχεσιν ὅτι θά πράξῃ τά πάντα, διά νά ἐξιλεωθῇ καί φθάσῃ εἰς τό σημεῖον ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ὀνομάζεται «πλήρης ἐξιλέωσις». Εἰς τήν Γῆν, ὅμως, λησμονεῖ τά πάντα. Δέν τόν βοηθεῖ τό ὑποσυνείδητον· καί τό πνεῦμα, μὴ δυνάμενον νά συμμορφωθῇ μέ τάς ψυχικὰς του διαθέσεις, ἔλκεται ἀπό τήν ὕλην καί λησμονεῖ τά πάντα, δηλαδή τήν καλήν συμπεριφορὰν του ἔναντι τῶν ἀδελφῶν του καί τό χρέος του, ὅπως διά τῶν καλῶν του πράξεων βοηθηθῇ ἀπό τόν Πνευματικόν Κόσμον, νά εὐρεθῇ εἰς καλυτέραν θέσιν, ἀπό τήν ὁποῖαν εὐρίσκετο μέχρι τοῦδε. Δέν δίδει προσοχὴν

εις ὅσα λέγονται ὑπό τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου καί οὕτω, ἀφηρημένος ἀπό τὰς ἔλξεις τῆς Γῆς καί τοῦ περιβάλλοντος, τιμωρεῖται δι' ἑνός ἐκ τῶν πολλῶν τρόπων, πού ἡ Θεία Πρόνοια, διά νά τόν σώσῃ, τόν τιμωρεῖ.

Τιμωρημένος οὕτως, ὀφείλει νά ἐπανέλθῃ εἰς τήν ἑαυτοῦ κατάστασιν καί εἶπῃ: «Τί ἔπραξα καί διατί ἡ Θεία Πρόνοια μέ τιμωρεῖ; Ἄς προσπαθῆσω νά γίνω καλλίτερος, ἵνα μή ἐπιβαρυνθῶ μέ ἄλλας χειροτέρας ἐξ αὐτῆς τιμωρίας».

Ἐάν δέν τά εἶπῃ αὐτά, τότε εἶναι ὁ ἴδιος δημιουργός τῆς κακῆς του μοίρας. Δηλαδή δέν θέλει νά σκεφθῆ, οὐδέ νά πράξῃ καλόν τι ὑπέρ τῶν συνανθρώπων του, ἐκδικούμενος διά τήν ἀμέλειάν του, τοὺς ἀδελφούς αὐτοῦ. Τότε μή ζητήσῃ ἀπό τόν Οὐρανόν τήν συμπαράστασιν αὐτοῦ, διότι τό βάρος του θά εἶναι ἔπι περισσότερο φορτικόν διά τήν συντήρησίν του καί ποτέ δέν θά ἀπολαύσῃ τήν θεϊάν χαράν, πού αἰσθάνονται ὅσοι εὐχαριστοῦν τό Θεῖον καί προσεύχονται πρὸς αὐτό, ἵνα τοὺς φωτίσῃ καί τοὺς προστατεύσῃ εἰς τήν γήινον ζωήν των.

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου, ἐλάβομεν ὡς παράδειγμα μίαν περίπτωσιν καί μόνον, τήν ἐξ ἀμελείας. Διατί ἡ ὄντοτης αὕτη ἀφηρέθη, ἢ ἐκείνην τήν στιγμήν, τήν κρίσιμον, ἐσκέπτετο κάτι ἄλλο ὑλικόν, τό ὁποῖον ἐπεθύμει νά ἀπολαύσῃ; Δέν ἀνελογίζετο, ὅτι ἡ στιγμή ἐκείνη ἦτο κρίσιμος δι' αὐτήν καί ἔπρεπε νά προσέξῃ, ἵνα μή πάθῃ κάτι, τό ὁποῖον θά τόν ὑπεβίβαζεν, ὡς ὑλικόν ὄν, εἰς τά ὄμματα τῶν ἄλλων ὑλικῶν ὄντων;

Ἡ τιμωρία αὕτη δέν εἶναι σοβαρά, ἀλλά δύναται νά γίνῃ καί σοβαρωτέρα, ἐάν τό ἄτομον τοῦτο δέν συνετιοθῆ καί δέν ἐπικαλεσθῆ τήν βοήθειαν τοῦ Θείου, μετανοῶν, ἔστω καί τήν τελευταίαν στιγμήν, δι' ὅσα ἔπραξεν ἀβούλως καί ἐπιπολαίως.

Δ'. ΑΝΑΠΗΡΙΑ ΕΚ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ

Ἡ χειρίστη μορφή τῆς ἀναπηρίας, εἶναι ἡ ἐκ προθέσε-

ως αναπηρία. Δυνατόν ἡ ἀναπηρία αὕτη νά εἶναι μικροῦ βαθμοῦ. Ἡ πράξις ὅμως, ἀνεξαρτήτως τοῦ βαθμοῦ, εἶναι τιμωρητέα ἐκ τῆς Θεότητος.

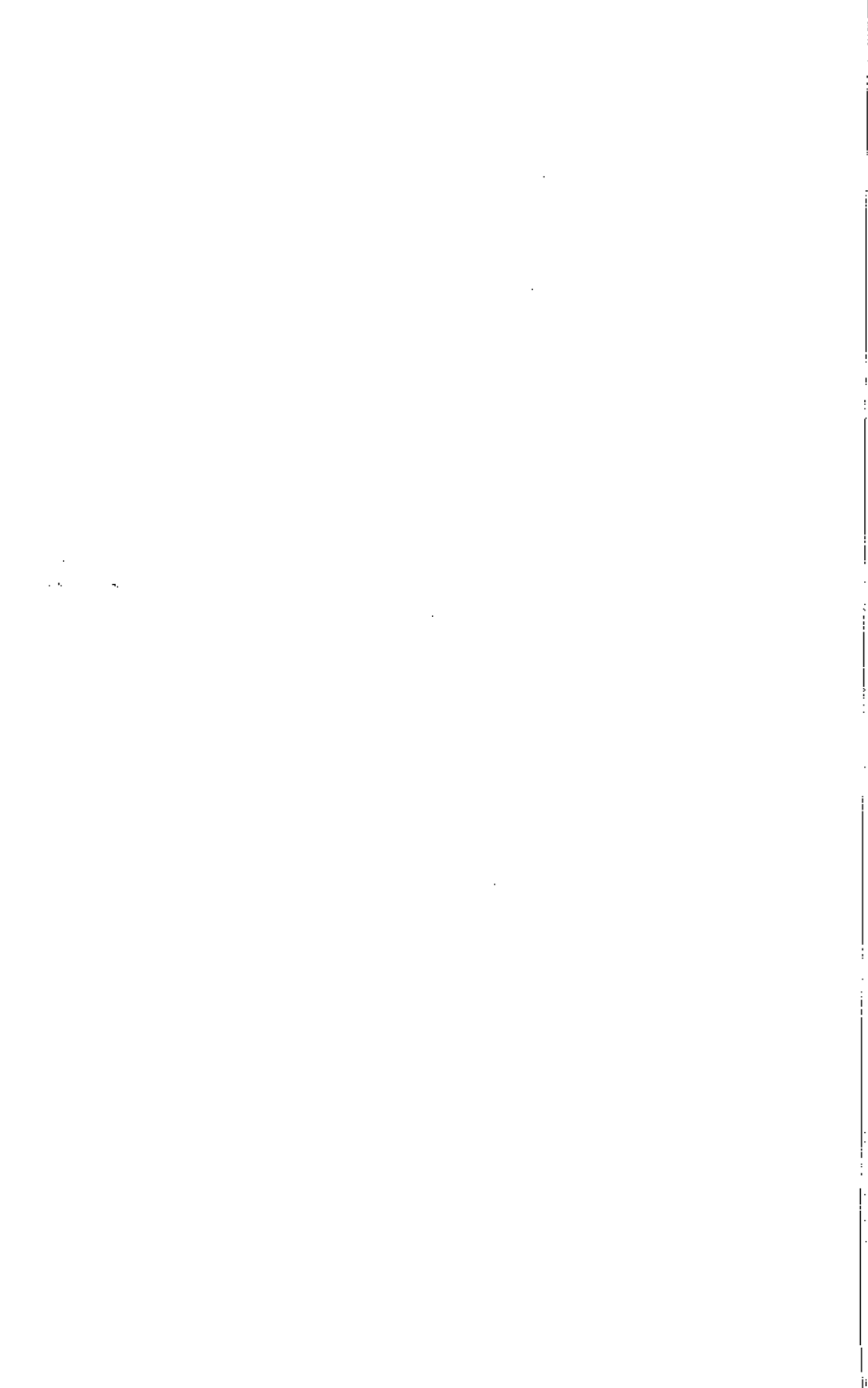
Τί σέ ἔχει ὠθήσει, φίλε, εἰς τήν βδελυράν ταύτην πράξιν, ἀψηφώντας καί τήν ζωήν σου ἀκόμη, χωρίς ἴσως νά δυνηθῆς νά εἰσπράξης τό ὑλικόν ὄφελος τῆς ἀναπηρίας σου;

Εἶναι χίλιοι καί πλέον οἱ τρόποι τῆς ἐκ προθέσεως ἀναπηρίας· καί ἀνάλογα καί τά ὀφέλη, ἅτινα εἶναι χειρότερα τῶν κλοπιμαίων ἀγαθῶν!

Κλέπτω, σημαίνει, ἀφαιρῶ ἐκ τοῦ συνανθρώπου μου κάτι πού δέν μοῦ ἀνήκει. Δηλαδή, βλάπτω εἰς κόπους καί μόχθους τόν ἀδελφόν μου. Ἡ ἐκ προθέσεως ἀναπηρία εἶναι παρεμφερής μέ τήν κλοπήν, μέ τήν διαφοράν, ὅτι ἱεροσυλεῖς ἔναντι τοῦ Θεοῦ. Ἀφαιρεῖς κάτι τό ἄρτιον ἐκ τοῦ σώματός σου καί τό καθιστᾷς ἄχρηστον, διά νά εἰσπράξης τήν ἀξίαν τοῦ δολώματος ἀπό τήν κοινωνίαν, εἰς ἣν περιθάλπεσαι.

Αἱ ἀποφάσεις, εἰς τήν ἐκ προθέσεως ἀναπηρίαν, τέρπουν εἰς ἀφάνταστον βαθμόν τό Πονηρόν Πνεῦμα, τό ὅποῖον καί ὑπέβαλε τήν ιδέαν ταύτην εἰς τόν ἐπιχειρήσαντα τήν ἀναπηρίαν. Τοιαῦτα προσκόμματα καί ἄλλα πολλά τοῦ εἶδους αὐτοῦ, καθυστεροῦν τήν Θεϊαν Οἰκονομίαν εἰς βάρος τῆς Ἀνθρωπότητος. Ἐκεῖνος δέ, ὅστις φέρει δυσχερείας εἰς τό θεῖον Ἔργον τοῦ Ἀνάρχου, πιστεύει ἢ δέν πιστεύει εἰς τήν ἀνταπόδοσιν τοῦ Θείου Νόμου, πικρῶς θά μετανοήσῃ, ἀλλά ἀργά, διότι θά ὑποστῇ τήν δικαίαν τιμωρίαν του, διά νά μάθῃ νά σκέπτεται μέ σύνεσιν καί λογικότητα, ἐκφράζοντας τήν ἀγάπην του πρός πάντα τά δημιουργήματα τοῦ Πλάστου.

Ἡ ἀναπηρία ἐκ προθέσεως ἀποδεικνύει τήν ἀδιαφορίαν τοῦ ἀποφασισμένου πρός τήν Θεότητα, τήν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς ἀνύπαρκτον, ἢ καί ὡς ἀσυνειδητόν ἐνέργειαν, διότι δέν ἠσυχολήθη ποτέ νά μάθῃ τόν λόγον τῆς ὑπάρξεώς του καί ποῖος τόν ἐδημιούργησεν.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	5
ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: Τρόπος ζωής καί τρόπος θανάτου	7
ΠΙΝΔΑΡΟΥ: Ἡθική Γήινη καί Ἐπουρανία	58
ΓΚΑΙΤΕ: Τό σκοτεινόν μέρος τοῦ ὑποσυνειδήτου	67
ΠΛΑΤΩΝΟΣ: Ἡ Λευκή Πολιτεία	73
ΜΠΕΤΟΒΕΝ: Ἡ μουσική, τροφή τῆς ψυχῆς	95
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: Νόμος καί Ἡθική	101
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ: Ἀθανασία τῆς ψυχῆς καί θάνατος τῆς ὕλης	112
ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ: Ὁ θεμέλιος λίθος τῆς Πίστεως	129
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: Ἡ ἔλξις τῆς γραφῆς	133
ΑΘΑΝΑΗΛ: Ὁ ἀσήμαντος ἄνθρωπος, σημαί- νουσα ὄντοτης	136
ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ: Τά πρῶτα βήματα τοῦ Μύστου	148
ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ: Τά πεπρωμένα γνωστά τῷ Θεῷ καί ἄγνωστα παρά τοῖς ἀνθρώποις	156

ΘΩΜΑ ΤΟΥ ΕΛΕΗΜΟΝΟΣ: Ἡ πίστις ὑπερ- τερεῖ εἰς τὴν κατήχησιν τοῦ πνεύματος	167
ΜΩΥΣΕΩΣ: Ἡ σοφία τοῦ ὄφρατος	185
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ: Περὶ μυστηρίων	195
ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Ἡ συμβολικὴ ἔννοια τοῦ ὄφρατος..	207
ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ: Ὁ ὄφρατος ὡς ἔρπετόν	227
ΟΡΑΤΙΟΥ: Τό ὄνειρον τοῦ ἀφελοῦς	229
ΖΗΝΩΝΟΣ ΤΟΥ ΕΛΕΑΤΟΥ: Φθορά καὶ ἀφθαρσία	234
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ: Μικρός ὁ ἄνθρωπος, μεγάλα τὰ ἔργα τῆς καταστροφῆς του	244
ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ: Τί ἐστὶ Ἱστορία καὶ ποία ἡ ἔννοιά της	250
ΜΩΥΣΕΩΣ: Ἡ ἐξομολόγησις	259
ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ: Πνευματικὸς Κόσμος καὶ Ἐπιστήμη	265
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ: Ἡ Χρυσὴ Πολιτεία	273
ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ: Περὶ ἀναπηριῶν	308

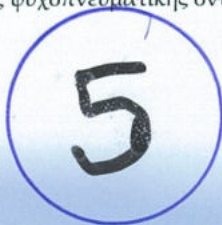
Μεταθανάτια Έργα Αρχηγών του Πνευματικού Κόσμου

Αναλυτικά και σε βάθος, στα 25 αυτά έργα αποκαλύπτονται διεξοδικά:

- Τά στάδια από τά όποια διέρχεται ή ανερχόμενη καί κατερχόμενη ψυχή.
- Η διαφορά ανάμεσα στή γήινη καί τήν έπουράνια ήθικη.
- Τά πρώτα βήματα του Μύστη.
- Η σημασία των αναπηριών στον άνθρωπο.
- Η σπουδαιότητα της μουσικής για τήν ψυχή.
- Ο θεμέλιος λίθος της Πίστεως.
- Η έννοια του πεπρωμένου.
- Η σοφία του Όφειως.
- Η σημαντικότητα των «άσήμαντων» ανθρώπων.

Καί πολλά άλλα θέματα που άπτονται της ύλικής καί της άυλης πραγματικότητας.

Οι: Τεράρχης Χρυσόστομος, Γκαίτε, Θουκυδίδης, Πλάτων, Κομφούκιος, Σωκράτης, Μωυσης, Μπετόβεν - ανάμεσα σε πολλούς - διευκρινίζουν ανώτερα, δυσπρόσιτα για τήν ανθρώπινη διάνοια, αλλά καίρια σημεία στην πορεία της εξέλιξης της ψυχοπνευματικής όντότητας.

ISBN: 978-960-787420-7

9 789607 874207